

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ทำไมต้องมีสามก๊กฉบับคนขายชาติ (ตอนที่ 1)**

หลังจากประเทศไทยเกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจครั้งใหญ่ในปี 2540 ประเทศไทยได้ยอมตนเข้าผูกพันและรับพันธะที่กำหนดโดยต่างชาติหลายประการครอบคลุมทั้งด้านนิติบัญญัติ ด้านบริหาร และด้านตุลาการ เป็นผลให้มีการแก้ไขบทกฎหมายและตรากฎหมายขึ้นใหม่เป็นจำนวนมาก ครอบคลุมถึงด้านต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น จนมีการกล่าวขานว่ากฎหมายหลายฉบับเป็นกฎหมายขายชาติ แม้กระทั่งมีการกล่าวขานว่าการยอมรับพันธะผูกพันในลักษณะเช่นนี้เป็นการกระทำที่ขายชาติ

ในด้านการฟื้นฟูสภาพเศรษฐกิจของประเทศให้ฟื้นคืนดี ก็ปรากฏว่าแทนที่ประเทศไทยจะสามารถดำเนินการได้โดยอิสระเป็นตัวของตัวเอง กลับต้องถูกบงการโดยทุนต่างชาติ ให้กำหนดมาตรการมากมาย ซึ่งส่วนใหญ่ถูกกล่าวขานว่าเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของต่างชาติ เป็นไปเพื่อเกื้อกูล อำนาจประโยชน์และความสะดวกให้แก่ต่างชาติในการยึดครองเศรษฐกิจของประเทศ

เพียงชั่วระยะเวลา 3 ปี ปรากฏว่าประเทศไทยมีหนี้สินเพิ่มขึ้นจนตกอยู่ในสภาพที่มีหนี้สินล้นพ้นตัว เป็นปัญหาที่กระทบต่อระบบงบประมาณแผ่นดินอย่างรุนแรงที่สุดเป็นประวัติการณ์ มีความเสียหายเกิดขึ้นในระบบธนาคาร และสถาบันการเงินมากที่สุดเป็นประวัติการณ์ และธนาคารตลอดจนสถาบันการเงินได้ถูกต่างชาติยึดครองครอบงำเกือบหมดสิ้น นักธุรกิจไทยล้มละลาย ต้องปิดกิจการ และไม่สามารถแข่งขันได้อีกต่อไป เงินหมุนเวียนหมดไปจากตลาดขยายตัวลุกลามไปจนถึงชนบท ประชาชน รัฐบาล และประเทศไทย มีรายได้ลดลง ยากจนลง และเกิดความรู้สึกว่ากำลังตกเป็นทาสของชาติอื่นชัดเจนยิ่งขึ้นทุกที

ในสภาพเช่นนี้ปัญหาการขายชาติ ปัญหาการกอบกู้ฟื้นฟูชาติ ปัญหาวีรชน และปัญหาทรชนจึงเกิดขึ้น และกลายเป็นเรื่องที่ทุกฝ่าย ทุกพื้นที่ให้ความสนใจ จึงเกิดแรงบันดาลใจให้เขียนเรื่องยาวสักเรื่องหนึ่ง ที่สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น เพื่อเป็นบรรณาการท่านผู้อ่านหนังสือพิมพ์ผู้จัดการตั้งนั้น จึงเห็นว่าเรื่องยาวที่จะเขียนขึ้นควรจะต้องเป็นเรื่องสามก๊ก ในมุมมองที่สอดคล้องกับสภาพการณ์ของประเทศไทย เหตุนี้จึงได้ให้ชื่อเรื่องยาวที่จะเขียนนี้ว่า "สามก๊กฉบับคนขายชาติ"

เหตุผลที่นำเอาเรื่องสามก๊กมาเขียนเป็นเรื่องยาวอีกครั้งหนึ่งเนื่องเพราะเรื่องราวในสามก๊กนั้นเป็นเรื่องราวในยุคสมัยที่บ้านเมืองเกิดจลาจลวุ่นวาย จึงแตกแยกเป็นก๊ก เป็นเหล่า มีการรบราฆ่าฟันกันร่วมร้อยปี อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนทุกข์ทรมาน บ้านเมืองก็เสียหายย่อยยับ วีรชนได้กำเนิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ในขณะที่ทรชนก็กำเนิดขึ้นเป็นจำนวนมากเช่นเดียวกัน

การต่อสู้ชาติ และการขายชาติเป็นของคู่กัน และดำเนินไปตลอดในเรื่องราวของสามก๊ก บนวิถีทางแห่งการต่อสู้ของวีรชนกับทรชน ระหว่างการต่อสู้ฟื้นฟูชาติ กบการขายชาติเป็นไปอย่างดุเดือด สะท้อนถึงศาสตร์และศิลป์ในแทบทุกสาขาที่มวลมนุษยพึงเรียนรู้ และถูกนำมาใช้อย่างแหลมคม สามก๊กฉบับคนขายชาติ ที่จะเขียนขึ้นนี้ไม่ได้ตั้งใจที่จะเสียดสี กระแทกกระเทียบเปรยเปรยเอากับผู้หนึ่งผู้ใดในบ้านเมืองขณะนี้ แต่หากกว่าตอนใดมีเรื่องราวที่คล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์ในช่วงต่างๆ แล้ว ผู้เขียนก็หาได้มีอำนาจสิทธิขาดที่จะไปกีดกันความนึกคิดของท่านผู้อ่านแต่ประการใดไม่ จะคิดอ่านประการใดก็สุดแท้แต่ความนึกคิดของแต่ละท่านเถิด

อันเหตุการณ์ที่ผ่านมาไม่ว่าในยุคสามก๊กหรือในยุคใดล้วนอาจหมุนเวียนเปลี่ยนเข้ามาใหม่ได้เสมอ เหตุนี้คำพังเพยที่ว่า "กงล้อแห่งประวัติศาสตร์ย่อมหมุนกลับทับรอยเดิม" จึงเป็นคำพังเพยที่ถูกนำมากล่าวขานอยู่เสมอ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็พึงพิจารณาแต่เพียงว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นคล้ายคลึงกัน แต่การที่จะปรับเปรียบเทียบมาเทียบเคียงให้เสมอกันย่อมไม่มีวันที่จะเป็นไปได้

เหตุนี้ในการดำเนินเรื่องจักไม่พยายามที่จะดัดแปลงเพื่อให้เรื่องราวกลับกลายเป็นเช่นปัจจุบัน และจักไม่เอาตัวบุคคลในปัจจุบันไปปรับเปรียบเทียบเข้ากับตัวบุคคลใดบุคคลหนึ่งในเรื่องสามก๊ก เพราะหากทำเช่นนั้นก็ไม่ต่างอะไรกับการตัดดินให้เข้ากับเกือก เพราะนอกจากจะเข้ากันไม่ได้แล้ว มีแต่จะเจ็บตัวเปล่า

สามก๊กเป็นวรรณคดีมีชื่อเสียงที่แปลจากภาษาจีน ตั้งแต่ยุคสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช และเป็นต้นแบบของการแปลเรื่องจีนมาเป็นวรรณคดีไทยอีกหลายเรื่องในกาลต่อมา ไม่เพียงแต่จะถูกแปลเป็นภาษาไทยเท่านั้น สามก๊กยังจัดว่าเป็นหนังสือดีที่สละสลวยที่สุดเล่มหนึ่งของโลก ได้ถูกแปลเป็นภาษาต่าง ๆ

มากมาย และมียอดพิมพ์มากที่สุดเล่มหนึ่งของโลก ว่ากันว่าจะเป็นรองก็แต่คัมภีร์ไบเบิล และตำราพิชัยสงครามของซุนหวู่เท่านั้น

การแปลของแต่ละภาษาย่อมเป็นธรรมดาที่จะมีสำนวนและโวหารที่ต่างกันไป โดยที่ต้นฉบับของจีนนั้น มีท่วงทำนองหนักหน่วงลึกซึ้ง ในขณะที่ฉบับแปลของบริวิท เทเลอร์ค่อนข้างจะตะกุกตะกัก แบบฝรั่ง ส่วนของญี่ปุ่นนั้นอาจจะเป็นเพราะสำนวนภาษาคลายกับจีน ดังนั้นจึงมีลีลาทำนองลึกซึ้งดกกัน ส่วนการแปลเป็นภาษาไทย อำนวยการแปลโดยบุคคลสำคัญที่มีความเชี่ยวชาญอย่างสูงทางภาษาในยุคนั้นคือเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ดังนั้นสำนวนแปลภาษาไทยจึงกระชับสั้นได้ใจความ เป็นภาษาความเรียงที่งดงามด้วยอรรถและพยัญชนะ มีอุปมาอุปไมย ที่สอดคล้องกับความรู้สึกนึกคิดของคนไทย จนกระทรวงศึกษาธิการ สมัยหนึ่งได้นำเอาสามก๊กตอนโจโฉแตกทัพเรือไปเป็น แบบเรียนภาษาไทยแต่ทว่าการแปลภาษาไทยนั้น และในยุคสมัยที่การเมืองไทยยังไม่สงบเรียบร้อยดีนัก จึงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ขาดหายไป ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะหากนำมาแปลแล้วไว้อาจกระทบต่อการเมืองในยุคนั้น

เหตุนี้ในการดำเนินเรื่อง "สามก๊กฉบับคนขายชาติ" จึงได้ถือเอาฉบับแปลของเจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นหลัก แต่ส่วนที่ยังขาดตกอยู่ก็จะได้นำเอาฉบับแปลอื่น ๆ มาประกอบเพื่อให้เกิดความครบถ้วนอย่างหนึ่ง เพื่อให้เกิดประกายแห่งความคิดและเป็นที่ตั้งแห่งความเข้าใจอันจะเป็นประโยชน์ต่อความรู้และการนำไปใช้อีกอย่างหนึ่ง

นอกจากฉบับแปลแล้วยังมีสามก๊กฉบับพิเศษอีกหลายฉบับขยายขอบบรมครูแห่งวรรณกรรมไทยก็ได้เขียนสามก๊กขึ้นฉบับหนึ่งเรียกว่าฉบับวณิพก หรือฉบับขอทาน โดยยกเอาตัวบุคคลแต่ละคนขึ้นมาพรรณนาในรายละเอียดด้วยภาษาที่งดงามและคมกล้า

ในขณะที่บรมครูอีกท่านหนึ่งซึ่งนับถือกันว่าเป็นปราชญ์แห่งชาติไทย คือหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็ได้เขียนสามก๊กขึ้นอีกฉบับหนึ่งชื่อว่าสามก๊กฉบับนายทุน ซึ่งเป็นการแสดงทัศนะความชอบธรรมและความไม่ชอบธรรม ความดีและความชั่วที่ตรงกันข้ามกับทัศนะของยาขอบ คือในขณะที่ยาขอบยกย่องเชิดชูเล่าปี่เป็นผู้ทรงคุณธรรม และกล่าวหาประณามโจโฉเป็นกบฏทรยศต่อแผ่นดิน หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ก็ได้เชิดชูโจโฉเป็นอัครมหาเสนาบดี ที่ภักดีต่อแผ่นดิน ในขณะที่เล่าปี่เป็นนักหลอกลวง หลอกเอาขงเบ้ง มาใช้แล้วสมคบกันใช้เล่ห์หลินหลวมลงจนบ้านเมืองปั่นป่วนไปทั่ว

สองทัศนะนี้ขัดแย้งกันสิ้นเชิง แต่ก็เกิดอรรถรสและแง่คิดที่เป็นประโยชน์ แก่ผู้อ่านไม่ต่างกัน หลังจากนั้นก็ยังมิได้มีผู้แต่งสามก๊กออกมาอีกหลายฉบับ เช่นฉบับแปลของคุณวรรณไว พัทยาไทย สามก๊กฉบับนักบริหาร และที่กำลังออกอากาศทางวิทยุอยู่ในขณะนี้ก็มีสามก๊กฉบับโหราศาสตร์ นอกจากนี้แล้วก็มีฉบับเล็กฉบับน้อยอีกมากมาย ไม่เพียงแต่จะมีผู้แต่งลักษณะเช่นนี้ในประเทศไทยเท่านั้น ในประเทศจีนเองหรือในประเทศอื่นๆ ก็ได้้นำเอาสามก๊กไปแบ่งซอยย่อยและแต่งขึ้นในแง่มุมต่างๆ มากมาย

การทั้งนี้เนื่องจากเรื่องราวที่ดำเนินไปในสามก๊กนั้น ได้ครอบคลุม การต่าง ๆ ไว้มากมาย ด้าน ไม่ว่าในเรื่องคุณธรรม นามิตร พิชัยสงคราม การปกครอง การบริหาร การใช้คน การทูต การเมือง การทหาร แม้กระทั่งโหราศาสตร์ นิมิต และलगต่าง ๆ ตลอดจนจรรยาบรรณการปกครองแผ่นดิน การที่สามก๊กมีเนื้อหาครอบคลุมเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย เช่นนี้ จึงมีผู้ดัดแปลงสามก๊กออกไปเขียนในแง่มุมต่าง ๆ และยังเขียนในแง่มุมต่าง ๆ มากขึ้นเท่าใดก็ยิ่งแสดงให้เห็นว่าสามก๊กนั้น ไม่ว่าในแง่มุมใดมีความลึกซึ้ง และเป็นประโยชน์ต่อผู้เกี่ยวข้องได้ทั้งสิ้น มีผู้กล่าวว่าใครอ่านสามก๊กครบสามครั้งจะเป็นคนที่คบไม่ได้ คำกล่าวนี้ได้สะท้อนให้เห็นอยู่ในตัวเองว่าสามก๊กเป็นเรื่องราวของการใช้สติปัญญาพลิกแพลงก่อปรด้วยอุบายเล่ห์กลครบครัน

แต่ข้อที่อ่านสามก๊กครบสามครั้งแล้วจะเป็นคนที่คบไม่ได้นั้น ออกจะเป็นการมองปัญหาด้านเดียว เพราะการคบได้หรือคบไม่ได้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับที่อ่านสามก๊กหรือไม่ หรือว่าจะอ่านสักกี่ครั้ง หากขึ้นอยู่กับคนผู้นั้นเอง คนจำนวนหนึ่งแม้ไม่เคยอ่านสามก๊กก็ยิ่งปรากฏว่าเป็นคนที่คบไม่ได้ก็มีให้เห็นอยู่ถมไป บางคนอ่านสามก๊กนับสิบครั้งก็ยังคงเป็นคนดีมีศีลธรรม ก็มีให้เห็นอยู่ถมไปเหมือนกัน

คนเราจะคบกันได้หรือคบกันไม่ได้ขึ้นอยู่กับอุปนิสัยใจคอของคนผู้นั้นเองว่าเป็นคนดี เป็นมิตรแท้ หรือเป็นสหายนำมิตรที่ตายแทนกันได้หรือไม่ หากเป็นคนเลว คนเห็นแก่ได้ หรือคนทรยศต่อมิตร แม้ไม่ได้อ่านสามก๊กเลย คนเช่นนี้ก็หาควรคบด้วยไม่

ในมงคล 38 บทแรกสุด พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสสอนว่าการไม่คบคนพาลเป็นมงคลสูงสุด ซึ่งสามก๊กมีตัวอย่างและเรื่องราวมากมายที่แสดงให้เห็นว่าคนพาลเป็นอย่างไร ที่สำคัญได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะและการกระทำของคนชายชาติว่าทำกันอย่างไร เกิดผลอย่างไร ทั้งผลที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง แก่ครอบครัว แก่สังคมและบ้านเมือง เรื่องวิทยาคมพร้อมแล้วที่จะบรรณาการท่านผู้อ่านหนังสือพิมพ์ผู้จัดการด้วย "สามก๊กฉบับคนชายชาติ" ซึ่งแม้ว่าจะตระหนักดีว่ามีภูมิความรู้ยังไม่ถึงขนาดนัก แต่ด้วยใจรักดีที่มุ่งตอบแทนคุณท่านผู้อ่านก็จะใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถ คงมีปัญญาข้อวิตกอยู่ประการเดียวที่เรื่องสามก๊กเป็น เรื่องยาว ย่อมยากที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ ตรงใจไปได้ตลอด ทั้งต้องใช้เวลานานนับปีกว่าจะจบ จึงวิตกว่าท่านผู้อ่านจะเบื่อหน่ายเสียก่อน จึงได้แต่หวังว่าด้วยใจรักดีที่จะสนองคุณท่านผู้อ่านอย่างหนึ่งด้วยวิธีระมัดระวังแห่งตนอีกอย่างหนึ่ง จักเป็นเครื่องคุ้มกันและก่อให้เกิดความเมตตาจากท่านผู้อ่านติดตามและสนับสนุนงานชิ้นนี้ไปจนกว่าจะสำเร็จดังประสงค์

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เด้ากลางกลียุค (ตอนที่ 2)

ยุคสมัยของสามก๊กเกิดขึ้นตั้งแต่ปีพุทธศักราช 722 เป็นต้นมา เป็นเวลาร่วมร้อยปี เบื้องหน้าแต่จะเกิดยุคสามก๊ก แผ่นดินจีนได้เกิดกบฏราชวงศ์ซ่งขึ้นจนแตกออกเป็น 7 หัวเมือง ทั้ง 7 หัวเมืองนี้บางครั้งก็ผูกมิตรกัน บางครั้งก็ทำสงครามกัน สงครามและสันติภาพเกิดขึ้นสลับกันไป ประวัติศาสตร์จีนได้เรียกขานยุคนี้ว่าเป็นยุค "เสียดก๊ก" รายละเอียดมีปรากฏในวรรณคดีไทยเรื่องเสียดก๊กซึ่งแปลมาจากพงศาวดารเสียดก๊กของจีนนั้นแล้ว จนถึงสมัยหนึ่งแคว้นจินมีเจ้าผู้ปกครองชื่อว่า "จินอ่อง" ได้รวบรวมหัวเมืองทั้ง 7 เข้าเป็นแผ่นดินเดียวกัน สถาปนาราชวงศ์จินขึ้นปกครองแผ่นดินจีนแต่นั้นมา

ชื่อประเทศที่ถูกรวมเข้าเป็นหนึ่ง จึงถูกเรียกตามชื่อของแคว้นจินว่าเป็น "ประเทศจิน" ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา จินอ่องเป็นผู้ใฝ่อำนาจ เห็นว่าคำว่า "อ่อง" ยังเป็นคำต่ำเสมอเจ้าเมืองธรรมดา ไม่สมกับความชอบของพระองค์ ที่สามารถรวบรวมแคว้นทั้งปวงเข้าเป็นแผ่นดินเดียวกันได้ จึงให้ขุนนางทั้งปวงคิดสรรหาสมญานามให้สมกับความชอบของพระองค์

เป็นธรรมเนียมของขุนนางทุกยุค ทุกสมัยที่มีกษัตริย์มีอำนาจบรรดาขุนนางในยุคนั้นจึงได้คิดค้นสมญานามสำหรับจิน อ่องว่า "ฮ่องเต้" ซึ่งหมายถึงความเป็นใหญ่ใน 5 ทวีป หรือความยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดิน ภูเขา แม่น้ำ ความดี และความชั่ว ซึ่งสมญานามนี้เป็นที่ต้องพระทัยยิ่งนัก ดังนั้น จินอ่องจึงได้สถาปนาพระนามาภิไธย ของพระองค์ว่า "จินซีฮ่องเต้" ความใฝ่ในอำนาจ และความคิดที่จะเป็นใหญ่ในจักรวาลเป็นแรงวิริยานภาพภายในตัวของจินซีฮ่องเต้ ประกอบกับเป็นคนรู้จักใช้คน ดังนั้น คนดีมีฝีมือในแผ่นดินจำนวนมากจึงอาสาเข้ามารับใช้ชาติ แผ่นดินจินยุคนั้นจึงยิ่งใหญ่เกรียงไกร

แต่กระนั้นความยิ่งใหญ่ที่มีอยู่ก็ไม่สามารถยับยั้งความแก่เฒ่าไว้ได้ เมื่ออายุล่วงวัยมากเข้า จินซีฮ่องเต้ก็เกิดความคิดกลัวตาย แต่ไม่ยอมตาย ดังนั้น จึงได้พยายามแสวงหาอายุวัฒนะ เมื่อความอยากเกิดขึ้น ความโง่ก็ได้เข้าครอบงำ พวกแพทย์หลวงและแพทย์บ้านตลอดจนนักพรต ต่างได้อาสาทำยาอายุวัฒนะ แต่ในที่สุดก็ไม่ประสบความสำเร็จ ความแก่ยังคงเข้าครอบงำจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่อย่างไม่หยุดยั้ง ทำให้พระองค์รู้สึกว้าวุ่นเวลาแห่งความตายได้เยื้องกรายเข้ามาเยือน พระองค์ใกล้เข้ามาทุกที ในที่สุดทรงตั้งรางวัลเป็นจำนวนมหาศาลให้แก่ใครก็ตามที่สามารถแสวงหาอายุวัฒนะมาถวายได้

รางวัลจำนวนมหาศาลย่อมจูงใจคน ย่อมสามารถทำให้คนแก่กรัง กล้าไม่กลัวผี ไม่กลัวฟ้า ไม่กลัวดิน ไม่กลัวบาป และไม่กลัวตาย ดังนั้น จึงมีพวกหมอกลุ่มหนึ่งเห็นว่า ชินอยู่ไปก็อาจเสี่ยงภัยต่อการถูกประหาร จึงอาสาเดินทางทางเรือไปทางด่านตะวันออก เพื่อแสวงหาอายุวัฒนะ หลังจากเดินทางไปแล้วก็ไม่กลับมาอีกเลย กล่าวกันว่าคณะเดินทางแสวงหาอายุวัฒนะกลุ่มนี้คือกลุ่มบรรพบุรุษกลุ่มแรกของชนชาติญี่ปุ่น เหตุที่ไม่ยอมรับว่าความตายจะมาถึง จินซีฮ่องเต้จึงไม่ได้ เตรียมการใด ๆ เพื่อรับมือกับเหตุการณ์หลังการตายของพระองค์ ดังนั้นเมื่อความตายมาถึงกลียุคจึงเกิดขึ้นในบ้านเมือง หลี่ซือ ขุนนางผู้มีความชอบต่อแผ่นดินและดำรงตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีถูกขับขึ้นที่ใช้อำนาจของยุวกษัตริย์ประหารอย่างโหดร้าย นอกจากนั้นขุนนางผู้รักดีต่อแผ่นดินก็ถูกบีบคั้นและสังหารอย่างโหดร้ายทารุณ ในที่สุดยุวกษัตริย์ผู้เป็นรัชทายาทของจินซีฮ่องเต้ก็ถูกขับที่สังหารแผ่นดินอันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถรักษาไว้ได้ แม้เลือดเนื้อเชื้อไขก็ต้องถูกสังหารอย่างโหดร้าย นี่เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งของความประมาทที่อย่าว่าแต่บุชชนคนธรรมดาสามัญเลย ต่อให้เป็นฮ่องเต้ มีอำนาจวาสนาทวิษย์สิ่งศฤงคารสักเพียงไหน หากตกอยู่ในความประมาทแล้ว ทุกสิ่งก็จะสูญสิ้นไป

หลังจากสังหารยวษัตริย์แล้ว ชันท์ก็ตั้งตนเป็นใหญ่ ใช้อำนาจ หยาบฆ่าต่ออาณาประชาราษฎร จนบ้านเมืองเกิดจลาจลขึ้น สมัยนั้นขุนศึกต่างๆ ได้ยกกองทัพเข้าเมืองหลวง ด้านหนึ่งอ้างว่าเพื่อฟื้นฟูพระราชวงศ์ ชุงแห่งความจงรักภักดีขึ้นเป็นที่รวมใจของขุน นางและอาณาประชาราษฎร ในขณะที่อีกด้านหนึ่งมีวาระซ่อนเร้นอยู่ในใจที่จะยึดอำนาจแผ่นดินเสียเอง

การรบราฆ่าฟันเกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง การจลาจลขยายตัวลุกลามไปทั้งแผ่นดิน กลายเป็นสงครามกลางเมืองขึ้นมาอีก ครั้งหนึ่งสมัยนั้นมีผู้ตั้งตนเป็นผู้กษัตริย์หลายกลุ่ม หลายเหล่า แต่หลังจากสงครามผ่านไปนานวันเข้า บางกลุ่มก็สูญสลายไป บางกลุ่มก็ไปร่วมกับอีกกลุ่มหนึ่ง ในที่สุดเหลืออยู่เพียงสองกลุ่ม กลุ่มแรกนำโดยฉ้อปาอ่อง กลุ่มที่สองนำโดยเล่าปี่ หรือที่เรียกว่าฮั่นอ่อง ทั้งสองกลุ่มนี้ทำสงครามแย่งชิงเมืองหลวงกันเป็นเวลายาวนาน เปิดสงครามต่อกันถึง 7 ครั้ง และทั้ง 7 ครั้งนี้ฮั่นอ่องหรือ เล่าปี่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้

แต่เนื่องด้วยเล่าปี่เป็นคนมีความเพียรพยายาม มีจิตใจต่อสู้และทรหดอดทน ทั้งพยายามแสวงหาคนดีมีฝีมือ มาร่วมงาน ในที่สุด เล่าปี่ก็ได้ขุนนางสองคนมาทำการด้วย นั่นคือ "ฮั่นสิน" ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญจัดจ้านทางการทหาร และ "เตียวเหลียง" ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ จัดจ้านทางพิชัยสงครามและการปกครอง

ในสงครามครั้งสุดท้าย ฮั่นอ่องเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ โดยฉ้อปาอ่องแตกทัพไปติดอยู่ริมน้ำ และฆ่าตัวตายในที่สุด ก่อนพ่ายแพ้ฉ้อปาอ่องได้เผาเมืองหลวงที่ใหญ่โตคือครุฑฐานจนหมดสิ้น กล่าวกันว่าเพลิงไหม้พระบรมมหาราชวัง ติดต่อกันเป็นเวลาถึง 7 วัน 7 คืน ฮั่นอ่องหรือเล่าปี่ได้รับชัยชนะแล้ว จึงได้สถาปนาราชวงศ์ฮั่นขึ้น เหล่าขุนนางได้ถวายพระสมัญญาแก่พระองค์ท่านว่า "พระเจ้าฮั่นโกโจ" จัดเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น

สงครามและสันติภาพเกิดขึ้นสลับกันไปเช่นนี้ เจ้าพระยา พระคลัง (หน) จึงกล่าวไว้ในสามก๊กด้วยโวหารว่า "เดิมแผ่นดินเมืองจีน ทั้งปวงนั้นเป็นสุขมาช้านานแล้วก็เป็ศึก ครั้นศึกสงบแล้วก็สุข"

พระเจ้าฮั่นโกโจและพระราชวงศ์ได้ครองราชย์สมบัติต่อ ๆ มา ถึง 12 องค์ ขุนนางชื่อ "อองมั่ง" จึงชิงราชสมบัติตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าครองแผ่นดินอยู่ถึง 18 ปี ก็มีเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจชื่อ "ฮั่นกอบู" ชิงราชสมบัติกลับคืนได้ เสวยราชย์สืบเชื้อพระวงศ์ต่อมาอีก 12 องค์ จึงเป็นอันสิ้นสุดราชวงศ์ฮั่น

ฮ่องเต้องค์ที่สามก่อนสิ้นราชวงศ์ฮั่นทรงพระนามว่า "ฮั่นเต้" คงจะเป็นหมัน จึงไม่มีพระราชบุตรสืบสันตติวงศ์ แต่แทนที่จะยกเอาเชื้อพระวงศ์ผู้มีสติปัญญาคนหนึ่งคนใดขึ้นเป็นมหาอุปราช เพื่อเตรียมสืบราชวงศ์ต่อไป กลับไป ขอลูกชาวบ้านมาเลี้ยง ตั้งเป็นพระราชบุตร แล้วโปรดให้ขึ้นที่เลี้ยงดูมาแต่น้อย ต่อมาทรงสถาปนาเป็นที่รัชทายาท ดังนั้นเลนเต้ จึงไม่ใช่เชื้อพระราชวงศ์ฮั่น เป็นลูกกาฝาก หาก จะกล่าวถึงที่สุดแล้วก็ยอมกล่าวได้ว่า ราชวงศ์ฮั่นได้หมดสิ้นไปตั้งแต่ยุคสมัยของพระเจ้าฮั่นเต้แล้ว ราชบัลลังก์หลังจากนั้นตกได้แก่คนแซ่ฮั่น การกระทำผิดธรรมเนียมประเพณีในการปกครองแผ่นดินของ ฮั่นเต้ คือเหตุสำคัญที่ทำให้ราชวงศ์ฮั่นดับสูญ และราชบัลลังก์ตกเป็นสิทธิแก่คนอื่น นี่คือโทษจากสวรรค์ของการที่ทำความผิดธรรมเนียม ประเพณี ถ้าจะกล่าวโดยสำนวนไทยก็กล่าวได้ว่าเป็นความผิดของ "คนที่เอาลูกเขามาเลี้ยง เอาเมียงเขามาอม"

เลนเต้ลูกชาวบ้าน เมื่อได้ดิบได้ดีเป็นรัชทายาทก็ถือตัวว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ฮั่นไปด้วย ครั้นได้เสวยราชย์ทรงพระนามว่า "พระเจ้าเลนเต้"แต่สันดานชาติเชื้อที่มีไขเผ่างศษัตริย์ และอัธยาศัยที่ถูกสร้างสม มาจากการเลี้ยงดูของขันที่ยังคงติดตัวมาจึงกำเร็บขึ้น สามก๊กได้กล่าวความประพฤติของพระเจ้าเลนเต้ว่า "มิได้ตั้งอยู่ในโบราณราชประเพณี เล่มมิได้คบหาคนสัตย์ธรรม เชื้อถือแต่คนอันเป็นอัสติย์ ประพฤติแต่ตามอำเภอใจแห่งพระองค์ เสียราชประเพณีไป"

เมื่อ เลนเต้ เสวยราชย์แล้ว ได้อาศัยขุนนางผู้ใหญ่สองคนคอย ค้ำจุนราชบัลลังก์ คนหนึ่งชื่อเตาบูเป็นแม่ทัพใหญ่ อีกคนหนึ่งชื่อ ดันผวน เป็นราชครู สองขุนนางเดำรับราชการในราชวงศ์ฮั่นมาถึงสองแผ่นดิน เห็นความวิปริตผันแปรในบ้านเมืองที่ทำให้ขุนนางข้าราชการและราษฎรต้องเดือดร้อนหนักว่า เกิดจากขันที่เป็นเหตุ จึงวางแผนร่วมกันเพื่อจะสังหารกลุ่มขันที่ชั่วเสีย แต่แผนการรวีไหล เสียก่อน ดังนั้น ทั้งแม่ทัพใหญ่เตาบูและราชครูตันผวนพร้อมด้วยครอบครัวและบริวารจึงกลับเป็นฝ่ายถูกกลุ่มขันที่ชั่ว สังหารอย่างโหดร้ายและทารุณ แต่นั้นมากลุ่มขันที่ยังกำเร็บเลิบบานมากขึ้น เหล่าขุนนางข้าราชการมีความเกรงกลัวอิทธิพลของกลุ่มขันที่ชั่วเป็นอันมาก

ครั้นพระเจ้าเลนเต้เสวยราชย์ได้สิบสองปี ตรงกับพุทธศักราช 722 เดือนสี่ขึ้นสิบห้าค่ำ แต่สามก๊กฉบับสมบุรณ์ระบุว่า เป็นปี พุทธศักราช 710 พระเจ้าเลนเต้ประหับ ณ พระที่นั่งอุณตักเตียน เวลาเที่ยงเกิดอาเพศใหญ่ขึ้น ใน

บ้านเมือง เป็นสัญญาณจากสวรรค์ ที่บ่งบอกว่า แผ่นดินเกิดกบฏ ๓ เวลานั้นเพลาทึบเกิดลมพายุหนัก มิงส์เขียวตัวใหญ่ตกลง มาพันอยู่ที่เท้าพระเจ้าอู่ พระเจ้าเลนเต้ตกพระทัย กระทั่งสิ้นพระสติ พักหนึ่งงูใหญ่ ก็หายไปแล้วเกิดฟ้าร้องฝนตกหาใหญ่ ลูกเห็บขนาดใหญ่ตกบ้านเรือนราษฎรพังทลาย พระตำหนักถูกพายุลูกเห็บพัดพังหลายตำหนัก จนถึงเที่ยงคืนฝนจึงหยุด หลังจากนั้นอีก 4 ปี ณ เดือนยี่ เมืองลกเอียง ซึ่งเป็นเมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหว น้ำทะเลเกิดคลื่นใหญ่ท่วมบ้านเมือง และบ้านเรือนราษฎรถูกน้ำพัดพา หายไปเป็นจำนวนมาก ไก่ตัวเมียขันได้กลายเป็นไก่ตัวผู้

ถัดมาในเดือน 6 ขึ้นค่ำหนึ่งเกิดครันเพลิงพุ่งขึ้นไปสูง 20 วา แล้วพุ่งเข้าไปในพระที่นั่งอุณตักเตียน รุ่งเดือน 7 เกิดรัศมีรุ่งตกในพระบรมมหาราชวัง ภูเขาารันชัวแตกหลายลงนิมิตเหล่านี้ ถ้าวาดตามหลักนิมิตกลางของไทย ก็กล่าวได้ว่า เป็น ทั้งอุบาทว์พระอินทร์และอุบาทว์พระยมเกิดขึ้นต่อเนื่องกันไป เป็นลางร้ายของแผ่นดินว่าจะเกิดกบฏ นิมิตและลางร้ายนี้เคยปรากฏให้เห็น ก่อนสิ้นแผ่นดินกรุงศรีอยุธยาหลายประการ เช่นมีฟ้าผ่าลงตรงระเบียบพระบรมมหาราชวัง และไฟไหม้ลูกกลมไปหลายแห่ง, ฝูงอีกาจับกลุ่มกันจิกตีจนบาดเจ็บล้มตาย, หลวงพ่อมงคลบพิตรมีน้ำพระเนตรไหล, อีกาใหญ่บินเอาอกเข้าเสียบกับตรีศูลพระบรมมหาราชวัง, น้ำในแม่น้ำเป็นสีแดงดังเลือด, เสียงใบไม้เหมือนเสียงคนรำให้ระงมเมือง, ไก่ตัวเมียขันได้กลายเป็นตัวผู้ ดาวจระเข้ดวงที่เป็นตำแหน่งของพระมหากษัตริย์สีแดงเศร้าหมอง และริบหรือคล้ายกับจะดับสูญ

นิมิตและลางลักษณะนี้ถือว่า เป็นนิมิตและลางร้ายที่จะเกิดกบฏขึ้นในบ้านเมืองนับเป็นอาเพศที่มีผลกระทบต่อบ้านเมือง กระทบต่อผู้มีอำนาจปกครองบ้านเมืองและราษฎรเป็นส่วนรวม อาเพศอันเกิดจากนิมิตและลางแม้เป็นสิ่งที่ไร้ศาสตร์ใดไป พิสูจน์ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ความเชื่อของคนหลายชาติ หลายภาษาสืบทอดมานับพันปี ยังคงเหนียวแน่นแม้กระทั่งในบ้านเมืองของเราในทุกวันนี้! เค่าลางแห่งกบฏได้ปกคลุมเหนือแผ่นดินจีนอีกครั้งหนึ่งแล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยุคซันที่กินเมือง (ตอนที่ 3)

นิมิตและลางจากสวรรค์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ได้ก่อให้เกิดความประหวั่นพรั่นพรึงในหมู่อาณาประชาราษฎร พระเจ้าเลนเต้เองก็ทรงสังเกตเห็นปรากฏการณ์ที่ผิดปกติ จึงทรงตรัสถามขึ้นในที่ประชุมเหล่าขุนนางว่า "นิมิตวิปริตดังนี้จะดีร้ายประการใด" ปรากฏว่าไม่มีใครยอมตอบว่า "นิมิตวิปริต" นั้น ว่าจะดีร้ายและหมายความว่าประการใด เหล่าขุนนางต่างนิ่งเงียบเป็นเป่าสาก และอาการนิ่งเงียบเป็นเป่าสากของเหล่าขุนนางนี้ควรจะต้องถือว่าเป็น "นิมิตวิปริต" ที่เกิดขึ้นในราชสำนัก เช่นเดียวกับ "นิมิตวิปริต" ที่เกิดขึ้นแต่ธรรมชาติ เพราะเหล่าขุนนางทั้งปวงนั้นยอมมีวิสัยที่ขอบเพ็ดทูล และมักจะแข่งแย่งกันเพ็ดทูลเพื่อหาความดีความชอบ และเพื่อแสดงภูมิรู้แห่งตนให้เป็นที่ประจักษ์

หลังพระเจ้าเลนเต้เสด็จขึ้นแล้ว ก็มีขุนนางชื่อ "ยี่หลง" ทำหนังสือลับกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ว่า "เหตุทั้งปวงนี้เพราะซันที่ประพดลวงพระราชอาญา จึงเกิดนิมิตให้พระองค์ปรากฏ" การที่ยี่หลงต้องทำหนังสือลับประกอบกับอาการเงียบเป็นเป่าสากของเหล่าขุนนางนั้น เป็นอาการที่บ่งบอกว่าคนรอบข้างของพระเจ้าเลนเต้ซึ่งก็คือซันที่ประพดลวงพระราชอาญา "คิดกันกระทำการหยาบช้าต่างๆ" และควบคุมราชสำนักไว้ได้โดยสิ้นเชิง และเป็นที่ยุกันโดยทั่วไป

ในเหล่าขุนนางอันซันที่นั่น คือคนใช้ของพระเจ้าแผ่นดิน หากยามใดที่พระเจ้าแผ่นดินเข้มแข็ง ซันที่ก็มีฐานะเป็นคนรับใช้ แต่ยามใดที่พระเจ้าแผ่นดินอ่อนแอเหลวไหล ซันที่ก็จะมิฐานะเป็นคนใช้พระเจ้าแผ่นดิน คือใช้ให้พระเจ้าแผ่นดินทำอะไรได้ตามใจชอบ ซันที่นั่นไม่ใช่กะเทยเหมือนกับที่เห็นในภาพยนตร์ แต่เป็นชาย ซึ่งถูกตัดองคชาติไม่ให้สืบเผ่าพันธุ์ และสิ้นความรู้สึกทางเพศอย่างสิ้นเชิง เหตุทั้งนี้เนื่องจากซันที่สามารถเข้าออกนอกในได้ทั้งฝ่ายหน้าและฝ่ายใน โดยที่ฝ่ายในนั้นเต็มไปด้วยพระสนม นางกำนัล เหตุนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ซันที่ยุ่งเกี่ยวในทางเพศกับพระสนม นางกำนัล จึง มีกฎให้ต้องตัดองคชาติของซันที่เสียก่อนจึงจะรับเข้าบรรจุในตำแหน่งซันที่ได้

เหตุที่มีผู้ยอมถูกตัดองคชาติเพื่อรับราชการเป็นซันที่ก็เพราะซันที่นั้นอยู่ใกล้ชิดพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเป็นศูนย์แห่งอำนาจรัฐ เป็นบ่อเกิดแห่งอำนาจวาสนา ทรัพย์สินสมบัติและหน้าตา ดังนั้น จึงมีพ่อแม่ของคนจำนวนมากเอาลูกชายไปขายเป็นซันที่เพื่อหวังลาภยศในเบื้องหน้า ชายจำนวนมากก็ยอมตัวถูกตัดองคชาติเป็นซันที่ เพื่อหวังอำนาจวาสนาอย่างหนึ่ง และหวังรายได้ไปส่งเสียให้กับครอบครัวอีกอย่างหนึ่ง

แต่คนเรานั้นมีปกติติดยึดอยู่ในเรื่องกิน กาม เกียรติ ดังนั้นเมื่อตัดความต้องการหรือความสามารถในเรื่องกามออกไปเสียแล้ว ความติดยึดในเรื่องกินและเกียรติ ซึ่งก็คือเรื่องของอำนาจและวาสนาก็ยังมีมากขึ้นผิดคนธรรมดา ด้วยเหตุนี้คนที่ทั้งปวงจึงเป็นคนที่มีความต้องการในเรื่องอำนาจ วาสนามากเป็นพิเศษผิดวิสัยมนุษย์ทั่วไป จนอาจกล่าวได้ว่าเป็นคนวิปริตจำพวกหนึ่งที่พร้อมจะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจวาสนา

มองในแง่นี้ก็เห็นได้ชัดว่า การที่พระเจ้าแผ่นดินหรือฮ่องเต้ มีชีวิตอยู่ท่ามกลางฝูงคนวิปริตเหล่านี้ จะมีความเป็นปกติเหมือนมนุษย์ทั่วไปย่อมไม่ได้ ย่อมมีสิ่งวิปริตผิดปกติอาบเอิบพระองค์อยู่เป็นเนืองนิจ เพื่อแสวงหาความดีในหน้าที่ และความชอบในทางส่วนตัว ชั้นที่จึงพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อฮ่องเต้ และยอมให้ฮ่องเต้ทำทุกอย่างเพื่อความพึงพอใจสูงสุด

ดังนั้นชาวคราววิปริตในทางเพศ จึงคลาคล่ำอยู่ในราชสำนักของจีนตลอดระยะเวลาอันยาวนานของประวัติศาสตร์ เพราะฮ่องเต้มีเมียมาก ก็ย่อมมีลูกมากตามไปด้วย ลูกของฮ่องเต้จะถูกเลี้ยงดูโดยขันที หรือพระสนมนางกำนัล ลูกคนใดถูกเลี้ยงดูโดยขันที ก็จะถูกกล่อมเกล่าอุปนิสัยใจคอให้วิปริตแปรปรวน ไปด้วย ลูกคนใดถูกเลี้ยงดูโดยพระสนมนางกำนัล ก็จะถูกกล่อมเกล่าอุปนิสัยใจคอให้เอนเอียงไปในทางของอิสตรีมากกว่าปกติ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นไปในทางใด ลูกของฮ่องเต้ซึ่งคนหนึ่งยอมเป็นรัชทายาทก็ต้องมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปในทางวิปริตผิดปกติ จะมียกเว้นบ้างก็แต่เพียงบางคนเท่านั้น ที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีโดยวิธีเลี้ยงดูของมนุษย์ทั่วไป

ดังนั้น ฮ่องเต้ของจีนจำนวนมากจึงเป็นคนจำพวกวิปริตผิดปกติ จะมียกเว้นอยู่บ้างที่เป็นพระเจ้าแผ่นดินที่เข้มแข็งเกรียงไกร เหตุนี้อายุรัชกาลของแทบทุกราชวงศ์ในเมืองจีนจึงมักไม่ค่อยยืนยาว พระเจ้าเลนเต้เองก็ถูกเลี้ยงดูโดยขันที ดังนั้นเมื่อครองราชย์แล้ว จึงทรงยกย่องขันทีคนหนึ่งชื่อ "เตียวเหยียง" เป็นบิดาบุญธรรม และเพราะเหตุที่ถูกเลี้ยงดูโดยขันที ดังนั้น จึงมีความใกล้ชิดสนิทสนมไว้นือเชื่อใจขันทีเป็นพิเศษ มีความเคารพยำเกรงขันทีเป็นพิเศษ

ขันทีที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมในลักษณะเช่นนี้ มีอยู่สิบคน ซึ่งสามก็เรียกว่า "สิบขันที" คือเทาเจียด, เตียวต่ง, เตียวเหยียง, ฮองสี, ต่วนกุย, เหาล่า, เกียนลิด, เห่หุย, กักแสง และเซียงกง ในจำนวนขันทีสิบคนนี้ได้ยกย่องให้เทาเจียดเป็นหัวหน้า ในขณะที่เตียวเหยียงเป็นคนที่พระเจ้าเลนเต้เคารพและยำเกรงเป็นพิเศษ ในฐานะที่ทรงยกย่องเป็นบิดาบุญธรรม

ความจริงชื่อของบุคคลในสามก็ยังมีเป็นจำนวนมาก ไม่มีใครจำเป็นที่จะต้องจดต้องจำ แต่การจะไม่กล่าวถึงชื่อขันทีทั้งสิบคนเห็นจะไม่ได้ เพราะเป็นตัวละครสำคัญที่เป็นต้นตอทำให้แผ่นดินเกิดจลาจลวุ่นวาย แล้วแตกเป็นสามก๊ก ทั้งเป็นตัวละครที่ก่อปัญหาวุ่นวายถึงสองรัชกาล ขันทีทั้งสิบคนได้รวมคิด ร่วมมือกันครอบงำอำนาจบริหารของพระเจ้าเลนเต้ อย่างสิ้นเชิง กิจการภายในราชสำนักทั้งปวงขึ้นอยู่กับความคิดความเห็นของขันทีทั้งสิบคน จึงเป็นเหตุให้เหล่าขุนนางทั้งปวง เกรงกลัวไม่กล้ากระทำการ หรือเพ็ดทูลสิ่งใดให้เป็นที่ขัดใจของขันที

ขุนนางคนใดแสดงอาการให้เห็นว่าไม่เป็นพวก ไม่เคารพ หรือ ไม่ยำเกรง ก็จะถูกสิบขันทีแกล้งเพ็ดทูลให้พระเจ้าเลนเต้ถอดออกจากตำแหน่ง หรือโยกย้ายไปทำราชการในถิ่นทุรกันดาร หรืออาจถูกเพ็ดทูลให้ลงโทษประหาร หนังสือราชการที่หัวเมืองต่าง ๆ รายงานเข้ามายังราชสำนักจะถูกกลั่นกรองโดยขันทีเสียขั้นหนึ่งก่อน หนังสือออกจากราชสำนักรวมถึงพระบรมราชโองการต่างๆ ก็เกิดขึ้นจากความคิดความเห็นของ ขันที จัดทำโดยเหล่าขันที และจัดส่งไปยังหัวเมืองต่างๆ โดยคนของขันที เป็นหนทางให้ลูกน้องของขันทีได้ค้ำน้ำร้อนน้าซ้ำอีกทางหนึ่ง

อำนาจวาสนามีถึงเพียงนี้แล้วก็ยังไม่เป็นที่พึงใจ ความหิวกระหายในอำนาจวาสนายังทวีขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง กลายเป็นว่าอำนาจวาสนาที่มีมากขึ้นโดยลำดับนั้นไม่ต่างกับพินที่สมทบเข้าไปในกองไฟก็ยิ่งทำให้กองไฟลุกโชนขึ้นเรื่อยๆ ต้องการพินมากขึ้น ยิ่งเติมพินเข้าไปอีก กองไฟก็ยิ่งใหญ่ขึ้น โชนขึ้นเรื่อยๆ อุปมาฉันใดอุปไมยก็ฉันนั้น

ความหิวกระหายในอำนาจของขันทีได้ทำให้ราษฎรเกิดความเดือดร้อนทุกข์ทรมาน เหล่าขุนนางทั้งในเมืองหลวงและในหัวเมืองต่างต้องเดือดร้อน และต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของขันที การแต่งตั้งเจ้าเมืองไปครองเมืองต่าง ๆ ขันทีก็จะเรียกเอาสินบนทุกเมืองไป คนใดไม่ยอมให้สินบนแก่ขันทีก็จะถูกกลั่นแกล้ง ใน ขันต้นอาจจะแกล้งไม่ให้ได้รับแต่งตั้ง หากขัดขวางในขั้นนี้ไม่ได้ ในภายหลังก็จะกลั่นแกล้งเพ็ดทูลเอาเป็นโทษ ซึ่งอาจจะโทษปลดออกจากราชการ หรือโทษถึงลงพระราชอาญา หากข้อหาหนักก็ต้องถูกประหาร เจ้าเมือง

คนโดยมออยู่ในอำนาจ ชั้นที่ก็จะจัดส่งคนไปเรียกเก็บส่วยทุกปี และจำนวนส่วยก็จะเพิ่มขึ้นทุกปีติดกัน เจ้าเมืองบางคนในระยะแรกสามารถทนกับระบบส่วยได้ แต่นานไปทนแรงส่วย ไม่ไหวก็ต้องลาออก เพราะชั้นทนรับราชการต่อไปก็ต้องถูกปลด ถูกถอด หรือต้องโทษ ค่าภาษีต่างๆ ที่หัวเมืองจัดเก็บส่งเข้าเมืองหลวง ตามปกติก็ถูกชั้นที่ ชักส่วนแบ่งตั้งแต่ร้อยละ 10 นักเข้าก็ชักส่วนแบ่งถึงร้อยละ 50 ทำให้รายได้ของแผ่นดินไม่พอเพียงกับรายจ่าย เป็นเหตุให้พระเจ้าเลนเต้ต้องขึ้นภาษีเอาเก็บราษฎรบ่อยครั้ง

จึงกล่าวได้ว่าราษฎรในยุคสมัยของพระเจ้าเลนเต้ถูกขูดรีดภาษีหนักที่สุด ด้านหนึ่งนักเพราะการฉ้อราษฎ์บังหลวงของเหล่าชั้นที่และขุนนางที่เป็นพวก ด้านหนึ่งนักเพราะรายจ่ายเพิ่มมากขึ้นเพื่อบำรุงบำเรอความสุข และเพื่อจัดส่วนแบ่งให้แก่ชั้นที่และขุนนาง ว่ากันว่างบประมาณแผ่นดินในสมัยพระเจ้าเลนเต้รั่วไหลไปกว่าร้อยละ 30 เท่าๆ กับตัวเลขการรั่วไหลของงบประมาณแผ่นดินของรัฐบาลไทยในบางยุค

เมื่อขุนนางข้าราชการทั้งในเมืองหลวงและหัวเมืองต้องจ่ายเงินค่าส่วยสินบน และมีความรั่วไหลเกิดขึ้นในงบประมาณแผ่นดินมากมาย เช่นนี้ ราษฎรก็ถูกรีดนาทาเร้นหนักขึ้นทุกวัน ราษฎรกลายเป็นคนยากจนและยากไร้ ไม่มีที่ทำกิน และไม่มีกิน จนต้องปล้นชิงวิ่งราวกันทั่วทั้งแผ่นดิน

นักเข้าข้าราชการทั้งในเมืองหลวง และในหัวเมืองต่างประพุดิตนเป็นโจร ปล้นชิงวิ่งราวเสียเองอย่างหนึ่ง เลี้ยงโจรให้ปล้น ชิงวิ่งราวมาแบ่งกันอย่างหนึ่ง ค่าของหนีภาษี ค่าของเถื่อนอย่างหนึ่ง และเอาที่หลวง เอาประโยชน์ของหลวงไปทำมาหากิน ไปแสวงหาประโยชน์อีกอย่างหนึ่ง คดีความทั้งปวงก็ตัดสินไปตามน้ำหนักของเงินสินบน ชาวถูกกลับเป็นดำ ดำถูกกลับเป็นขาว ความเดือดร้อนจลาจลจึงเกิดขึ้นทั้งแผ่นดิน โดยที่ไม่มีใครกล้าพูด กล้ากราบทูล พระเจ้าเลนเต้เห็นหนังสือลับของยี่หลงแล้ว ก็ทอดพระทัย มิได้ ตรัสประการใด แต่ชั้นที่ทราบความเข้าก็ผูกอาฆาตยี่หลง เพราะเห็นว่าเป็นการกราบทูลที่จะทำให้พวกตนเสียหาย และสร้างเพ็ดทูลเสียใหม่ว่า กรณี ทั้งนี้เกิดขึ้นเนื่องจากฉลองพระองค์เก่า เพราะทรงมานาน ดังนั้น เพื่อความเป็นสิริมงคลของประเทศและราษฎรจึงต้องเปลี่ยนฉลองพระองค์ใหม่ พระเจ้าเลนเต้ ก็กระทำตามคำแนะนำนั้น

หลังเหตุการณ์นี้แล้วสืบชั้นที่ได้กราบทูลยุบฮ่องเต้ให้ปลดยี่หลงออกจากราชการไปทำไร่ไถนา ณ ภูมิลำเนาเดิม สืบชั้นที่ยังมีอำนาจวาสนามากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งกำเริบเลืบสานมากขึ้น ในที่สุดได้กราบทูลให้พระเจ้าเลนเต้ แต่งตั้งตัวเองเป็น "เซียงสี" หรือเป็น "องคมนตรี" ทำหน้าที่ให้คำปรึกษาราชการแผ่นดิน หรือนัยหนึ่งก็คือ "คนใช้ฮ่องเต้" แต่บางแห่งแปลโดยความหมายว่าเป็นตำแหน่งหน้าที่ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

การที่ชั้นที่สามารถเรียนว่าดำรงอยู่ในอำนาจท่ามกลางความขัดแย้งและผลประโยชน์ในราชสำนักได้อย่างยาวนาน แม้ถึงขนาดมีบทบาท ครองอำนาจรัฐของฮ่องเต้นั้น มิใช่ด้วยเหตุบังเอิญหรือโชคช่วย หากเกิดจากชั้นที่มีสุดยอดวิชาประจำอาชีพของตนอยู่ถึงหัววิชา ซึ่งคนปกติทั่วไปไม่มีวันที่จะรู้เรียนสุดยอดวิชาเหล่านั้นได้อย่างครบครัน

ห้าสุดยอดวิชาชั้นที่เป็นไฉน? ห้าสุดยอดวิชาชั้นที่ได้แก่ วิชาว่าด้วยการพิชิตอุปสรรคและสร้างความพอใจสูงสุดอย่างหนึ่ง วิชาว่าด้วยการสร้างความแตกแยกเพื่อแสวงประโยชน์หรือเอาตัวรอดอย่างหนึ่ง วิชาว่าด้วยการฆ่าคนซึ่งมีกระบวนการทำสุดยอดคือการใช้วาจาเป็นอาวุธสังหารผู้คนอย่างหนึ่ง วิชาว่าด้วยการเรียกสินบนอย่างหนึ่ง และวิชาว่าด้วยการติดสินบนซื้อน้ำใจคนอีกอย่างหนึ่ง

รายละเอียดแห่งสุดยอดวิชาทั้งห้านี้ มิใช่เรื่องในสามก๊กแต่มีให้เห็นการใช้วิชาชั้นที่ปรากฏอยู่ในสามก๊กอย่างลึกซึ้ง จึงกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้แต่เพียงนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

โจรโพกผ้าเหลือง (ตอนที่ 4)

สามก๊กทุกฉบับที่มีมาในโลกล้วนเรียกกลุ่มโจรโพกผ้าเหลือง ว่าเป็น "โจร" ทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการช่วยกันเหยียบย่ำซ้ำเติมและทำให้ความจริงผันแปรไปจากที่พึงเป็น ความจริงโจรโพกผ้าเหลืองเป็นขบวนการก่อกบฏชาตินิยมหนึ่งในยุคที่บ้านเมืองเป็นจลาจล ไม่ต่างกับขบวนการก่อกบฏชาติของชาวนาในกรณี กบฏเขาเหลียงซาน หรือกบฏนักมวย หรือขบวนการก่อกบฏชาติของพระเจ้าตากสินแม้แต่น้อย

แต่เมื่อขบวนการกู้ชาตินี้ฟ่ายแพ้ ก็ต้องถูกขนานนามว่าเป็นกบฏ และเป็นธรรมเนียมการเมืองจีนโบราณที่ต้องเหยียบย่ำฆ่าเดิมผู้ฟ่ายแพ้ให้แบนติดดิน ดังนั้น ขบวนการกู้ชาติขบวนการนี้จึงถูกเหยียดหยามว่าเป็นเพียงกลุ่มโจรเท่านั้น

เรื่องของโจรโพกผ้าเหลืองเริ่มต้นขึ้นที่เมืองกิลกุกัน ซึ่งเป็นดินแดนทางทิศใต้ของเมืองหลวง ในยุคพระเจ้าเลนเต้ โดยมีชายคนหนึ่งชื่อ "เตียวก๊ก" เป็นหมอยาแผนโบราณ ตั้งตนอยู่ใน ศีลธรรม มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชอบช่วยเหลือราษฎร จึงเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้านในถิ่นนั้นเป็นอันดี อยู่มาวันหนึ่งเตียวก๊กไปหาด้วยยาบนภูเขา"พบคนแก่คนหนึ่งผิวหน้านั้นเหมือนทารก จักษุนี้เหลือ มือถือไม้เท้า คนนั้นพาเตียวก๊กเข้าไปในถ้ำ จึงให้หนังสือตำรา 3 ฉบับชื่อไทแพงเยาสุด แล้วว่าตำรานี้ท่านเอาไปช่วยท่านบำรุงคนทั้งปวงให้อยู่เย็นเป็นสุข ถ้าตัวคิดร้ายมีชื่อตรงต่อแผ่นดิน ภัยอันตรายจักถึงตัว เตียวก๊กกราบ ไหว้แล้วจึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด คนแก่ นั้นจึงบอกว่าเราเป็นเทพยดา บอกแล้วก็ป็นลมหายไ้"

เตียวก๊กกลับมาบ้านก็ลงมือศึกษาเล่าเรียนตำราทั้ง 3 เล่ม ปรากฏว่าเป็นตำราเรียกลม เรียกฝนเล่มหนึ่ง เป็นตำราผูกพยนต์ หรือตำราปลุกเสกสิ่งของให้เป็นคน หรือเป็นสัตว์เล่มหนึ่ง และตำรารักษาโรคอีกเล่มหนึ่ง เตียวก๊กก็ศึกษาตำราทั้งสามเล่มแล้วก็ได้ใช้วิชารักษาโรครักษาชาวบ้าน ซึ่งทั้งหมดเป็นคนยากไร้ ไม่มีเงินค่ารักษาพยาบาล ไม่สามารถ ไปหาหมอหลวงหรือแพทย์ตามร้านหมอต่างๆ ได้ ชาวบ้านจึงพากันมาหาเตียวก๊ก รักษา ใช้เจ็บโรคภัยต่างๆ จนเป็นที่นับถือศรัทธาของชาวบ้านทั้งเมืองกิลกุกัน ต่อมาเหล่ากษัตริย์เมืองกิลกุกัน ชาวเมืองเกิดความไข้ล้มตายลงเป็นอันมาก ชาวเมืองกิลกุกันจึงพากันไปหาเตียวก๊กให้ช่วยรักษา ความไข้จากโรคห่า เตียวก๊กได้เขียนยันต์ตามตำราของเทพยดาแจก ให้ชาวเมืองบำบัดความไข้ ความไข้นั้นก็หาย โรคห่าก็หมดสิ้นไป

ชาวเมืองจึงพากันมาฝากตัวเป็นศิษย์เตียวก๊กมากขึ้น ประกอบกับช่วงนั้นพวกขุนนาง ข้าราชการรีดนาทาเร้นราษฎรเพื่อเก็บส่วยส่งให้กับชั้นที่ และเพื่อความร่ำรวยของตนเอง จนบ้านเมืองอดอยากยากแค้น ทั้ง ข้าราชการ และพวกมาเฟียต่างๆได้ประพฤติดินเป็นโจรปล้นชิงวิ่งราวชาวบ้าน แพร่ขยายไปทุกตำบล ดังนั้นราษฎรจึงยิ่งหันเข้ามาพึ่งพาเตียวก๊กมากขึ้น

บรรดาลูกศิษย์ของ เตียวก๊ก ซึ่งได้รับการอบรมสั่งสอนให้ ช่วยเหลือผู้อื่น จึงได้จัดตั้งกันขึ้นเป็นกลุ่มอาสาป้องกันตนเอง เป็นกองกำลังติดอาวุธของประชาชน ด้านหนึ่งป้องกันโจรผู้ร้ายที่มาเบียดเบียนปล้นชิงวิ่งราว อีก ด้านหนึ่งเพื่อต่อสู้กับขุนนางและข้าราชการที่มากดขี่ข่มเหง ซึ่งสอดคล้องกับความเรียกร้องต้องการของราษฎร ดังนั้น ชาวเมืองจึงได้เข้าร่วมขบวนการอาสาป้องกันตนเองมากขึ้นทุกวัน จนขบวนการอาสาป้องกันตนเองเติบโตใหญ่ และขยายตัวไปยังเมืองต่างๆ อีก 7 เมือง รวมเป็น 8 เมือง คือเมืองกิลกุกัน, เงจิว, อิวจิว, ชิวจิว, เกงจิว, ย้งจิว, กุนจิว และอิวจิว ชาวเมืองทั้ง 8 เมืองนี้ นับถือศรัทธาเตียวก๊ก เขียนเอาชื่อเตียวก๊กไว้บูชาทุกบ้านเรือน

บรรดาเจ้าเมืองทั้ง 8 เมืองดังกล่าว เห็นว่าการเคลื่อนไหวของขบวนการอาสาป้องกันตนเองนี้เป็นประโยชน์แก่ตัวอยู่บ้าง ตรงที่คอยกีดขวางลูกน้องชั้นที่มารีดส่วย จึงทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ บ้างก็กลัวภัยจะมาถึงตัวจึงทำเฉยปล่อยปละละเลยเหตุการณ์ไปตามสถานการณ์ ทำให้การเคลื่อนไหว ของขบวนการอาสาป้องกันตนเองขยายตัวและเข้มแข็งขึ้น เมื่อขบวนการอาสาป้องกันตนเองเติบโตใหญ่เข้มแข็งขึ้น เช่นนี้ก็มีความจำเป็นที่จะต้องจัดระบบการบริหารเพื่อความคุมกองกำลังอาสาป้องกันตนเอง ดังนั้น เตียวก๊กจึงแต่งตั้งให้ศิษย์ที่ไว้ใจ เป็นหัวหน้าขบวนการสาขาเรียกว่า "นายบ้าน" ถึง 30 ตำบล ตำบลใหญ่มีกำลังติดอาวุธประมาณหมื่นเศษ ตำบลเล็กมีกำลังติดอาวุธ 6-7 พันคน จัดตั้งกำลังแบบกองทหาร มีธงสำหรับรบศึกทุกตำบล เมื่อมีผู้คนมาเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก และจัดตั้งขบวนการเป็น กองทัพจะนี้แล้ว บรรดาลูกศิษย์ลูกหาของเตียวก๊กก็ยกย่องส่งเสริมให้เตียวก๊กกอบกู้ฟื้นฟูชาติบ้านเมือง ให้ราษฎรได้ร่มเย็นเป็นสุข

เตียวก๊กฟังแล้วยังไม่ตัดสินใจประการใด แต่ปรากฏการณ์ที่ได้พบเห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อก็คือ การกดขี่ข่มเหงราษฎรของฝ่ายขุนนางและข้าราชการ และการเบียดเบียนปล้นชิงวิ่งราวที่ขยายตัว ลุกลามไปอย่างกว้างขวางนั้น ทำให้ความคิดเตียวก๊กโน้มไปในทาง ที่เห็นว่า ข้อเสนอของลูกศิษย์เป็นข้อเสนอที่เข้าท่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะเตียวก๊กเป็นคนมักน้อยและสันโดษ มีจิตใจที่ต้งาม ไม่ได้มีจิตใจมักใหญ่ใฝ่สูงมาแต่ต้น ที่ทำการมาเป็นเพียงเพื่อช่วยเหลือราษฎรที่ได้รับความเดือดร้อนทุกข์ยาก มิได้หวังเอาอำนาจวาสนาเป็นเป้าหมายแห่งชีวิต แต่ประการใด แต่เป็นวิสัยคนที่ทนความเย้ายวนต่ออำนาจได้โดยยาก ตั้งคำพิงเพยที่ว่า "อันเสาศิลาแปดศอก ดอกเป็นหลัก เมื่อผลึกทุกวันเข้าเสาก็ไหว"

เดียวก๊กเมื่อถูกลูกศิษย์ยุยงหนักเข้าก็ตกลงใจเห็นด้วย จึงตั้งตนเองเป็นพระยา เปลี่ยนชบวนการอาสาป้องกันตนเองเป็นชบวนการกู้ชาติ แล้วสร้างข่าวลือทั้ง 8 เมืองว่า "แผ่นดินจะผันแปรปรวนไปแล้ว จะมีผู้มีบุญมาครองแผ่นดินใหม่ บ้านเมืองจะเป็นสุข" แล้วให้อาณาประชาราษฎร์เขียนเป็นอักษรไว้ที่บ้านเรือน 2 คำว่า "ปีชวดบ้านเมืองจะเป็นสุข" นี่เป็นธรรมดาของอำนาจวาสนาที่เข้าครอบงำบุคคลใดแล้ว ก็จะทำให้บุคคลนั้นเป็นคนขี้ลืม คือลืมความหลัง ลืมเรื่องเก่า ลืมมิตรเก่า เดียวก๊กก็ถูกลูกศิษย์และอำนาจวาสนาครอบงำแล้วเช่นนี้ จึงลืมค่าของเทพยดาที่เคยเตือนไว้ตอนมอบตำรา 3 เล่มว่า "ถ้าตัวคิดร้ายมีชื่อตรงต่อแผ่นดิน ภัยอันตรายจะถึงตัว"

แต่ก็นำหน้าใจเดียวก๊ก เพราะในความคิดและความรับรู้ของเดียวก๊กนั้นไม่ได้คิดเห็นว่าสิ่งที่ตัวทำเป็นเรื่องคิดร้ายมีชื่อตรงต่อแผ่นดิน เพราะเชื่อโดยสนิทใจว่าเป็นการตัดสินใจด้วยความเสียสละเพื่อปกป้องฟื้นฟูชาติ ช่วยเหลืออาณาประชาราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุข ขจัดทุกข์เข็ญให้แผ่นดิน เมื่อเตรียมการตั้งนี้แล้วก็จำเป็นต้องไปตั้งปราสาทในเมืองหลวงเพื่อทำการใหญ่สืบไป ดังนั้นเดียวก๊กจึงมอบหมายให้ลูกน้องชื่อ "ม้าอ้วนยี่" ไปติดสินบนสองสี ชั้นที่ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในสิบชั้นที่ ให้ทำการเป็นไส้ศึกในเมืองหลวง

เดียวก๊กนั้นมีน้องชายอยู่สองคนชื่อเตียวโป้และเตียวเหลียงได้ รับมอบหมายให้เป็นรองหัวหน้าชบวนการตั้งนั้น เมื่อจะทำการกอบกู้ฟื้นฟูชาติ เดียวก๊กจึงสอนน้องว่า "บัดนี้เราจะทำการใหญ่เพื่อการกอบกู้ฟื้นฟูชาติ ถ้าจะคิดอ่านการสิ่งใดจงเอาใจใคร่เป็นประมาณ" เดียวก๊กได้บอกน้องทั้งสองคนว่าบัดนี้การพร้อมแล้ว ควรจะคิดเอาแผ่นดิน มิฉะนั้นแล้วก็จะเสียการไป น้องทั้งสองคนก็เห็นด้วย จากนั้น จึงเตรียมกำลังรวบรวมอาวุธยุทธโธปกรณ์ไว้พร้อมเพื่อเตรียมเคลื่อนทัพเข้ายึดเมืองหลวง

หลังจากเตรียมการพร้อมแล้ว เดียวก๊กจึงใช้ให้ลูกศิษย์ชื่อ "ดองจิว" ถือหนังสือลับไปบอกสองสีชั้นที่ เพื่อเตรียมการด้านราชสำนักให้เกิดจลาจลวุ่นวายขึ้น สอดคล้องกับการศึกจากภายนอก แต่ดองจิวเปลี่ยนใจกลับนำหนังสือลับนั้นไปให้ขุนนางกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ ความศึกจึงแตก เพราะศิษย์ชายอาจารย์ผู้นี้

พระเจ้าเลนเต้ทราบความแล้วจึงให้ "โฮจิ้น" ผู้บัญชาการกรม ทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นพี่เมียและได้เข้าสู่อำนาจด้วยอาศัยความร่วมมือและประนีประนอมกับสิบชั้นที่ นำทหารไปจับม้าอ้วนยี่ ซึ่งเป็นคนเดินสารติดสินบนสองสีชั้นที่มาประหาร ในขณะที่เดียวกันก็ให้จับสองสีชั้นที่ มาพิจารณาโทษพร้อมกันด้วย แต่เนื่องจากการทั้งนี้สิบชั้นที่ยอมรับเห็นเป็นใจอยู่ด้วย ดังนั้นจึงคิดอ่านช่วยเหลือพรรคพวกให้ผ่อนหนักเป็นเบา เหตุนี้ในขณะที่ม้าอ้วนยี่ ซึ่งเป็นเพียงคนเดินสารถูกพิจารณา โทษถึงประหาร แต่สองสีชั้นที่ซึ่งเป็นคนขายชาติและรับสินบนเพื่อการขายชาติกลับถูกลงโทษเพียงจำคุกไว้เท่านั้น

เมื่อกำจัดไส้ศึกแล้ว พระเจ้าเลนเต้จึงโปรดให้มีตราไปทุกหัวเมืองว่า ถ้าผู้ใดมีฝีมือกล้าหาญ ให้ช่วยกันจับโจรโพกผ้าเหลือง แล้วจะปูนบำเหน็จให้เป็นขุนนาง และมีพระบรมราชโองการตั้งให้ "โลติด" เป็นแม่ทัพ ให้ "โจรจิ้น" เป็นที่ปรึกษา ให้ "สองสูสง" เป็น ทหารรอง และให้ "จูฮี้" เป็นทัพหนุน แยกขบวนทัพออกเข้าตีชบวนการกู้ชาติเป็นสามด้าน ฝ่ายเดียวก๊กเมื่อทราบข่าวว่าความลับแตก และเมืองหลวงแต่งทัพยกมาเป็นสามด้าน ก็ประกาศตัวกู้ชาติโดยเปิดเผย ตั้งตัวเองเป็น "เจ้าพระยาสวรรค์" ตั้งเตียวโป้ผู้น้องเป็น "เจ้าพระยาแผ่นดิน" และตั้งเตียวเหลียงผู้น้องสุดท้องเป็น "เจ้าพระยามนุษย์" ให้หรือเกล้ามวยซึ่งเป็นธรรมเนียมการเกล้ามวยในยุค นั้น แล้วสยายผม เอาผ้าเหลืองโพกศีรษะเป็นสำคัญ

เดียวก๊กได้ชุมนุมพลประกาศกู้ชาติ และให้กำลังไปปลุกระดมกำลังพลว่า "บัดนี้แผ่นดินจะสาบสูญฉิบหายแล้ว ผู้มีบุญจะมาเสวยสมบัติใหม่ คนทั้งปวงจงทำตามคำเทพยดาทำนายเถิด จะได้อยู่เย็นเป็นสุขพร้อมมูลกัน" เมื่อประกาศตัวชบวนการกอบกู้ชาติอย่างเป็นทางการแล้ว เดียวก๊กก็สั่งให้จัดการทัพกำลังพลห้าสิบหมื่น อาวุธยุทธโธปกรณ์พร้อมสรรพ ตั้งตัวเองเป็นแม่ทัพใหญ่ เตียวโป้และเตียวเหลียงผู้น้องเป็นแม่ทัพรองและแม่ทัพหนุนโดยลำดับ แล้วสั่งให้เคลื่อนทัพเข้ายึดหัวเมืองต่างๆ เพื่อเตรียมยึดเมืองหลวงต่อไป

กำลังพลห้าสิบหมื่นของกองทัพเดียวก๊กครั้งนี้ แม้ยัง มิใช่กำลังรบทั้งหมดที่มีอยู่แต่ก็ต้องนับว่าเป็นกองทัพขนาดใหญ่ คือ มีขนาดใหญ่กว่ากำลังพลของกองทัพไทยในปัจจุบันนี้ถึงสองเท่า จะเรียกกองทัพเช่นนี้ว่า "โจร" ได้อย่างไร ดังนั้น การเรียกกลุ่มโจรโพกผ้าเหลืองจึงออกจะไม่เป็นธรรมและไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริง เพราะเป็นเรื่องการเหยียดหยามทางการเมืองตั้งที่กล่าวข้างต้นนั้นศึกใหญ่ระหว่างกองทัพจากเมืองหลวงที่บัญชาการโดย"โลติด" แม่ทัพใหญ่ กับกองทัพของชบวนการกอบกู้ชาติ ที่บัญชาการ โดย "เดียวก๊ก" แม่ทัพใหญ่ และมีกำลังพลถึงห้าแสนคนจึงระเบิดขึ้น กลายเป็นสงครามโจรโพกผ้าเหลืองนับแต่บัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**คำสาบานในสวนท้อ (ตอน5)**

เมื่อหัวเมืองต่างๆ ได้รับตราพระบรมราชโองการของพระเจ้าเลนเต้ที่ว่า "ถ้าผู้ใดมีฝีมือกล้าหาญ ให้ช่วยกันจับโจรโจกผ้าเหลือง ได้แล้วจะปูนบำเหน็จให้เป็นขุนนาง" แล้ว หัวเมืองต่างๆ ก็ได้ออกประกาศรับสมัครผู้มีฝีมือกล้าหาญเข้าเป็นทหารเพื่อปราบโจรโจกผ้าเหลืองต่อไป

เมืองตันก้วนเป็นเมืองหนึ่งที่ได้ออกประกาศรับสมัครผู้มีฝีมือกล้าหาญตามพระบรมราชโองการนั้น เมื่อประกาศรับอาสาสมัครติดตามที่สาธารณะทั่วไปแล้ว ชาวเมืองก็พากันไปห้อมล้อมมุงดูประกาศนั้นทั่วทุก แห่งในจำนวนนั้นมีชายคนหนึ่ง "ลักษณะรูปใหญ่สมบุรณ สูงประมาณห้าศอกเศษ หุยานถึงบ่า มือยาวถึงเข่า หน้าขาวดั่งสียหยก สีปากแดงดั่งชาดแถม จักษุชาเลื่องไปเห็นหู" ได้ยื่นในฝูงจีนมุงดูประกาศดังกล่าวด้วย ดูไปแล้วก็ถอนใจใหญ่บุรุษนี้นาม "เล่าปี่" เป็นบุตรเล่าเหิง แลเล่าเหิงนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าฮั่น เก่งเต๋ ซึ่งเป็นกษัตริย์ ในวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจ เล่าปี่จึงนับเนื่องเป็นเชื้อพระวงศ์ เมื่อน้อยมีชื่อว่า "เหียนเต็ก" มีสติปัญญาและน้ำใจงาม ความโกรธ ความยินดีมิได้ปรากฏออกมามากภายนอก มีความเอื้ออารี มีเพื่อนฝูงมาก จิตใจกว้างขวาง เล่าเหิงตายเสียตั้งแต่เล่าปี่ยังเล็กเหลือแต่ภรรยา

เล่าปี่มีใจกตัญญู เลี้ยงดูมารดาดีให้อาหาร แต่เป็นคนขี้ขลาด ใจไร้ทรัพย์ ทอเสื่อขายเลี้ยงชีวิต เมื่ออายุได้ 15 ปีก็ได้สำนักเรียนวิชากับอาจารย์มีชื่อในถิ่นนั้น ชื่อว่า "เต้เหียน" มีเพื่อนสนิทสองคน คนหนึ่งชื่อ "โลติด" ซึ่งต่อมาพระเจ้าเลนเต้โปรดให้เป็นแม่ทัพปราบโจรโจกผ้าเหลืองดังที่ได้กล่าวแล้วในตอนก่อน ส่วนอีกคนหนึ่งชื่อว่า "กองซุนจ้าน" ต่อมาได้รับราชการเป็นขุนนางและเป็นเจ้าเมืองเล็กๆ อีกเมืองหนึ่ง เล่าปี่ในวัยเด็กไม่ค่อยสนใจการศึกษาเล่าเรียน เพราะมักเอาแต่คบหาเพื่อนฝูง และประพฤติดนเป็นหัวหน้านำมาตั้งแต่อายุยังน้อย จะทำการสิ่งใดก็จะได้รับการยกย่องจากเพื่อนฝูงให้เป็นหัวหน้าตลอดมา

บ้านของเล่าปี่อยู่ที่หมู่บ้าน "เล่าซงฉวน" ข้างบ้านมีต้นหมอน ใหญ่สูงประมาณ 8 วา มีกิ่งเป็นพุ่มคล้ายดังจัดรถชินแสดหนึ่งผ่านมาเห็นภูมิทำเลที่ตั้งบ้านของเล่าปี่และต้นหมอนนี้แล้วทำนายว่าบ้านนี้มีผู้มีบุญอยู่ ต่อไปจะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน อยู่มาวันหนึ่งเล่าปี่เล่นอยู่กับเพื่อนเด็กๆ ก็ได้กล่าวกับเพื่อนๆ ว่า "วันใดที่กูได้เป็นเจ้า กูจะเอาต้นหมอนนี้ไปทำเศวตฉัตรกัน"

สามก๊กฉบับของจีนแปลว่าถ้าวันใดที่เล่าปี่ได้เป็นกษัตริย์ จะเอาต้นหมอนนี้ไปทำคันทันร่มกันรถศึกประจำตัว แต่สามก๊กฉบับบริวิเทเลอร์ แปลว่าวันใดที่เล่าปี่ได้เป็นกษัตริย์ จะเอาต้นหมอนนี้ไปทำธงรถศึก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการแปลโดยความหมายเพื่อให้เกิด ความเข้าใจตามคติของแต่ละชาติ โดยคติของจีนนั้นคันทันร่มกันรถศึก เป็นสัญลักษณ์ของพระมหากษัตริย์ ในขณะที่ธงรถศึกของฝรั่งเป็นสัญลักษณ์ของขุนศึกผู้เรืองนาม แต่สำหรับของไทยเศวตฉัตรคือ เครื่องสูงสำคัญกางกั้นพระราชบัลลังก์พระมหากษัตริย์อิทธิราช

เล่าอ้วนก็ผู้เป็นอาได้ยินคำกล่าวของเล่าปี่ที่กล่าวกับเพื่อนแล้ว เห็นประหลาดนักที่เด็กในวัยนั้นจะกล่าวความใหญ่ถึงเพียงนี้ จึงเกิด ความเชื่อว่าเล่าปี่จะเป็นผู้มีบุญใหญ่เป็นมั่นคง จึงได้ตั้งใจทำนบารุงให้เงินทองแก่เล่าปี่เนือง ๆ ลักษณะของต้นหมอนที่ว่าจะผิดไปจากพุ่มของต้นหมอนตามปกติ ซึ่งจะมีลักษณะเป็นพุ่มคล้ายกับต้นลำไย แต่ต้นหมอนที่บ้านเล่าปี่กลับมีลักษณะคล้ายกับพุ่มต้นตะขบ คือเป็นพุ่มดังจัดรถเป็นชั้น ๆ เหตุนี้เมื่อประกอบเข้ากับดวงจันทรหรือภูมิสถาปัตยกรรมที่บ้านของเล่าปี่แล้ว ชินแสดจึงทำนายว่าเป็นบ้านของผู้มีบุญสถิตอยู่

สิ้นเสียงถอนหายใจของเล่าปี่ก็มีเสียงชายคนหนึ่งดังมาจากข้างหลังว่า "เป็นผู้ชายไม่ช่วยทำนบารุงแผ่นดินแล้ว สิวาทอดใจใหญ่" เล่าปี่หันหลังเหลียวไปดู เห็นผู้หนึ่ง "สูงประมาณห้าศอก ศิระชะ เหมือนเสื่อ จักษุกลมใหญ่ คางพองโต เสียงดังฟาร้อง กิริยาดังม้าควบ เห็นผิดประหลาด" จึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด ชายนั้นตอบว่าเราชื่อ "เตียวหุย" บ้านอยู่ตันก้วน มีทรัพย์สินเงินทอง ไร่นาเป็นอันมาก มีร้านขายสุกร สุรา และอาหาร "เราพอใจคบเพื่อนฝูงซึ่งมีสติปัญญา" เห็นท่านดูประกาศรับอาสาสมัครแล้วทอดใจใหญ่ จึงทักเพื่อจะได้รับความในใจ เล่าปี่ตอบว่าเราเป็นเชื้อพระวงศ์ พระเจ้าฮั่นเก่งเต๋ เห็นประกาศข่าว โจรโจกผ้าเหลืองมาทำอันตรายแผ่นดินจึงคิดจะอาสาแผ่นดินไปปราบโจร แต่ขัดสนด้วยกำลังทรัพย์น้อย คิดการไม่ตลอด จึงทอดใจใหญ่ เตียวหุยจึงว่าเรื่องเพียงเท่านี้จะรอนใจไปไย เพราะใจเราเองนั้นก็ต้องการอาสาชาติบ้านเมืองตรงกัน ว่าแล้วก็เชิญเล่าปี่ไปนั่งดื่มสุราร่วมกัน

คิดอ่านร่วมกันเพื่อจะเชิญชาวเมืองที่มีฝีมือกล้าหาญมาเข้าร่วมเพื่อไปปราบโจร ในขณะที่เล่าปี่ เตียวหุย นั่งดื่มสุราร่วมกันนั้น ก็มีชายอีกคนหนึ่งขับเกวียนมาถึงหน้าร้านสุรา เร่งให้เจ้าของร้านรีบเอาสุรามาเสิร์ฟ บอกว่า

กินแล้วจะรีบไปอาสาแผ่นดิน เล่าปี เห็นชายผู้นี้มีลักษณะดี ดูใจ "สูงประมาณหกศอก หนวดยาวประมาณ ศอกเศษ หน้าแดงดังผลพุทราสีปากแดงดังขาดแต่ม คิ้วดั่งตัวไหม จักษุยาวดั่งนกการเวก" จึงเชิญชายผู้นั้น ร่วมวงดื่มสุรากับแล้วถามว่าท่านนี้ชื่อใด ชายนั้นตอบว่าเราชื่อ "กวนอู" บ้านอยู่เมืองไคเหลียง ที่หมู่บ้านของ เรามีนายทนต์องถิ่นร้ายกาจข่มเหงคนทั้งปวงจึงฆ่าเสีย แล้วหลบหนีทางการไปเที่ยวอยู่หลายหัวเมือง บัดนี้ได้ ชาวบ้านเมืองรับอาสาสมัครไปปราบโจร จึงหวังมาอาสาแผ่นดิน เล่าปีจึงแนะนำให้กวนอูรู้จักกับเตียวหุย แล้ว ว่าเรากับเตียวหุยนันมีใจตรงกัน เตือดร้อนด้วยอาณาประชาราษฎร์ที่ถูกโจรโหดฆ่าเหลือจะทำร้ายแผ่นดิน จึงตกลงกันว่าจะร่วมกันไปปราบโจร ดังนั้น เมื่อท่านกับเรานำใจต่อบ้านเมืองตรงกันจะนี้แล้ว จงมาร่วมมือกันช่วย ชาติ เพื่อให้เกิดความสงบสุขสืบไป

กวนอูได้ฟังคำเชิญก็ดีใจ เตียวหุยซึ่งมีฐานะดีกว่าเพื่อน และมีร้านค้าอยู่ใกล้ตลาดจึงกล่าวว่า เราทั้งสามคนมี ความคิดต้องกัน ขอเชิญท่านทั้งสองไปที่บ้าน เพราะที่บ้านของเรานั้นมีส่วนท้อ เป็นที่สงบสงัด ดอกยี่โถก็บาน สวยงามเป็นอันมาก หากไม่รังเกียจเราจะสาบานเป็นพี่น้องร่วมกันต่อหน้าเทพดาเพื่อจะได้ทำการใหญ่สืบไป เล่าปี กวนอู มีน้ำใจยินดีที่จะร่วมสาบานเป็นพี่น้องร่วมกับเตียวหุย จึงพากันไปที่บ้านของเตียวหุย ดื่มสุรา อาหารกันเป็นที่สำราญใจตลอดคืน

ครั้นรุ่งขึ้นเตียวหุยจึงสั่งให้พ่อบ้านจัดเตรียมพิธีบูชาเทพดาฟ้าดินเพื่อสาบานเป็นพี่น้องร่วมกับเล่าปี และกวน อู ให้ "จัดม้าขาว กระบือดำ แลรูปเทียนสิ่งของทั้งปวง" ตั้งการพิธีขึ้นในสวนท้อ หลังจากจัดรูปเทียนบูชา เทพดาฟ้าดินแล้ว ทั้งสามคนจึงได้ตั้งสัตย์สาบานต่อกันเบื้องหน้าเทพดาฟ้าดินว่า "ข้าพเจ้าเล่าปี กวนอู เตียวหุย ทั้งสามคนนี้อยู่ต่างเมือง วันนี้ได้มาพบกัน จะตั้งสัตย์สยบเป็นพี่น้องร่วมท้องกัน เป็นน้ำใจเดียว ซื่อสัตย์ต่อกันสืบไปจน วันตาย จะได้ช่วยท่านบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถ้ามีภัยอันตรายสิ่งใด แลรบศึก เสียที่ ข้าพเจ้ามิได้ทั้งกัน จะแก่กันกว่าจะตายทั้งสาม แลความสัตย์นี้ ข้าพเจ้าได้สาบานต่อหน้าเทพดาทั้ง ปวงจงเป็นทิพย์พยาน ถ้าสืบไปภายหน้าข้าพเจ้าทั้งสามมิได้ซื่อตรง ต่อกัน ขอให้เทพดาสังหารผลาญชีวิต ให้ประจักษ์แก่ตาโลก"

เสร็จพิธีร่วมน้ำสาบานเป็นพี่น้องเดียวกันแล้ว ทั้งสามคนจึงนับอายุไล่เรียงกันดูปรากฏว่าเล่าปีมีอายุ 25 ปี มากกว่าเพื่อน กวนอูมีอายุเป็นรอง และเตียวหุยอายุน้อยที่สุด จึงเรียกเล่าปีเป็นพี่ใหญ่ กวนอูเป็นน้องกลาง และเตียวหุยเป็นน้องเล็ก เตียวหุยได้จัดเลี้ยงฉลอง "ค่าสาบานแห่งสวนท้อ" โดยเชิญเพื่อนบ้านและชาย ฉกรรจ์จำนวนมากมาร่วมงานเลี้ยงในเย็นวันนั้น และได้เกลี้ยกล่อมชาวบ้านซึ่งกล้าหาญเพื่อร่วมกันไปปราบโจร ได้ถึง 300 คน จัดเตรียมเครื่องศาสตราวุธพร้อม

ขณะนั้นมีพ่อค้ามาชื่อ "เตียวลิผอง" และ "เล่าสง" ต่อมามีเข้ามาในหมู่บ้าน ชาวบ้านแนะนำให้รู้จักกับเล่าปี พ่อค้ามาทั้งสองก็มีความยินดี สนับสนุนการอาสาปราบโจรของคณะเล่าปี และกล่าวว่าเราเป็นพ่อค้ามา มาหลายปี บัดนี้ไปมาค้าขายไม่ได้ เพราะพบโจรเที่ยว ตีชิงวิ่งราว จึงต้องนำมากลับเข้ามาในหมู่บ้าน เล่าปีจึงแจ้ง แก่พ่อค้ามาทั้งสองว่าเราสามคนสาบานเป็นพี่น้องกัน เพื่อจะทำการใหญ่ให้ปรากฏไว้ในแผ่นดิน และได้เกลี้ย กล่อมผู้กล้าหาญได้แล้ถึง 300 คน ตั้งใจจะไปปราบโจร เพื่อสร้างความสงบสุขสันติ ให้ราษฎรได้ทำมา ค้าขายได้เป็นปกติ พ่อค้ามาทั้งสองก็มีความยินดีแล้วกล่าวว่าความคิดของท่านต้องด้วยความคิดของเรา เรา จะสนับสนุนตามกำลังของเราอย่างเต็มที่ ว่าแล้ก็จัดมา 50 ตัว กับเงิน 500 ตำลึง เหล็ก 100 หาบ มอบให้แก่ เล่าปี

เล่าปี ได้ขอบคุณพ่อค้ามาทั้งสองเป็นอันมาก เพราะคณะอาสาของ เล่าปี แม้มีอาวุธพร้อมแล้ว แต่ยังขาดม้า และเงินทุนสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการปราบโจร การสนับสนุนของพ่อค้ามาทั้งสองจึงทำให้คณะอาสาของเล่า ปีมีความพร้อมรบมากขึ้น คณะอาสาของเล่าปีเห็นว่าเล่าปี กวนอู เตียวหุย มีบุคลิก ลักษณะประหลาดกว่าคน ทั้งปวง สมควรจะมีอาวุธคู่กายเป็นพิเศษ เล่าปีเห็นชอบด้วยจึงได้จัดให้ช่างเหล็กฝีมือดีมาตีเป็นกระบี่สองเล่ม สำหรับตัว ส่วนของกวนอูนั้นให้ช่างเหล็กตีเป็นง้าวยาว 11 ศอก หนัก 82 ชั่ง ส่วนของเตียวหุยให้ตีเป็นทวน ยาว 10 ศอก หนัก 85 ชั่ง แล้วให้ทำเครื่องเกราะแลอานม้าสำหรับรบครบทั้งสามคน

สามก๊กฉบับบริวิเทเลอไรด์กล่าวถึงง้าวของกวนอูว่าทำด้วยเหล็กพิเศษสีดำสนิทดังนิล และมีชื่อเฉพาะว่า "ง้าวนิลนาคะ" แต่ ฉบับของไทยไม่ปรากฏชื่อ ดูน้ำหนักง้าว 82 ชั่ง หรือประมาณ 49 กิโลกรัม และน้ำหนัก ทวนหนัก 85 ชั่งหรือประมาณ 51 กิโลกรัมแล้ว ก็เห็นได้ชัดว่ามีน้ำหนักมากเหลือประมาณ หากเทียบกับคน รูปร่างขนาดในปีปัจจุบันแล้ว คงจะแบกน้ำหนักอาวุธนี้ไม่ได้ แต่สำหรับกวนอูนั้น สูงถึงหกศอก หรือสองเมตร ครึ่ง ในขณะที่เตียวหุยสูงห้าศอก หรือสองเมตรเศษ จัดเป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแม้คนจีน โบราณจะมีรูปร่างขนาดใหญ่กว่าคนในยุคปัจจุบัน แต่กวนอู เตียวหุย ก็ยังคงมีรูปร่างขนาดใหญ่กว่าคนอื่นใน ยุคเดียวกัน

ดังนั้น โดยขนาดรูปร่างของกวนอู เตียวหุย และขนาดของอาวุธที่ใช้แล้ว จึงได้เปรียบข้าศึกเป็นอันมาก "คำสาบานแห่งสวนท้อ" เป็นคำสาบานที่ศักดิ์สิทธิ์ในประวัติศาสตร์ของจีน เป็นแบบอย่างของการคบหาสหายร่วมน้ำมิตร ในทุกยุคทุกสมัย และเป็นพันธะสำคัญของสามพี่น้องที่ดำเนินไปตลอดเรื่องราวในสามก๊ก แม้ในที่สุดเพื่อธำรงไว้ซึ่ง "คำสาบานแห่ง สวนท้อ" เล่าปี่ก็ยอมพลีได้แม้กระทั่งราชบัลลังก์ หลังจากเตรียมพร้อมแล้ว เล่าปี่ยังได้เกลี้ยกล่อมชายฉกรรจ์เข้าร่วม ขบวนการเพิ่มขึ้นอีก ทำให้กองกำลังอาสาของเล่าปี่มีจำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 500 คน แล้วพากันไปหา "เล่าเอี้ยน" เจ้าเมืองดั้นก้วน ซึ่งแซ่เดียวกับเล่าปี่ เพื่ออาสาไปรบกับโจร เล่าเอี้ยนได้ยินว่าเป็นแซ่เดียวกันก็ยินดีนัก รับเล่าปี่เป็นหลานชายแล้วจัดที่พักอาศัยให้คณะอาสาของเล่าปี่เพื่อเตรียมการไปปราบโจรต่อไป

เล่าปี่ได้เคลื่อนตัวเข้าสู่กระแสนแห่งอำนาจเป็นครั้งแรกด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

วิเศษสมรรถภูมิ (ตอนที่ 6)

ถ้าแผ่นดินเป็นปกติ และการทหารเข้มแข็ง การส่งกองทัพจากเมืองหลวงไปปราบโจรก็เห็นได้ชัดว่ากองทัพจากเมืองหลวงจะได้รับชัยชนะเป็นแน่แท้ แต่เนื่องจากแผ่นดินของเลนเต้อ่อนแอในทุกด้าน รวมทั้งด้านการทหาร ดังนั้น แม้จะส่งกองทัพจากเมืองหลวงออกไปปราบโจรถึงสามด้าน ก็ยังไม่เป็นที่ไว้วางใจ นอกจากนี้ไม่ไว้วางใจในกองทัพของตนแล้ว อาจเกิดจากความซี้ซลลาดตาขาวกลัวแพ้โจรก็เป็นได้ ดังนั้นจึงต้องมีห้องตราไปยังหัวเมืองต่างๆ ให้ช่วยกันปราบโจรทางหนึ่ง และยังส่งกองทัพเสริม เพิ่มเติมตามไปอีก กองทัพที่ส่งเสริมตามไปนี้ พระเจ้าเลนเต้โปรดให้โจโฉเป็นแม่ทัพ นำกำลังห้าพันยกไปช่วยกองทัพที่ยกไปก่อนหน้าแล้ว โดยให้เดินทัพตรงไปยังเมืองเองฉวน ซึ่งขณะนั้นถูกกองทัพโจรโหมเผาเพลิงที่นำโดยเตียวโป้และเตียวเหลียงล้อมอยู่

"โจโฉ" นั้น "สูงประมาณห้าศอก จักขุเล็ก หนวดยาว" สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาประวัติของ โจโฉไว้ว่า "เป็นบุตรโจโก้ เมื่อน้อยมักพอใจไปเล่นปายิ่งเนื้อ มักพอใจฟังร้องรำทำเพลง มีปัญญาความคิดรวดเร็ว" เป็นคนชอบคบหาเพื่อนฝูงมาตั้งแต่年幼 เพื่อนเล่นทั้งปวงยกย่องโจโฉเป็นหัวหน้า จะทำการสิ่งใดก็ประพฤติดนเป็นหัวหน้าคนมาตั้งแต่ยังเด็ก

โจโฉเป็นคนเจ้าอุบายมาแต่ก่อนแต่ออก และเพราะเหตุที่ซุกซนจึงไม่เป็นที่ถูกอกถูกใจของอาที่ชื่อ "โจเต็ก" คอยหาเหตุกลั่น แกล้งอยู่เสมอ โจโฉเห็นอาถนุแกล้งก็คิดแค้น โดยไม่คำนึงว่า โจเต็กนั้นเป็นญาติผู้ใหญ่ มีฐานะเป็นอาของตน คิดแต่จะเอาชนะอาให้จงได้

วันหนึ่งโจโฉจึงแกล้งล้มลงร้องให้ทรนทราย โจเต็ก นำความไปบอกโจโก้ผู้พี่ว่าโจโฉมีอันเป็นไปแล้ว โจโก้ตกใจวิ่งมาดูปรากฏว่า โจโฉยังคงเล่นหัวกับเพื่อนเป็นปกติ จึงถามความเอากับ โจโฉ ดังนั้นจึงเป็นที่ของโจโฉได้แค้นแค้นอาโดยบอกกับโจโก้ผู้พี่เป็นพ่อว่าอาซึ่งเข้ามาแต่น้อย คิดแต่จะสาปแช่งให้มีอันเป็นไป ซ้ำยังเล่นหัวกับเพื่อนเป็นปกติ ไม่เคยเกิดเรื่องราวใด ๆ อาถนุแกล้งเอาความมาใส่ หลังจากนั้นแล้วโจโก้ก็เชื่อคำโจโฉ แม้จะนำความใดมากล่าว โจโก้ ก็ไม่ได้เชื่อฟังอีกต่อไป โจโฉ ก็ยิ่งฮึกเหิมในสติปัญญาของตน เพื่อนๆ ก็สรรเสริญความคิดของโจโฉเป็นอันมาก ยกย่องว่าแผ่นดินเป็นจลาจล ไม่มีผู้ใดมีสติปัญญาจะแก้ไขให้เป็นปกติได้ เห็นแต่โจโฉเท่านั้นที่มีสติปัญญารอบปรามให้การแผ่นดินเป็นสุข โจโฉได้ฟังแล้วก็มีความลาพองในความคิดและสติปัญญาตนมากขึ้น

ในเมือง "ลาหยง" ซึ่งเป็นบ้านเดิมของ โจโฉ มีหมอดูมีชื่อเสียงอยู่สองคนคนหนึ่งชื่อ "โหวเง้า" นิยมชมชอบโจโฉมาตั้งแต่เด็ก ดูบุคลิกลักษณะโจโฉแล้วเชื่อว่าจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน หมอดูคนนี้เป็นคนพูดมาก ดังนั้นไม่ว่าจะไปแห่งหนตำบลใดก็ชอบพูดว่า "แผ่นดินเมืองหลวงนั้นจะสูญเสียแล้ว ซึ่งจะปราบแผ่นดินให้ราบนั้นเห็นแต่โจโฉผู้เดียว" การที่หมอดูไปเที่ยวพูดทั่วไปว่า โจโฉ จะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน เท่ากับว่า โจโฉ มีฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพที่สุดในยุคนั้น คอยสร้างภาพลักษณ์ให้กับตนเองว่าจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ทำให้มีผู้คนมาเป็นสมิครพรรคพวกมากขึ้น โดยที่ไม่ต้องจ้างขานวานซื้อเหมือนที่ทำการอยู่ในบ้านเมืองขณะนี้

หมอดูที่มีชื่อเสียงอีกคนหนึ่งมีชื่อว่า "เขาเฉียว" มีกิตติศัพท์เลาซานว่าสามารถดูโหงวเฮ้ง พยากรณ์แม่นยำจุดเทพยดา โจโฉ อยาก รุ่อนาคตของตนจึงไปถามหมอดูคนนี้ว่าภายหน้าโชควาสนาตนจะเป็นประการใด หมอดูก็นิ่งเฉยเสีย โจโฉถามซ้ำเข้าไปอีก หมอดูคนนี้จึงกล่าวว่า "ท่านมีปัญญามาก จะป้องกันแผ่นดินได้อยู่ แต่มิได้

สัจย์ชื่อต่อแผ่นดิน จะเป็นศัตรูราชสมบัติ" คำทำนายแบบนี้หากเกิดขึ้นกับคนทั่วไป หมอคงจะถูกเตะเป็นแน่นอน

เพราะการเป็นศัตรูราชสมบัติเป็นความผิดฐานกบฏ ต้องตัดหัวเจ็ดชั่วโคตร เป็นข้อหาอันเป็นที่รังเกียจ เดียดฉิวของสังคมโดยทั่วไป ยากที่จะมีผู้โดยอมรับได้ แต่โจโจฟังคำทำนายแล้วกลับหัวเราะชอบใจ โจโจเป็นคนใฝ่อำนาจและใฝ่สูงมาตั้งแต่เด็ก เมื่อประกอบเข้ากับเฉลียวฉลาด เล็งการณ์ไกลแล้ว ดังนั้นเมื่ออายุได้ 20 ปี โจโจจึงไปสมัครเข้ารับราชการเป็นทหารในเมือง "ลกเอียง" ซึ่งเป็นเมืองหลวง ในตำแหน่งหน้าที่ทหารลาดตระเวน มีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของวังหลวง

ความตอนนี้เห็นจะข้ามไปไม่ได้ จำเป็นที่จะต้องชี้ให้เห็นว่า การตัดสินใจสมัครเข้ารับราชการทหาร และรับราชการในเมืองหลวง นั้น ไม่ใช่ความคิดของคนบ้านนอกธรรมดาเท่านั้น โจโจแม้อายุน้อยก็เข้าใจถึงศูนย์กลางแห่งอำนาจว่าอยู่ที่เมืองหลวง ดังนั้น จึงตัดสินใจจากเมือง "ลกเอียง" มาสมัครเป็นทหารในเมืองหลวง เข้าทำนองเป็นนายสิบอยู่เมืองหลวงดีกว่าเป็นนายร้อย อยู่บ้านนอก ซึ่งตรงกับแนวความคิดทางการค้าของเกาจง ปรมาจารย์ ทางการค้าของจีนที่ว่า "จะทำการค้าใหญ่ ต้องอยู่เมืองใหญ่" และยังสอดคล้องกับคติของลัทธิเต๋าที่ว่า "เป็นปลาใหญ่ต้องอยู่ในน้ำลึก" และเป็นไปตามหลักมงคลข้อหนึ่งในมงคล 38 ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า "การอยู่ในประเทศอันสมควรแก่ตนเป็น มงคลอันสูงสุด" ทั้งการเลือกเอาอาชีพทางการทหารเป็นอาชีพหลักของตนเอง ก็แสดงให้เห็นชัดเจนว่าแม้เยาว์วัยอายุเพียง 20 ปี โจโจ ก็เข้าใจแล้วถึงอำนาจรัฐว่าเกิดจากกระบอบกบฏ ซึ่งเป็นบทสรุปของเหมาเจ๋อตงในเวลาเกือบ 2,000 ปี หลังจากยุคสมัยของโจโจ

การสมัครรับราชการทหารในเมืองหลวงของโจโจ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคำทำนายของหมอทั้งสองคน และคำยกย่องของเพื่อนฝูงในวัยเด็กมีบทบาทและอิทธิพลต่อความคิดอ่านของโจโจ และทำให้โจโจเชื่อว่าอนาคตของตนจะเป็นเช่นนั้น จึงดำเนิน วิถีชีวิตของตนให้สอดคล้องกับคำพยากรณ์ และคำยกย่องดังกล่าว โจโจเป็นคนเด็ดขาดมาตั้งแต่เยาว์วัย จะพูดจะจาจะฉะฉานชัดเจนเด็ดขาด ใครจะพูดจะจาด้วยก็เป็นทีพอใจ และเกิดความเชื่อ ก็อวางใจ เหตุนี้โจโจจึงเป็นที่รัก ที่เกรงใจของคนอื่น เมื่อมาเป็นทหารลาดตระเวนรักษาความปลอดภัยของวังหลวงก็เคร่งครัดต่อระเบียบวินัย ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ โจโจได้ปฎิบัติกำหนดเขตห้ามมิให้คนเดินล้ำเข้าไปใกล้กำแพงพระราชวัง ต่อมาคืนวันหนึ่งขณะที่เดินมาผิดเวลา และลวงล้ำเข้าไปในเขตห้ามลวงล้ำที่โจโจกำหนดไว้ โจโจก็จับเอามาลงโทษให้ทหารโบย ความทราบถึงพระเจ้าเลนเต้ก็พอพระราชหฤทัย เลื่อนตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าหน่วยลาดตระเวน ครั้นโจโจพำเลียงกริธาทัพเข้าประชิดหัวเมืองต่าง ๆ และมีพระบรมราชโองการสั่งให้จากเมืองหลวงออกเป็นสามด้าน ยกเข้าตีกองทัพโจจรแล้ว ก็ยังไม่เป็นที่อวางพระราชหฤทัย พระเจ้าเลนเต้ กริ่งว่าจะเสียที จึงโปรดให้ โจโจ เป็นนายทัพ คุมทหารห้าพันยกไปช่วยแม่ทัพรองคือ "ฮองฮุย" และ"จื่อ" ที่เมือง "เอ็งฉวน" ซึ่งขณะนั้นกองทัพของขบวนการกบฏชาตินิยมที่นำโดยแม่ทัพรองคือ "เตียวไป๋" และ "เตียวเหลียง" กำลังล้อมเมือง "เอ็งฉวน" อยู่

โจโจเป็นเพียงทหารชั้นผู้น้อยแค่เพียงหัวหน้าหน่วยลาดตระเวน แต่กลับได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้คุมกองกำลังทหารหลวงถึงห้าพัน ทั้งๆที่ราชสำนักยังมีแม่ทัพนายกองอื่นอีกมากมายเช่นนี้ แม้สามก๊กทุกฉบับจะมีได้ให้เหตุผลว่า เกิดขึ้นได้อย่างไร แต่หากไม่ตั้งข้อสงสัยถือว่าเรื่องนี้อาจเกี่ยวข้องกับระบบส่วยสินบนของลิบซันที่แล้วก็ออกจะขาดความเคารพต่อวิจรรย์ญาณของท่านผู้อ่านสามก๊กฉบับคนชายชาติเกินไป "โจโจ" จึงเข้าสู่กระแสนแห่งอำนาจรัฐ โดยอำนาจทางการทหาร เป็นครั้งแรก ด้วยการนำทัพกำลังพลถึงห้าพันเคลื่อนเข้าสู่สมรภูมิตัวประกาะฉะฉาน ฝ่ายเมือง "ตองฮ้อ" ซึ่งเป็นเมืองในแผ่นดินของราชวงศ์ฮั่น อยู่ทางใต้ของเมืองหลวง ใกล้กับแม่น้ำแยงซี ได้รับหมายตราจากเมืองหลวงให้ยกกำลังไปปราบโจจรแล้ว ได้มอบหมายให้เจ้าเมืองเจียนตอง ซึ่งขึ้นกับเมืองตองฮ้อจัดกำลังทหารไปทำการตามหมายรับสั่ง

เจ้าเมืองเจียนตองจึงสั่งให้ "ซุนเกียน" จัดตั้งกองกำลังอาสาสมัครไปร่วมสมทบกับกองทัพจากเมืองหลวงปราบโจจรพำเลียงฉะฉาน "ซุนเกียน" นั้น "กิริยาเหมือนเสือ หน้าผากใหญ่ หน้ายาว" เป็นคนแข็งแรงกล้าหาญ เมื่ออายุ 17 ปีไปเมืองเจียนตองกับ มิตาพบโจรปล้นราษฎรเอาของมาแบ่งปันกัน "ซุนเกียน" ใช้ความกล้าหาญบุกเข้าไปไล่โจรโดยลำพัง ฆ่าโจรได้คนหนึ่ง อีก 9 คนหนีไปได้ กิตติศัพท์ไปถึงเจ้าเมืองจึงให้เอาตัวเข้าไปรับราชการเป็นทหาร

ต่อมาเกิดกบฏขึ้นในเมืองเจียนตอง ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากความจลาจลในแผ่นดิน "หือฉง" ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า "ซุนเกียน" ได้เกลี้ยกล่อมชาวเมืองให้เข้าร่วม และไปรบกับฝ่ายกบฏปราบกบฏได้สำเร็จ ผู้รักษาเมืองจึงมีหนังสือกราบบังคมทูล รายงานความชอบของ "ซุนเกียน" ต่อพระเจ้าเลนเต้ แต่เรื่องเงียบหายไป ซึ่งอาจเกิดจากชั้นที่กักเก็บเรื่องไว้ เพราะช่วงนั้นมีความเป็นไปได้ว่า "ซุนเกียน" ยังไม่เข้าใจในระบบส่วยสินบนของลิบ

ชั้นที่จึงไม่ได้ไปติดต่อ ขอเป็นพวก หรือมิฉะนั้น คุณธรรมในใจตนยังเข้มแข็ง จึงไม่ยอมตนเข้าสู่ระบบส่วยสินบนของชั้นที่ก็เป็นได้

เมื่อได้รับคำสั่งจากเจ้าเมืองเจียนตงแล้ว "ซุนเกียน" จึงจัดระดมพลอาสาสมัครจากชาวเมืองเจียนตง และจากทหารของ "เมืองอ้วนเซี่ย" ที่แตกทัพ ได้คนประมาณ 1,500 จึงยกไปปราบโจร "ซุนเกียน" แห่งเมืองตงฮ้อจึงได้เข้าสู่สมรภูมิ ปราบโจรโพกผ้าเหลือง ด้วยประการฉะนี้

เป็นอันว่า "เล่าปี่", "โจโฉ" และ "ซุนเกียน" ได้เคลื่อนตัวเข้าสู่สมรภูมิปราบโจรโพกผ้าเหลืองจากทิศทางที่ต่างกัน แต่เคลื่อนพลเข้าสู่สมรภูมิด้วยเป้าหมายอย่างเดียวกันคือปราบโจรโพกผ้าเหลือง ซึ่งด้านหนึ่ง ก็คือการปราบปรามขบวนการกบฏชาติของประชาชนนั่นเอง

ทำให้น่าคิดว่าวีรชนทั้งสามนี้หากเกิดมีความคิดที่พ้องกันว่า กองทัพของ "เตียวก๊ก" เป็นกองกำลังติดอาวุธของประชาชน ที่มีเจตนารมณ์เพื่อการกอบกู้ฟื้นฟูบ้านเมืองจากการก่อกบฏทำเชิญของลิบซันที่ และเข้าร่วมกับขบวนการกบฏชาติ แล้วเคลื่อนทัพเข้ายึด เมืองหลวง จับกุมลิบซันที่ประหารเสีย แล้วปรับปรุงอำนาจรัฐเสียใหม่ให้คนดีมีฝีมือได้มีโอกาสบริหารบ้านเมือง ดังนี้แล้ว โฉมหน้าของสามก๊กก็จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง แผ่นดินก็จะสงบสุข ราชวงศ์ฮั่นก็จะสถิตสถาพรต่อไป

แต่ภายใต้ระบบราชการและความศักดิ์สิทธิ์ของพระบรมราช-โองการอันเป็นรูปแบบ แต่มีเนื้อหาอยู่ที่การกดขี่ข่มเหงรังแกราษฎร ทำหยาบช้าต่อบ้านเมืองจนเดือดร้อนทุกข์โศกทุกข์ทรมานโดยลิบซันที่ ปรากฏว่าวีรชนทั้งสามคือทั้ง เล่าปี่, โจโฉ และซุนเกียน ได้ยอมรับอำนาจที่เป็นธรรมโดยรูปแบบ แต่เป็นอธรรมโดยเนื้อหานั้นเคลื่อน กำลังเข้าสู่สมรภูมิเพื่อปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง ทั้งๆที่วันเวลาข้างหน้าต่างคนต่างก็ได้กระทำการที่ไม่ต่างอันใดกับการลุกขึ้นสู้ของประชาชนในครั้งนี้

สามก๊กจึงดำเนินกระบวนการของมันต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สงครามโจรโพกผ้าเหลืองครั้งที่ 1 (ตอนที่ 7)

ฝ่ายเตียวก๊กเมื่อจัดกองทัพห้าสิบล้านพร้อมแล้วก็ประกาศ สงครามกบฏชาติ เพื่อปลดปล่อยประชาชนให้หลุดพ้นจากการกดขี่ข่มเหงรังแก และปล้นชิงวิ่งราวของขุนนางและข้าราชการ ให้เคลื่อนทัพเข้าโจมตีและยึดหัวเมืองทั้งแปด ซึ่งราษฎรนับถืออยู่แต่ก่อนแล้ว จากนั้นจึงเคลื่อนพลเข้าโจมตีหัวเมืองอื่นๆ อีกหลายหัวเมือง ตัวเตียวก๊กเองนั้นคุมพลห้าหมื่นเข้าโจมตีแล้วยึดเมืองจงก่ง ซึ่งเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญในการบุกเข้ายึดเมืองหลวงต่อไป

ส่วนเตียวโป้และเตียวเหลียงยกไปตีเมืองเองฉวน ภายในเมืองได้ตั้งรับอย่างแข็งขัน เตียวโป้และเตียวเหลียงยึดเมืองไม่ได้ก็ตั้งค่ายล้อมเมืองไว้ การเคลื่อนทัพเข้าตีและยึดเมืองต่างๆ ของขบวนการกบฏชาติที่บัญชาการโดยเตียวก๊กครั้งนี้ เป็นไปอย่างรวดเร็ว เนื่องจากหัวเมือง ทั้งแปดมีราษฎรนิยมนับถือเตียวก๊กอยู่ก่อนแล้วถึงขนาดเขียนชื่อเตียวก๊ก บูชาทุกบ้านเรือน ทั้งมีความเคียดแค้นชิงชังข้าราชการและขุนนาง ที่เอาแต่กดขี่ข่มเหงรังแกรีดนาทาเร้นราษฎร ดังนั้นชาวเมืองจึงพากันเข้าร่วมกับฝ่ายกบฏชาติ ซึ่งสามก๊กทุกฉบับระบุความตรงกันว่า ไม่มีราษฎรหลบหนีออกจากเมืองหรือก่อความวุ่นวายขึ้นแต่ประการใด

ฝ่ายกองทัพจากเมืองหลวงที่บัญชาการโดยแม่ทัพโลติดมี สองสูสงและจูฮีเป็นแม่ทัพรองและแม่ทัพหนุนได้เคลื่อนทัพมาเป็นสามด้าน มุ่งเข้าตีจุดยุทธศาสตร์คือเมืองจงก่งและเมืองเองฉวน เพื่อช่วงชิงความได้เปรียบให้ได้เสียก่อน ตัวโลติดคุมพลห้าหมื่นยกไปล้อมเมืองจงก่งซึ่งเตียวก๊กได้ยึดไว้

ส่วนสองสูสงและจูฮีให้ยกไปเมืองเองฉวน ตั้งค่ายไว้นอกเมืองยื่นทัพเตียวโป้และเตียวเหลียงไว้ฝ่ายเทียอ้วนจี้ทหารเอกของฝ่ายกบฏชาติอีกคนหนึ่ง นำทัพห้าหมื่นคนยกเข้าตีเมืองดุ้นก้วน เมื่อทัพเทียอ้วนจี้ เคลื่อนไปถึงชายแดนเมืองดุ้นก้วน ความศึกทราบถึงเล่าเอี้ยนเจ้าเมืองอิวจิว จึงสั่งให้เจ้าเจ่งนำกำลังพลห้าร้อยนายพร้อมเล่าปี่, กวนอู, เตียวหุยไปปราบโจร

กองทหารของเจ้าเจ๋ง, เล่าปี่, กวนอู, เตียวหุย แม้มีกำลังพลน้อยกว่าทัพของเตียวฮ้วนจื๊อหลายเท่าตัว แต่ด้วยฝีมือการรบของกวนอู, เตียวหุยเหนือชั้นกว่ามาก ดังนั้นเมื่อเกิดปะทะกันขึ้นเตียวฮ้วนจื๊อ จึงถูกกวนอูใช้ง้าวฟันขาดเป็นสองท่อน ส่วนทหารเอกของเตียวฮ้วนจื๊อ ชื่อเตง เมาก็ถูกเตียวหุยใช้ทวนแทงถูกอกตม้ตาย

กองทัพฝ่ายก๊กชาติของเตียวฮ้วนจื๊อจึงแตกกระจายไปสิ้น เล่าปี่จึงขับทหารไล่จับพวกโจรและได้อาวุธได้เป็นจำนวนมากแล้วยกทหารกลับเมืองด่านกวนซันของเล่าปี่ครั้งนี้ เป็นชัยชนะครั้งแรกของกองทัพฝ่ายเมืองหลวง เล่าเอี้ยนเจ้าเมืองรัฐชวาก็มีความยินดีออกไปรับเล่าปี่ถึงประตูเมือง กลับเข้าเมืองแล้วก็ปูนบำเหน็จทหารตามสมควร

เล่าปี่และทหารได้พักเพียงชั่วคืนเดียว รุ่งขึ้นเจ้าเมืองเจงจิวส่งมาใช้ถือหนังสือมาถึงเจ้าเมืองด่านกวนว่า โจรโจกผ้าเหลืองยกมาล้อมเมืองจึงขอทหารไปช่วย เล่าเอี้ยนจึงส่งเจ้าเจ๋งให้คุมทหารห้าพันยกไปเมืองเจงจิวพร้อมกับเล่าปี่, กวนอู, เตียวหุย นับเป็นการออกรบครั้งที่สองของเล่าปี่ในศึกโจรโจกผ้าเหลือง ความจริงเจ้าเจ๋งนั้นไม่ได้มีบทบาทสำคัญในการศึก แต่เล่าเอี้ยนกลับมอบหมายให้คุมทหารไปออกศึกถึงสองครั้งแทนที่จะมอบหมายให้เล่าปี่คุมทหารไปเอง ก็เพราะว่า ขณะนั้นเล่าปี่ยังไม่ได้เป็นข้าราชการของทางการ เป็นแต่ไปเข้ากับเล่าเอี้ยนและเล่าเอี้ยนรับไว้โดยส่วนตัวเท่านั้น ดังนั้น ในราชการสงครามจึงต้องให้เจ้าเจ๋งเป็นผู้คุมทหารโดยตำแหน่งหน้าที่ศึกครั้งนี้ กำลังพลที่เดินทัพไปกับเล่าปี่มีมากกว่าศึกครั้งก่อนถึงสิบเท่าคือ มีจำนวนถึงห้าพันนับเป็นการบัญชาการทหารครั้งแรกของเล่าปี่ที่มีกำลังพลมากขนาดนี้

เมื่อทัพของเล่าปี่เคลื่อนไปใกล้เมืองเจงจิว ก็ถูกกองทัพของฝ่ายก๊กชาติเข้าโจมตี เล่าปี่กำลังน้อยกว่าก็ถอยมาตั้งหลักเล่าปี่เห็นว่ากำลังรบน้อยกว่ากันมาก จึงกำหนดถอยทัพเพื่อเอาชนะ โดยให้กวนอูคุมทหารพันหนึ่งไปซุ่มอยู่ในเหลื่อมเขาทางซ้าย ให้เตียวหุยคุมทหารพันหนึ่งไปซุ่มอยู่ในดงไม้ทางข้างขวา กำหนดว่าถ้าได้ยินเสียงม้าล่อเมื่อใดให้กวนอู เตียวหุยยกทหารตีกระหนาบเข้ามา กวนอู เตียวหุยก็ยกทหารไปซุ่มอยู่ตามคำสั่งรุ่งขึ้นเล่าปี่กับเจ้าเจ๋งก็ยกทหารผ่านไปทางที่กวนอู เตียวหุยซุ่มอยู่นั้น รุดหน้าไปรบกับโจรโจกผ้าเหลือง เมื่อปะทะกันแล้วเล่าปี่ เจ้าเจ๋งก็แกล้งถอยมาทางที่กวนอู เตียวหุยซุ่มอยู่นั้น

ฝ่ายโจรโจกผ้าเหลืองได้ทีก็ไล่ตามตี มาถึงจุดซุ่มเล่าปี่ก็ให้ทหารตีม้าล่อขึ้นแล้วแปรขบวนทหารจากถอยเป็นหันกลับเข้าตี ใน ขณะที่กวนอู เตียวหุย ได้ยินสัญญาณแล้วก็ยกทหารตีกระหนาบเข้ามาโจรโจกผ้าเหลืองถูกตีกระหนาบเข้ามาทั้งสามด้านก็ตกใจแตกตื่นเสียทีเพราะไม่รู้กำลังศึก ทัพโจรโจกผ้าเหลืองจึงแตกพ่ายหนีเข้าไปใกล้กำแพงเมืองเจงจิว เจ้าเมืองเจงจิวเห็นเป็นที่ก๊กชาติเข้าตีมาเป็นสัปดาห์ ฝ่ายหนีระส่ำระสายล้มตายลงเป็นอันมาก จึงแตกหนีไปสิ้นเจ้าเมืองเจงจิวจึงปูนบำเหน็จทหารเล่าปี่ตามสมควร แต่หาได้ชักชวนให้เล่าปี่รับราชการหรืออยู่ช่วยเหลือต่อไป ดูไปแล้วเล่าปี่ช่างอาภัพนัก เพราะแม้จะมีฝีมือและผลงานปรากฏแต่กลับไม่มีใครเห็นคุณค่า

เสร็จศึกแล้วเจ้าเจ๋งจึงแจ้งแก่เล่าปี่ว่าจะยกทหารกลับเมืองด่านกวน เล่าปี่ก็เคืองเพราะจะกลายเป็นคนตกงานอีกครั้งหนึ่ง แต่โชคยังดีที่เล่าปี่ได้ข่าวว่าแม่ทัพโลติดเพื่อนร่วมสำนักได้เป็นใหญ่ครองตำแหน่ง แม่ทัพปราบขบวนการก๊กชาติและล้อมฆ่าศึกไว้ที่เมืองจงก่ง จึงขอทหารเจ้าเจ๋งเพื่อไปช่วยแม่ทัพโลติด เจ้าเจ๋งตั้งใจให้ทหารเล่าปี่ไปห้าร้อยคนแล้วยกกำลังที่เหลือกลับเมืองด่านกวนเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยคุมทหารห้าร้อยนายตรงไปเมืองจงก่ง แล้วชวนกันเข้าพบแม่ทัพโลติดซึ่งเป็นแม่ทัพฝ่ายเมืองหลวง รายงานการศึกษาที่ผ่านมาให้แม่ทัพโลติดรับทราบ แม่ทัพโลติดได้พบหน้าเล่าปี่เพื่อนร่วมสำนัก และรับทราบความศึกแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก จึงชวนให้เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย "อยู่ทำราชการด้วยเราเถิด"

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยรับคำเชิญของแม่ทัพโลติดเริ่มชีวิตข้าราชการทหารตั้งแต่บัดนั้น แต่ทั้งนี้ความเป็นข้าราชการดังกล่าวยังไม่ถือว่า เป็นทหารหลวงเพราะสองได้ไม่ได้รับรู้ด้วย ดังนั้นจึงมีฐานะเป็นเพียงทหารในสังกัดของแม่ทัพโลติดเท่านั้น แม่ทัพโลติดเห็นว่ากำลังพลที่มีอยู่สามารถยับยั้งทัพของเตียวก๊ก ได้แต่ให้รู้สึกหวังใจกองทัพของสองสูงส่งและจูลี้ ซึ่งเป็นน้ำใจที่ติงามของคนระดับแม่ทัพผู้ที่ไม่คิดแต่จะเอาตัวรอด หรือคิดสร้างผลงานเฉพาะตน แม่หน้าศึกที่เผชิญอยู่กับความเป็นตายยังสู้มีใจหวังหาอาหารผู้ใต้บังคับบัญชาและการใหญ่ของบ้านเมือง จึงจัดทหารพันหนึ่งให้เล่าปี่รีบยกไป ช่วยสองสูงส่งและจูลี้ที่ยันทัพเตียวโป และเตียวเหลียงอยู่ที่เมืองเองฉวน โดยให้เดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน

ฝ่ายทัพเตียวโปและเตียวเหลียงซึ่งตั้งมั่นอยู่กับทัพของสองสูงส่งและจูลี้ นั้นปะทะกันหลายครั้งยังไม่แพ้ชนะกัน ดังนั้นเตียวโปและเตียวเหลียงจึงวางแผนเผด็จศึก ด้วยวิธีการผูกพยนต์ ใช้วิทยาคมที่เตียวก๊กได้ร่ำเรียนมาจากตำราของเทพดา เตรียมปลุกเสกหุ่นฟางให้เป็นทหารเพื่อรบกับสองสูงส่ง และจูลี้

แต่ในขณะที่เตียวโป้ เตียวเหลียงเตรียมฟางไว้เป็นจำนวนมากเพื่อผูกเป็นหุ่นนั้น ชาวทราบบึงสองสูงและจูฮี้ ที่ถึงแม้จะไม่ว่างความน้อยว่ากองทัพโจรโพกผ้าเหลืองเตรียมฟางไว้จำนวนมากเพื่อการใด แต่เห็นช่องทางที่จะทำลายกองทัพโจรเสียด้วยเพลิง

ในคืนนั้นเพลาสองยามเกิดลมพายุใหญ่พัดหนัก สองสูงและจูฮี้จึงให้ทหารเข้าปล้นค่ายเตียวโป้ เตียวเหลียงพร้อมกัน ใช้เพลิงเผาค่ายโจรโพกผ้าเหลืองจนแสงเพลิงโชติช่วงสว่างดจกลางวัน ทหารเตียวโป้ เตียวเหลียงไม่ทันรู้ตัวว่าถูกโจมตีก็ตกใจไม่ทันใส่เกราะผูกอานม้าก็แตกกระจายหนีเพลิงกันวุ่นวาย ทหารของสองสูงและจูฮี้จึงได้ไล่ฟันแทงพวกโจรล้มตายเป็นอันมาก เตียวโป้ เตียวเหลียงนำทหารที่แตกทัพหนีไปทั้งคืน จนรุ่งเช้าก็ปะทะเข้ากับกองทัพซึ่งใช้ธงแดงเป็นสัญลักษณ์ทั้งกองทัพ นั่นคือกองทัพของโจโจซึ่งเป็นกองทัพเสริมมาจากเมืองหลวง และเคลื่อนมาทางเมืองเองฉวนเพื่อสมทบกับทัพของสองสูง และจูฮี้

โจโจเห็นโจรโพกผ้าเหลืองแตกทัพมาก็สั่งทหารให้เข้าตีสกัดไว้ สั่งทหารเตียวโป้ เตียวเหลียงเสียหมื่นเศษได้ม้าและศาสตราวุธเป็นจำนวนมาก แต่เตียวโป้ เตียวเหลียงนั้นนำทหารที่เหลือหนีไปได้ โจโจนำชัยชนะจากการตีทัพเตียวโป้ เตียวเหลียงซึ่งแตกทัพ ไปจากเมืองเองฉวนเข้ารายงานให้สองสูงและจูฮี้ทราบ แล้วขอนำทหารยกตามไปตีเตียวโป้ เตียวเหลียงต่อไป

ฝ่ายเล่าปี่ซึ่งรับคำสั่งแม่ทัพโลติดให้ยกทหารมาเมืองเองฉวน ช่วยสองสูงและจูฮี้ นั้น เมื่อเคลื่อนทัพมาถึงถึงเมืองเองฉวนเห็นแสงเพลิงที่ สองสูงและจูฮี้เผาค่ายของเตียวโป้ เตียวเหลียงจึงเร่งทหารรีบไปช่วย พอตีทัพเตียวโป้ เตียวเหลียงแตกพ่ายไป จึงเข้าไปรายงานต่อสองสูง และจูฮี้ว่าแม่ทัพโลติดให้ยกทหารมาช่วยสองสูงและจูฮี้ขอบใจนัก แล้วว่ากับเล่าปี่ว่าเตียวโป้ เตียวเหลียงแตกไปครั้งนี้การศึกก็จะเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว คาดหมายว่าเตียวโป้ เตียวเหลียงจะยกทหารไปสมทบกับเตียวก๊กที่เมืองจงก่ง ให้เล่าปี่ยกทหารรีบตามไปสกัดไม่ให้เตียวโป้เตียวเหลียงไปบรรจบ ทัพกับเตียวก๊กได้

ฝ่ายเมืองหลวงก็จะได้ชัยชนะโดยเด็ดขาด การใช้ให้เล่าปี่ไปสกัดเตียวโป้ เตียวเหลียงในครั้งนี้นั้นด้านหนึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นยุทธวิธีที่สำคัญไม่ให้ฝ่ายกษัตริย์บรรจบทัพกันได้ ให้คงสภาพเป็นสองส่วนแล้วคอยตีให้แตกทีละส่วนตามหลักยุทธวิธี "กินข้าวทีละคำ ตีให้แตกทีละส่วน" เพื่อหวังผลเผด็จศึกก็จริงอยู่ แต่ในอีกด้านหนึ่งนั้นก็มองเห็นได้ถึงความอาภัพวาสนาของเล่าปี่ เพราะเพิ่งเดินทัพมาจากเมืองจงก่งอยู่หยกๆ ก็ต้องรับคำสั่งให้เดินทัพกลับในทิศทางเดิมเพื่อสกัดเตียวโป้ เตียวเหลียง การที่เจ้าเมืองและแม่ทัพต่างๆ ใช้ให้เล่าปี่ไปรบศึกไม่หยุดหย่อน ให้ไปช่วยคนโน้นให้ไปช่วยคนนี้ดูไปแล้วคล้ายๆ จะเป็นการผลักไสอยู่ในที่

เหตุทั้งนี้ย่อมมีประวัติศาสตร์ของมันอยู่ เพราะเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจในสายของพระเจ้าฮั่นเกงเต้ หลานของพระเจ้าฮั่นเกงเต้ผู้หนึ่งได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็น "อ๋อง" เทียบชั้นเจ้าพระยาครองเมืองตักกุ่น แต่ขาดส่งส่วยประจำปีให้แก่ราชสำนัก จึงถูกถอดออกจากบรรดาศักดิ์และตำแหน่งลงเป็นคนสามัญ ทราบปี่จึงตกทอดมาถึงปู่ พ่อและถึงตัวเล่าปี่ด้วย ทำให้ขุนนางและข้าราชการไม่กล้าข้องแวะ คบหาสมาคมเพราะกลัวว่า จะเป็นที่หวาดระแวงของราชสำนัก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปราบศึกโจรโพกผ้าเหลือง (ตอนที่ 8)

เล่าปี่รับคำสั่งของรองแม่ทัพสองสูงแล้ว จึงยกทหารเดินทางกลับเมืองจงก่ง เพื่อบรรลุมุ่งทางทหารในการตีสกัด ไม่ให้ทัพเตียวโป้ เตียวเหลียง บรรจบทัพกับเตียวก๊กได้สำเร็จ

เล่าปี่ เคลื่อนทัพมาถึงกลางทางสวนกับคณะของข้าหลวง ซึ่งคุมคนโทษขังกรงใส่เกรียนมาด้วย เล่าปี่ คำนวณนึกสั่งให้หยุดม้าแล้วลงไปดู เห็นแม่ทัพใหญ่โลติดถูกจำขังอยู่ในกรง เกิดความสงสัยจึงได้ถามความกับโลติด โลติดแจ้งแก่เล่าปี่ว่า "เราล้อมเตียวก๊กไว้ใกล้จะแตกอยู่แล้ว เตียวก๊กมีความรู้เป็นอันมาก จะเอาโดยเร็วยังมีได้พระเจ้าเลนเต้จึงใช้จูงชาววังมาสืบข่าวราชการ จูงจะเอาของกำนัลสินบนแก่เรา เราจึงว่าในกองทัพนี้ก็ขาดเสบียงอยู่ เราจะมีสิ่งใดให้สินบนเล่า จูงก็โรธกลับไปทูลกล่าวโทษว่าเรามีได้มีใจรบพุ่ง ราชการจึงเน้นข้าอยู่พระเจ้าเลนเต้จึงให้ตั้งโต๊ะมาเป็นนายทัพแทนเรา แล้วให้จำเราใส่กรงส่งไปเมืองหลวง"

ความที่ โลติด แจ้งแก่ เล่าปี่ นี้ แสดงให้เห็นถึงระบบราชการในแผ่นดิน ของ พระเจ้าเลนเต้ ได้อย่างชัดเจนอีกครั้งหนึ่งว่า แม่ขนาดคนระดับแม่ทัพใหญ่อยู่หน้าศึกมีอาญาสิทธิ์ขาดคนได้ ทั้งกองทัพก็มีเสบียงไม่พอเพียงก็ ยังถูกเรียกเอาสินบน สามก๊กฉบับภาษาจีนว่า จูสง นั้นมาจากกรมขันทู จูสง จึงเป็นลูกน้องของลิบซันที่เข้ามา

ทำการ และสำหรับสิบชั้นที่แล้วไม่รู้สึกลิดปกติใดๆ ในการส่งคนไปเรียกเอาสินบนจากขุนนางทุกๆ ฝ่ายในแผ่นดิน เพราะเข้าใจเอาเอง ว่าขุนนางทั้งปวงมีความชั่วช้าเลวทรามเหมือน กับตัว เมื่อได้รับตำแหน่งใดๆ แล้วก็จะต้องแสวงหาประโยชน์ ทั้งใน รูปของการฉ้อราษฎร์และในรูปของการบังหลวง ดังนั้นแม้ว่า โลติดจะเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ก็ได้รับส่งไปปราบจลาจล ก็ยังถูกลิบชั้นที่มองว่า ยิ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ก็ยิ่งได้ผลประโยชน์มาก เมื่อโลติดไม่มีทรัพย์สินเงินทองให้เป็นสินบน จึงเป็นเรื่องร้ายแรง ทำทนายอำนาจลิบชั้นที่อย่างหนึ่ง และเข้าใจไปว่าได้รับผลประโยชน์เป็นจำนวนมากจากการศึก แล้วไม่แบ่งปันอีกอย่างหนึ่ง เหตุนี้ โลติด จึงต้องถูกลิบชั้นที่กราบทูลให้ พระเจ้าเลนเต้ ถอดออกจากตำแหน่งกลายเป็นคนโทษ แต่ข้อที่ว่า จูฮง โกรธไปทูลกล่าวโทษนั้น เป็นความเข้าใจผิดของโลติด เพราะตัวการใหญ่เป็นสิบชั้นที่ จูฮง เป็นแต่เพียงตัวโหมโรงเท่านั้น

วิธีการเรียกสินบนจากขุนนางตามหัวเมืองต่างๆ สรุปได้เป็น 3 วิธี คือการส่งผู้แทนไปตรวจการหรือลิบข้าราชการอย่างหนึ่ง การ ออกไปตรวจเยี่ยมเองอย่างหนึ่ง และการส่งเจ้าหน้าที่ตรวจเงินแผ่นดินออกไปตรวจอีกอย่างหนึ่งเป็นที่รู้กันทั่วไปอย่างดียิ่งในบรรดาข้าราชการในหัวเมืองว่า เมื่อใดที่มีเหตุการณ์ตรวจการ ตรวจเยี่ยมหรือตรวจเงินแผ่นดินเกิดขึ้น ณ ที่ใดแล้ว ย่อมหมายความว่า จะต้องจัดเงินส่วยสินบน หากจัดให้แต่น้อยทุกอย่างก็เสมอตัว หากจัดให้ถึงขนาดผลการตรวจก็จะถูกรายงานไปเป็นความดีความชอบ และเสนอปูนบำเหน็จหรือเลื่อนชั้น หากไม่จัดให้ตามธรรมเนียมก็จะถูกถอดออกจากตำแหน่ง ถูกย้ายหรือต้องโทษ ดิร้ายก็อาจมีโทษถึงประหาร บางครั้งไม่เพียงเรียกเอาส่วยสินบนเท่านั้น ยังเรียกเอาสินลางด้วย ซึ่งก็ความทุกข์ร้อนอย่างหนักแก่ข้าราชการในหัวเมือง เพราะต้องยอมเสียลูกสาวหรือเมียหน่อย หรือสาวใช้คนโปรดยกให้เป็นสินลาง

เดี๋ยวหุย ได้ยินคำ โลติด แล้วก็โกรธเลือดขึ้นหน้า ชักดาบจะฆ่าผู้คุมเพื่อถอดโลติดออกจากกรง เล่าปีได้ห้ามไว้เพราะเป็นข้อรับสั่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ กวนอู จึงได้เสนอต่อพี่น้องทั้งสองว่า เมื่อ โลติด เป็นคนโทษไปเสียแล้วจะไปเมืองจงก่งตามเดิมฟังตั้งโต๊ะก็ป่วยการ ควรเดินทางกลับเมืองต้นก้วนจะดีกว่า เล่าปีเห็นด้วยกับข้อเสนอของกวนอู สามพี่น้องแห่งสวนท้อจึงนำทหารเปลี่ยนเส้นทางโหมหน้าไปเมืองต้นก้วน เดินทางได้สองวัน ได้ยินเสียงม้าล่อซ้องกลองและเสียงโห่ร้อง ดังสนั่นมาแต่ไกล เล่าปี กวนอู เดี่ยวหุย จึงขึ้นม้าพากันไปบนเนินเขา เห็นธงสำคัญประจำตัวแม่ทัพแล้ว ก็รู้ว่าทัพ ตั้งโต๊ะ ถูกทัพ เดี่ยวก๊กตีแตกพ่ายมาจึงนำทหารลงไปช่วยรบ ทัพของเดี่ยวก๊กคิดว่าต้องกล เพราะไม่รู้กำลังศึกมากนักน้อยจึง แดกหนีไป

ตั้งโต๊ะกลับเข้าค่ายแล้ว ให้หาเล่าปีกวนอูเดี่ยวหุยมาสอบถามว่า เป็นทหารในสังกัดของใครและมีตำแหน่งแหล่งที่อย่างไร เล่าปีจึงบอกว่า ไม่ได้เป็นขุนนางไม่มีตำแหน่งแหล่งที่ประการใด ตั้งโต๊ะ ฟังแล้วก็แสดงกิริยา ดูหมิ่นเอากับสามพี่น้อง ไม่ได้แสดง ความชอบใจหรือยินดีที่เล่าปีได้ช่วยเหลือตีข้าศึก สามพี่น้องจึงลาออกมา แต่เดี่ยวหุยเป็นคนเจ้าโทษ เห็นกิริยาท่าทีของ ตั้งโต๊ะ เช่นนี้ก็โกรธจะเข้าไปฆ่าตั้งโต๊ะเสีย เล่าปี เข้าห้ามไว้แล้วพร้อมใจกันยกทหารกลับไปหาจูฮี ณ เมือง เองฉวน อีกครั้งหนึ่ง เล่าปีเรื่องราวขอราชการให้ จูฮี ฟังทั้งสิ้น

จูฮีฟังความแล้วบอกเล่าปีว่า ตั้งโต๊ะนั้นบ้านอยู่เมืองหลวง ได้รับตำแหน่งเป็นขุนนางที่เจ้าเมืองฮองตั้ง เป็นคนไม่รู้อารมณ์หนักเบาแม้แต่ถือตัว "ซึ่งท่านจะอยู่ด้วยนั้นหาประโยชน์มิได้" แล้วรับเล่าปีมาอยู่ในกองทัพเดียวกันฝ่ายตั้งโต๊ะเมื่อรอดตาย เพราะรบแพ้เดี่ยวก๊กแล้ว ได้ทำศึกกับเดี่ยวก๊กอีกหลายครั้ง รบทุกครั้งก็แพ้ทุกครั้ง เกิดความรักตัวกลัวตายจึงติดสินบนลิบชั้นที่ ให้ พระเจ้าเลนเต้ เรียกตัวกลับเมืองหลวง แล้วเลื่อนตำแหน่งเป็น เจ้าเมืองซีหลง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่ตอแบ แทนความชอบค่าส่วยสินบน ทำให้ ตั้งโต๊ะ แทนที่จะต้องถูกลงโทษเพราะแพ้ศึก มีอำนาจวาสนามากขึ้น

เมื่อเรียก ตั้งโต๊ะ กลับ ก็มีพระบรมราชโองการให้เลื่อนตำแหน่ง สองสุสง เป็นแม่ทัพใหญ่แทน ยกไปรบเดี่ยวก๊ก ณ เมืองจงก่ง สอง-สุสง ตีทัพ เดี่ยวก๊ก แดกและสังหาร เดี่ยวก๊ก ในสนามรบสวน โจโจซึ่งไล่ตามตีเดี่ยวไปเดี่ยวเหลียงไม่ทัน จึงได้กลับมา และทำราชการอยู่กับสองสุสง ต่อมาเมื่อได้ข่าวว่า เดี่ยวเหลียง หนีไปตั้งหลักอยู่ ณ เมืองโจเหยียง สองสุสง จึงยกทหารไป เมืองโจเหยียง โจโจ จึงติดตามกองทัพไปด้วย

ฝ่ายจูฮีกับเล่าปีได้ข่าวว่าเดี่ยวไปถอยไปตั้งหลักอยู่ที่ภูเขาอุกหนึ่ง มีกำลังทหารถึงแปดเก้าหมื่นคน จึงยกทัพไปรบเดี่ยวไปสถานการณ์สงครามในขั้นนี้ ฝ่ายภูษาดเหลืออยู่เพียงกองทัพที่นำโดยเดี่ยวไปกับเดี่ยวเหลียง ในขณะที่กองทัพจากเมืองหลวงก็ได้ปรับขบวนออกเป็นสองกอง กองหนึ่ง สองสุสง เป็นแม่ทัพใหญ่ มี โจโจ อยู่ในสังกัดยกไปรบกับ เดี่ยวเหลียง ณ เมืองโจเหยียง ส่วนอีกกองหนึ่ง จูฮี เป็นแม่ทัพมี เล่าปี อยู่ในสังกัด ยกไปรบกับ เดี่ยวไป

กองทัพของสองสุสง รบกับเดี่ยวเหลียงได้รับชัยชนะติดต่อกันถึง 7 ครั้ง ครั้งหลังสุด สองสุสง ฟัน เดี่ยวเหลียงตาย ทัพเดี่ยว-เหลียงแตกพ่ายไป ทหาร เดี่ยวเหลียง มาเข้าสวามีภักดีเป็นจำนวนมากได้รับชัยชนะแล้วสองสุ

สงจึงคุมเอาเขลยศึก และศพเดียวกักหัวหน้าขบวนการกู้ชาติกลับเมืองหลวงเข้าเฝ้าถวายรายงานพระเจ้าเลนเต้ พระเจ้าเลนเต้โปรดให้ปูนบำเหน็จสองสุสง เลื่อนตำแหน่งขึ้น เป็นแม่ทัพประจำกองบัญชาการทหารกลาง ซึ่งสามก๊กจับเจ้า พระยาพระคลัง (หน) แปลว่า เป็นทหารสำหรับรักษาพระองค์ และให้ไปเป็นเจ้าของนุยจิวด้วย

สองสุสงได้กราบทูลพระเจ้าเลนเต้ แยกต่างให้โลติดอดิตแม่ทัพใหญ่ที่ถูกถอดและจำเป็นนักโทษว่า ไม่ได้มีความผิดตั้งข้อกล่าวหาแต่มีความชอบในสงคราม พระเจ้าเลนเต้ก็โปรดให้โลติดพ้นโทษและคืนตำแหน่งเดิมตั้งเก่า โดยไม่ได้บำเหน็จความชอบใดๆ ส่วน ผู้ที่ใส่ร้ายโลติด ซึ่งสมควรต้องสอบสวนพิจารณาโทษถึงประหารเพราะใส่ร้ายแม่ทัพในยามศึก ก็ไม่โปรดให้สอบสวนหรือดำเนินการใดๆ ปลดปล่อยให้คนชั่วลอยนวลไปดื้อๆ ส่วนโจโฉมีความชอบโปรดให้ไปกินเมืองจื๋นนา ในขณะที่ เล่าปี่ นั้นถึงวันนี้ยังคงคร่ำศึกอยู่ในสนามรบ โดยที่ยังไม่เคยได้รับบำเหน็จความชอบใดๆ เลย

ทางด้าน จูสี เล่าปี่ ได้ทำศึกกับ เตียวโป หลายครั้ง ครั้งแรก เตียวหุยเอาทวนแทงโกเสงทหารเตียวโปตกม้าตายยังไม่ทันครบสามเพลง กองทัพเตียวโป ก็แตกถอยไปเล่าปี่ ไล่ตามตี เตียวโป จนตรอกเข้าก็ใช้วิชาผูกพันดเสกฟางให้เป็นทหาร แล้วเรียกลมฝน "ให้เป็นเมฆมืดอากาศฟุ้ง ลม พายุพัดหนักฝนตก แล้วมีคนขี่ม้าถืออาวุธลงมาแต่อากาศ" ทหารเล่าปี่ ก็ตกใจ เล่าปี่ จึงให้ถอยทัพแล้วปรึกษากับ จูสี เพื่อแก้วิหยาคม ของเตียวโป รุ่งขึ้นเตียวโปยกทหารมารบอีก และใช้วิหยาคมเหมือนกับวันก่อน "เป็นเมฆมืดฟุ้งลมพัดหนักฝนตก เป็นคนขี่ม้าถืออาวุธ ลงมาจากอากาศเป็นอันมาก" เล่าปี่ จึงทำเป็นถอยทัพมายังจุดซุ่มที่เตรียมไว้แก้วิหยาคมของเตียวโป

เตียวโปและทหารพันพันไล่ตามเล่าปี่มาถึงจุดซุ่ม ก็ถูก กวนอู เตียวหุย ซึ่งซุ่มทหารไว้สองข้างทาง "เอาของโสโครกและโลหิตสุกรสุนัขนั้นสาตไปถูกพวกโจร แลคนขี่ม้าซึ่งลงมาแต่อากาศ นั้นก็กลายเป็นกระดาดษ ม้านั้นก็กลายเป็นมดหญ้าไป เมฆแลฝนลมนั้นก็หายสว่างไป" เตียวโป เห็นวิหยาคมถูกทำลายก็ถอยทัพ จูสี เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ไล่ตามตีทัพเตียวโปแตกพ่ายไป ตัวเตียวโปถูกเล่าปี่เอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกไหล่ซ้าย แต่เตียวโปก็หนีรอดเข้าเมืองเยียงเซียไปได้

จูสี เล่าปี่ ได้เข้าล้อมเมืองเยียงเซียไว้ ทำให้ในเมืองขาดเสบียง และยากลำบาก ลำแฉ่งทหารของเตียวโป และสมุน จึงแปรพักตร์หักหลังเจ้านายของตนเองลอบสังหาร เตียวโป แล้วตัดศีรษะออกมาให้เล่าปี่ จูสีที่นอกเมือง และขอทाराชการด้วย จูสี มีความยินดีเมื่อชนะศึกแล้ว จึงแต่งหนังสือรายงานข้อราชการกราบทูลความชอบต่อพระเจ้าเลนเต้ แต่ยังไม่ทันเดินทัพกลับก็ได้รับหมายรับสั่งว่า เตียวสอง ฮันต่ง ซุนต่ง ทหารเตียวก๊กของสมพวกโจรได้หลายหมื่น เข้าตีบ้านเผาเมืองเสียหลายเมือง ให้จูสีไปปราบโจรกลุ่มนี้ จูสี เล่าปี่ จึงยกทหารไปล้อม เมืองอ้วนเซีย รบกับสมุนของ เตียวก๊ก และล้อมเมืองไว้จนขาดเสบียงอาหาร ฮันต่ง จึงใช้ทหารมาขอสวามิภักดิ์ แต่จูสีไม่ยอมรับ เล่าปี่จึงว่า "ครั้งพระเจ้าฮันโกโจได้ราชสมบัตินั้น เพราะมีผู้มาเข้าเกลี้ยกล่อมเป็นอันมาก เหตุไฉนท่านจึงไม่รับเกลี้ยกล่อม" จูสีไขว่ "ครั้งพระเจ้าฮันโกโจนั้น บ้านเมืองมิได้ปกติ มีเสี้ยนหนามเป็นอันมาก พระเจ้าฮันโกโจจึงรับเกลี้ยกล่อมคนทั้งปวง ครั้งนี้มีลจาลแต่โจรพวกเดียว ครั้นจะเอาพวกโจรเข้าไว้ในเกลี้ยกล่อม คนทั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่างว่าทำผิด และถ้ามีผู้มาปราบปรามก็จะละพยศันร้ายเสีย นานไปก็จะรื้อทำความชั่วไปอีก"

เล่าปี่เห็นชอบด้วย และเพื่อไม่ให้สมุนเตียวก๊กแบบสัตาย จะทำให้กองทัพเสียหายมาก ผิดตำราพิชัยสงคราม ดังนั้นจึงเข้าตีเมืองพร้อมกันเพียงสามทาง เปิดทางด้านตะวันออกให้เป็นทางหนี และฮันต่งก็ได้ยกพลหนีออกทางด้านตะวันออก แต่ไปไม่พ้น เล่าปี่ยิงเกาทัณฑ์ถูกฮันต่งตาย แต่เตียวสองกับซุนต่งหนีกลับเข้าเมืองได้ จูสี เล่าปี่ก็ล้อมเมืองไว้ ในขณะที่ล้อมเมืองอยู่นี้ซุนเกียนได้ยกทหารห้าร้อยมาสมทบกับทัพหลวงของจูสี

จูสี มีความยินดียิ่งนักแล้วจัดทัพแยกกันเข้าตีเมืองอ้วนเซียทั้งสามด้าน เว้นไว้แต่ด้านตะวันออก ในขณะที่เข้าตีเมืองนั้น ซุนเกียน อาศัยความกล้าหาญปืนกำแพง เมืองอ้วนเซีย เข้าไปได้ เตียวสองขึ้นม้าถือง้าวจะรบด้วยซุนเกียน เข้ามาใกล้เชิงเทิน ซุนเกียนจึงโจนด้วยกำลังเข้าชิงง้าวจาก เตียวสอง แล้วฟัน เตียวสอง ตกด้าตาย ส่วนซุนต่ง เห็นเมืองแตกก็คิดจะหนี แต่ถูกเล่าปี่ยิงด้วยเกาทัณฑ์ตกด้าตาย กองทัพของจูสีเข้าเมืองได้ ฆ่าทหารซุนต่ง เตียวสองตายหมื่นเศษ ยึดสินศึกได้เป็นจำนวนมาก

จูสี เล่าปี่ เสร็จศึกเมืองอ้วนเซียแล้ว จึงยกทหารไปยึดหัวเมืองต่างๆ ที่ถูกฝ่ายกัชาติยึดไว้กลับคืนถึงสิบสี่สิบห้าหัวเมือง จัดการปกครองเข้าที่เข้าทางแล้วก็ยกทัพกลับเมืองหลวง กราบทูลรายงานความชอบแก่พระเจ้า

เลนเต้ พระเจ้าเลนเต้ โปรดให้บำเหน็จ จูฮี เป็นแม่ทัพประจำกองบัญชาการทหารกลางเช่นเดียวกับสองสูสง มีตำแหน่งเฝ้าและให้เป็นเจ้าเมืองโห่หล่า ส่วนขุนเกียนโปรดให้ไปเป็นกรมการหัวเมือง มีอำนาจบัญชาทหารทำ กองพันสำหรับเล่าปี่ มิได้ตรัสประการใด เล่าปี่คอยท่าบำเหน็จอยู่ใน เมืองหลวงเดือนเศษ ไม่ได้ข่าวคราว ประการใดก็เสียน้ำใจนัก นี่คือปรากฏการณ์ขุนบำเหน็จในแผ่นดินของเลนเต้ โดยที่เล่าปี่หารู้ไม่ว่า ความดี ความชอบในแผ่นดินนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลงาน แต่ขึ้นอยู่กับน้ำหนักของสินบนเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปล้นความดีความชอบ (ตอนที่ 9)

ความพิสดารของสามก๊กประการหนึ่งก็คือ ได้แสดงเรื่องราวต่างๆที่ประหลาดพิสดารเหนือความคาดหมายของ ชาวโลก เรื่องราวบางอย่างที่ฟังเกิดขึ้นในยุคนี้กลับมีปรากฏอยู่ในสามก๊กอย่างคาดไม่ถึงในบรรดาการปล้นที่มี อยู่ในโลกนี้ อาจจำแนกได้เป็น 3 ชนิดคือใช้กำลังและอาวุธเข้าปล้นชิงเอาแบบปล้นวัวปล้นควาย และ ทรัพย์สินเงินทองอย่างอื่น ปล้นโดยใช้ปากกาเป็นอาวุธ พลิกตาเป็นชาวกลับชาวเป็นดำ และการใช้อิทธิพล ปล้นความดีความชอบ

การปล้นโดยใช้กำลังและอาวุธมีมาแต่ดึกดำบรรพ์ ในขณะที่การปล้นโดยใช้ปากกามีขึ้นตั้งแต่เริ่มมีกระบวนการ ยุติธรรม ส่วน การปล้นโดยใช้อิทธิพลฟังมีปรากฏให้เห็นในยุคที่ประชาธิปไตยเฟื่องฟูนี้เอง แต่ที่ไหนได้การ ปล้นทุกชนิด กลับมีปรากฏอยู่ในสามก๊กทั้งสิ้นเล่าปี่ หลังจากถูกปิดบังความชอบจากการกราศึกที่ยากเข็ญ แสนสาหัสแล้ว ได้แต่เฝ้ารอความหวัง แต่ไร้ข่าวคราว วันหนึ่ง เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยไปเดินเล่นชมเมืองพบ เตียวก๊วน ซึ่งเป็นมหาดเล็กในพระเจ้าเลนเต้ และทราบข่าวว่าไม่ค่อยกินเส้นกับพวกลิบซันที่ เล่าปี่จึงเข้าไปหา ยกมือแสดงอาการคำนับแล้วร้องทุกข์ว่า ได้ทำความชอบในการทำศึกปราบโจรโพกผ้าเหลืองและเล่าเรื่องทั้ง ปวงให้ เตียวก๊วน ฟัง เตียวก๊วน คงเห็นเป็นที่จะได้เลื่องงานลิบซันที่ จึงพา เล่าปี่ เข้าเฝ้า พระเจ้าเลนเต้ กราบทูล ว่า "เกิดโจรโพกผ้าเหลืองขึ้นครั้งนี้ เพราะเหตุด้วยพระองค์เชื่อฟังซันที่ลิบคน ซันที่ลิบคนนั้นตัดสินเนื้อความ อาณาประชาราษฎร์ กลับจริงเป็นเท็จ เท็จเป็นจริง ขุน นางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งเป็นยุติธรรมนั้นให้ถอดเสีย เอา สินบน ผู้หาสัจย์ไม่เอามาตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย บ้านเมืองก็เกิดจลาจล อาณาประชาราษฎร์ได้รับความ เดือดร้อนมาคืบมาคืบนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าจะให้เอาซันที่ลิบคนไปตัดศีรษะ ประกาศแก่อาณาประชาราษฎร์ ทั้ง ปวงให้ทั่วทุกหัวเมืองซึ่งขึ้นแก่เมืองหลวง ใครมีสติปัญญาเป็นยุติธรรมมีความชอบก็ให้ตั้งเป็นขุนนาง โดย ยศถาวรตราศักดิ์ตามสมควร บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป" คำกราบทูลนี้ฟังแล้วเห็นได้ว่า เตียวก๊วน เป็น ขุนนางที่ซื่อตรงต่อแผ่นดินคนหนึ่ง แต่เพราะความไม่พอใจลิบซันที่ล้นอยู่ในอก

เตียวก๊วน ที่สุ่นาเล่าปี่เข้าเฝ้า กลับไม่กราบทูลเสนอความชอบของ เล่าปี่แม่แต่คำเดียว เอาแต่ขอให้ประหารลิบ ซันที่เสีย แต่อาจเป็นโชคดีของ เล่าปี่ เพราะหากเสนอความชอบไปแล้ว เล่าปี่ก็อาจต้องรับชะตากรรมที่ไม่ คาดคิดได้ลิบซันที่ฟังคำกราบทูลอยู่ก็ตกใจ เพราะความที่ เตียวก๊วนกราบ ทูลนั้นเป็นเรื่องใหญ่มีโทษถึงตาย จึง แสร้งถอดหมวกยศ ทำทีเสีย ใจจะลาออกจากราชการ แล้วร้องให้ขอความสงสารว่า ถูกใส่ร้ายเกิด จากความ อิจฉาของ เตียวก๊วน และเป็นความอิจฉาที่มีต่อสองเต้ เพราะลิบซันที่ได้ปรนนิบัติรับใช้เป็นอันดีด้วยความสัจย์ สุจริตและเสียสละอันสูงสุด ไม่เคยคิดเห็นแก่ครอบครัวหรือคนอื่น ว่าแล้วก็ซัดตุมเข้าใส่ เตียวก๊วน ว่า เป็นเพียง ขุนนางผู้น้อยมาสั่งสอนสองเต้เป็นการบังอาจ ไม่กลัวพระราชอาญาทำให้เสื่อมพระบรมเดชานุภาพพระเจ้า เลนเต้จึงตำหนิเตียวก๊วนว่า เป็นขุนนางมีคนรับใช้ใกล้ชิดมากมายอยู่แล้ว พระองค์มิซันที่คอยรับใช้บ้างทำไม ต้องมาอิจฉาริษยากัน แล้วให้ทหารไล่เตียวก๊วน เล่าปี่ออกไป

จากนั้นลิบซันที่จึงปรึกษาหารือกันว่า ผู้มีความชอบในการปราบโจรโพกผ้าเหลืองมีอยู่มาก หากไม่จัดสรร ตำแหน่งเล็กๆ น้อยๆ ให้บ้างคนพวกนี้ก็คงจะมารวายุฎีกาอีก จะทำให้เดือดร้อนกันเปล่าๆ สมควรที่จะต้องบอก กกล่าวให้กรมกำลังพลจัดสรรตำแหน่งให้ จะได้ไปพ้นพินดาแล้วคอยคิดอ่านจัดการในภายหลัง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) กล่าวความในตอนี้ว่า ลิบซันที่ตกลงกันให้เฉยไว้ ต่อมาพระเจ้าเลนเต้ จึงได้โปรดให้ขุนบำเหน็จให้ เล่าปี่ แต่ฉบับภาษาจีนระบุว่า การขุนบำเหน็จแก่เล่าปี่ เกิดจาก การ วางแผนของลิบซันที่เพื่อลดความขัดแย้งเหตุนี้ผู้มีความชอบในศึกปราบโจรโพกผ้าเหลืองหลายคน จึงได้รับการ ขุนบำเหน็จเล็กๆน้อยๆ สำหรับ เล่าปี่ นั้นได้บุญไปด้วย เพราะโปรดให้ไปเป็นนายอำเภอ เมืองอันฮ้อ กวน ซึ่งเป็นอำเภอเล็กๆ อยู่ห่างไกลเมืองหลวงเป็นอันว่า แผลลดความขัดแย้งกับบรรดาผู้มีความชอบ ใน สงครามปราบโจรโพกผ้าเหลืองของลิบซันที่ดำเนินไปอย่างได้ผล เพราะผู้มีความชอบเหล่านั้นต้องแยกย้าย กันออกไปทำราชการในหัวเมือง ไม่เป็นที่รบกวนตาและไม่มาเที่ยวทูลเกล้าถวายฎีกาให้เป็น ที่วุ่นวายใจของ ลิบซันที่ต่อไป

เล่าปีรับพระบรมราชโองการแล้ว ก็ให้ทหารซึ่งมาด้วยนั้นกลับไปที่อยู่ เอาแต่คนสนิทประมาณ 20 คนไว้แล้ว พากวนอุ เดียวหุย กับคนเหล่านั้นเดินทางไปรับตำแหน่งนายอำเภอเมืองอันฮ้อกวน ได้ปกครองโดยยุติธรรม คดีความก็เสร็จสิ้นไป ราษฎรทั้งปวงได้ความสุขต่างสรรเสริญและมีใจรักดีต่อเล่าปีเป็นอันมาก แต่เวรกรรมของบรรดาผู้มีความชอบในการปราบโจรโพกผ้าเหลือง ภายใต้ระบบชั้นที่ในแผ่นดิน เลนเต้ ยังไม่หมดสิ้น เพราะสิบชั้นที่ได้ กำหนดกันไว้ก่อนแล้วว่า ที่มีการปูนบำเหน็จไปนั้น เพียง เพื่อไม่ให้มีการร้องทุกข์ถวายฎีกา ให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ตน แล้วจะคิดบัญชีในภายหลัง

ดังนั้น เมื่อบรรดาผู้มีความชอบแยกย้ายกระจายกันไปทำราชการตามหัวเมืองแล้ว สิบชั้นที่ก็เริ่มดำเนินงานตามระบบที่คุ้นเคย ของตนด้วยการออกประกาศเวียนทั่วไปและเจาะจงให้ไปถึงบรรดา ผู้มีความชอบที่ได้รับการ แต่งตั้งใหม่ว่า แผ่นดินมีขุนนางข้าราชการมากเกินไป เป็นภาระแก่งบประมาณแผ่นดิน ทางราชการมีความ จำเป็นที่จะต้องลดจำนวนขุนนางและข้าราชการลง ถ้าใครมีข้อสงสัยประการใดก็ให้ขอทราบรายละเอียดได้ที่ กรมชั้นที่ในขณะเดียวกันนั้นก็ส่งสมนออกไปว่ากล่าวแก่ขุนนาง ข้าราชการ ทั้งทหารและพลเรือนทั้งปวงที่ ได้รับความชอบจากการปราบ โจรโพกผ้าเหลืองว่า "ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สินส่วนตัวของเงินทองเอาไปให้แก่ชั้นที่นายเรา แล้ว นายเราจะช่วยทูลเสนอความชอบให้ ถ้าใครมิได้ให้ นายเราจะทูลให้ออกเสียจากที่ขุนนาง" ขุนนาง ข้าราชการที่ได้รับความชอบดังกล่าว ได้ยินยอมเข้าสู่ระบบส่วยสินบนของสิบชั้นที่เป็นอันมาก ซึ่งยอม รวมถึงตั้งโต๊ะ โจโฉ และขุนเกียนด้วย คนเหล่านี้จึงยังคงดำรงอำนาจวาสนาและมีความก้าวหน้าในราชการ ต่อไปได้

ภายในเมืองหลวงปรากฏว่ามีขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหารสามคน ไม่ยอมรับระบบส่วยสินบนของสิบชั้นที่คือ โลติด ฮองฮูสงและจูฮี แต่ โลติด อดีตแม่ทัพใหญ่ปราบโจรโพกผ้าเหลืองคนแรกนั้น คมกำลังทหารมหาดเล็กรักษา พระองค์ สิบชั้นที่จึงไม่ยอมขงแวงด้วย ซึ่งคงจะถือหลักนักเลงว่า "พบเสือให้หนี พบหมูให้กิน" ดังนั้นโลติด จึงยังคงรับราชการเป็นปกติอยู่

ส่วน ฮองฮูสง อดีตแม่ทัพใหญ่ ที่ตั้งไปแทน ตั้งโต๊ะปราบโจรโพกผ้าเหลือง และ จูฮี ซึ่งเป็นแม่ทัพรองนั้น ทั้ง สองคนได้รับปูนบำเหน็จตั้งเป็นแม่ทัพประจำกองบัญชาการทหารกลาง มีตำแหน่งเฝ้าและกินหัวเมืองด้วย แต่ ไม่ได้ควบคุมกำลังทหารประจำการ ดังนั้นเมื่อไม่ยอมเอาเงินทองไปติดสินบนสิบชั้นที่ จึงถูกสิบชั้นที่เพ็ดทูลยุยง พระเจ้าเลนเต้ ให้ถอดออกเสียจากที่ขุนนาง

เมื่อตำแหน่งแม่ทัพประจำกองบัญชาการทหารกลาง ซึ่งเป็น ตำแหน่งใหญ่โตของแผ่นดินว่างลงถึงสอง ตำแหน่ง สิบชั้นที่ก็กราบ ทูลพระเจ้าเลนเต้ให้แต่งตั้งเดี่ยวดังและเดี่ยวยุ้ยยง ซึ่งเป็นแกนนำสำคัญของสิบ ชั้นที่ให้ครองตำแหน่งแทน ส่วนชั้นที่ที่เหลืออีกแปดคน ก็โปรดให้เลื่อนเป็นขุนนางผู้ ใหญ่ทุกคน "ราชการนั้น ก็พินเพื่อนไป ราษฎรได้ความเดือดร้อน"

ฝ่าย เล่าปี ซึ่งไปรับตำแหน่งเป็นนายอำเภอ เมืองอันฮ้อกวนนั้น ก็ถูกสิบชั้นที่ส่งลูกน้องชื่อ ตักอ้ว ไปเรียกเอา ส่วยสินบนเช่นเดียวกัน ตักอ้วไปถึงเมือง อันฮ้อกวน ก็วางอำนาจบาตรใหญ่ชักใช้ประวัติและผลงานของ เล่าปี เมื่อ เล่าปี บอกว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ และมีความชอบในการปราบศึกโจรโพกผ้าเหลือง ตักอ้ว ไม่ยอมเชื่อหาว่า เป็นการแอบอ้าง แล้วแจ้งว่ามีรับสั่งให้มาเรียกส่วยจากขุนนางที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ เล่าปี มิได้ว่าประการใด ลา ไปที่อยู่แล้วเชิญปลัด อำเภอมารักษา ปลัดอำเภอรูธรรมนิยมของเมืองดาหลิวตี้ จึงบอกแก่ เล่าปี ว่า ตักอ้ว มาครั้งนี้ด้วยหวังเอาสินบนเข้าตัว ไม่ใช่ภาษีเก็บเข้าหลวง เล่าปี จึงว่า "ตั้งแต่เรามาอยู่เมืองนี้จะได้ ค่าธรรมเนียม แลเบียดเบียนด้ายเส้นหนึ่งเข็มเล่มหนึ่ง แก้อาณาประชาราษฎรให้ได้ความเดือดร้อนหามิได้ จะ เอาสิ่งใดมาให้สินบน" คำของเล่าปีนี้สะท้อนถึงคุณธรรมประจำตัวและวัตรปฏิบัติราชการของเล่าปี อันเป็นที่มา ของความเคารพศรัทธาจากราษฎร หลังจากนั้นเกือบสองพันปี เหม่าเจอตง ผู้ นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน จึงได้ นำหลักการนี้ไปบัญญัติเป็นข้อหนึ่งในวินัยใหญ่สามข้อของ กองทัพปลดแอกประชาชนจีนว่า "ห้ามเอาด้ายสัก เส้น เข็มสักเล่มจากราษฎร"

รุ่งขึ้นตักอ้วก็เรียกปลัดอำเภอมารับสั่งให้ชดทอว่า เล่าปี ฉ้อราษฎร บังหลวง ปลัดอำเภอมิยอมชดทอ ตักอ้วก็ ให้นำการอำเภอมารับสั่งให้ชดทอ บังคับให้ชดทอ แต่ปลัดอำเภอก็กมหน้าทนเจ็บทรมานรับความปวดไม่ยอม กล่าวคำอันเป็นอาสัจย์ เล่าปี จะมาพบก็ไม่ให้เข้าพบ เล่าปี จึงกลับไปที่พัก ราษฎรได้ทราบเรื่องจึงมาที่อำเภอ เพื่อจะช่วยเหลือ แต่นายประตู่ห้ามไว้

ราษฎรซึ่งชุมนุมอยู่ที่หน้าเรือนพักรับรองของ ตักอ้ว สงสารปลัดอำเภอมารับสั่ง เล่าปี พากันร้องให้ระงม พอดี เดียวหุย เสพสุราแล้วขี่ม้าผ่านมาประสบเหตุเข้า ก็โกรธบุกเข้าไปฉีกหัว ตักอ้ว ลากออกมาหน้าเรือนรับรอง จับ

ผูกเข้ากับหลักมา แล้วเอาเส้นมาเขียนตักอ้ว เจ็บปวดเป็นสาหัส เล่าปี ได้ยินเสียงร้องของ ตักอ้ว ก็วิ่งมาดู เห็นเหตุการณ์ก็ตกใจเข้าห้าม เตียวหุย ตักอ้ว ร้องขอให้ เล่าปี ช่วยชีวิตไว้ เล่าปี มีใจสงสารก็ห้าม เตียวหุย ไม่ให้เขียน ตักอ้ว อีกต่อไป พอดี กวนอู ผ่านมารู้เหตุแล้ว จึงว่าแก่ เล่าปี ว่า "เราทำความชอบอาสาแผ่นดินมาเป็นหลายครั้ง ก็ได้เป็นแต่เพียงนี้ แต่ตักอ้วก็มารับสั่งมาแล้วว่าหายาบช้า ดูหมิ่นนอกรับสั่งให้ได้อัปยศดังนี้ อันเราพี่น้องสามคนอุปมาประดงหงส์ซึ่งจะอาศัยในป่านี่ไม่สมควร เราจะฆ่าตักอ้วเสียแล้วชวนกันไปอยู่บ้านเมืองที่อาศัยแห่งเราดีกว่า ภายหลังจึงจะค่อยคิดการใหญ่สืบไป" ความตอนนี้นำแสดงออกถึงอัธยาศัยใจคอ ความตระหนงในศักดิ์และความปรารถนาทำการใหญ่ของ กวนอู อย่างชัดเจน เล่าปี ฟังแล้วเห็นชอบด้วย แต่การที่จะฆ่า ตักอ้ว เป็นการไม่สมควรเพราะเป็นผู้ถือรับสั่ง แม้ว่าจะมีการแอบอ้างอยู่ด้วยก็ตามที่ เล่าปี จึงได้เอาตราสำคัญของนายอำเภอมาผูกคอ ตักอ้ว แล้วว่า จะไว้ชีวิตให้ครั้งหนึ่ง บัดนี้ไม่ต้องการทำราชการแล้ว ให้ ตักอ้วนำตรากลับไปแล้วเล่าปีก็พา กวนอู เตียวหุยกับพรรคพวกยี่สิบคนนั้นออกจากเมืองอันฮ้อกวน ฝ่ายตักอ้วก็นำตราไปพบเจ้าเมืองเต็งจิว เล่าเหตุการณ์แล้ว สั่งให้เจ้าเมืองจับเล่าปี กวนอู เตียวหุยส่งเข้าเมืองหลวง

เล่าปีมาถึงกลางทางก็ได้กิดดิศัพทที่ เจ้าเมืองเต็งจิว ออกหมายประกาศจับตัว เห็นจะไป เมืองต้นกวน ตามความคิดเดิมไม่ได้ จึงเปลี่ยนเส้นทางไปหา เล่าเก้ง เจ้าเมืองไต้จิว ซึ่งเป็นแซ่เดียวกัน บอกความแต่หนหลังให้ ฟังโดยตลอด เล่าเก้ง นั้น แจ่งในหนังสือที่เจ้าเมืองเต็งจิวให้จับ เล่าปี แล้ว แต่ครั้นได้ฟังคำซึ่ง เล่าปี บอกก็มีจิตคิดสงสารคำนึงว่า เป็นแซ่เดียวกัน กันทั้งเป็นเชื้อพระวงศ์ แต่กลับไม่ได้รับความเป็นธรรมถึงเพียงนี้ น้ำ ใจจึงเอียงมาเข้าข้างคิดช่วยเหลือ เล่าปี ดังนั้น เล่าเก้ง จึงให้เปลี่ยนชื่อแซ่ เล่าปี กวนอู เตียวหุย แล้วจัดที่ซ่อนตัวไว้ภายในบ้านพักรับรองของเจ้าเมือง

เล่าปีเชื้อพระวงศ์พระเจ้าฮั่นโกโจมีความชอบต่อแผ่นดิน แต่กลับต้องถูกหมายประกาศจับ ต้องเปลี่ยนชื่อแซ่ และต้องเป็นอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ ด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สงครามโจรโพกผ้าเหลืองครั้งที่ 2 (ตอนที่ 10)

หลังจากโลติด ฮองฮูสง จูฮี สามแม่ทัพ โดยมีเล่าปี กวนอู เตียวหุย สายหนึ่ง โจโฉ สายหนึ่ง และ ขุนเกี้ยน สายหนึ่ง ได้ร่วมกันปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง เสร็จสิ้น และกลับเข้าเมืองหลวงแล้ว อาณาประชาราษฎร์ต่างตั้งความหวังว่า บ้านเมืองจะร่มเย็นเป็นสุขเสียทีหนึ่ง แต่การณกลับตรงกันข้าม เหตุการณ์ไปผันชิงวิ่งราว กัดขี้ข่ม เหนงราษฎร การเรียกส่วยสินบนยังคงเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและหนักกว่าเดิม การทั้งนี้เนื่องจากระบบขั้นที่ ที่ครอบงำการบริหารราชการแผ่นดินของฮ่องเต้ยังคงอยู่

ไม่แต่เพียงเท่านั้น กลับมีอำนาจวาสนาเพิ่มมากขึ้น แกนนำคนสำคัญของชั้นที่สองคนคือ เตียวต่ง กับเตียวเหยยง ได้รับโปรดเกล้าฯแต่งตั้งเป็น แม่ทัพประจำกองบัญชาการทหารกลาง มีอำนาจทางการทหารเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่ง ส่วนชั้นที่อีกแปดคนนั้นเล่า ก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ ชั้นที่คนวิปริตซึ่งควรมีหน้าที่ปกติเพียงคนรับใช้ของฮ่องเต้ กลับได้ครองตำแหน่งใหญ่ทางทหารระดับแม่ทัพถึงสองคนและเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่อีกแปดคน ดังนั้นความวิปริตแปรปรวนในการบริหารราชการแผ่นดินยุคเลนเต้ จึงแผ่ปกคลุมทุกวงการ ทุกด้านทั่วประเทศ

อำนาจวาสนาของสิบชั้นที่มีมากขึ้นเท่าใด ความกำเริบเลิบบาน ในอำนาจก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น แต่เมื่อเป็นอำนาจวาสนาที่เกิดขึ้นจากความชั่วร้ายและใช้อำนาจนั้นโดยไม่ตั้งอยู่ในธรรม อำนาจก็ก่อผลร้ายให้แก่บ้านเมืองและราษฎรมากยิ่งขึ้น ก็แลเมื่ออำนาจวาสนาของสิบชั้นที่คือต้นเหตุของการจลาจล คือต้นเหตุของการก่อตัวลุกขึ้นสู้ ของขบวนการต่อสู้กู้ชาติ เมื่ออำนาจ วาสนาซึ่งเป็นต้นเหตุยังดำรงอยู่ และมากขึ้นกว่าเดิม ก็ย่อมส่งผลให้การก่อตัวลุกขึ้นสู้ของประชาชนกลับฟื้นคืนขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

ดังนั้น สมาชิกขบวนการกู้ชาติของเตียวก๊ก แม้จะแพ่และแตก สลายไปแล้ว จึงได้ก่อตัวขึ้นมาใหม่เพราะมีได้มีการขมเหงกอดขี่ ที่นั้นยอมมีการต่อสู้เป็นธรรมดา คู่สง ซึ่งเป็นสมาชิกขบวนการกู้ชาติคนหนึ่ง หนีราชภัยไปอยู่เมืองเตียงสา ในขณะที่เตียวก๊กและเตียวซุ่น ไปอยู่เมืองยี่หยง จึงได้ร่วมกับราษฎรก่อตั้งฐานที่มั่นกอบกู้ชาติขึ้นในทั้งสองเมือง

เตียวก๊ก นั้นตั้งตนเป็นกษัตริย์ และตั้งให้ เตียวซุ่น เป็นเสนาบดี มีราษฎรมาเข้าด้วยเป็นอันมาก ฐานที่มั่นกู้ชาติของประชาชนได้ขยายตัว ลุกลามไปอีกหลายเมือง จนทำให้กองกำลังของขบวนการกู้ชาติที่ก่อตัวขึ้นใหม่นี้

เติบโตเข้มแข็ง และขยายตัวออกไปทุกวัน แผ่อำนาจปกคลุมเมืองต่าง ๆ ในลักษณะรัฐซ้อนรัฐ แต่อำนาจปกครองที่แท้จริง ที่ประชาชนยอมรับกลับมาอยู่ที่ขบวนการกู้ชาติ

หัวเมืองต่างๆ ได้รายงานข่าวความเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง หนังสือกราบทูลถวายรายงานต่อพระเจ้าเลนเต้ ถูกส่งเข้าเมืองหลวง อย่างไม่ขาดสาย ประดุจดั่งสายฝนที่ตกเต็มท้องฟ้ายามวันตฤดู สามก๊กฉบับสมบูรณที่แปลจากภาษาจีนระบุว่า "หนังสือราชการแจ้งเหตุก่อการจลาจล ส่งเข้ามาในเมืองหลวง ดังแผนทิมะดก" แต่ปรากฏว่า หนังสือราชการทั้งหมดถูกสืบชั้นที่กักเก็บไว้ ไม่ยอมให้เจ้าหน้าที่นำความกราบบังคมทูลให้ฮ่องเต้ทรงทราบ สภาพของฮ่องเต้เอง จึงต้องกลายเป็นคนหูหนวกและตาบอด เข้าทำนองที่โบราณว่าไว้ว่า "ฝ่ามืออันน้อยเมื่อปิดตาเข้าแล้ว ก็สามารถปิดฟ้าอันกว้างไกลได้"

อยู่มาวันหนึ่งในขณะ พระเจ้าเลนเต้ กำลังเสวยน้ำจืดอยู่ที่ลิ้นชักอย่างมีความสุขในพระราชอุทยาน พระพี่เลี้ยงชื่อ เล่าโต ซึ่งทราบเรื่องการก่อตัวและการขยายตัวของขบวนการกู้ชาติก็ตกใจ จึงตามเสด็จไปถึงในพระราชอุทยานขอเข้าเฝ้า พระเจ้าเลนเต้ ทอดพระเนตรเห็น เล่าโต มีสีหน้าแสดงอาการตื่นตกใจ จึงตรัสถามว่าเกิดเรื่องอันใดขึ้น เล่าโต จึงกราบทูลว่า โจรโจทก์ฝ่าฝืนก่อการจลาจลขึ้นอีกแล้ว บ้านเมืองกำลังอยู่ในอันตราย "ไฉนพระองค์ยังมาเสวยสุราอยู่อีกเล่า" การกราบทูลในเชิงตำหนิฮ่องเต้ผู้เป็นใหญ่เป็นจุดอ่อนและอันตรายอย่างยิ่งใหญ่หลวง เพราะวิสัยผู้เป็นใหญ่นั้นย่อมแสลงหูกับถ้อยคำเช่นนี้ ยิ่งเป็นใหญ่เท่าใดอาการแสลงหูก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น และอาจกำเริบทำให้คนตายได้

พระเจ้าเลนเต้ จึงตรัสด้วยความไม่พอใจพระทัยหนักว่า ที่หัวเมืองต่างๆ เกิดจลาจลนั้น ได้ถูกกองทัพจากเมืองหลวงไปปราบปราม ราบคาบสิ้นแล้ว ไฉนจึงยกเรื่องนี้ขึ้นมาอีก เล่าโต ทูลว่า เป็นการจลาจลที่เกิดขึ้นใหม่ "เหตุผลเพราะชั้นที่สืบคน จากราชการตัดสินคดีความ ราษฎรมิได้เป็นยุติธรรม" ชั้นที่สืบคนได้ฟังคำทูลก็ตกใจ เพราะเป็นผู้บิดข้อมุลข่าวสารที่หัวเมืองต่างๆ ส่งเข้ามาถวาย จึงเข้าไปพำนักที่หนึ่ง ถอดหมวกยศทำที่ว่าจะลาออกราชการเหมือนครั้งก่อน แล้วแก้ตัวว่าได้ทำราชการรับใช้ใกล้ชิด จึงทำให้ข้าราชการขุนนางอิจฉาริษยา จะทำราชการไปคงจะไม่รอดชีวิต "ข้าพเจ้าทั้งสืบคนนี้ จะขอออกจากที่ เอาแต่ชีวิตรอดไว้ แลทรัพย์สินสิ่งสิ้นของข้าพเจ้าทั้งปวงนั้น ขอถวายพระองค์ให้พระราชทานแก่เหล่าทหารซึ่งทำราชการ แต่ตัวข้าพเจ้าทั้งนี้ จะขอกราบทูลบังคมลา ไปทำไร่ไถนาเลี้ยงชีวิต"

สามก๊กทุกฉบับไม่ได้ตั้งความสังเกตตรงจุดนี้ ทั้งๆที่คำของชั้นที่ดังกล่าว นั้นมองข้ามไม่ได้เป็นอันขาด เพราะนี่คือสุดยอดวิชาของชั้นที่ เป็นวิชาซ่อนตัวด้วยการใช้วาจาเป็นอาวุธ สนทรภูได้กล่าวถึงวิชานี้ในหนังสือพระอภัยมณีตอนที่นางละเวงอาสาไปสังหารอุศเรน ว่า "จะพลิกพลั้วชีวะหาเป็นอาวุธ ประหารบุตรเจ้าลงกาให้อาสัญ" จนอุศเรนต้องรักเลือดถึงแก่ความตาย นักการเมืองบางคนในชั้นหลังได้สืบทอดวิชาชั้นที่นี้แล้วมีใจอำมหิตก่อความฉิบหายให้แก่บ้านเมือง แลราษฎรไม่ต่างอันใดกับยุคชั้นที่กินเมืองในสมัยสามก๊ก คำพิสดารที่หวานระรื่นหูละนี้ กินใจลึก พระเจ้าเลนเต้ นัก พระทัยหนึ่งล้นด้วยน้ำใจรักสืบชั้นที่ อีกพระทัยหนึ่งล้นด้วยน้ำใจซึ่งพระพี่เลี้ยง เล่าโต ไม่ได้ใคร่ตรองพิจารณาใด ๆ ก็เชื่อตามคำพิสดาร แล้วตรัสว่า "ตัวเป็นพี่เลี้ยงที่บ้านเรือนของตัวนั้น ก็ยอมมีคน สนธิใช้สอยอยู่ แล้วตัวเราเป็นเจ้าอยู่ในราชสมบัติ มีคนซึ่งสนธิใช้สอยบ้าง ตัวมาริชยาว่ากล่าวให้เราขัดเคือง" แล้วตรัสสั่งให้เจ้าหน้าที่คุมตัวเล่าโตไปประหาร เล่าโต จึงร้องขึ้นหน้าพระที่นั่งว่าไม่เสียดายแก่ชีวิต เสียดายแต่ราชสมบัติของ พระเจ้าฮั่นโกโจที่สืบทอดมาสิร้อยปีเศษจะดับสูญ พระเจ้าเลนเต้ ก็ทำเป็นไม่ได้ยินเสีย

เจ้าหน้าที่คุมตัว เล่าโต ออกไปจากพระราชอุทยาน พอตรองอัศจรรย์หาเสนาบดีชื่อ ดันด้า มาพบเหตุเข้าก็สั่งเจ้าหน้าที่ว่าอย่าเพิ่งประหาร จะไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ก่อน ร้องอัศจรรย์หาเสนาบดี ดันด้า เข้าไปในพระราชอุทยานเข้าเฝ้าพระเจ้าเลนเต้ ทูลว่า พระพี่เลี้ยง เล่าโต ได้อุ้มขูเลี้ยงดูอบรมสั่งสอนพระองค์มาแต่น้อย ทำผิดฉกรรจ์ข้อใดจึงต้องโทษถึงประหาร พระเจ้าเลนเต้ ตรัสตอบว่า เล่าโต เป็นผู้ใหญ่ไม่มีความคิดเอาความเท็จมากราบทูล และยุยงใส่โทษสืบชั้นที่ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ทั้งกระทำการหยาบช้าต่อเรา ดันด้า จึงทูลว่า ที่ เล่าโตกราบทูลนั้นเป็นเรื่องจริง บัดนี้ขุน นาง ข้าราชการ และราษฎรทั่วประเทศ เตือดรอนันท์ มีความเกลียด ชังอยากกินเลือดกินเนื้อสืบชั้นที่ แต่พระองค์กลับมีพระทัยรักดูพระราชวงศ์ผู้ใหญ่ ทั้งที่ไม่มี ความชอบสิ่งใด ก็ตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ชั้นที่สองสี่ ก็ได้ร่วมสมคบกับกบฏเป็นไส้ศึกให้โจร มีผู้มากกราบทูลก็ไม่ทรงชำระให้รู้ผิดถูก จะทำให้ราชสมบัติเป็นอันตราย

พระเจ้าเลนเต้ ก็ยังไม่เป็นความจริง ดันด้า แค้นใจนัก จึงเอาศิระชนพระแท่นที่ประทับจนโลหิตไหล พระเจ้าเลนเต้ทรงกริ้วขนาดหนัก ตรัสสั่งให้เจ้าหน้าที่เอาตัว ร้องอัศจรรย์หาเสนาบดี ดันด้า และพระพี่เลี้ยง เล่าโต ไปจำใส่คุกไว้สืบชั้นที่ผูกแค้น ทั้ง เล่าโตและดันด้า ที่กล่าวโทษตัวให้ถึงตาย ในยามดึกของคืนนั้น สืบชั้นที่ก็ลอบเข้าไปในคุกหลวง สังหารเล่าโตกับดันด้าเสีย ชั้นที่สืบคน ปรีักษากันเห็นว่าหากปล่อยให้ขบวนการกู้ชาติ

ทำ การต่อไปความผิดก็จะมาถึงตัว ทั้งเห็นว่าการของ สองสีขันธ์ ที่รับเป็นไส้ศึกในเมืองหลวงให้กับโจร แต่ ครั้ง เดียวก็ ยังอยู่ยากจะสำเร็จ ได้ เพราะความเชื่อถือศรัทธาของราษฎรที่มีต่อการก่อกำเนิดในครั้งนี้น้อย กว่า เมื่อครั้ง เดียวก็ หลายเท่านัก จะหวังประโยชน์อันโดยอมไม่คุ้มกับประโยชน์ปัจจุบัน ดังนั้นจึงแต่งเป็น หนังสือรับสั่งสองฉบับ ฉบับหนึ่ง ไปถึง ชุนเทียน ให้ไปกิน เมืองเตียงสา และสั่งให้ไปปราบขบวนการก่อกำเนิด ของ คุณแสง อีกฉบับหนึ่ง ไปถึง เล่าหัง ตั้งให้เป็น เจ้าเมืองอิจิว และให้ยกไปตี เดียวก็ เดียวชุน ที่ เมืองยี่หยง ฝ่าย เล่าเก็ง ทราบรับสั่งตั้ง เล่าหัง เป็นแม่ทัพไปรบ เดียวก็ เดียวชุน จึงเขียนหนังสือให้ เล่าปี ถือไปหา เล่าหัง ผ่ากให้ เล่าปี ไปทำการศึกด้วย

เล่าหัง ทราบความแล้วก็ดีใจ มีคำสั่งโดยอำนาจแม่ ทัพแต่งตั้งให้ เล่าปี มียศเป็นนายร้อย ในสังกัดกองทัพ ของตน เล่าปี จึงได้กลับเข้ารับราชการทหารอีกครั้งหนึ่ง โดยมียศเพียง นายร้อยเท่านั้น แต่สามก๊กฉบับ เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ไม่ได้กล่าวถึงว่า เล่าปี ได้รับยศทหารหรือมียศใดๆ ชุนเทียน ทราบรับสั่งแล้ว ก็ยก ทัพไปปราบ คุณแสง ตีฐานที่มั่นแตก คุณแสง ตายในที่รบ ทหารของ คุณแสง ก็แตกหนีไปสิ้น

ส่วน เล่าหัง ยกทัพไป เมืองยี่หยง รบกับ เดียวก็ เดียวชุน ซึ่งมีกำลังพลเข้มแข็งจำนวนมาก รบกันอยู่หลาย วัน ทหารของ เดียวก็ เดียวชุน ก็ขาดเสบียง อุดอยาก ทั้ง เดียวชุน เองก็เป็นคนหยาบ ไม่เอาใจทหาร นาย ทหารคนสนิทจึงหักหลังนาย ฆ่า เดียวชุน แล้วตัดศีรษะเอาไปให้ เล่าปี ส่วน เดียวก็ เมื่อรู้ว่า เดียวชุน ตาย และทหารเอาใจออกห่าง หนีทัพเป็นจำนวนมาก ก็ท้อถอยสิ้นความคิด และเอาดาบเขียดคอตาย

ขบวนการก่อกำเนิดหรือที่ฝ่ายทางการเรียกว่าโจรโพกผ้าเหลือง ที่เพิ่งก่อตัวขึ้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง ถูก ชุนเทียนและ เล่าหัง เล่าปี ปราบปรามจนสงบราบคาบด้วยประการนี้

พระเจ้าเลนเต้ ได้รับทราบความจากรายงานแล้วมีพระดำริว่า ชุนเทียนมีความชอบ โปรดให้ไปเป็นเจ้าเมืองก้ง แส ซึ่งเป็นหัวเมืองเอก สำหรับ เล่าหัง มีความชอบมาก โปรดให้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ส่วน เล่าปี นั้น ตรัสว่า มีความผิดครั้งดี ดักอ้ว ให้เอาความชอบนั้นลบล้างกับโทษ และโปรดให้ไปรักษา บ้านแฮปัด ซึ่งเป็น หมู่บ้านเล็กๆ อยู่ปลายด่าน พอดี กองขุนจ้าน เพื่อนร่วมสำนักของ เล่าปี และโลติด ซึ่งรับราชการเป็นขุนนาง อยู่ใน พระเจ้าเลนเต้ ได้ทูลถวายฎีกาว่า เล่าปี นี้แต่ก่อนก็มีความชอบในการปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองมาก มาครั้งนี้มีความชอบปราบโจรได้สงบราบคาบ อีก ขอทรงพระกรุณาพระราชทานให้ เล่าปี ได้ไปเป็น เจ้าเมือง เพงจ้วนก้วน เกิดพระเจ้าเลนเต้ จึงโปรดเกล้าฯให้ เล่าปี เป็นเจ้าเมืองเพงจ้วน-ก้วน ตามคำฎีกาของ กองขุน จ้าน และพระราชทานยศทหารให้เป็นนายพันทหารม้า มีหน้าที่คุมทหารม้าและรถศึก พิจารณานำพระทัยของ พระเจ้าเลนเต้ ในครั้งนี้แล้ว เห็นได้ชัดว่า พระองค์เองไม่ได้มีสิ่งใดติดพระทัยในตัว เล่าปี และคงไม่ติดพระทัย ในเรื่องเดิมของพระราชวงศ์สาย เล่าปี แต่ที่ผ่านมาเหตุที่ทรงไม่โปรด เล่าปี ตามควรแก่ความชอบนั้น น่าจะ ติดปัญหาอยู่ที่สืบชั้นที่ มาครั้งนี้ เมื่อ กองขุนจ้าน ขุนนางถวายฎีกา แสดงว่า เล่าปี ก็มีพรรคพวกอยู่ในราช สำนัก จึงโปรดให้ตามขอและยังแถมยศนายพันทหารม้า ซึ่งเป็นกองกำลังเคลื่อนที่เร็วอีกตำแหน่งหนึ่ง ซึ่ง แสดงว่าน่าจะมิสิ่งใดอันเป็นความภายในราชสำนักที่ทรงหวังจะฟังพา เล่าปีในภายหน้าอยู่ในพระทัยเหมือนกัน แต่ไม่มีใครได้ทราบ ความนี้ เพราะสิ้นรัชกาลเสียก่อน

เมืองเพงจ้วนก้วน นั้น เป็นเมืองใหญ่และเป็นเมืองทหาร เป็นที่ตั้งของกองกำลังทหารม้า ทั้งชาวปลาอาหารก็ บริบูรณ์ เล่าปีไปครอง เมืองเพงจ้วนก้วน แล้ว ก็มีกำลังและกว้างขวางขึ้นกว่าแต่ก่อน

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิ้นศักราชเลนเต้ (ตอนที่ 11)

เค้าวางกลลึงค์แผ่ปกคลุมแผ่นดินของพระเจ้าฮั่นโกโจ ปลุ่่มกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ซึ่งบัดนี้สืบสันตติวงศ์ตกทอดมาถึงมือ ของเลนเต้ การณ์ในอากาศนั้นดาวประจำพระองค์พระมหากษัตริย์มีวหมองริบหรี่ ซีดโรยราวไร เรี่ยวแรงที่จะสถิตยในนภากาศ การในภาคภูมิตลันนั้นแล้ว ก็เกิดการจลาจลวุ่นวาย อาณาประชา-ราษฎร ตกอยู่ในความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า การรบราฆ่าฟันและการปล้นชิงวิ่งราวเกิดขึ้นทุกหัวระแหง

การในราชสำนักก็ขัดแย้งไม่มีใครไว้วางใจใครกันได้อีกต่อไป แต่ละฝ่ายต่างแสวงหาสมัครพรรคพวกและช่อง
สมผู้คนไว้เป็นพวก ด้านหนึ่งเพื่อความดำรงคงอยู่ของตนเอง แต่อีกด้านหนึ่งเพื่อการทำลายล้างคู่แข่งและ
ประวิชัยให้ตัวตนไป

การฝ่ายในอันเป็นส่วนพระองค์ ก็หาความเป็นปกติไม่พระเจ้าเลนเต้ นั้น ไม่ใช่เชื้อวงศ์วงศ์ษัตริย์ของพระเจ้า
ฮั่นเต้ แต่เป็นลูกขุนนางที่พระเจ้าฮั่นเต้ชอบมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม แล้วตั้งเป็นรัชทายาท ครั้นเสวยราชย์แล้ว
จึงโปรดให้อัญเชิญแม่ตัวเข้าวัง สถาปนาเป็นพระราชชนนี ทรงพระนามว่า พระนางตั้งไทเฮา สร้างพระตำหนัก
ให้เป็นที่ประทับในพระราชวังหลวงเมื่อเจริญวัยขึ้น เลนเต้หนุ่มก็โปรดปรานลุ่มหลงพระสนม เอกชื่อว่า นางโฮ
เฮา ซึ่งมาจากตระกูลพ่อค้าเนื้อ แล้วเข้าถวายตัวเป็นพระสนม มีโอรสด้วยกันองค์หนึ่งชื่อว่า หองจูเปียน พระ
เจ้าเลนเต้จึงสถาปนานางโฮเฮาเป็นที่พระมเหสี แล้วให้เลื่อนพระสนมโฉมสะคราญชื่อ อองบิ๋หยิน เป็นที่พระ
สนมเอกแทนพระมเหสีมีพี่ชายคนหนึ่งชื่อโฮจิ้น เมื่อน้องสาวได้ดีเป็นที่พระมเหสี โฮจิ้น ก็ได้รับความชอบตาม
พระเจ้าเลนเต้ โปรดให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร มีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาการแผ่นดิน การตั้งเอาพ่อค้าเนื้อเป็น
ที่ปรึกษาการแผ่นดินดังนี้ ทำให้เกิดแบบอย่างแก่นักการเมืองในชั้นหลัง ในการแต่งตั้งที่ปรึกษาจากพวกร้อย
พ่อพันแม่โดยไม่ต้องคำนึงถึงคุณวุฒิใดๆ

ในระหว่างที่ พระนางโฮเฮา ทรงพระครรภ์ เลนเต้ ในวัยหนุ่ม คึกคะนองในแรงปรารถนาประกอบเข้ากับความ
สะคราญแห่ง พระสนมเอกอองบิ๋หยินแล้ว เลนเต้ หนุ่มก็ตกในห่วงแห่งความรัก ยิ่งรักก็ยิ่งลึก แล้วก็หลง ใน
ที่สุดก็มีพระโอรสกับพระสนมเอกอีกองค์หนึ่งชื่อว่า หองจูเหียบครั้นพระเจ้าเลนเต้เสวยราชย์ได้ยี่สิบปี ความ
ราวฉานของฝ่ายในก็เกิดขึ้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าตอนนี้พระเจ้า เลนเต้เสวยราชย์ได้หกปีเศษ ซึ่งขัดกับ
ตอนต้น ที่ระบุว่าในขณะที่เกิด นิมิตรและกลางรายนั้น พระเจ้าเลนเต้เสวยราชย์มาแล้วสิบสองปี ด้วยเหตุที่
ประวัติศาสตร์จีนรับรองว่าพระเจ้าเลนเต้เสวยราชย์แล้วยี่สิบปีระหว่างพุทธศักราช 690-710 แต่เมื่อคิดเป็นปี
พุทธศักราชแล้วทั้งฉบับภาษาจีนและฉบับภาษาไทยไม่ตรงกัน ดังนั้นจึงถือเอาปีที่ยี่สิบซึ่งเป็นปีสิ้นรัชกาล
แทน ปล่อยให้เป็นที่หน้าของนักประวัติศาสตร์คิดอ่านตกลงเรื่องปีศักราชกันเองต่อไป

ความราวฉานของฝ่ายในราชสำนักเกิดแต่เหตุเพราะ เมื่อพระมเหสีมีพระประสูติกาลแล้ว ฮองจูเปียนยังคงลุ่มหลง
ในสีเนหาพระสนม เอกอยู่ไม่ยอมสร้าง แต่ละวันประทับอยู่แต่ในพระตำหนักพระสนม เอก คล้ายกับทรงลี้มไป
แล้วว่า ยังมีพระมเหสีและพระโอรสอีกสองพระองค์ล้าพังแต่ความคิดอิสตรีก็หนักพอแรงอยู่แล้ว แต่ภายในราช
สำนักนั้น

เสียงกล่าวขานของเหล่าขันทีและเจ้าหน้าที่ที่กระทบโสดพระมเหสีอยู่ทุกเมื่อเชื่อกันว่า บัดนี้ฮองจูเปียนประทับอยู่
แต่ตำหนักพระสนมเอกไม่โปรดพระมเหสีอีกต่อไปแล้ว กระทั่งใจให้แรงริษยาแห่งสตรียิ่งฮือโหม พระมเหสีที่
พระทัยเต็มไปด้วยแรงริษยาต่อพระสนมเอกจึงลอบวางยาพิษชนกระเรียน สังกษการพระสนมเอกอย่างไร้ร่องรอย
อันยาพิษชนกระเรียนนั้น ความจริงไม่ได้ทำจากขนนกกระเรียนแต่ทำ จากขนนกชนิดหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายนก
กระเรียน ต้องเข้ากับสุราแล้วมีพิษร้ายสุด ทำให้เสียชีวิตได้ในทันที เป็นที่นิยมใช้กันในราชสำนักจีน แต่
หนังสือกำลังภายในเรียกยาพิษชนิดนี้โดยนิยมนำ ยาพิษหงอนกระเรียน

เมื่อสิ้นพระชนนี หองจูเหียบในเยาว์วัยจึงกำพร้าแม่ พระนางตั้งไทเฮามีความสงสารหลานกำพร้า จึงรับเอา
หองจูเหียบมาเลี้ยงดูด้วยพระองค์เองในพระตำหนัก เป็นธรรมดาของคนมีหลาน ย่อมรักหลานอยู่แล้ว ครั้น
รับมาเลี้ยงดูใกล้ชิดสนิทสนมก็ยิ่งรัก อากัปกริยาทั้งปวงของหองจูเหียบเป็นที่ต้องพระทัยของ ตั้งไทเฮาไปสิ้น
นานวันเข้าก็กลายเป็นความหลงหลาน ในที่สุดก็อยากให้หลานที่เลี้ยงมากับมือได้ราชสมบัติ ทั้งๆที่รู้อยู่แก่ใจ
ว่าผิดกฎหมายเขี้ยวบาลข้อหนึ่ง และอีกข้อหนึ่งนั้นกฎหมายห้ามสตรี มิให้ยุ่งเกี่ยวการแผ่นดิน แต่เมื่อ
น้ำใจรักเชื้อหลงหนักเข้า ตั้งไทเฮาก็ลืมนึกกฎหมายข้อนั้นไปว่าเอากับพระเจ้าเลนเต้ผู้บุตร ขอให้หลานได้
เป็นรัชทายาท ความยุ่งยากของฝ่ายในจึงก่อตัวขึ้นตั้งแต่บัดนั้น

ในระยะแรกๆ เลนเต้ฟังคำขอของตั้งไทเฮาพระมารดา ก็เฉยเสียบ้าง เปลี่ยนไปตรัสเรื่องอื่นเสียบ้าง เพราะรู้ดี
ว่าการให้ฮองจูเปียนครอง ราชย์แทนที่เป็นการผิดกฎหมายเขี้ยวบาล ทั้งจะก่อให้เกิดปัญหายุ่งยาก ในราชสำนักขึ้น
ในภายหน้าเหมือนที่เคยเกิดขึ้นแล้วในประวัติศาสตร์ แต่ตั้งไทเฮาก็ไม่ละความพยายาม ในที่สุดเลนเต้ก็ใจ
อ่อน เพราะเห็นแก่พระราชชนนีสถานหนึ่ง เห็นแก่สนมเอกอันเป็นที่รักผู้ลวงลอบสลายหนึ่ง ทั้งหองจูเหียบนั้นมี
รูปลักษณะกิริยาเป็นที่รัก แล้วยังบวกด้วยความสงสารที่กำพร้าแม่อีกสถานหนึ่ง พระเจ้า เลนเต้ ก็ละเสียซึ่งกฎ
มณเฑียรบาลอันมีมาแต่บรรพชน อาศัยสิทธิ์แห่งพระมหากษัตริย์ในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ รับคำขอ
ตั้งไทเฮาว่า ในโอกาสอันสมควรจะโปรดเกล้าแต่งตั้งให้หองจูเหียบเป็นรัชทายาท

อยู่มา ณ เดือนหกของปีเดียวกันนั้น ซึ่งเป็นวันเวลาหลังจาก ที่เลนเต้ รับคำสั่งไทเฮาไม่นาน และยังไม่ทันมี พระบรมราชโองการ โปรดเกล้าตั้งหองจูเหียบเป็นรัชทายาทก็ทรงประชวรมีพระอาการมากเกินขีด หนึ่งในสิบ ขันที่ ทราบความในพระตำหนักไทเฮาเป็นอย่างดี ได้กราบทูลพระเจ้าเลนเต้ว่า ซึ่งพระองค์มีพระราชประสงค์ จะแต่งตั้งหองจูเหียบเป็นรัชทายาทนั้น มีความยินดีด้วยเป็นอันมากแต่เกรงว่าการจะไม่เป็นไป ตามพระราช ประสงค์

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าขันที่ผู้นี้ชื่อ เกนหวน อยู่นอกกลุ่มขันที่สิบคน ความจริงเป็นการแปล ผิด ฉบับภาษาจีนว่า เป็นหนึ่งในขันที่สิบคน แต่ชื่อกลายเป็นเกียนลิด ดังนั้นจึงถือว่าขันที่ผู้นี้เป็นหนึ่งในขันที่ สิบคนที่เชื่อว่า เกียนลิด เกียนลิด กราบทูลเหตุผลว่า ตามกฎมณเฑียรบาลนั้น สิทธิในราชสมบัติตกแก่หองจู เปียนโอรสในพระมเหสีซึ่งเป็นผู้ที่ หากจะตั้งหองจูเหียบโอรสในพระสนมเอกซึ่งเป็นผู้รองให้เป็นรัชทายาท แล้ว บรรดาขุนนางที่เป็นสมัครพรรคพวกของพระมเหสีย่อมไม่พอใจ โดยเฉพาะโฮจิ้น ที่พระมเหสีนั้นเป็น ขุน นางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร มีพวกฝ่ายทหารอยู่เป็นอันมาก อาจทำร้ายรัชทายาท แล้วเชิญ หองจูเปียน ขึ้นแทนที่ พระเจ้าเลนเต้ฟังคำทูลของเกียนลิดในขณะที่ทรงประชวรหนักแล้ว ก็ตกพระทัยอาการใช้ก็ทรุดลง กระนั้นยัง ผินพระองค์ตรัสถามว่า จะป้องกันแก้ไขปัญหานี้อย่างไร

พระเจ้าเลนเต้ นี้เห็นได้ชัดว่าทำการใดไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ ไม่รู้การควรไม่ควร การแผ่นดินอันเป็นเรื่องใหญ่ถึง เพียงนี้ แทนที่จะปรึกษาหารือกับพระราชวงศ์ขันผู้ใหญ่หรือขุนนางขันผู้ใหญ่ที่มีใจรักติดต่อแผ่นดิน กลับไป ปรึกษา ขอความเห็นจากขันที่คนวิปริต เกียนลิดถวายความเห็นว่ามีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือ ต้องสังหารโฮจิ้น เสียก่อนแล้วเสนอแผนการว่า ให้มีหมายรับสั่งให้โฮจิ้นเข้าเฝ้าในที่ประทับ แล้วเกียนลิดจะรับพระจัดหาคนมี ฝีมือลอบสังหารโฮจิ้นเสีย

เลนเต้ในอาการทรุดหนักก็เอ้อออกับแผนการของเกียนลิด ความที่เกียนลิดกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ นั้น ยินถึงหู ขันที่อีกคนหนึ่งในพระตำหนักและขันที่ผู้นี้ แม้ไม่ปรากฏนามแต่คาดหมายได้ว่า คงเป็นคนละพวกกับขันที่สิบ คนหรือไม่ก็เป็นพวกของโฮจิ้น ขันที่ผู้นี้จึงบอกความแก่ลูกน้องของโฮจิ้นซึ่งเป็นขุนนางในราชสำนักชื่อว่า พัวอิน ฝ่ายพัวอินเมื่อทราบความแล้วก็ตกใจ เตรียมออกจากพระราชวังเพื่อไปแจ้งความให้โฮจิ้นทราบ พอดี โฮจิ้นกำลังเดินทาง เข้าวังเพื่อฟังอาการของสองเต้ ด้วยทราบข่าวว่าสองเต้ประชวรมีพระอาการมากเห็นจะ ทรงพระชนม์ได้ไม่ข้ามคืนจึงเร่งรีบเข้าวังมา พบเข้ากับพัวอิน ดังนั้นพัวอินจึงได้เล่าความให้โฮจิ้นทราบ แล้ว บอกว่าเกียนลิดคิดฆ่าท่าน อย่าได้เข้าไปในพระราชวังเป็นอันขาด

โฮจิ้นทราบความแล้วก็ตกใจ หันหลังกลับรีบเดินทางกลับจวนของตน แล้วให้เชิญขุนนางฝ่ายทหารและพล เรือนที่เป็นพวก มากินโต๊ะที่บ้าน เมื่อสมัครพรรคพวกมาพร้อมแล้ว โฮจิ้นจึงบอกความให้ทุกคนได้ทราบ แล้วแจ้งความประสงค์ว่า เมื่อเกียนลิดคิดร้ายจะฆ่า เราเช่นนี้แล้ว จำเป็นที่เราจะต้องฆ่าเกียนลิดเสียก่อน และ ถ้ามองเห็นสมัครพรรคพวกจะคิดอ่านประการใด พรรคพวกของโฮจิ้นฟังความแล้ว เห็นเป็นการใหญ่หาก พลาดพลั้งภัยก็จะมาถึงตนและครอบครัว ดังนั้นทุกคนจึงพากันนิ่งเฉย แล้วสายครีษทำที่เป็นคิดไม่ออก บอก ความเห็นไม่ได้

บรรยากาศอึมครึมผ่านไปครู่หนึ่ง โจโฉซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยและสงวนความเห็นด้วยอาการเงิบมาแต่ต้น ก็ได้รู้ว่า บรรดาคนเหล่า นั้นรักตัวกลัวตายและ ไรสติปัญญาความกล้าหาญ จึงออกความเห็นอย่างตรงไปตรงมาว่า "อัน เกียนลิดนั้นพระเจ้าเลนเต้ก็โปรด ปราน พรรคพวกในวังก็มีเป็นอันมาก ท่านคิดการทั้งนี้ เกลือกจะมีสำเร็จ จะ ไม่ตายแต่ตัว จะพญาตีพี่น้องตายเสียสิ้น ขอท่านจงดำริดูให้ควรก่อน" การออกความเห็นของโจโฉในครั้งนี้ ทั้ๆ ที่ตัวเองเป็นเพียงนายทหารชั้นนายพัน แต่หาญกล้าออกความเห็นในท่ามกลางขุน นาง ขันผู้ใหญ่จำนวน มาก และเป็นการออกความเห็นอย่างตรงไปตรงมา นับเป็นความกล้าหาญที่เด่นชัดแต่ความเห็นนี้ไม่ต้องด้วย ความคิดของโฮจิ้น ซึ่งกำลังเลือดขึ้นหน้าเพราะตกเป็นเป้าสังหารของเกียนลิด ดังนั้นโฮจิ้นจึงดวงดลใจโจโฉว่า เป็นการบังอาจที่มากออกความเห็นในการประชุมขุนนางผู้ใหญ่ โจโฉเป็นผู้น้อยก็นิ่งเฉยเสีย

แต่ความเห็นของโจโฉนั้น กระทบเข้ากับความรู้สึกของพรรคพวกโฮจิ้นที่อยู่ในที่นั้น ทุกคนต่างหวงรำลึกถึง เหตุการณ์ครั้งที่แม่ทัพใหญ่เตาบูและราชครูตันผวน วางแผนสังหารสิบขันที่ ครั้งนั้นความลับรั่วไหลทั้งแม่ทัพ ใหญ่เตาบูและราชครูตันผวนถูกสิบขันที่สังหารโหดพร้อมครอบครัวแล้ว ความรู้สึกที่เหตุการณ์กำลังเกิดซ้ำ รอยก็เข้าครองความนึกคิดของคน

ความหนาวเหน็บในมรณภัยเข้าเกาะกินหัวใจของทุกคน เพราะหากไม่คล้อยตามความคิดของโฮจิ้น ก็เกรง หนักเพราะโฮจิ้นเป็นถึงพี่ชายของพระมเหสีมีบารมีและสมัครพรรคพวกมาก ดีร้ายก็อาจถึงตายได้ แต่ใน

ขณะเดียวกัน หากคล้อยตามความคิดของโสจีนแล้ว หากการล้มเหลวไม่เพียงแต่ทุกคนจะหัวขาดเท่า นั้นยังจะพญาตีพี่น้องฉิบหายตายสิ้น ในขณะที่ความเครียดกำลังครอบงำสมัครพรรคพวกของ โสจีนจนกินโต๊ะไม่ลงนั้น ช่างในราชสำนักอาการประชวรของเลนเต้ทรุดหนักโดยลำดับ และเสด็จสวรรคต

ดาวประจำพระมหากษัตริย์ อันริบหรี่ได้ร่วงลงเหนือเมืองลกเอี้ยงราชธานีของราชวงศ์ฮั่น เป็นอันสิ้นศักราชของเลนเต้ ณ บัดนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สถานการณ์ยามดาวมังกรลับ (ตอนที่ 12)

ขอเวลาให้สถานการณ์ที่ประชุมปรึกษากันอยู่ ณ จวนของโสจีนได้ครุ่นคิดหาทางออกสักระยะหนึ่ง และอาศัยช่วงเวลานี้หลบหนีถึงสถานการณ์บ้านเมือง ณ ยามสิ้นแผ่นดินเลนเต้ เพื่อที่จะได้มองและเข้าใจสถานการณ์ที่จะดำเนินต่อไปได้แจ่มชัดยิ่งขึ้นตลอดยี่สิบปีแห่งอายุรัชกาลของเลนเต้ แม้ว่าการบริหารราชการแผ่นดินจะเหลวแหลกสักเพียงไหน แต่ความมั่นคงเข้มแข็งที่ราชสำนักฮั่น ได้วางไว้เป็นเวลาสี่ร้อยปีเศษยังไม่ถึงกับพังทลายลง อำนาจรัฐของราชสำนักยังคงเป็นที่ยอมรับเชื่อถือและปฏิบัติตามทั่วราชอาณาจักร เป็นแต่อำนาจรัฐนั้น แทนที่จะเป็นอำนาจบริหารของฮ่องเต้ กลับเป็นอำนาจที่ถูกครอบงำโดยลิบซันที่ ถึงขนาดที่ลิบซันที่ได้แอบอ้างใช้พระราชอำนาจของฮ่องเต้เป็นเบื้องนำ

ลิบซันที่เรืองอำนาจขึ้นแล้วได้ใช้อำนาจรัฐไปในทางเบียด เบียนกดขี่ข่มเหงขูดรีด ขุนนางข้าราชการ ไม่เว้นแม้กระทั่งพวกขุนศึก การสร้างคุณงามความดีและผลงานไว้กับแผ่นดินไม่ว่าสักเท่าใด ไม่มีวันที่จะเป็น ความดีความชอบในราชการ นอกเสียจากจะได้บรรณาการสวยสินบนให้กับลิบซันที่ ความก้าวหน้าในราชการของขุนนางข้าราชการทั้งปวง ที่เกิดจาก แรงระบบสวยสินบนเช่นนี้ เป็นต้นเหตุของความเดือดร้อนทุกข์เข็ญแก่อาณาประชาราษฎร์ เกิดการปล้นชิงวิ่งราวทั่วทั้งแผ่นดินแล้วกลายเป็นการจลาจลขึ้น

เหตุนี้จึงเกิดความขัดแย้งหลักขึ้นในบ้านเมืองถึงสองชนิดคือ ระหว่างอำนาจรัฐส่วนกลางกับประชาชนชนิดหนึ่ง และระหว่างลิบซันที่กับขุนนางข้าราชการ โดยเฉพาะเหล่าขุนศึกอีกชนิดหนึ่ง ความขัดแย้งทั้งสอง ชนิดนี้ ย่อมกระทบราชบัลลังก์มังกรให้สั่นไหวแล้วสิ้นคลอนลงอย่างซึ่มลึก รอวันคืนที่จะพังทลายดับสูญไปเท่านั้น ความไม่พอใจ ความคับแค้นใจที่กลายเป็นความชิงชัง อาชชาติ พยาบาทถูกบ่มไว้ในใจของเหล่าขุนนางและขุนศึกเฝ้าคอยหาโอกาสชำระแค้นว่า ต้องมาถึงเข้าสักวันหนึ่งการลุกขึ้นสู้ของประชาชนทั้งสองครั้ง แม้จะถูกปราบปรามจนราบคาบไปแล้ว แต่ความราบคาบนั้นมีลักษณะชั่วคราว トラบใดที่ต้นเหตุของการกดขี่ข่มเหงราษฎรและการปกครองที่อธรรมดำรงอยู่ トラบนั้น เชื่อไฟปฏิวัติของประชาชนย่อมไม่มีวันดับสูญ หากรอวันคืนที่จะลุกโชนขึ้นขึ้นมาใหม่เท่านั้น

แต่ทว่าการลุกขึ้นสู้กัชาติของประชาชนได้ก่อให้เกิดจินตภาพใหม่ขึ้นในห้วงใจของเหล่าขุนศึก เพราะทำทนายต่ออำนาจรัฐและมีเจตนาช่วงชิงอำนาจรัฐ โดยอาศัยกำลังอาวุธของประชาชนโดยตรง ดังนั้นขุนศึกจำนวนหนึ่ง จึงก่อรูปความคิดขึ้นภายในใจที่จะช่วงชิงอำนาจรัฐจากลิบซันที่ แต่จินตภาพของพวกขุนศึกยังคงอยู่ที่ระดับครอบงำอำนาจรัฐของ ฮ่องเต้เท่านั้น ยังไม่ไปไกลถึงขนาดล้มราชวงศ์ฮั่น ยึดราชบัลลังก์มังกรเสียทีเดียว เพราะยอมแลเห็นว่ายังมีขุนนางข้าราชการอีกจำนวนหนึ่ง และยังมีราษฎรอีกจำนวนมากที่ยังไม่รู้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความชั่วร้ายที่ครอบงำอำนาจรัฐอยู่ คนเหล่านี้อาจอาศัยจิตใจจงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นหรือแกล้งอาศัยความจงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่นต่อต้านทำลายการก่อรัฐประหาร จึงทำให้คนที่คิดก่อรัฐประหารเกรงกลัว ไม่กล้าคิดไปไกลถึงขนาดล้มราชบัลลังก์ฮั่น จึงคิดได้แต่เพียงการครอบงำอำนาจรัฐโดยผ่านทางฮ่องเต้เท่านั้น

ส่วนการณข้างฝ่ายในราชสำนักนั้น พลันที่ตั้งไทเฮาและเลนเต้ละเมียดกฏมณเฑียรบาลจะสถาปนาห้องจูเหียบผู้น้องขึ้นเป็นที่รัชทายาทแทนห้องจูเปียนผู้พี่แล้ว กลืนอายุของการฆ่าฟันกันข้างฝ่ายในราชสำนักจึงก่อตัวขึ้นสถานการณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลสำคัญที่จะก่อตัวขึ้นกลายเป็นสามก๊กในอนาคตนั้น ปรากฏว่าแต่ละคนได้เข้าสู่กระแสแห่งอำนาจในลักษณะที่แตกต่างกัน และมีสภาพการณ์ยามสิ้นแผ่นดินเลนเต้ที่แตกต่างกันด้วย โจโฉได้เคลื่อนตัวเข้าใกล้อำนาจรัฐมากที่สุด มีตำแหน่งเป็นนายพันสารถหารประจำกองกำลังรักษาพระนคร ได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับโสจีนผู้คุมอำนาจทางทหารสูงสุดในขณะนั้น ได้มีโอกาสเสวนาคบหากับ ขุนนางข้าราชการในเมืองหลวงเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะกลายเป็นกำลังสำคัญของโจโฉในวันข้างหน้า

ความที่รับราชการอยู่ในเมืองหลวง ใกล้ชิดกับอำนาจรัฐ โจโฉจึงได้เรียนรู้ถึงอำนาจรัฐว่า ย่อมประกอบด้วยองค์สามคือ อำนาจรัฐนั้นจะได้ มากี่แต่โดยการช่วงชิง จะปล่อยให้ไปไปตามบุญทำกรรม แต่งไม่ได้เป็นอัน

ขาด อำนาจรัฐนั้นจะต้องใช้ด้วยตนเองอย่างเฉียบขาด จะประนีประนอมแบบไร้หลักการหรือโลเลเหลวไหล หรือให้คนอื่นใช้อำนาจ แทนไม่ได้เป็นอันขาด และอำนาจรัฐนั้นจะต้องรักษาด้วยความทะนุถนอมให้ปลอดภัย ดุจดวงใจ ดังนั้น เมื่อหวังครองอำนาจรัฐย่อมจำเป็นต้องแสวงหาคนดีมีฝีมือจำนวนมากมาทำการ ซึ่งนับเป็น เรื่องยากอย่างหนึ่งเพราะเบื้อง แรกต้องรู้จักคนดี รู้จักแล้วต้องหาวิธีเชิญชวนมาร่วมทำการ แต่การรักษาคนดี ส่งเสริมให้คนดีมีอำนาจกลับยากกว่า แม้กระนั้นการใช้คนดีมีฝีมือให้เหมาะกับการยังจัดเป็นเรื่องยากที่สุด แม้ตนเองเล่าย่อมต้องฝึกฝนจนสั่งกัดในการเป็นศูนย์รวมของคนดี มีฝีมือ สามารถสร้างเอกภาพทางความคิด ทางความรู้และทางการปฏิบัติให้เกิดขึ้นอย่างมั่นคง ทั้งยังต้องฝึกฝนจนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลบน พื้นฐาน ความเป็นจริงแห่งสถานการณ์เพื่อนำมาใช้ชี้นำขบวนการของตน และนำขบวนการของตนไปบรรลุซึ่งเป้าหมาย ทักษะและประสบการณ์ตลอดจนความรู้ ความซัดแย้งและเส้น สายภายในราชสำนักและอำนาจรัฐก่อเกิดขึ้น แก่ใจโลทุกวันคืน

ส่วนขุนเทียนนั้นได้ครองเมืองกังแซ ตามความชอบในการสงครามโจรโพกผ้าเหลืองครั้งล่าสุด แม้จะห่างไกล จากนครหลวงลกเอียง ทำให้ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพการณ์ในเมืองหลวง อันนับเป็นจุดอ่อนก็จริง อยู่ แต่ความที่ กังแซ เป็นเมืองใหญ่เป็นเมืองท่าชาวปาลาอดมสมบูรณ์ การค้าขายก็เจริญรุ่งเรือง มีผู้คนมาก กำลังทหารก็มากตาม ขุนเทียนได้ปกครองโดยเมตตาธรรม รวมน้ำใจผู้คนให้สวามิภักดิ์ได้เป็นอันมาก

เกียรติภูมิของขุนเทียนเลื่องระบือไกลไปทั่วหัวเมืองข้างเคียง ก่อตัวเป็นบารมีที่จะตั้งตัวเป็นใหญ่ในวันหน้า สถานการณ์ในภาคใต้ที่ขุนเทียนปกครองอยู่โดยมีกังแซเป็นศูนย์กลางนั้น จึงเกิดภาวะสันติเป็นรากฐานให้แก่ การพัฒนาในทุกด้าน คนดีมีฝีมือจำนวนมากจึงหลั่งไหลเข้าสวามิภักดิ์เข้าทำราชการด้วยขุนเทียน

ฝ่ายเล่าปีครองเมืองเพงจ้วนก้วนตามความชอบที่ได้รับจากการปราบสงครามโจรโพกผ้าเหลืองครั้งล่าสุด อยู่ ห่างไกลเมืองหลวง ขาดความรู้ข้อมูลข่าวสารในเมืองหลวงนับเป็นจุดอ่อนเช่นเดียวกับขุนเทียน แต่เมือง เพงจ้วนก้วนนั้น เป็นเมืองเก่ามีความสงบสุขสันติตลอดมา ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุขมีฐานะอาชีพที่ดีถ้วนหน้า เมือง นี้แม้ไม่ใหญ่นักแต่มีผู้คนมากหนาแน่นเป็นที่ตั้งของกองกำลังทหารมา โดยที่เล่าปีก็ได้รับพระราชทานยศเป็น นายพันทหารม้าคุมกำลังทหาร ม้าและรถศึกอยู่อีกตำแหน่งหนึ่ง ความที่เล่าปีเป็นมือแม่เมกาทัพอัน ปรึกษาในสงครามโจรโพกผ้าเหลือง จึงเป็นที่เลื่อมใสของบรรดาเหล่าทหารม้า

เล่าปีเป็นนักปกครองที่อาศัยเมตตาธรรมและคุณธรรมเป็นหลัก บ้านเมืองจึงอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากโจรผู้ร้าย คดีความของราษฎรก็ลดเหลือน้อยลงและได้รับการประสานความยุติธรรมโดยถ้วนหน้า เล่าปีจึงได้รับความรัก ักดีจากราษฎรทั้งเมืองเพงจ้วน ก้วนและหัวเมืองข้างเคียง กลายเป็นบารมีและเกียรติภูมิที่จะทำ การใหญ่ใน ภายหน้าเช่นเดียวกันเมื่อบ้านเมืองสงบสุขกวนอู เตียวหุย น้องร่วมสาบานทั้งสองของเล่าปีซึ่งมีคุณสมบัติเป็น นักรบโดยเนื้อแท้ เปรียบได้กับดาบเหล็กน้ำพี้ที่มีคุณสมบัติพิเศษในตัว ดังนั้นยามว่างศึกทั้งกวนอู เตียวหุย จึง ต่างได้ฝึกปรีอวิทยายุทธจนเชี่ยวชาญจัดจ้าน ทั้งฝีมืออาวุธสั้นและอาวุธยาว ได้ฝึกปรีอยุทธวิธีการรบและการ บัญชาการทหารจนเชี่ยวชาญทั้งได้เรียนรู้การปกครองบ้านเมือง และการระงับข้อพิพาท บาดหมางของราษฎร โดยลำดับ หล่อหลอมตนเองจนมีคุณสมบัติพร้อม ที่จะป็นนายทหารเอก ที่สามารถคุมและบัญชาทัพขนาด ใหญ่ได้

พัฒนาการของความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของ ทั้งใจโล ขุนเทียนและเล่าปี จึงเป็นรากฐานสำคัญ ของพัฒนาการที่ทำให้แผ่นดินจีนกลายเป็นสามก๊กในอนาคต ในยามสิ้นแผ่นดินเลนเต้ ตัวละครต่างๆ ที่ดำเนิน ไปในยุคสมัยของพระองค์ แม้มีอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ได้ล้มหายตายจาก ไม่ ก็ถูกถอดถูกปลดออกจาก ตำแหน่งหน้าที่ในทางราชการ ไปทำไร่ไถนาค้าขายตามอัตภาพ

แม่ทัพใหญ่เตาบุและราชครูตันผวนขุนนางผู้ใหญ่สองแผ่นดิน ผู้ภักดีต่อพระราชวงศ์ขึ้นถูกสังหารอย่างโหดร้าย ทั้งครอบครัว กลายเป็นรอยบาปแห่งยุคสมัยของพระเจ้าเลนเต้พระพี่เลี้ยงเล่าโต ซึ่งเคยเลี้ยงดูอบรมสั่งสอน เลนเต้มาแต่ครั้งยังน้อยและรองอัครมหาเสนาบดีต้นตำ ขุนนางสองแผ่นดินผู้ภักดีต่อพระราชวงศ์ขึ้นและมีคุณ ต่อเลนเต้มาแต่น้อย ถูกพระราชอาญาโดยสุดยอวิชาของขันทีต้องโทษจำคุก และต่อมาถูกขันทีลอบ สังหาร เป็นบาปกรรมฐานเนรคุณผู้มีคุณของเลนเต้ที่ติดตัวไป กระทั่งวันตายสองสุสงและจู้ ขุนนางระดับแม่ ทัพปราบโจรโพกผ้าเหลือง ผู้มีความชอบต่อแผ่นดิน แต่ไม่ยอมเข้าสู่ระบบส่วยสินบนของขันที ถูกสืบขันทียุ ยงให้พระเจ้าเลนเต้ปลดออกจากตำแหน่งหน้าที่ราชการ กลับไปอยู่ภูมิลำเนาเดิม

ในขณะที่คนชั่วช้าแบบตั้งโต๊ะ ซึ่งไร้สติปัญญาความสามารถ รบทัพจับศึกก็ครั้งก็ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แต่ด้วย แรงหนักของสินบนที่บรรณาการให้แก่สืบขันที จึงกลับได้ตีมีอำนาจวาสนา ได้ครองเมืองซีหลงซึ่งเป็นเมือง ใหญ่ที่มีกำลังทหารมากถึงยี่สิบหมื่น ส่วนอ้วนเสี้ยว แม้จะเป็นบุตรชายของอัครมหาเสนาบดีเชื้อสายขุนนางที่

สืบทอดมาหลายชั่วอายุคนและมียศทางทหารเป็นถึงนายพัน มีตำแหน่งเป็นผู้คุมหน่วยทหารสารวัตรของกองกำลังรักษาพระนคร แต่ทั้งพ่อลูกก็ยังถูกระบบส่วยสินบนของสิบชั้นที่รีด ไล่ไม่ไว้หน้า ดังนั้น อ้วนเสี้ยว ในด้านหนึ่ง แม้จำใจยินยอมอยู่ในระบบส่วยสินบนของชั้นที่ แต่ในอีกด้านหนึ่งได้ผูกใจเจ็บแค้นอยาก กินเลือดกินเนื้อ สิบชั้นที่มากกว่าใคร

ด้านสกุลโฮ ที่โฮจิ้นครองอำนาจทางทหารสูงสุดในขณะที่ โฮสองเส้าผู้น้องได้เปลี่ยนฐานะพระมหาลีเป็นพระราชชนนีหลังเหตุการณ์สวรรคต จึงเป็นสกุลที่มีบทบาทสูงสุดต่ออำนาจรัฐ แต่สกุลนี้มีรากฐานมาจากพ่อค้าเนื้อ คั้นเคยแต่เรื่องค้าขายและกำไร ขาดประสบการณ์เกี่ยวกับอำนาจรัฐ ทั้งคนในสกุลนี้ล้วนมีจุดอ่อนทั้งเรื่องโลก ในทรัพย์สิน บ้ายศบ้ายางและหุเบา อันตรายจึงกรายเข้ามาเยือนสกุลโฮใกล้เข้ามาทุกทีคือ ยิงใกล้อำนาจรัฐ เทาใด อันตรายก็ยิงใกล้สกุลโฮมากยิ่งขึ้นเท่านั้น

ฝ่ายสิบชั้นที่นั้น หลังจากสองสี่ชั้นที่ต้องโทษจากฐานรับสินบนเป็นไส้ศึกให้กับโจรโพกผ้าเหลืองแล้ว ชาวคราวของสองสี่ชั้นที่ ก็เจียมหายไป ครั้นสิ้นแผ่นดิน พระเจ้าเลนเต แล้ว สิบชั้นที่ก็เป็นที่ตั้งไม้เลื้อยที่ไม่ หลีกหนี โคนลงต้องปรับปรุงท่าทีและแสวงหาหลักยึดใหม่ต่อไป ในขณะที่ความขัดแย้งภายในได้เกิดขึ้นตั้งแต่กรณีสองสี่ชั้นที่รับสินบนแล้วแบ่งปันไม่ทั่วถึง ความหวาดระแวงไม่พอใจกันจึงเกิดขึ้นโดยเฉพาะคู่ของเกียนลิด และ กิกเสงนั้น ขัดแย้งกันหนักถึงขนาดจ้องล้างผลาญกันและกัน

แต่พวกชั้นที่นั้นเล่นการเมืองได้เก่ง แม้ว่าจะมีความขัดแย้งภายในประการใด ก็สามารถปกปิดความขัดแย้งนั้นไว้แต่เฉพาะกลุ่ม ตน ไม่เปิดเผยแพร่พรายสู่ภายนอก แต่ถ้าหากมีปัญหาขัดแย้งกับต่างกลุ่ม ก็พร้อมที่จะรวมตัวกันตั้งรับหรือโจมตีฝ่ายอื่นจนย่อยยับไป ต่างกับนักการเมืองบางพรรค ไม่พอใจกันเพียงเรื่องเล็กน้อยก็ป่าวร้องออกเป็นความขัดแย้งใหญ่สู่ภายนอก เหล่านี้คือสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่ ณ ยามสิ้นแผ่นดินของเลนเต่ สภาพการณ์เช่นนี้แหละได้กลายเป็นพลังวัตต์ ขับเคลื่อนให้สถานการณ์หลังการสวรรคตของพระเจ้าเลนเต่ดำเนินไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิบชั้นที่ฝารักฤติ (ตอนที่ 13)

สรรพสิ่งในโลกย่อมผันแปรไปเป็นธรรมดา มีความเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วดับไปตามกฎแห่งไตรลักษณ์ อันทรงธรรม ไม่มีวันที่จะละเว้นแก้อกุลหรือเข้มงวดเอากับผู้ใด มีลาภยศสุขสรรเสริญได้ ก็มีอันต้องเสื่อมลาภเสื่อมยศ มีทุกข์และนินทาได้ เป็นของคู่กัน

เมื่ออยู่ในเวลากลางวัน ผู้มีปัญญายอมไม่หลงระเริง หากตระหนักดีว่าราตรีกาลย่อมมาเยือน ครั้นอยู่ในราตรีอันมืดมิด ผู้มีปัญญายอมไม่ประหวั่นพรันพรึงท้อถอย เพราะยอมมองเห็นอนาคตที่แสงสว่างแห่งอรุณจะมาเยือน ธรรมชาติเป็นเช่นนี้ แต่เป็นวิสัยของปุถุชนที่พิสมัยแต่ สิ่งอันเป็นที่พึงใจ รังเกียจเด็ดจันท์สิ่งอันเป็นที่ไม่พึงใจ ครั้นได้สิ่งที่พึงใจแล้วก็หลงระเริงอยู่กับความพึงใจนั้น ไม่ยอมคาดไม่ยอมคิดว่าความพึงใจนั้นยอมมีอันสูญสิ้นไปสักวันหนึ่ง ไม่มีทางที่จะเป็นอมตนิรันดรได้ สิบชั้นที่ในยุคสมัยของเลนเต่เรื่องอำนาจวาสนายิ่งกว่าผู้ใดในแผ่นดิน อาศัยพระบารมีแห่งสองเต่ก่อกรรมทำเข็ญไว้กับขุนนางข้าราชการเป็นจรรจ้แสนสาหัสนัก สร้างความเคียดแค้นชิงชังประหวั่นไว้ในใจของขุนนางข้าราชการเกือบทั้งประเทศ และส่งผลให้เกิดความเดือดร้อนทุกข์เข็ญแก่อาณาประชาราษฎร

สิบชั้นที่หลงระเริงในอำนาจดังนี้ จนลืมนึกไปว่ายอมมีสักวันหนึ่งที่เลนเต่จะต้องล้มลาบัลลังก์มังกร จึงไม่ได้เตรียมการสร้างความดีไว้ให้ตน ไม่ได้สร้างความรักดีไว้กับใจคน ดังนั้น ครั้นสิ้นแผ่นดินเลนเต่แล้วชะตากรรมของสิบชั้นที่จึงเปรียบประดุจดัง เถาวัลย์พันไม้ใหญ่ ครั้นไม้ใหญ่โค่นล้มลง เถาวัลย์นั้นก็ล้มลงตาม พลันที่สิ้นแผ่นดินเลนเต่ ปัญหาอำนาจรัฐใหม่ยังคงคลุมเครือยิ่งนัก พระราชวงศ์พระองค์ใดจะได้รับการสถาปนาเป็นฮ่องเต้สืบราชสมบัติก็ยังไม่แน่ชัด ขุนนางข้าราชการผู้ใดจะก้าวขึ้นครองอำนาจรัฐภายใต้บัลลังก์มังกรก็ยังไม่แน่ชัด

หันไปทางพระราชวงศ์ก็ยังไม่เห็นใครเป็นที่พึงใจ หันไปทาง ด้านขุนนางข้าราชการเล่าก็ปะเอาแต่คนที่ตัวเคยชมเหงรีดไถเอาส่วย สินบนไปทั้งสิ้น เพราะขุนนางข้าราชการเหล่าใดที่ไม่ยอมอยู่ในระบบส่วยสินบนล้วนถูกปลดหรือถูกถอดออกจากตำแหน่งกลายเป็น ราษฎรสามัญ กลับไปทำไร่ไถนาค้าขาย ณ ภูมิภาคไหนเดิมจนหมดสิ้น

สิบชั้นที่จึงว่าเหวี่ยงนัก เป็นความว่าเหวที่หนาวเหน็บเข้า ไปในหัวใจ เพราะเบื้องลึกแห่งบึงใจตระหนักดีว่า ผู้คนรอบข้าง ไม่ว่าจะทางด้านพระราชวงศ์หรือขุนนางข้าราชการไม้อาจหาใครเสมอเหมือนเล่นแต่ได้อีกแล้ว มีแต่คนซึ่งเป็นคนไกล หรือไม่ก็เป็นคนที่มีรอยแค้นตรึงอยู่ในใจทั้งสิ้น ดังนั้น แต่ละวันกลุ่มสิบชั้นที่จึงสาละวนปรึกษาหารือกันเพื่อหาทางออกให้กับชะตากรรมชีวิตของพวกเขา และรอคอยโอกาส ที่จะมาถึง หวังเอาโอกาสนั้นฟื้นคืนสถานะและอำนาจขึ้นมาใหม่

ในระหว่างที่เหล่าชั้นที่กำลังรอเวลา รอโอกาสอยู่นั้น สภาคนเคียดที่ประชุมกันอยู่ในจวนของโฮจิ้น ยังหาข้อยุติไม่ได้กับข้อเสนอของโฮจิ้น ที่ให้วางแผนกันจับสิบชั้นที่ฆ่าเสีย จนเวลาผ่านไปชั่วยามหนึ่งแล้ว ทุกคนยังคงอยู่ในอาการเจียบ สายศีรษะ บ้างก็เอานิ้วชี้เคาะโต๊ะ ทำให้เป็นครุ่นคิด บ้างก็ลุกเดินวนรอบโต๊ะ ทำให้เป็นใช้ความคิดอย่างหนัก โดยที่ทุกคนไม่ยอมกินโต๊ะ ทั้งๆ ที่ถูกโฮจิ้น เชิญมากินโต๊ะ ทั้งนี้เนื่องเพราะปัญหาที่ขบคิดกันอยู่นั้นหนักหนาสาหัสนัก ประดั่งขึ้นมาถึงล่าคอ กลืนกินอาหารไม่ลง คงมีแต่โจโจ เจ้าปัญญาเท่านั้นที่ยืนสงบนิ่งเฝ้าสังเกตอาการปฏิกิริยาของ โฮจิ้น และเหล่าขุนนาง ที่เป็นไป ณ ที่นั้น แล้วรำพึง ขึ้นในใจว่าคนพวกนี้หา มีสติปัญญาไม่ ใช่แต่เท่านั้นยังเป็นพวกซี้ซลาดตาขาวเอาตัวรอด แล้วเรื่องอะไรเราจะออกความคิดเห็นให้เป็นภัยแก่ตนไปในภายหน้า โจโจจึงได้สงบนิ่งต่อไป

ในขณะที่ความเจียบปกคลุมบรรยากาศในห้องจัดเลี้ยง ซึ่ง ใช้เป็นห้องประชุมไปด้วยนั้น ทหารรับใช้ได้วิ่งเข้ามารายงานต่อ โฮจิ้น ว่า ขุนนางชื่อพั่วอั้น มาขอเข้าพบ เพื่อรายงานเหตุการณ์สำคัญ โฮจิ้น จึงออกจากห้องจัดเลี้ยงไปพบพั่วอั้นในห้องรับรองอีกห้องหนึ่ง พั่วอั้นขุนนาง ซึ่งเป็นพวกของโฮจิ้น รายงานให้โฮจิ้น ทราบว่า บัดนี้พระเจ้าเลนเต้สวรรคตแล้ว สิบชั้นที่ปกปิดข่าวการสวรรคตนั้น แล้วเกียนลิด หนึ่งในสิบชั้นที่คบคิดกันกับตั้งไท่เส้า พระราชชนนีของฮ่องเต้ในพระบรมโกศวาง แผนจะแอบอ้างรับสั่งให้ตัวท่านเข้าวังแล้วสังหารเสีย จากนั้นจะให้ห้องจูเหียบ พระโอรสในพระสนม เอกซิ่นครองราชย์ รายงานแล้วพั่วอั้นก็ลากลับไป

พั่วอั้นออกจากจวนไปยังไม่ทันที่โฮจิ้นจะกลับเข้าไปในห้องจัดเลี้ยง ทหารรับใช้ก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามารายงานต่อ โฮจิ้นว่าเจ้าหน้าที่ราชสำนักเชิญรับสั่งของฮ่องเต้มาพระราชทานแก่โฮจิ้น โฮจิ้นจึงให้เชิญเจ้าหน้าที่ราชสำนักเข้ามาในห้องรับรอง จึงได้ รับหมายรับสั่งว่าให้โฮจิ้นเข้าเฝ้าฮ่องเต้เพื่อปรึกษาราชการสำคัญ โฮจิ้นรับหมายรับสั่งแล้ว เดินกลับเข้ามาที่ห้องจัดเลี้ยงบอกความทั้งปวง ให้เหล่าขุนนางทราบ ขุนนางทั้งนั้นสีหน้าแตกตื่นตกใจ แต่ไม่มีผู้ใดออกความเห็น ในขณะที่ความคิดของทุกคนโลดแล่นคาดคิดถึงเหตุร้ายที่กำลังเยื้องกรายเข้ามาเยือนพวกเขาต่างคนต่างคิดถึงชะตากรรมของตัวเองและครอบครัว พวกเขาหน้าสลดลง จนเป็นที่เห็นได้ชัด

โจโจฉวยโอกาสนี้ทาดนเป็น "แสงไฟน้อยสว่างขึ้นในที่มืด" เสนอความเห็นที่ "เราจะแต่งตั้งให้ห้องจูเหียบ พระราชบุตรคน โดเสวยราชสมบัติเสียก่อน" ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้ราชบัลลังก์ว่างลงนานเกินไปจนเสวยธรรมนิยมการปกครองแผ่นดิน หลังจากนั้นแล้วจึงค่อยคิดอ่านฆ่าเกียนลิดชั้นที่กับพรรคพวกต่อไป

โฮจิ้นยินข้อเสนอของโจโจแล้ว ทั้งเห็นว่าไม่มีขุนนางผู้ใด โต้แย้งคัดค้านหรือแสดงความคิดเห็นเป็นอย่างอื่น จึงเห็นดีด้วยแล้วถามว่าผู้ใดจะอาสาไปทำการครั้งนี้ อ้วนเสี้ยว นายพันทหารสรวัดรแห่ง กองกำลังรักษาพระนคร ผู้เป็นบุตรอัศวินหาเสนาบดีได้ฟังดังนั้น จึงขึ้นอาสาว่าจะxonากำลังทหารห้าพันบุกเข้าไปจับเกียนลิดกับพวกชั้นที่ฆ่าเสียถึงในพระราชฐาน แล้วจึงยกห้องจูเหียบขึ้นครองราชย์ต่อไป

โฮจิ้นมีความยินดียิ่งนัก มีคำสั่งให้จัดทหารห้าพันพร้อมอาวุธครบมือ ให้อ้วนเสี้ยวคุมทหารเข้าวังไป ยามดกอยู่ในสภาพกลัวตาย และเชื่อมั่นในกำลังทหารของตัวเอง โฮจิ้นจึงมองข้ามไปว่าการกระทำเช่นนั้นเป็นการบุกพระราชฐาน มีความผิดฐานกบฏ ภายในราชอาณาจักร มีโทษถึงประหารเจ็ดชั่วโคตร ส่วนอ้วนเสี้ยวที่แรงแค้นพยาบาทสิบชั้นที่กรุ่นอยู่ในอก หากคิดหน้าคิดหลังประการใดไม่

ส่วนโฮจิ้นได้สั่งให้ โหหยอง, ซุนลิว, และถ้าย พร้อมด้วยขุนนางใหญ่น้อยกว่าสามสิบคนติดตามโฮจิ้นเข้าไปถึงพระตำหนักซึ่งไว้พระบรมศพพระเจ้าเลนเต้ แล้วให้เชิญห้องจูเหียบ พระราชบุตรพระองค์โตทรงฉลองพระองค์ ชุดพระมหากษัตริย์ขึ้นประทับนั่งบนพระราชบัลลังก์ โฮจิ้นและขุนนางทั้งปวงกราบถวายบังคมแล้วให้อาลักษณ์ อ่านประกาศสถาปนาฮ่องเต้ในนามของเหล่าขุนนางและราษฎรทั้งปวง อัญเชิญห้องจูเหียบขึ้นเสวยราชสมบัติตามราชประเพณี

ห้องจูเหียบ ฮ่องเต้พระองค์น้อยสดับประกาศสถาปนาแล้ว จึงตรัสว่าการแผ่นดินเป็นการใหญ่ ตัวเรายังเยาว์วัยนัก หวังเอาความ รักดีของท่านทั้งปวงเกื้อกูลสนับสนุนเพื่อให้บ้านเมืองแลราษฎรสงบสุขสืบไป เหล่าขุนนางพร้อมกันถวายพระพร ถวายบังคม เสร็จพิธีแล้วฮ่องเต้พระองค์น้อยจึงเสด็จขึ้น จากนั้นโฮจิ้นจึงตามอ้วนเสี้ยวไปที่บ้านเกียนลิด ภายในพระราชวัง ฝ่ายเกียนลิด ชั้นที่ได้ยินเสียงอีกทีก็ครึกโครม เห็นทหาร เข้ามาใน

พระราชวังผัดสังเกตุก็รู้ว่าภัยกำลังจะมาถึง จึงวิ่งหนีออกจากบ้านเข้าไปในสวนหลังบ้านก๊กเสงขันที ซึ่ง อาชาติแค้นอยู่กับเกียนลิตก่อนนี้แล้ว เห็นโอกาสที่จะระบายแค้นเอาภัยกับเกียนลิต และสร้างความชอบไว้แค้น จึงวิ่งตามไปสังหาร เกียนลิตตายในสวนดอกไม้มัน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าขันทีผู้นี้ชื่อกุยเสง อยู่นอกกลุ่มขันทีสิบคน ซึ่งแปลผิด ความจริงเป็น ก๊กเสง หนึ่งในสิบขันทีตามต้นฉบับภาษาจีน เหล่าทหารล้อมวังในบังคับของเกียนลิต เห็นเกียนลิตตายต่าง ตกใจกลัว ขอเข้าเป็นพวกของอ้วนเสี้ยวเป็นจำนวนมาก อ้วนเสี้ยวรายงานเหตุการณ์ให้ โสจิ้นทราบแล้วเสนอ ว่าเราทำการมาถึงเพียงนี้แล้ว เป็นต้องฆ่าสิบขันทีที่เหลือเสีย บ้านเมืองจึงจะปกติ โสจิ้นเห็นด้วยจึงนำทหาร ไปที่กรมขันที แต่ไม่พบสิบขันทีแม้แต่คนเดียว

ฝ่ายสิบขันทีได้รับรายงานข่าวมาก่อนแล้วว่าโสจิ้น และอ้วนเสี้ยวนำกำลังทหารบุกเข้าวัง และขันทีเลวได้มา รายงานว่าอ้วนเสี้ยวเสนอโสจิ้นให้สังหาร พวกตนเสียก็ตกใจวิ่งหลบหนีเข้าไปในเขตพระราชฐานชั้นใน เข้าไป ในพระตำหนักโฮสองเฮา ผู้เป็นน้องสาวของ โสจิ้น ซึ่งบัดนี้เมื่อมีการสถาปนาห้องจูเปียนผู้บุตรขึ้นเป็นฮ่องเต้ แล้ว ฐานะของโฮสองเฮาจึงเปลี่ยนไปเป็นโฮไทเฮา

สิบขันทีเข้าไปกราบบังคมฝากเนื้อฝากตัวกับโฮไทเฮาแล้วทูลว่า หลายปี มานี้พวกตนได้ทรมานใช้สองเต้ และโฮไทเฮาไม่คิดถึงทุกข์สุขของตนและครอบครัว ได้เลี้ยงดูสองเต้มาแต่น้อยด้วยใจภักดี บัดนี้สองเต้ในพระ บรมโกศเพิ่งล่วงลับ ทุกคนอยู่ในความเศร้าโศก แผ่นดินต้องการความสงบสุข แต่อ้วนเสี้ยวกลับยุยงใส่ความ หาวว่า พวกตนสมคบกับเกียนลิตขันทีจะสังหาร โสจิ้นเสีย แล้วยกห้องจูเปียนขึ้นเป็นกษัตริย์ เพื่อให้โสจิ้น สังหารพวกตนเสีย การยุยงนั้นไม่เป็นความจริง เพราะพวกตนนั้นไม่ได้คบคิดกับเกียนลิต ว่าแล้วก็ใช้สุดยอด วิชาชั้นที่ทราบทูลโฮไทเฮาว่า เกียนลิตนั้นเป็นคนสนิทของพระนางตั้งไทเฮา ผู้เป็นแม่ผู้ของโฮไทเฮา คบคิด กับตั้งไทเฮา จะให้ห้องจูเปียนขึ้นครองราชย์ ด้วยริษยาพระองค์ กัดกันไม่ให้พระองค์เป็นไทเฮา โดยที่พวกตน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย จึงขอพระบารมีช่วยชีวิตลูกนกกลูกกาไว้รับใช้เบื้องพระยุคลบาทสืบไป

สุดยอดวิชาชั้นที่ว่าด้วยการสร้างความแตกแยกเพื่อเอาตัวรอดสัมฤทธิ์ผล โสไทเฮาถูกอำนาจโทสะบดบัง พระทัย เพราะมีความชุนพระทัยในแม่ผู้ สมอยู่ในอกมานานแล้วก็ทรงเชื่อตามคำทูลของขันที แล้วมีพระราช เสาวนีย์ว่าพวกเจ้าอย่าเป็นทุกข์เลย เราจะช่วยว่ากล่าวกับโสจิ้นเอง ดริสแล้วจึงส่งนางกำนัลไปเชิญโสจิ้นมา พบถึงในพระตำหนัก แล้วว่าขันทีสิบคนมีความภักดีต่อเราและสองเต้ในพระบรมโกศ ทั้งเลี้ยงดูลูกเรามาด้วย ใจซื่อจนได้เป็นสองเต้ สิบขันทีเป็นคนละพวกกับเกียนลิต หากความผิดมิได้ โฉนจะให้อ้วนเสี้ยวฆ่าเสียแล้ว ทั้ง เกียนลิตผู้คิดมีขอต่อราชสมบัติก็ตายแล้ว แผ่นดินยามนี้ต้องการความสงบสุข อย่าได้ก่อเรื่องให้วุ่นวายไป เลย จะกระทบต่อพระบรมเดชานุภาพ โสจิ้นเจอไม้นี้เข้าประกอบทั้งเป็นคนไร้ความคิด มีจิตใจโลเล ได้ฟังพระ ราชเสาวนีย์ของโฮไทเฮาแล้ว มีรู้ที่จะว่าประการใด ก็คล้อย ตาม แล้วรับคำ โฮไทเฮา

โสจิ้นรับคำโฮไทเฮาแล้ว ก็ออกมาว่าแก้อ้วนเสี้ยวและเหล่าขุนนางว่าบัด นี้ฟังผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน บ้านเมือง ต้องการความ สงบเรียบร้อย เกียนลิตซึ่งคิดร้ายต่อเรา ก็ตายแล้ว ทั้งขันทีสิบคนที่เหลือก็ไม่ได้สมรู้ร่วมคิดด้วย จะฆ่าเสียยอมมิควร ขอให้อ้วนเสี้ยวอย่าฆ่าเกียนลิต เป็นพวกสิบขันที สมคบกันคิดการ ใหญ่ ท่านรู้ตัวก่อนจึงรอดตาย "ขันทีสิบคนเหมือนหนึ่งรากหญ้า ตายแต่ต้นนั้นเห็นไม่สิ้นเชิง รากก็จะออกแทน ขึ้นมา ภายหน้าไปเห็นอันตรายจะมีแก่ท่านเป็นมั่นคง" โสจิ้นจึงว่าอย่าวิตกไปเลย เป็นธุระของเราเอง แล้วต่าง คนก็แยกย้ายกันกลับบ้าน สิบขันทีจึงรอดตาย ด้วยสุดยอดวิชาชั้นที่ว่าด้วยการสร้างความแตกแยกเพื่อเอาตัว รอด และแสวงหาประโยชน์อย่างหูดหวิด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกสองตำหนัก (ตอนที่ 14)

โลกเรานี้มีคู่กัดโดยธรรมชาติ ซึ่งกัดกันมาตั้งแต่บรรพกาล และจะกัดกันต่อไปตราบนานแสนนานอยู่สามคู่ คือ แม่ผู้กับลูกสะใภ้หนึ่ง, เมียน้อยกับเมียหลวงหนึ่ง และงูเห่ากับฟองพอนอีกหนึ่ง ในยุคสมัยของ เลนเต้ ตั้งไท เฮา มีอำนาจวาสนามาก เพราะเป็นพระราชชนนี ในขณะที่ โฮไทเฮา ขณะนั้นเป็นลูกสะใภ้ ต้องอยู่ภายใต้ บังคับของ ไทเฮาตามกฏราชสำนัก เหตุนี้ตลอดยุคสมัยนั้นแม่ผู้มีชื่อระหองระแหงระหว่าง แม่ผู้กับลูกสะใภ้ เกิดขึ้นบ้าง ก็ไม่รุนแรงนัก เพราะฝ่ายแม่ผู้มีอยู่ด้วยอำนาจ และลูกสะใภ้ต้องตกอยู่ในสภาพจำยอม การข้าง ในจึงดูสงบเรียบร้อยเป็นปกติ

ครั้นสิ้นแผ่นดินเลนเต้ หองจูเปียน ได้เสวยราชสมบัติแล้ว สถานการณ์ย่อมเปลี่ยนแปลงไป โฮ้ไทเฮา กลับมีฐานะเป็นพระราชชนนี มีอำนาจวาสนาเพิ่มขึ้น ในขณะที่ ตั้งไทเฮา กลายเป็นคนแก่ที่เคยมีอำนาจ แต่ยังคงติดยึดในอำนาจนั้น ความระหองระแหงที่ถูกข่มไว้แต่กาลก่อนจึงเกิดขึ้น อุปมาดังหญ้าแพรกถูกก้อนหินใหญ่ทับไว้ เจริญงอกงามไม่ได้ ครั้นบัดนี้หินก้อนใหญ่นั้นถูกยกออกไปแล้ว หญ้าแพรกย่อมถึงคราวเจริญงอกงามฉนั้น ความขัดแย้งระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใภ้ก็อุปไมยฉนั้น

หลังจากเหล่าขุนนางได้พร้อมกันสถาปนาหองจูเปียนขึ้นเป็นกษัตริย์ โดยการจัดการของ โฮ้จิ้น แล้ว วันรุ่งขึ้น หองจูเปียน กษัตริย์ผู้เยาว์ จึงได้ออกนั่งบนพระราชบัลลังก์ ท่ามกลางมหาสมาคม ของเหล่าขุนนาง แต่เนื่องจากยังไม่มีคนแต่งตั้งผู้ใดเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ดังนั้น โฮ้ไทเฮา พระราชชนนีจึงอาศัยอำนาจตามกฎมณเฑียรบาลช่วยว่าราชการหลังม่าน ในมหาสมาคม สองเต้พระองค์น้อยโปรดเกล้าฯ ให้แต่งตั้งโฮ้จิ้นพี่ชายโฮ้ไทเฮาเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน และตั้งให้โฮ้เปี้ยว น้องชายโฮ้ไทเฮาเป็นผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน นอกนั้นโปรดเกล้าฯ ให้เลื่อนยศโดยถ่วงหน้ากัน

ณ บัดนี้ผู้คนในตระกูล "โฮ้" ได้เข้าครองอำนาจรัฐภายใต้บัลลังก์มังกร ของสองเต้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ในขณะที่เหล่าขุนนางที่เป็นพวกก็ได้รับผลประโยชน์เลื่อนตำแหน่ง และยศศักดิ์ถ่วงหน้ากัน การออกว่าราชการหลังม่านของโฮ้ไทเฮาในครั้งนี้ มิได้ผ่านการ ปรีกษาหารือใดๆ กับ ตั้งไทเฮา ดังนั้นเมื่อความทราบถึงตั้งไทเฮา จึงทรงแค้นพระทัยยิ่งนักที่ โฮ้ไทเฮา กระทำการประหนึ่งข้ามหน้าข้ามตาว่าพระองค์ไร้ความหมายใดๆ ในราชสำนักแล้ว

ความน้อยใจของคนแก่บวกร่วมกับความขัดแย้งระหองระแหงระหว่าง แม่ผัวกับลูกสะใภ้ที่ตกตะกอนอยู่จึงคละคลุ้งขึ้นมาเต็ม หัวอก น้ำพระทัย ตั้งไทเฮา เต็มไปด้วยแรงริษยาพยายามถึงขนาดต้องการล้มราชบัลลังก์เพื่อแก้แค้นโฮ้ไทเฮาสถานหนึ่ง และเพื่อให้หองจูเหียบ ผู้หลานที่เลี้ยงมากับมือได้ ครองราชสมบัติอีกสถานหนึ่ง แต่ทว่าอาจมีวาระซ่อนเร้นอยู่ในใจของ ตั้งไทเฮา ก็เป็นได้ว่าหาก หองจูเหียบ ผู้หลานได้ครองราชสมบัติแทน หองจูเปียนพระโอรสใน โฮ้ไทเฮา แล้ว ก็จะทำให้ โฮ้ไทเฮา สิ้นอำนาจลง ในขณะที่ตั้งไทเฮา จะกลับมีบทบาท และพระราชอำนาจเหมือนดังเดิม หรือมากกว่าเดิม

ทั้งนี้เพราะหองจูเหียบกำพร้าแม่ มาบัดนี้กำพร้าพ่อเข้าไป อีก ตั้งไทเฮาซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูมาแต่น้อย ทั้งมีราชศักดิ์เป็นถึงย่าของสองเต้ อำนาจจึงยอมต้องตกแก่ตั้งไทเฮาแต่ผู้เดียว จากนั้นไปการถือโอกาสกำจัดโฮ้ไทเฮาเสียก็จะสะดวกเท่ากับการยิงกระสุนนัดเดียวได้นกถึงสองตัว มีด่าริตั้งนี้แล้ว จึงโปรดให้หาสืบชนที่มาปรีกษาถึงในพระตำหนัก บอกความซุนซ่องในพระทัยและความประสงค์ให้สืบชนที่ทราบแล้วจึงว่านับแต่สิ้นบุญพระเจ้าเลนเต้ ชะตากรรมของสืบชนที่ภายใต้บัลลังก์ของ หองจูเปียน นั้นต้องเผชิญเฉียดเฉียวประดุมโลกอยู่เสมอ เพราะทั้ง โฮ้จิ้น และ อ้วนเสี้ยว หาทางสังหารกำจัดเสียอยู่ทุก ลมหายใจ ยอมต้องมีวันพลาดพลังเข้าสักวันหนึ่ง เราทั้งสองฝ่ายต่างมีชะตากรรมอย่างเดียวกัน แล้วจะทำฉนั้นได้ดี เดียวเหยียง ซึ่งเป็นหนึ่งในสืบชนที่จึงทูลเสนอความเห็น ว่า "วันพรุ่งนี้เข้าเชิญพระองค์เสด็จออกไปยังพระแกลที่พระเจ้าเลนเต้เสด็จออก แล้วตรัสว่า ให้หองจู เหียบเป็นเจ้าต่างกรม ชื่อว่าตันลิวอ่อง แล้วให้ตั้งตั้งตั้ง ผู้น้องพระองค์เป็นเสนาบดีผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหาร ขอให้ตั้งข้าพเจ้าทั้งสืบคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ซึ่งราชการ ทั้งปวงนั้นจะได้คิดการสืบไป" เป็นอันว่าสืบชนที่ตกลงเข้าร่วมขบวนการกับ ตั้งไทเฮา วางแผนอย่างเป็นขั้นตอนเพื่อเตรียมการยึดอำนาจต่อไป ตั้งไทเฮา มีความยินดียิ่งนัก

ครั้นเวลาเช้า ตั้งไทเฮา จึงอุม หองจูเหียบ ผู้หลานเสด็จออกไปที่พระแกลตามคำทูลของ เดียวเหยียง มิได้เปิดมู่ลี่ขึ้นและได้ตรัสตามคำของ เดียวเหยียง ทุกประการ ขุนนางข้าราชการได้แต่งงวงย เพราะบัดนี้มิผู้สำเร็จราชการแผ่นดินเพิ่มขึ้นอีกผู้หนึ่งคือตั้งตั้ง พระอนุชาในตั้งไทเฮา และสืบชนที่ก็กลับคืนสู่อำนาจ เป็นขุนนางผู้ใหญ่มีสิทธิเข้าร่วมปรีกษาราชการแผ่นดินเหมือนยุคสมัยเลนเต้ทุกประการ แต่เพราะความรักตัวกลัวตายไม่มีผู้ใดกล้าขัด การทั้งปวงจึงได้รับการปฏิบัติไปตามรับสั่งของตั้งไทเฮานั้น

ฝ่าย โฮ้ไทเฮา เมื่อทราบข่าว ตั้งไทเฮา ออกว่าราชการหลังม่าน ก็โกรธหนัก เพราะเข้าใจได้ว่าอำนาจแห่งราชสำนักที่อยู่ในมือพระองค์กำลังจะถูกแย่งชิง และรูปการณ้ส่อเค้าว่าจะเกิดการรัฐประหารยึดอำนาจรัฐ เพราะมีการแต่งตั้งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินขึ้นอีกคนหนึ่ง และให้เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินด้านการทหารเสียด้วยเกิดความประหวั่นขึ้นในพระทัย แต่ยั้งหวังว่าปัญหาระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใภ้อาจหาข้อยุติประนีประนอมกันเองได้

ดังนั้น โฮ้ไทเฮา จึงให้แต่งโตะเสวย แล้วให้เชิญ ตั้งไทเฮา มาหารือเป็นการส่วนพระองค์ ตั้งไทเฮา รับคำเชิญเสด็จมายังตำหนักโฮ้ไทเฮา โดยสืบชนที่ได้เข้าถวายงานตามปกติ โฮ้ไทเฮาแสดงความคารวะแล้วคำนับตั้ง

ไทเฮาด้วยน้ำจืดแล้วว่าพวกเราเป็นอิสตรี ชอบที่จะดูแลการฝ่ายใน หากควรเข้ายุ่งเกี่ยวกับการฝ่ายหน้าอันเป็นราชการบ้านเมืองไม่ เพราะไม่เพียงแต่จะผิดกฎหมายเท่านั้น ยังจะก่อความสับสนเสียหายแก่บ้านเมืองแลราษฎรได้ พร้อมทั้งยกตัวอย่างครั้ง พระเจ้าฮันโกโจ เสด็จสวรรคต พระนางลิเฮา พระมเหสีออกว่าราชการหลังม่านทำให้การแผ่นดินปั่นเฟือนไป ขุนนางข้าราชการและราษฎรได้รับความเดือดร้อน เกิดการจลาจลขึ้น

ในที่สุด พระนางลิเฮา พร้อมด้วยพระญาติกว่าพันชีวิตต้องถูกสังหารหมดสิ้น "แลพระองค์กับข้าพเจ้าเป็นสตรีจะออก ว่าราชการเมืองนั้นไม่สมควร ถ้ามีฟังข้าพเจ้าเห็นจะเป็นอันตรายเหมือนพระนางลิเฮา" ตั้งไทเฮา ยินคำ โสไทเฮา แล้ว ถือว่าเป็นสะใภ้บังอาจสั่งสอนแม่ผู้จึงแค้นใจนัก แกรงโทสะริษยาพยายามทวงงำพระทัยจึงตรัสว่า "ตัวมิได้มีสัจย์ กอปรด้วยหึงสา พาลเอาความผิดนางองบีหยินแล้ว ให้เอาไปฆ่าเสีย บัดนี้ลูกของตัวได้เป็นใหญ่ ตัวมิได้ยาเกรงเรา มาว่ากล่าวถ้อยคำหยาบช้าดูหมิ่นเปรียบเทียบเราดังนี้ เราหาฟังไม่ ถึงมาตราว่า โสจิ้นพีของตัวซึ่งได้เป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ นั้น เพียงแต่ตั้งตั้งผู้ของเราจะตัดเอาศีรษะโสจิ้นก็ได้ในลัดนิ้วมือเดียวด้วยง่าย"

โสไทเฮา ฟังแล้วเลือดขึ้นหน้าเหมือนกัน ลูกขึ้นจากที่นั่งแล้วที่เราเห็นผิดช่วยเตือนสติแล้วยังกลับมาโกรธอีกเล่า ตั้งไทเฮา ก็ไม่ยอมแพ้ แล้วบริภาษว่า โสไทเฮา เป็นผู้น้อยมาก่อน เป็นเมียลูกเรา เคยอ่อนง้อราชข้อเราตลอดมา มาบัดนี้ลูกตัวได้ครองราชย์ สิมาดังตัวเป็นผู้รอบรู้งานแผ่นดิน ต่างฝ่ายต่างลุกขึ้นจากที่นั่ง ถมึงตั้งเป็นวิวาทขึ้น เสียงที่ได้เถียงกันดังยิ่งขึ้นทุกที สิบชั้นที่อยู่ใต้อ่างน้ำจึงเข้าห้ามไว้ทั้งสองฝ่ายแล้วเชิญเสด็จ ตั้งไทเฮา เสด็จกลับตำหนัก

โสไทเฮา โกรธแค้น ตั้งไทเฮา เต็มหัวอก ตัดสินพระทัยแตกหักเสียแต่ครั้งนี้ เพราะเห็นว่าหากจะปล่อยไว้นานเนิ่นไป หนอแห่งการรัฐประหารก็จะเจริญเติบโตแตกดับกึ่งกันใบจนยากที่จะปราบปราม อันตรายจะมาถึงสกุล "โส" ตกค่าจึงมีพระราชเสาวนีย์ ให้ โสจิ้น ผู้เป็นพี่ชายเข้าเฝ้าที่พระตำหนัก แล้วฟ้องความที่ได้วิวาทกับตั้งไทเฮา ให้ โสจิ้น ฟังทุกประการ โสจิ้น ฟังเรื่องราวแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่ เห็นด้วยกับ โสไทเฮา ว่า เป็นต้องกำจัดตั้งไทเฮาเสีย ปรีक्षाแผนการกันแล้ว โสจิ้น ก็รีบกลับจวน

ครั้นถึงจวนจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่เร่งเชิญอัศวินหาเสนาบดีพร้อมรองทั้งสองคน และขุนนางที่เป็นพวกมาปรึกษาที่ในจวน เมื่อมาพร้อม กันแล้ว โสจิ้น จึงว่าตั้งไทเฮา นั้นไม่ใช่พระมเหสีในพระเจ้าฮันเต้ แต่เข้าวังมาได้เพราะพระเจ้าฮันเต้ได้ขอบุตรคือพระเจ้าเลนเต้มาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม ครั้งบุตรได้ครองราชย์เป็นพระมหากษัตริย์จึงได้เข้าวังมา บัดนี้ฮ่องเต้ผู้เป็นบุตรหาบุญไม่แล้ว ตั้งไทเฮาจึงหมดสิทธิที่จะอยู่ในวังหลวงอีกต่อไป ทั้งความจุนเจือไม่รู้จักแผ่นดินว่าควรมิควรจะทำให้ราชการปั่นเฟือนไป

โสจิ้นเสนอต่อเหล่าขุนนางว่าเราจะให้ตั้งไทเฮาออกจากวังหลวงไปอยู่ ณ เมืองฮอกกิง แล้วทำลายแผนการรัฐประหารให้สิ้นซากต่อไป เหล่าขุนนาง ณ ที่นั้นมีความเห็นคล้อยตามเป็นเอกฉันท์ วันรุ่งขึ้น โสจิ้น ในฐานะผู้สำเร็จราชการแผ่นดินพร้อมด้วยขุนนางจึงเข้าวังตรงไปที่พระตำหนัก ตั้งไทเฮา แล้วว่าพระองค์ได้เสด็จมาประทับในวังหลวงโดยอาศัยสิทธิของบุตรซึ่งเป็นฮ่องเต้ มาบัดนี้บุตรของพระองค์หาบุญไม่แล้ว จึงหมดสิทธิที่จะอยู่ในวังหลวงอีกต่อไป แต่เพื่อเห็นแก่ฮ่องเต้พระองค์ก่อน เราจะจัดให้ไปประทับที่พระตำหนัก ณ เมืองฮอกกิง ว่าแล้วโสจิ้นจึงสั่งทหารให้เชิญเสด็จตั้งไทเฮาออกจากวังหลวง ไปประทับ ณ พระตำหนักเมืองฮอกกิง จัดทหารรักษาการณ์เฝ้าเวรยามตลอดทุกโมงยาม ห้ามคนในออก ห้ามคนนอกเข้าเป็นเด็ดขาด พร้อมกันนั้นโสจิ้นได้สั่งให้ทหารไปล้อมจวนตั้งตั้ง ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินฝ่ายทหาร ซึ่งเป็นพระอนุชาของตั้งไทเฮา เรียกให้สละตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินฝ่ายทหาร และให้คืนตราประจำตำแหน่ง ตั้งตั้งแม้เป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินฝ่ายทหาร แต่เพิ่งรับแต่งตั้งใหม่ สรรพกำลังยังไม่พร้อมประกอบทั้งไม่ได้เตรียมตัวรับมือกับสถานการณ์ว่าจะเกิดขึ้นถึงเพียงนี้ จึงตกใจ เหตุการณ์คับขันหาทางออกไม่ได้จึงฆ่าตัวตาย ณ ที่นั้น โสจิ้น ยึดเอาตราประจำตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแผ่นดินของตั้งตั้ง คืนราชสำนักและริบราชบาตรทรัพย์สินและบริวารของ ตั้งตั้งเข้าตนเองจนหมดสิ้น

จากนั้นอีกสองเดือนพอข่าวคราวเริ่มเงียบลง โสจิ้นจึงจัดส่งคนไปเมืองฮอกกิงลอบวางยาพิษสังหารตั้งไทเฮาเสีย สำนักพระราชวังให้อัญเชิญพระบรมศพกลับเมืองหลวง ประกอบพิธีแล้วฝังไว้ที่สุสานหลวงตามราชประเพณี ตั้งไทเฮาก็มีชะตากรรมอย่างเดียวกับพระนางลิเฮาในพระเจ้าฮันโกโจ ปลุมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นที่ได้ออกรว่าราชการหลังม่านแล้วถูกสังหาร แต่เบากว่าบ้างตรงที่โสจิ้นไม่อำมหิตเท่ายุค นั้น จึงมิได้สังหารญาติวงศ์พงศาของตั้งไทเฮาแบบล้างโคตร เหมือนครั้งพระนางลิเฮา แต่เรื่องหนึ่งที่ไม่คาดคิดได้เกิดขึ้นโดยคำนิยมของเมืองจีน นั่นคือเรื่องที่ คนสกุล "โส" ฆ่าคนสกุล "ตั้ง" ได้กลายเป็นศึกศึกดีศรีของวงศ์สกุลที่ผู้คน

สกุล "ตั้ง" ผูกใจเจ็บคนสกุล "โฮ" แต่ นั้นมา ตั้งโต๊ะ คนในสกุล "ตั้ง" จึงถูกประทับรอยศึกศักดิ์ศรีของวงศ์ตระกูลกับสกุล "โฮ" ไว้ในใจด้วย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ครองใจตระกูล "โฮ" (ตอนที่ 15)

หลังสิ้นแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้แล้ว สิบชันท์ก็เบียดเบียนไม่ปล่อยที่ไม้หลักโค่นลง แล้วไม้เลื้อยก็ล้มลงตาม ต้องปรับปรุงท่าทีและแสวงหาหลักยึดใหม่ต่อไป ชะตากรรมของสิบชันท์ในช่วงนี้ประจวบตั้งได้อยู่บนเส้นลวด และเผชิญวิกฤตหนักขึ้นทุกที ข้างหนึ่งนั้นเวรกรรมที่ทำไว้กับขุนนางข้าราชการอย่างหนักหนา สาหัส กำลังตามสนอง และใกล้ตัวเข้ามาทุกขณะ อีกข้างหนึ่งนั้นยังหาแหล่งพักพิงเกาะอาศัยไม่ได้มัน คิดจะพึ่งพาตั้งไทเฮา อาศัยใบบัญญุหนนหองจูเหียบ ขึ้นเป็นฮ่องเต้ก็ผิดพลาดล้มเหลว จนจำต้องใช้สุดยอดวิชาขั้นที่เพื่อเอาตัวรอด ครั้น ตั้งไทเฮา ถูกเนรเทศไปอยู่ต่างเมือง สิบชันท์ก็คาดการณ์ ได้ ณ บัดนั้นว่า ตั้งไทเฮา คงจะสิ้นวาทสนาแล้ว จำเป็นจะต้องหาหลักใหม่เกาะยึดต่อไป สมหวัปรีษาหารือกันแล้วเห็นพ้องต้องกันว่าแผ่นดินอยู่ในน้ำมือของคนตระกูล "โฮ" ซึ่งเป็นตระกูลผู้ค้ำเนื้อ เพราะบัดนี้ โฮไทเฮา เป็นพระราชชนนีของฮ่องเต้ เป็นที่เกรงใจของเหล่าขุนนางและข้าราชการทั้งปวง

แต่โฮไทเฮานั้น เป็นคนหวงอำนาจ บ้ายอ หูเมา และโปรดการพนอบพิเทายกย่องสรรเสริญ อยู่ในวิสัยที่จะใช้สุดยอดวิชาขั้นที่ทำให้โฮไทเฮาโปรดปรานได้ ถ้าเมื่อใดเป็นที่โปรดปรานของ โฮไทเฮา แล้ว แม้ โฮจิ้น จะเป็นถึงผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ก็จะทำอะไรพวกตนไม่ได้ เพราะ โฮจิ้นนั้นเป็นคนตัดสินใจโลเล ไม่เด็ดขาด และกลัวน้องสาว เนื่องจากมีอำนาจวาสนาขึ้นมาได้เพราะการอุ้มชูส่งเสริมของ โฮไทเฮา ผู้เป็นน้อง ดังนั้นถ้าโฮจิ้น อยู่ในคำของ โฮไทเฮา เสียแล้ว อ้วนเสี้ยว และพรรคพวกที่ไม่พอใจสิบชันท์ก็ไม่มีอะไรที่น่าเกรงกลัวอีกต่อไป ความรอบคอบในการคิดอ่านของสิบชันท์ก็ไกลออกไปอีกว่า จะต้องกุมหัวใจคนตระกูล "โฮ" ให้จงได้ สิบชันท์ที่ทราบตัวว่าโฮไท-เฮามีพระมารดาชื่อว่าบุงกุน เป็นที่เคารพยำเกรงของลูกทั้งสามคน คือโฮจิ้น, โฮไทเฮา และโฮเบี่ยว ทั้งทราบด้วยว่า นางบุงกุน เป็นคนโลภ เห็นแก่ทรัพย์สินเงินทอง หากนำของเหล่านี้ไปกำนัลให้ถึงขนาดแล้ว นางบุงกุนก็พร้อมที่จะขายตัวให้กับทรัพย์สินเงินทองนั้น เป็นวิสัยที่จะเอา นางบุงกุน เป็นพวกได้สำเร็จ

เพียงนี้แล้วยังไม่เป็นที่วางใจกับสถานการณ์ที่ตึงเครียด สิบชันท์เห็นว่าโฮเบี่ยวขุนนางผู้น้องโฮไทเฮา ซึ่งบัดนี้ เป็นผู้ช่วยผู้สำเร็จ ราชการแผ่นดินมีกำลังทหารอยู่ในมือ เป็นคนโลภโมโหสันไม่แพ้มารดาตัว ทั้งยังเป็นคนโง่และหูเบา คนแบบนี้สามารถใช้เป็นเครื่องมือได้โดยง่าย หากได้โฮเบี่ยวมาเป็นพวกอีกคนหนึ่งแล้ว จึงจะเป็นที่มั่นใจได้ว่าสถานการณ์ของพวกตนจะดีขึ้น

ดังนั้น สิบชันท์จึงดำเนินการตามแผน ใช้สุดยอดวิชาขั้นที่ว่าด้วยการติดสินบนและการทำให้เกิดความพอใจสูงสุด หมั่นเข้าหาพิณอบพิเทา เอาอกเอาใจ โฮไทเฮา ยกย่องสรรเสริญสารพัด จนโฮไทเฮาแทบจะรู้สึกพระองค์ว่าเป็นเทพธิดาที่จุติมาจากสวรรค์เพื่อโปรดมวลมนุษยชาติ ให้พ้นทุกข์พบสุขกันทั่วถ้วน สร้างบารมีเพื่อถึงซึ่งความเป็นพระโพธิสัตว์ในกาลเบื้องหน้า

โฮไทเฮาจึงโปรดปรานสิบชันท์เสียยิ่งกว่าครั้งพระเจ้าเลนเต้ยังทรงพระชนม์อยู่ สำหรับ โฮเบี่ยว ผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดินนั้น สิบชันท์ได้นำทรัพย์สินเงินทอง หยกแกะสลัก ไช้มุก และของขวัญพิเศษมาก มายไปมอบเป็นกำนัล ยกย่อง โฮเบี่ยว เป็นเสาหลักค้ำบัลลังก์ของฮ่องเต้ คำจวนสันติสุขของประเทศ เป็นที่นับถือศรัทธาของผู้คนทั้งแผ่นดิน แม้กระทั่งฮ่องเต้ก็ทรงเกรงพระทัยในบารมีและคุณธรรมของ โฮเบี่ยวยิ่งนัก ละไว้ให้ โฮเบี่ยวเข้าใจเองว่าก็แลเมื่อคนที่เป็นถึงฮ่องเต้ยังเกรงบารมีตนแล้ว โฮจิ้น อ้วนเสี้ยว ก็ต้องเกรงใจเชื่อฟัง โฮเบี่ยวไปด้วย ปลูกความรู้สึกขึ้นในใจ โฮเบี่ยว ว่าถ้าเมื่อใด โฮจิ้น อ้วนเสี้ยว ละความเกรงใจแล้ว เมื่อนั้น โฮเบี่ยว ก็จะต้องไม่เกรงใจใดๆ ตอบ

ดังนั้นโฮเบี่ยวจึงอ่อนระทวยทางความสำนึก อาสาเป็นผู้ปกป้องคุ้มครอง สิบชันท์ให้ทำราชการโดยไม่ต้องยาเกรงผู้ใดอีกต่อไป ส่วนนางบุงกุน นั้น สิบชันท์ก็ผลัดกันแวะเวียนไปเยี่ยมเยียน ทุกครั้งนำทรัพย์สินเงินทองของมีค่าไปมอบเป็นของกำนัล กระทำให้ เกิดรอยศของ นางบุงกุน ปรากฏต่อเพื่อนบ้านร้านถิ่นอย่างครึกโครม จะไปไหนก็จัดเป็นขบวนแห่เยี่ยงเจ้าพระยา ทั้งยังสั่งให้ขุนนางข้าราชการในอาณัติ ไปอำนวยการความสะดวกประดับเกียรติยศให้ปรากฏลือชาแก่คนทั้งปวง

แม่ค้าเนื้อคนหนึ่งซึ่งไม่เคยลิ้มรสสัมผัสความรู้สึกอันเป็นเกียรติยศเยี่ยงนี้ ประกอบเข้ากับของกำนัลที่หลังไหล มาไม่ขาดสาย ล้วนเป็นของมีค่าหาที่เปรียบมิได้ ยิ่งประกอบกับค่ายกย่องสรรเสริญที่เจริญโสด คณะเคล้าด้วย คำวอนขอฝากเนื้อฝากตัวอยู่ใต้ร่มบารมีแล้ว นางบุญงุ่นก็กลายเป็นทั้งโฆษก และทูตประสานผลประโยชน์ ของสิบชั้นที่ เดินทางเข้าวังและเข้าเยี่ยมลูกทั้งสามบ่อยครั้งยิ่งกว่าแต่ก่อนทุกครั้งทีปะหน้าลูก นางบุญงุ่น ได้ สรรเสริญเยินยอสิบชั้นที่ไม่ขาดปาก มิหนำซ้ำยังยกเอาบุญคุณของสิบชั้นที่มีต่อตระกูล "โฮ" ว่าเป็นผู้อยู่ เบื้องหลังที่ทำให้ตระกูล "โฮ" เราได้ครองแล้วซึ่งอำนาจวาสนาดั่งที่เป็นอยู่นี้ ทั้งยังดูแล เอาใจใส่การกินอยู่ ของครอบครัวตระกูล "โฮ" สารพัด และยิ่งช่วยเหลือสนับสนุนกิจการงานทั้งปวงทุกๆ ประการ

คำของนางบุญงุ่นผู้เป็นมารดา ทำให้ลูกทั้งสามของตระกูล "โฮ" ที่ครองอำนาจในเมืองหลวงเชื่อว่าสิบชั้นที่ เป็นผู้ภักดีต่อตระกูล "โฮ" อย่างแท้จริง โดยที่ท้าวไม่ว่าบัดนี้มารดาตัวหาใช่คนเดิมไม่ หากเป็นสินค้าที่ขาย ให้แก่สิบชั้นที่ไปทั้งตัวแล้ว ประกอบทั้งความพอใจส่วนตัวของแต่ละคนที่ชั้นที่เสกสรรปั้นแต่งไว้ จึงทำให้คน ตระกูล "โฮ" ต่างรักใคร่วางใจสิบชั้นที่ยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จึงว่าไว้ว่าสิบ ชั้นที่จึง "ทำราชการปกติอยู่ในพระราชวังเหมือน แต่ก่อน" แต่กรรมนั้นไม่อยู่ในฐานะที่สิบชั้นที่จะติดสินบนให้ผันแปรเป็นอื่นไปได้ กรรมจึงยังทำหน้าที่สนอง กรรมต่อไปตามหลักที่ว่า "เรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ทำกรรมอันใดไว้ ย่อมได้รับผลกรรมอันนั้น ทำดีย่อมได้ดี ทำ ชั่วย่อมได้ชั่ว" จากนี้ไปย่อมจะได้เห็นวิบากแห่งกรรมที่สนองเอากับชั้นที่ ทั้งๆ ที่สิบชั้นที่ได้ใช้สอยอดวิชา ชั้นที่อย่างเต็มที่ จนลำพังสายตาคนไม่อาจมองเห็นได้ว่าสถานการณ์ล่าสุดที่สิบชั้นที่ผูกใจตระกูล "โฮ" ได้ สำเร็จ จะผันแปรเป็นอย่างอื่นไปได้อีก

หลังจากตั้งไท่เฮาสั้นพระชนม์แล้ว โฮจิ้นซึ่งรู้ดีแก่ใจตัวว่าใครเป็นผู้สังหาร ตั้งไท่เฮา จึงประจวบวิสัยหลังหว่าน ไม่ยอมไปงานถวายสักการะพระบรมศพตามประเพณี เก็บตัวเจียบอยู่แต่ในบ้าน อ้วนเสี้ยวเห็นเป็นโอกาส จึง ไปเยี่ยมโฮจิ้นที่ในจวน แล้ว โฮจิ้น ว่า "ชั้นที่สิบคนนิทานว่าท่านให้ทหารไปลอบฆ่านางตั้งไท่เฮา เสีย หวัง จะคิดเอาราชสมบัติ ซึ่งท่านจะนอนใจอยู่มิคิดฆ่าชั้นที่สิบคนเสีย ภายหน้าไปเห็นจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง ครั้ง นี้ท่านกับโฮเบี้ยวผู้น้องก็เป็นผู้สำเร็จราชการสิทธิขาด ขุนนางทั้งปวงก็อยู่ในเงื้อมมือท่านสิ้น ท่านจะคิด ประการใดเห็นจะสมปรารถนา อุปมาเหมือนพลิกแผ่นดินกลับ"

คำของอ้วนเสี้ยวดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นอยู่ในตัวว่าแม้จะเป็น ถึงนายพันทหารสารวัตรอยู่ในเมืองหลวง แต่ ระบบข้อมูลข่าวสารไร้ประสิทธิภาพ จึงไม่ล่วงรู้ถึงความนัยที่สิบชั้นที่ใช้สอยอดวิชาชื่อชาวตระกูล "โฮ" ไว้ หมดสิ้นแล้ว แต่โฮจิ้นคนหูเบา และมีความโลเลอยู่ในกมลสันดาน ยินคำอ้วนเสี้ยวแล้วก็โกรธสิบชั้นที่ยิ่งนัก อ้วนเสี้ยวเห็นใบหน้าโฮจิ้นแดงปลั่งด้วยแรงโทสะ เห็นเป็นที่จึงยุให้โฮจิ้นเร่งฆ่าสิบชั้นที่เสีย

การที่ อ้วนเสี้ยวแสดงความประสงค์ต้องการอาศัยอำนาจ โฮจิ้น สังหารสิบชั้นที่อย่างไม่หยุดหย่อนนั้น แม้สาม ก๊กจะมีได้ระบุว่าเนื่องมาจากเหตุอันใด แต่ย่อมอนุมานได้ว่าเนื่องมาจากความไม่พอใจที่ตระกูล "อ้วน" ซึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นขุนนางผู้ใหญ่สืบทอดมาหลายชั่วอายุคน ก็ยังถูกสิบชั้นที่ริดส่วยสินบนอย่างไม่ไฉน จนนความ แค้นพอกพูนกลายเป็นความพยายาบทนั้นเอง

โฮจิ้นเพิ่งรับคำโฮไท่เฮา ทั้งยังได้ยินคำสรรเสริญสิบชั้นที่จาก มารดาตัว สันน้ำใจซึ่งสิบชั้นที่ไปแล้ว ครั้นได้ ฟังคำอ้วนเสี้ยวใจก็โลเล ประกอบด้วยโทสะจึงเห็นคล้อยไปตามคำอ้วนเสี้ยว คิดจะฆ่าสิบชั้นที่อีก แต่ยังไม่ ตัดสินใจเด็ดขาดไม่ได้ จึงว่าที่ท่านว่ามานี้ก็ถูก แต่เราขอเวลาไตร่ตรองสักคืนหนึ่งก่อน

ในขณะที่ อ้วนเสี้ยว และ โฮจิ้น สนทนาอยู่นั้น คนรับใช้ซึ่งเป็นสายลับของสิบชั้นที่ได้ยินความเข้าแล้ว รีบนำ ความไปแจ้งให้สิบชั้นที่ทราบ สิบชั้นที่ทราบรายงานแล้วจึงปรึกษาดกลงกันไปฟ้องโฮเบี้ยวว่า อ้วนเสี้ยว ทำ การหยาบช้า ไม่เกรงใจท่าน คิดอ่านจะชิงราชสมบัติ เป็นใหญ่เสียแต่ผู้เดียว พวกตนหาความผิดมิได้ อ้วน เสี้ยว กลับยุ โฮจิ้น ให้สังหารพวกตนเสีย พวกตนตายนั้นไม่เสียตายแก่ชีวิต เป็นห่วงแต่ไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ดูแล รับใช้ โฮเบี้ยว และมารดา ทั้งยังหวังตระกูล "โฮ" เพราะ อ้วนเสี้ยว มีอำนาจทางทหารและมีกบฏใหญ่ใฝ่สูง ไม่ คิดถึงคุณคุณ ชิงราชสมบัติได้แล้ว ย่อมจะทรยศตระกูล "โฮ" สังหารคนตระกูล "โฮ" เสียทั้งสิ้น จึงขอร้อง โฮ เบี้ยว ให้นำเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งให้ โฮไท่เฮาดูด้วย

คำสิบชั้นที่ที่ฟ้องโฮเบี้ยวนี้ แม้ว่าดูภายนอกจะเป็นการฟ้องอ้วนเสี้ยวว่า ต้องการล้มอำนาจตระกูล "โฮ" ชิงราช สมบัติ แต่ภายในเนื้อแท้ที่อยู่ตรงที่ต้องการให้โฮไท่เฮา และโฮเบี้ยวไม่พอใจโฮจิ้น และปกป้องพวกตน โฮ เบี้ยวคนหูเบาฟังคำสิบชั้นที่แล้วก็เชื่อสนิทใจ เพราะแรงสินบนสิบชั้นที่กินใจลึกอย่างหนึ่ง และประหวั่นว่าหาก

การเป็นจริงเข้าแล้ว อานาชาสนาของตนก็จะสูญสิ้นไปด้วย ประโยชน์สองฝ่าย สมกันดังนี้ โสเบียว จึงรีบเข้าวังเฝ้า โสไทเฮา แล้วทูลตามคำของสิบชั้นที่ โสไทเฮา ฟังค่านองแล้วก็เชื่อตาม

โซจิ้น ขอเวลา อ้วนเสี้ยว เพื่อไตร่ตรองคืนหนึ่ง แต่ความจริงหาความคิดอ่านที่จะไตร่ตรองประการใดไม่ คำลงก็เข้าเฝ้า โสไทเฮา ถึงตำหนัก แล้วว่าจะต้องฆ่าสิบชั้นที่เสีย หากปล่อยไว้จะเป็นอันตราย โสไทเฮา จึงว่าสิบชั้นที่ทำการมาแต่ครั้ง พระเจ้าเลนเต้ รัชชกาลก่อน รัชชกาลนี้ รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทด้วยความซื่อสัตย์ ทุ่มเททั้งกายใจ โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยของตน หรือความยากลำบากของครอบครัว หากความผิดมิได้ จะฆ่าเสียเป็นการไม่ชอบ ขณะนี้เพิ่งผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน ขอบที่จะทำให้เกิดความสงบสุขขึ้นในบ้านเมือง การคิดอ่านฆ่าขุนนางผู้ใหญ่จำนวนมากขนาดนี้ เหมือนแกล้ง ให้แผ่นดินเป็นจลาจล ใครจะเชื่อว่าตระกูล "โส" เรามีความตั้งใจทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข อ้วนเสี้ยวเป็นคนเนรคุณ คิดหักหลังตระกูล "โส" ของเราเพื่อชิงราชสมบัติ ถึงวันนั้นวาสนาและยศศักดิ์ของชาวตระกูล "โส" จะเหลืออยู่ได้อย่างไร มีแต่จะพากันเดือด ร้อนสิ้น ทั้งสิบชั้นที่ก็มีคุณสนับสนุนคนตระกูล "โส" จนมีอำนาจวาสนาขึ้นถึงเพียงนี้ มาบัดนี้มารดาเราก็จราแล้ว ได้สิบชั้นที่เป็นธุระใส่ใจดูแลทั้งการกิน การอยู่ เสียยิ่งกว่าบุตรในอุทร โซจิ้น ฟังคำ โสไทเฮา แล้วจ้านตอถ้อยคำและเหตุผล ประกอบกับความคิดอ่านโลเลเกิดประกายความคิดสงสัย อ้วนเสี้ยว ขึ้นมา จึงพรั่นใจหวั่นไหวไปตามคำของ โสไทเฮา ไม่ได้โต้ตอบประการใด แล้วขอตัวกลับมาบ้าน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ชักน้ำเข้าลึก ชักศึกเข้าเมือง (ตอนที่ 16)

รุ่งเช้าขึ้น อ้วนเสี้ยวรีบออกจากบ้านมาจวนของโซจิ้น ขอพบโซจิ้นและถามว่าที่เสนอให้รีบสังหารสิบชั้นที่เสีย นั้น โซจิ้นตกลงใจประการใด โซจิ้น บอกว่าคำคืนที่ล่วงแล้ว เราได้ไปเฝ้า โสไทเฮา ปรีक्षाเรื่องนี้ แต่ โสไทเฮา ไม่เห็นชอบด้วย แล้วบอกเหตุผลของ โสไทเฮา ให้ อ้วนเสี้ยว ฟัง แต่ข้อที่เกี่ยวกับสิบชั้นที่หาคุณไว้กับตระกูล "โส" นั้น โซจิ้น ปิดเสียไม่บอก อ้วนเสี้ยว

อ้วนเสี้ยวจึงยุตต่อไปว่าหากไม่รีบฆ่าสิบชั้นที่เสีย จักเป็นอันตรายเป็นมั่นคง โซจิ้น ฟังคำยุตของ อ้วนเสี้ยวแล้วน้ำใจก็เกิดโลเลคิดฆ่าสิบชั้นที่ขึ้นมาอีก จึงปรีक्षाว่าเมื่อเป็นเช่นนี้จะทำประการใดดี เหตุการณ์เข้าทางของอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยว จึงเสนอว่า "ขอให้มีหนังสือท่านออกไป ให้หาหัวเมืองทั้งปวงยกทหารเข้ามาเป็นกระบวนทัพแล้วประกาศว่าจะเอาตัวซันที่สิบคนฆ่าเสีย นางโฮเฮา กลัวจะเป็นอันตราย เห็นจะให้จับซันที่ส่งออกมาให้โดยสะดวก"

อ้วนเสี้ยวได้เสนอแผนการชนิดที่โบราณว่า "ชักน้ำเข้าลึก ชักศึกเข้าเมือง" โดยขาดความเข้าใจว่าธรรมดาน้ำเมื่อเข้าที่ลึกแล้ว ไหนเลยจะไหลกลับคืนสู่ที่ตื้น กองทัพหัวเมืองหากได้เข้าเมืองหลวงแล้ว ไหนเลย จะถอนกลับเสียโดยง่าย มีแต่จะยึดครองเมืองหลวงเอาโดยกำลัง ไม่ต่างอะไรกับการไปเอาฝรั่งเข้ามาช่วยเหลือแก้ไข ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศไทย ไหนเลยที่ฝรั่งจะเพียงแต่เข้ามาช่วยเหลือ มีแต่จะเอาบ้านเมืองเป็นประเทศราช เอาราชภูรลงเป็นทาสเท่านั้น

ข้อเสนอแบบชักน้ำเข้าลึกชักศึกเข้าเมืองของ อ้วนเสี้ยว แม้เข้าลักษณะชักน้ำเข้าลึก ชักศึกเข้าเมือง ผลได้ไม่คุ้มเสีย แต่โซจิ้น เป็นคนถ้อยปัญญา มองไม่เห็นหายนะที่จะเกิดขึ้น เห็นแต่ทางได้ที่จะจับสิบชั้นที่ฆ่าเสีย จึงเห็นชอบกับแผนการของ อ้วนเสี้ยว ในขณะที่ อ้วนเสี้ยว เสนอแผนการต่อ โซจิ้น นั้น ดันหลิม ขุนนางหน้าตาอักษรอยู่ ในที่นั้นด้วย ได้ยินข้อเสนอแล้วกล่าวเป็นโคลงออกมาให้ โซจิ้น และ อ้วนเสี้ยว ได้ยินว่า "ชายชาญเชิงเขี้ยว ด้านธนูศิลป์ ไกลโสดสุดเสียงยินสุเป่า ปิดตาโง่งนบกิน หมายถึง ทะนงนา ศรีพลาดเสียบมือเข้า แต่นั้นเสียคน" ทั้ง โซจิ้น และ อ้วนเสี้ยว ยินคำโคลงของ ดันหลิม แล้วหันกลับไปมอง ดันหลิม จึงว่าแก่ โซจิ้น ว่า "ตัวท่านทุกวันนี้ ราชการเมืองก็สิทธิ์ขาดอยู่แก่ท่าน ขุนนางทั้งปวงก็อยู่ในเงื้อมมือท่าน อันซันที่สิบคนเหมือนแมลงเม่า ตัวท่านเหมือนกองเพลิงอันใหญ่ แมลงเม่าหรือจะสุเพลิงได้ ถ้าท่านจะคิดประการใดก็จะสมดังปรารถนา ตัวท่านเหมือนพญาหงส์ คิดการใหญ่แล้วจะมาคร่ำทำฝูงกาอยู่นั้นไม่สมควร อันหัวเมืองทั้งปวง จะยกทหารเป็นกระบวนทัพเข้ามา ถ้าได้ตัวซันที่สิบคนแล้วเห็นหัวเมืองทั้งปวงจะกำเริบศึกกลางเมืองขึ้น การซึ่งจะคิดทำนุบำรุงแผ่นดินนั้นก็เสียท่วงทีไป"

คำของดันหลิมสมกับเป็นอักษรณ์ ชัดเจนครบถ้วนสมบูรณ์ด้วย เหตุและผล ต้องด้วยพิชัยสงคราม แต่โซจิ้น ฟังแล้วไม่ต่างอะไรกับควายได้ยินเสียงตีพยดนตรี ตรงกับพุทธภาษิตที่ว่า "วินา-สกาเล วิปริตพุทธิ" ซึ่งแปลว่า "เมื่อกาลวินาศมาถึงเข้าแล้ว สติปัญญาย่อมวิปลาสแปรปรวนไป" โซจิ้น จึงหัวเราะว่าแก่ ดันหลิม ว่า "ตัวท่านจะมาร่วมคิดการใหญ่กับเรานั้น ความคิดท่านน้อยนัก อุปมาดังเด็กเลี้ยงโค"

การยกเด็กเลี้ยงโคขึ้นอุปมาด้วยความรู้ของตันหลิม เป็นการแสดงความโง่ของ โฮจิ้น ให้ปรากฏ เพราะความรู้ของ ตันหลิม อันได้แสดง ณ บัดนี้นั้น เป็นความรู้ของคนที่เป็นบัณฑิต เปรียบไม่ได้กับเด็กเลี้ยงโค แม่เด็กเลี้ยงโคเล่าจะไปปรามาสว่าไร้เสียซึ่งสติปัญญา ย่อมไม่ชอบ เพราะเด็กเลี้ยงโคที่มีสติปัญญาและความรอบรู้เหนือกว่าโฮจิ้นและตันหลิมก็ยังมีปรากฏให้เห็นอยู่ถมไป

ในทีนั้นโจโจได้เข้าร่วมปรึกษาหารืออยู่ด้วย และโจโจนั้นบัดนี้อยู่ใกล้อำนาจรัฐมากกว่าขุนเกียนและเล่าปี่สามารถเข้าออกนอกในจวนของผู้สำเร็จราชการแผ่นดินได้คงตั้งคนในบ้านของโฮจิ้น เป็นที่ไว้วางใจของโฮจิ้นมากขึ้นโดยลำดับ โจโจได้ยื่นข้อเสนอของอ้วนเสี้ยว ได้ยินโคลงและความเห็นของตันหลิม ตลอดจนการโต้ตอบของโฮจิ้นแล้ว จึงตบมือหัวเราะแล้วว่า "อย่างธรรมเนียมแผ่นดินแต่ก่อนก็มีมา พระมหากษัตริย์เชื่อฟังตั้งแต่งขึ้นที่เป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ ราชการเมืองผันแปรไปมีเนืองๆ มาอยู่ ครั้นนี้ขึ้นที่ทั้งสิบคนซึ่งหยาบช้านั้น มีสติปัญญาเป็นใหญ่อยู่คนเดียวสองคนดอก ถ้าจะคิดจับเอาแต่นายใหญ่นั้นฆ่าเสียก็จะได้โดยง่าย ทำไมจะให้รอนถึงหัวเมืองยกเป็นกระบวนทัพเล็กเกริกมาเล่า"

ความเห็นของ โจโจ ครั้นนี้ สวนทางกับความคิดเห็นของ อ้วนเสี้ยว อย่างสิ้นเชิง เท่ากับ โจโจ ว่ากล่าวค่านอ้วนเสี้ยว ซึ่งหน้า ทั้งยังกระทบเอากับความคิดหมิ่นความรู้ ตันหลิม ของ โฮจิ้น ด้วย ทั้งยังสะท้อนให้เห็นดุลยพินิจพิจารณาปัญหาโดยจำแนกของโจโจ จับเอาแก่นแกนของปัญหาเป็นหลักในการแก้ไขปัญหานั้น ทำปัญหาใหญ่ให้เป็นปัญหาเล็ก ทำเรื่องใหญ่ให้เป็นเรื่องเล็ก ซึ่งแก้ไขทำได้ง่าย และปัญหา ก็จะสิ้นสุดไปได้ ทั้งยังแสดงด้วยว่า โจโจนั้นเก่งคน อ่านคนออกกว่าในบรรดาชนที่ทั้งสิบคนนั้นมีผู้มีปัญญาเป็นแกนของปัญหาเพียงคนสองคนเท่านั้น

นี่เป็นไปตามหลักพิชัยยุทธ ที่ต้องกำหนดเป้าหมายให้เล็ก โจมตีเป้าหมายให้แมน แล้วทำลายล้างอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด โฮจิ้น ฟังคำ โจโจ แล้วก็โกรธ ดาวดใส โจโจ ว่าที่พูดเช่นนี้เป็นการเข้าข้างสิบคนที่ ไม่เห็นแก่ความทุกข์ร้อนของเรา หรือว่าเป็นพวกเดียวกับชนที่ทั้งสิบคน โจโจ ยินคำ โฮจิ้น ดังนี้ ก็รู้สึกโกรธแต่เป็นผู้น้อยกว่าจึงไม่โต้ตอบประการใด ลูกขึ้นแล้วเดินออกมาภายนอกจวนของ โฮจิ้น ราฟิ่งขึ้นว่า "แผ่นดินครั้งนี้จะเกิดอันตรายเพราะโฮจิ้น" นับเป็นการคาดการณ์ที่แสดงออกถึงสติปัญญาเล็งการข้างหน้าได้ อย่างแม่นยำของโจโจ เพราะเมื่อโฮจิ้นไม่ฟังคำทัดทานแล้ว ก็ได้มีหนังสือถึงหัวเมืองต่าง ๆ ให้ยกทัพเข้าเมืองหลวง เนื่องจากขณะนั้น ราชสำนักมีกฎหมายลักษณะกบฏศึก ห้ามกองทัพหัวเมืองยกเข้าเมืองหลวง เว้นแต่จะมีหมายรับสั่งของฮ่องเต้ มิฉะนั้นจะเป็นความผิดฐานกบฏ มิโทษประหารเจ็ดชั่วโคตร ดังนั้นเมื่อหัวเมืองต่างๆ ได้รับหนังสือของโฮจิ้น ซึ่งมีใ้หมายรับสั่งของฮ่องเต้ จึงพากันเพิกเฉยเสีย

คงมีแต่ตั้งโต๊ะ เจ้าเมืองซีหลง ซึ่งได้ดิบได้ดีขึ้นมาเนื่องจากการติดสินบนกับชนที่ เห็นหนังสือของโฮจิ้นแล้ว ล่าพองในกำลังทหารในมือที่มีอยู่เป็นจำนวนมากถึงยี่สิบหมื่น ทั้งภายในใจก็มีความคิดอ่านที่จะชิงเอาราชสมบัติทำชั่วต่อแผ่นดิน เฝ้ารอคอยโอกาสเช่นนี้มานานแล้ว จึงมีความยินดียิ่งนักที่ได้แลเห็นโอกาสทำการใหญ่สมความคิดที่เฝ้าคอย ตั้งโต๊ะเห็นหนังสือของโฮจิ้น ซึ่งมีใ้หมายรับสั่งของฮ่องเต้ แต่ด้วยความดีใจจนลนลานที่การเข้าทางเจือสมกับความคิดตัว จึงลืมนึกไปว่าการยกกองทัพเข้าเมืองหลวงเช่นนี้เป็นความผิดจรรยาฐานกบฏต่อแผ่นดิน สั่งให้ เขียวหู่ ผู้เป็นลูกเขยอยู่รักษา เมืองซีหลง แล้วตัว ตั้งโต๊ะ ได้จัดสัการะคือ ลีจุย , กุยก็, เตียวเจ และ หลงเตียว คุมทหารสิบหมื่นพร้อมอาวุธยุทธโธปกรณ์เคลื่อนทัพยกไป เมืองลกเอียง ราชธานี

ระหว่างเคลื่อนทัพ ตั้งโต๊ะได้ให้สิบข่าวความเคลื่อนไหวของหัวเมืองว่าจะดำเนินการอย่างไร ทหารที่ออกไป สิบข่าวตามมารายงานทุกกระยะว่าไม่ปรากฏหัวเมืองใดเคลื่อนทัพ ดังนั้นในขณะที่ทัพของ ตั้งโต๊ะ เคลื่อนมาได้ครึ่งทาง ลีจุย ที่ปรึกษาของ ตั้งโต๊ะ เกิดความเฉลียวใจ ระลึกขึ้นได้ว่ามีกฎหมายของราชสำนักห้ามทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวง เว้นแต่จะมีหมายรับสั่งของฮ่องเต้ จึงเรียกเอาหนังสือที่ให้หากองทัพจากหัวเมืองยกเข้าเมืองหลวงจาก ตั้งโต๊ะ มาพิจารณาดู ก็ปรากฏว่าเป็นเพียงหนังสือของ โฮจิ้น หาใ้หมายรับสั่งของฮ่องเต้ไม่ลึย จึงรายงาน ตั้งโต๊ะ เกี่ยวกับกฎหมายลักษณะกบฏศึกดังกล่าว และเสนอให้ตั้งโต๊ะปลงทัพไว้ที่นั่น แล้วมีหนังสือกราบบังคมทูลขอรับพระบรมราชานุญาตเสียก่อน ตั้งโต๊ะ เห็นชอบด้วย จึงให้ปลงทัพตั้งค่ายไว้ ณ ที่นั้น แล้วมีหนังสือกราบบังคมทูลถึงฮ่องเต้ว่า "อาณาประชาราษฎร์ในเมืองหลวงแลหัวเมืองทั้งปวง ได้ความเดือดร้อนเพราะชนที่สิบคนทำการหยาบช้ำให้ผิดขนบธรรมเนียม บัดนี้ ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปเมืองหลวงแล้วจับตัวเตียวเหยียงกับชนที่เกาคณฆ่าเสีย พระองค์แลอาณาประชาราษฎร์จะได้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป"

หนังสือกราบบังคมทูลของ ตั้งโต๊ะ ไปถึงมือท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน โฮจิ้น ทราบความแล้วก็ปิดเรื่องเสียไม่กราบทูลฮ่องเต้ด้วยเกรงว่าชนที่จะล่วงรู้ แต่ความคิดโลเลยังคงครองใจ โฮจิ้น ดังเก่า แทนที่จะตั้งหน้าทำ

การตามความคิดเดิม กลับทำเรื่องเอิกเกริกขึ้นให้เชิญขุนนางที่เป็นพวกมากินโต๊ะที่จวน แล้วหาหรือว่าจะให้ ตั้งโต๊ะ ยกกองทัพเข้าเมืองหลวงเพื่อจับสิบขันทีฆ่าเสียดีหรือไม่ ทำเรื่องให้เอิกเกริกโดยไม่คิดระแวงระวังว่าความเคลื่อนไหวนั้นจะทราบไปถึงสิบขันที นับว่าตั้งอยู่ในความประมาท และประมาทคนแบบสิบขันทีมากเกินไป และถ้าย ขุนนางฟังคำ โสจีน แล้วจึงว่า "ตั้งโต๊ะน้ำใจตั้งเสีย ซึ่งจะให้เข้ามาในเมืองหลวงนี้เห็นจะมีอันตรายแก่คนทั้งปวง" นี่ก็เป็นฝ่ายค้านอีกคนหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับความคิดของ โสจีน และ อ้วนเสี้ยว โสจีน ฟังแล้วหาว่า และถ้าย ขี้ขลาดตาขาว จะร่วมทำการใหญ่ด้วยไม่ได้ "ได้ยินแต่ข่าว ยังมีทันเห็นตัวเสียก็ครั้นคร้าม" ตกใจกลัวเสียเสียแล้ว และถ้ายก็นิ่งเสีย สงบวจาไม่ว่ากล่าวสับไป

ฝ่าย โลติด อดีตแม่ทัพใหญ่ปราบโจรโพกผ้าเหลืองอยู่ในที่เลี้ยงโต๊ะนั้นด้วย จึงว่า "ข้าพเจ้าได้เคยรู้น้ำใจตั้งโต๊ะมาแต่ก่อนว่าเป็นคนหยาบช้า ถ้าปล่อยให้เข้ามาในเมืองหลวงเห็นจะเกิดจลาจลเหมือนคำและถ้ายว่าเป็นมันคง" โสจีน ยินคำ โลติด แล้ว จึงว่า "ท่านนี้ล้วนเป็นพวกขี้ขลาดตาขาว เราหาฟังคำท่านต่อไปไม่ อยาได้เจรจาอีกเลย" โลติด และถ้าย และขุนนางอีกหลายคนได้ฟังคำ โสจีน แล้วสลดใจนึก เห็นว่าแผ่นดินครั้งนี้จะเกิดอันตรายเป็นจลาจลเพราะ โสจีน ผู้นี้เป็นแน่แท้ คนที่เป็นใหญ่เมื่อเป็นเช่นนี้ขึ้นทำงานด้วยต่อไปก็มีแต่ความฉิบหายจะมาถึงตัว ต่างคนจึงลากลับบ้าน แล้วยื่นเรื่องขอลาออกจากราชการ เว้นคืนตราสำคัญประจำตำแหน่ง แล้วออกไปอยู่ทำไร่ไถนาค้าขาย ณ ภูมิลำเนาเดิม

โสจีนสิ้นคนขัดคอแล้ว จึงแอบอ้างหมายรับสั่งให้ทหารมาหาเล็กไปแจ้งแก่ ตั้งโต๊ะว่า สองเต้มีพระบรมราชานุญาตให้ ตั้งโต๊ะ ยกกองทัพเข้ามายังเมืองหลวงได้ และให้กองทัพ ตั้งโต๊ะ ตั้งทัพไว้ที่ ตำบลลุดคี ภายนอกกำแพงพระนครมหาดเล็กที่ โสจีน ส่งไปพร้อมกับทหารของ ตั้งโต๊ะ ที่ถือหนังสือเข้ามาขอพระบรมราชานุญาตได้เดินทางไปยังค่ายอันเป็นที่ตั้งกองทัพของตั้งโต๊ะนั้น แล้วส่งหมายรับสั่งที่ โสจีน แอบอ้างขึ้นให้แก่ ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะไม่สนใจใยดีว่าจะเป็นหมายรับสั่งจริงหรือปลอม การสมคะเนตามความต้องการที่ยกทัพจากเมืองซีหลงแล้ว จึงสั่งให้เคลื่อนทัพสับหมื่นนั้นตรงเข้าเมืองหลวง ตั้งทัพไว้ที่ตำบลลุดคี นอกกำแพงเมืองนคร ลกเอี้ยง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สันบุญตระกูล "โฮ" (ตอนที่ 17)

ในชีวิตของคนเรานั้น ย่อมต้องกระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และย่อมต้องมีสิ่งที่กระทำความผิดพลาด ผู้มีปัญญาจึงพึงเล็งการให้แม่นยำ ทำการแต่ในสิ่งที่ถูกต้อง หลีกเลี่ยงกระทำความผิดพลาด หรือแม้หากจะต้องเสี่ยงผิดพลาดเสี่ยงถูกตามสถานการณ์ ก็จำเป็นต้องให้โอกาสเสี่ยงถูกมากกว่าโอกาสที่จะเสี่ยงผิด การกระทำที่ผิดพลาด หากไม่ใช่เรื่องสำคัญนักยอมอยู่ในวิสัยที่จะแก้ไขให้กลับคืนดีได้ หรือแม้หากแก้ไขไม่ได้ก็ยังพอทนรับกับผลร้ายที่เกิดขึ้น ชีวิตคนเราย่อมเป็นเช่นนี้

แต่ทว่าหากความผิดพลาดที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องร้ายแรง ถึงระดับที่โบราณว่า "พลาดตาเดียว แพ้ทั้งกระดาน" แล้ว ย่อมสูญสิ้นซึ่งโอกาสที่จะแก้ไขให้กลับคืนดีได้ เว้นแต่จะมีปาฏิหาริย์เฉพาะครั้ง เฉพาะคน และเฉพาะเรื่องเท่านั้น ความคิดของ โสจีน และ อ้วนเสี้ยว ที่แอบอ้างหมายรับสั่งให้กองทัพหัวเมืองยกเข้าเมืองหลวงเพื่อจับสิบขันทีฆ่าเสีย นั้นหาใช่เป็นเรื่องผิดเล็กน้อยไม่ หากเป็นเรื่องผิดระดับที่ "พลาดตาเดียว แพ้ทั้งกระดาน" นั่นเอง มีหนายังซ้ำด้วยความประมาท ที่กระทำการใหญ่อันเป็นเรื่อง ลับแล้วไปจัดเลี้ยงโต๊ะ เชิญขุนนางมาร่วมงานเป็นการเอิกเกริก ความเคลื่อนไหวเหล่านี้จึงทราบไปถึงสิบขันที ซึ่งติดตามสถานการณ์ระแวงระวังตนอยู่อย่างใกล้ชิด

ฝ่ายสิบขันทีได้ทราบข่าว ตั้งโต๊ะยกกองทัพมาตั้งอยู่นอกกำแพงพระนคร ก็อ่านเหตุการณ์ได้ว่าการทั้งนี้เกิดจาก โสจีน วางแผนแอบอ้างรับสั่งของสองเต้ให้เคลื่อนทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวง เพื่อยึดมือกองทัพหัวเมืองฆ่าพวกตนเสีย ทั้งได้ข่าว โสจีน จัดงานเลี้ยงโต๊ะเชิญขุนนางไปปรึกษาเรื่องให้กองทัพ ตั้งโต๊ะ เคลื่อนเข้าเมืองหลวง เพื่อสังหารพวกตน จนขุนนางที่ซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินต้องลาออกจากราชการไปหลายคน เหตุการณ์คับขันนัก จึงตัดสินใจเสี่ยงแตกหักกับ โสจีน เพราะหากขึ้นไม่ทำอะไรเสียเลยก็มีแต่จะตกตายสถานเดียว

ดังนั้น ผลการปรึกษาหารือของสิบขันทีจึงได้ข้อสรุปว่า "ครั้นเราจะนั่งอยู่บัดนี้ อันตรายก็จะถึงชีวิตเรา เราจำจะคิดฆ่าโฮจีนเสียก่อน" วางแผนแล้วกำหนดจุดสังหารไว้ที่ประตูพระตำหนักโฮไทเฮา ภายในเขตพระราชฐานชั้นใน วางแผนเสร็จก็จัดพรรคพวกฝีมือดีห้าสิบคน พร้อมอาวุธลอบเข้าไปในเขตพระราชฐานชั้นใน แอบอยู่ข้างซุ้มประตูพระตำหนักโฮไทเฮา และสั่งว่าถ้าเห็นโฮจีนเข้ามาให้สังหารเสียในทันที จัดวางกำลังหน่วยสังหารแล้ว เดียวเหยียง ชั้นที่จึงเข้าเฝ้า โฮไทเฮา กราบทูลว่า แม้ว่าพระแม่เจ้าจะแผ่พระเมตตาบารมี

คุ้มครอง ให้พวกข้าพเจ้าได้ถวายการรับใช้ใกล้ชิดแล้ว โสจีน ก็หาเกรงใจพระองค์ไม่ ทั้งไม่รักษาคำสัตย์วางแผนแอบอ้างรับสั่งของฮ่องเต้ให้เรียกกองทัพจากหัวเมืองเข้าเมืองหลวงเพื่อจะเอาตัวพวกข้าพเจ้าไปสังหารเสีย พวกข้าพเจ้าหาที่พึ่งอื่นมิได้ จึงมาขอพระบารมีเป็นที่พึ่ง แล้วทูลต่อไปว่ากรณีที่โสจีนแอบอ้างรับสั่งครั้งนี้ บรรดาขุนนางต่างคัดค้านว่าจะเกิดจลาจลขึ้นในเมือง เพราะตั้งโตะเป็นคนหยาบช้า ทั้งมีความเคียดแค้นคนในตระกูล "โฮ" อันเนื่องมาจากโสจีนได้ลอบสังหารตั้งไทเฮา ซึ่งเป็นคนแซ่เดียวกันกับตั้งโตะเสีย ตั้งโตะเข้ามาครั้งนี้ย่อมจะชิงเอาราชสมบัติ แล้วทำร้ายตระกูล "โฮ" จนพินาศสิ้น อย่างน้อยที่สุดย่อมจะอาศัยกำลังกองทัพชิงอำนาจจากพระองค์ บงการฮ่องเต้เสียแต่ผู้เดียว

สุดยอดวิชาชั้นที่วาดด้วยการสร้างความแตกแยกเพื่อเอาตัวรอดและแสวงประโยชน์สัมฤทธิ์ผลอีกครั้งหนึ่ง โสไทเฮา ฟังคำทูลแล้วก็ตกพระทัย ด้วยเห็นเป็นเรื่องใหญ่กระทบต่ออำนาจของพระองค์เอง และผลประโยชน์ของตระกูล "โฮ" เป็นส่วนรวม ดังนั้น น้ำพระทัยจึงคล้อยเออนเชื่อตามคำขานที่ จึงตรัสว่าเรื่องใหญ่ขนาดนี้พวกเจ้าจงไปชี้แจงแลอ่อนวอน โสจีน เกิด คงจะเชื่อฟังพวกเจ้าคิดอ่านแก้ไขเหตุการณ์และจะไม่ทำอันตรายพวกเจ้าดอก เดียวเหยียง จึงทูลว่า "โสจีนมีใจชิงพวกข้าพเจ้าทั้งสิบคนนัก ซึ่งจะให้พวกข้าพเจ้าออกไปหาหนั้นเหมือนหนึ่งเอาเนื้อไปสุเสื่อ อันจะมีชีวิตคืนมานั้นหามิได้ ถ้าพระองค์เมตตาข้าพเจ้าครั้งนี้ ขอให้เชิญโสจีนเข้ามาตรัสขอชีวิตข้าพเจ้าต่อพระโอรสเถลิง มาตราว่าโสจีนจะไม่เมตตาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะตายอยู่ต่อหน้าที่นั่งพระองค์" โสไทเฮา ฟังคำทูลของเดี่ยวยเหยียงชั้นที่แล้ว ก็มีความกรุณา ทั้งเป็นผลประโยชน์ ใหญ่ของพระองค์เองและตระกูล "โฮ" จึงมีพระราชเสาวนีย์สั่งให้นางกำนัลไปเชิญ โสจีน เข้าวัง

นางกำนัลไปถึงจวน โสจีน แล้วเชิญพระราชเสาวนีย์ของ โสไทเฮา ให้ โสจีน ทราบ แล้วกลับพระตำหนัก โสไทเฮา ดันหลิม ขุนนางฝ่ายอาลักษณ์นิยงค์ของนางกำนัลที่ว่า โสไทเฮา ให้หา โสจีน เข้าวังแล้ว ก็อ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ว่ากรณีเป็นกลอุบาย จึงทัดทาน โสจีน ไม่ให้เข้าวัง ด้วยเกรงจักเป็นอันตราย อ้วนเสี้ยว อยู่ในที่นั้น เห็นด้วยกับคำทัดทานของ ดันหลิม จึงกล่าวเสริมคำของ ดันหลิม ว่าที่พวกเราวางแผนสังหารชั้นที่ในครั้งนั้น รูปการณีส่อเค้าวางขันที่คงจะรู้ตระหนักแล้ว จึงวางแผนแก้ไขเอาตัวรอด การเข้าวังของท่านครั้งนี้เห็นที่จะเกิดอันตราย โจโจ ซึ่งกลายเป็นคนสนิทสนมของท่านผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน แต่ละวันเฝ้าเข้าเฝ้าเย็นราวกับเป็นคนในจวน โสจีน เป็นที่ไว้วางใจของ โสจีน อยู่ในที่นั้นด้วย จึงออกความเห็นขึ้นมาบ้างว่า "ถ้าท่าน จะเข้าไปก็ไปเกิด แต่ให้ตัวขันที่สิบคนออกมาเสียจากวังก่อน ท่านจึงจะไม่มีอันตราย"

โสจีน ยามชะตาจะถึงขาด ความเฉลียวใจและความคิดอ่านระวังตนก็ถูกเงื้อมหัตถ์มัจจุราชบังไว้สิ้น หัวเราะแล้วว่า โสไทเฮา น้องสาวเราเชิญเราเข้าวัง มีหรือที่น้องร่วมอุทรของเราจะลวงเราไปให้ขันที่สังหาร ตัวเราเองเป็นใหญ่ถึงที่ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน อำนาจทหารและอำนาจบังคับบัญชาขุนนางทั้งปวงก็อยู่ที่เราสิ้น หากใครมาเสมอมิได้ ไหนเลยขันที่จะหาญกล้าคิดอ่านทำร้ายเราได้ อ้วนเสี้ยวเห็นท่าจะทัดทานโสจีนไม่สำเร็จ จึงกล่าวขึ้นว่าท่าน มีพินัยพวกข้าพเจ้า ขึ้นเข้าไปก็ตามที่ แต่ข้าพเจ้าจะขอตามไปด้วย โสจีนขัดความปรารถนาดีของอ้วนเสี้ยวและพวกไม่ได้ จึงอนุญาตตามที่อ้วนเสี้ยวเสนอ

อ้วนเสี้ยว จึงสั่งให้ อ้วนสุด นายทหารผู้น้องคุมกำลังทหารห้าร้อย ส่วน อ้วนเสี้ยว กับ โจโจ แต่งตัวใส่เสื้อเกราะสำหรับออกศึก ถือกระบี่เข้าไปพร้อมกับ โสจีน อ้วนสุดและกำลังทหารไปติดอยู่ที่ประตูพระราชฐานชั้นนอก ส่วนอ้วนเสี้ยวและโจโจไปติดอยู่ที่ประตูพระราชฐานชั้นใน คงมีแต่โสจีนเดินเข้าประตูพระราชฐานชั้นในไปอย่างเดี๋ยวดาย โดยไร้เงาหัวทาบเหนือพื้นทางเดินเบื้องหลัง

เหตุทั้งนี้เนื่องจากมีกฎหมายลักษณะกบฏศึกบัญญัติว่าห้ามมิให้ กองทัพหัวเมืองยกเข้าเมืองหลวง เว้นแต่จะมีหมายรับสั่งของฮ่องเต้ ถ้ามีหมายรับสั่งของฮ่องเต้ก็ให้ตั้งทัพไว้นอกกำแพงพระนคร ห้ามยกเข้ามาภายในกำแพงพระนครโดยเด็ดขาด ส่วนขุนนางทั้งปวงนอกจากผู้มีหน้าที่เฝ้าและถวายงานประจำตามปกติแล้ว ห้ามเข้าในเขตพระราชฐาน เว้นแต่จะมีหมายรับสั่งให้หา ก็ให้เข้าได้เฉพาะตัวเองและผู้ติดตาม ตามตำแหน่งหน้าที่และเข้าได้เฉพาะเขตพระราชฐานชั้นนอก ห้ามขาดมิให้ถืออาวุธหรือลวงเข้าเขตพระราชฐานชั้นใน หากมีความจำเป็นโดยฮ่องเต้รับสั่งให้หาถึงในเขตพระราชฐาน ชั้นใน ก็ให้เข้าได้เฉพาะตัว และห้ามถืออาวุธ ดังนั้น แม้มีกำลังทหารตามมารักษา และยังมีอ้วนเสี้ยว โจโจ ติดตามมาคุ้มกัน แต่ก็ต้องติดอยู่ที่ประตูพระราชฐานด้วยอำนาจแห่งกฎหมายกบฏศึกดังกล่าวแล้ว

ฝ่าย โสจีน เมื่อเข้าประตูพระราชฐานชั้นในแล้ว ประตูพระราชฐานก็ปิดลงตามปกติ เดินผ่านเข้าประตูพระตำหนัก โสไทเฮา ประตูนั้นก็ปิดลงอีก ทันใดนั้น เดี่ยวยเหยียง ต่วนกุย ขันที่ซึ่งคอยที่อยู่แล้ว จึงเดินเข้ามาหา โสจีน แล้วให้สัญญาณให้มือสังหารทั้งห้าสิบคนออกมาล้อม โสจีน ไว้ แล้วว่า "ตัวแต่ก่อนนั้นเป็นผู้บ่อยอยู่ เราได้ช่วยท่านบำรุงวาทะเปิดทูล ตัวจึงได้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นถึงเพียงนี้ แลตัวกำเรบให้คนไปลอบฆ่า ตั้งไทเฮา ซึ่งเป็นมารดาพระเจ้าเลนเต้อันหาความผิดมิได้ นั้นเสีย แล้วตัวแอบอ้างรับสั่งออกไปให้หาหัวเมืองทั้งปวงยก

ทหารเข้ามา จะจับเราซึ่งมีคุณแก่ตัวฆ่าเสียมัน ตัวเรามีคุณต่อเราไม่ กลับว่าเราเป็นศัตรูราชสมบัติอีกแล้ว ตัวจะทำร้ายคุณแล้ว คุณเอาชีวิต มันเสียบัดนี้ก่อน"

โฮจิ้น เห็นมือสังหารรวมเข้ามาล้อมและฟังคำ เดียวเหยียง แล้วก็ตกใจ รู้ตัวว่าต้องกลั้นที่ หันซ้ายแลขวา หาทางออกมิได้ มีรู้ที่จะทำประการใด มือสังหารทั้งห้าสิบคนก็รุมกันฆ่า โฮจิ้น ตายในที่นั้น

โฮจิ้นเสาสลักอำนาจหนึ่งของสกุล "โฮ" จึงล้มครืนลงเพราะความโลเล ถือดี โง่ และอวดฉลาดของตน โดยที่ไม่มีโอกาสได้เห็น และสำนึกผิดในความฉิบหายของบ้านเมืองที่เกิดจากการตัดสินใจ "ชักหน้าเข้าลึก ชักศึกเข้าเมือง" ตามความเห็นของอ้วนเสี้ยว ซึ่งเป็นขุนนางที่บำบั้นและเลอะเทอะที่สุดคนหนึ่งของสามก๊ก ในสถานการณ์ใดก็ตามที่คนเรากลับบังคับให้ต้องเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย หรือตัดสินใจสู่ตายแล้ว ผลลัพธ์มักจะออกมาในทางตายเสียเป็นส่วนใหญ่ ที่จะเกิดผลในทางเป็นนั้นมีน้อยนัก หลักความจริงมีอยู่ตรงที่ เมื่อเกิดสถานการณ์ เช่นนั้นขึ้นแล้ว ย่อมตกเป็นฝ่ายถูกกระทำถูกจำกัด และหาทางออกไม่ได้ในแทบทุกด้าน เหตุนี้ผู้มีปัญญายอมไม่ยินยอมให้ตนตกอยู่ในสภาพถูกกระทำเช่นนั้น แต่มิใช่ว่าจะกระทำได้ทุกคนไป

เพราะการแลเห็นเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น การได้ยินเสียงซึ่งคนไม่ได้พูด และการคาดคิดในสิ่งที่คนคิดไม่ถึงถึงนั้น ไม่เป็นวิสัยของคนโง่ หากเป็นวิสัยของบัณฑิตผู้ปรีชาสามารถ แต่ธรรมดาของการณ์ทั้งปวงนั้น ดุจตั้งฝนตก ไซ้ว่าจะตกใน หันใดหามิได้ หากต้องมีเค้าฝน เมฆคาร์น ฟ้าคำรามให้ประจักษ์ก่อน การทั้งปวงก็ย่อมมีสิ่งบอกเหตุที่ผู้คนเห็นได้ รู้ได้ ปมเงื่อนอยู่ที่วิจารณ์ญาณในการพินิจค่าทักท้วงทัดทาน หรือความเห็นที่ไม่ ต้องด้วยความเห็นของตัวได้เพียงใดเท่านั้น

กรณีของ โฮจิ้น ก็เช่นเดียวกัน สิ่งบอกเหตุที่ทำให้คนประจักษ์ทั้งเหตุแลผลก็มีมากมาย คำท้วงติงทัดทานและ ความเห็นของคนรอบข้างก็มีอยู่อย่างไม่ขาดสาย เป็นแต่ว่าคนแบบ โฮจิ้น ไม่รู้ ไม่เข้าใจ และไม่รับฟังเสีย เท่านั้น เหตุนี้แม้ศึกระบบบาแท้ๆ ก็ยังรักษาไว้ไม่ได้ ชันที่ก็เช่นเดียวกัน หลังจากก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก คิด และทำแต่สิ่งชั่วร้าย วิบากกรรมธรรมชาติจึงกำหนดเหตุการณ์ให้ต้องตก อยู่ในสถานการณ์เสี่ยงตาย ต้องตัดสินใจวางแผนฆ่า โฮจิ้น ซึ่งเป็นถึงผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน กุมกำลังทหารอยู่ในมือ และจัดเตรียมกำลังไว้พร้อมสรรพการตัดสินใจและแผนของชันที่จึงเท่ากับเป็นการเร่งกลไกแห่งกรรมให้ทำงานเร็วยิ่งขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลางบางสิบชันที่ (ตอนที่ 18)

สถานการณ์ในพระราชวังยามที่ดวงวิญญาณของโฮจิ้น ออกจากร่างเดินทางสู่ปรโลกนั้น ยังคงตึงเครียด เพราะบรรดาพวกของโฮจิ้นประหวั่นและกริ่งใจว่าการเดินทางเข้าวังของโฮจิ้นครั้งนี้ เห็นที่จะเป็นการข้างร้ายมากกว่า การข้างดี

อ้วนสุด ซึ่งคุมกำลังทหารห้าร้อยยังคงคอยอยู่ที่ประตูพระราชฐานชั้นนอก ในขณะที่อ้วนเสี้ยว และโจโจยังคง คอยอยู่ที่ประตูพระราชฐานชั้นใน อ้วนเสี้ยว โจโจ รออยู่เห็นนานนัก จึงร้องเรียกโฮจิ้นให้รีบออกมา ทหารหน้าประตูพระราชฐานชั้นในจึงเข้าไปรายงานชันที่ พวกชันที่ทราบรายงานแล้ว ก็ปรึกษากันว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ในที่สุดก็ตกลงใจเสี่ยงตายอีกครั้งหนึ่งด้วยเชื่อมั่นว่าอ้วนเสี้ยว โจโจ จะเกรงพระราชอาญาแล้วกลับไปเสียโดยดี จึงให้ทหารตัดศีรษะโฮจิ้น แล้วโยนข้ามกำแพงพระราชฐานชั้นในออกไป แล้วเดียวเหยียงชันที่จึงร้องตะโกนด้วยเสียงอันดังออกไปว่าโฮจิ้นเป็นกบฏถูกประหารเสียแล้ว เอาแต่ศีรษะโฮจิ้นไปเถิด พร้อมทั้งชูว่าใครที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องทำการกบฏด้วยโฮจิ้นก็ให้รีบกลับไป มิฉะนั้นจะถือว่าเป็นกบฏต่อราชบัลลังก์ร่วมกับโฮจิ้นด้วย

แต่ครั้งนี้คำพูดของชันที่ไร้ผล อ้วนเสี้ยว โจโจ ได้ยินเสียงร้องตะโกนของเดียวเหยียงแล้ว จึงประกาศชันด้วยเสียงอันดังว่าโฮจิ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินของสองเต้ เป็นพี่ชายของโฮไทเฮา สิบชันที่ทำการกบฏยึดอำนาจ แล้วฆ่าโฮจิ้นเสีย ผู้กักต้อนแผ่นดินทั้งปวงจงมาเข้าด้วยกับเราปราบปรามพวกกบฏ พิทักษ์ราชบัลลังก์ช่วย เหลือสองเต้ คำชูชาติ คุ้มครองราษฎรให้เป็นสุข ผู้ใดจะร่วมกับเราปราบกบฏให้รีบตามเราเข้าไปจับสิบชันที่ฆ่าเสีย จะมีบำเหน็จความชอบถึงขนาดเงาของ นายทหารคนสำคัญของโฮจิ้น ซึ่งคุมทหารห้าร้อยนาย มา กับอ้วนสุด และคอยโฮจิ้น อยู่หน้าประตูพระราชฐานชั้นนอกได้ยินคำเดียวเหยียงชันที่ และฟังคำประกาศของอ้วนเสี้ยว โจโจแล้วโกรธแค้นยิ่งนัก จึงเอาเพลิงจุดเผาประตูพระราชฐานชั้นนอก เพลิงนั้นลุกโชติขึ้นไหม้ประตูพระราชฐานชั้นนอกลามติดเรือนพักและตึกหนึ่ง ระหว่างเขตพระราชฐานชั้นนอกกับชั้นใน ครั้นเพลิงคละคลั่งเกิดขลุมนวนวายอลหม่านทั้งพระราชวัง

อ้วนสุด และเงาของ จึงนำทหารบุกฝ่าประตูพระราชฐานชั้นนอกเข้าไป พบเห็นชั้นที่เลวกี่สังหารเสียสิ้น ปะหน้าเข้ากับโฮเบี้ยว ผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ผู้น้องของโฮไทเฮาและโฮจิ้น เงาของก็แค้นนักด้วยเชื่อว่าโฮเบี้ยวร่วมคบคิดกับพวกชั้นที่สังหารโฮจิ้นนายตัวเสีย จึงให้ทหารเข้าล้อมโฮเบี้ยวไว้ แล้วสังหารโฮเบี้ยวตายในที่นั้น

ฝ่ายอ้วนเสี้ยว โจโจ ก็ได้ให้ทหารใช้ขวานฟันประตูพระราชฐาน ชั้นในพังทลายลง แล้วบุกเข้าไปถึงเขตพระราชฐานชั้นใน ท่ามกลางควีนเพลิงและความขุมน พบเตียงดั่ง, เขียงกง, เหนื่อย และก๊กแสง สีชั้นที่คนสำคัญในขบวนการสืบชั้นที่ กำลังหนีออกจากตำหนักหลังหนึ่งวิ่งเข้าไปในสวนดอกไม้ท้ายตำหนักนั้น อ้วนเสี้ยว โจโจ และทหารก็ไล่ติดตามทันสืบชั้นที่ แล้วฆ่าสืบชั้นที่เสีย เอาดาบสับร่างสืบชั้นที่จนแหลกละเอียด ระบายความแค้นจนสาสมแก่ใจ

ส่วนชั้นที่สำคัญอีกสี่คน คือเตียงเหยียง, ด่วนกย, เทาเจียด และเหล่า ในขบวนการสืบชั้นที่ ซึ่งอยู่ใกล้พระตำหนักโฮไทเฮา และพระตำหนักที่ประทับของฮ่องเต้กับพระอนุชา เห็นเพลิงไหม้ขุมนวุ่นวายขึ้นในพระราชวังและเพลิงนั้นไหม้ลามเข้ามาใกล้พระตำหนัก ด่วนกยจึงวิ่งเข้าไปในพระตำหนัก แล้วคุมตัวโฮไทเฮาไว้เป็นตัวประกัน ส่วนเตียงเหยียง, เทาเจียด และเหล่า วิ่งเข้าไปในพระตำหนักที่ประทับของฮ่องเต้ และพระอนุชา เทาเจียดและเหล่าพลัดกับเตียงเหยียง ปะเข้ากับทหารของอ้วนสุด จึงถูกทหารของอ้วนสุดฆ่าถึงแก่ความตายในเขตพระราชฐานนั้น เหลือแต่เตียงเหยียงเข้าคุมตัวฮ่องเต้พระองค์น้อยกับพระอนุชาไว้เป็นตัวประกัน แล้วอาศัยควีนเพลิงและความขุมนพาพระราชบุตรทั้งสองพระองค์หลบหนีออกจากพระราชวังไป

ฝ่ายโลติดอดิตแม่ทัพใหญ่ปราบโจรโพกผ้าเหลือง ซึ่งได้ลาออก จากราชการเพราะไม่สามารถต่อต้านโฮจิ้น เรื่องอ้างรับสั่งให้กองทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวง กำลังเตรียมจัดเก็บข้าวของอยู่ที่จวนเพื่อเดินทางกลับไปบ้านเดิมที่ต่างเมือง เห็นควีนเพลิงพุ่งขึ้นทาบท้องฟ้ามาแต่ข้างในพระราชวัง ก็คาดหมายว่าคงจะเกิดเหตุร้ายขึ้น ดังนั้น แม้จะลาออกจากราชการหมดภาระหน้าที่ใดๆ ไปแล้ว แต่น้ำใจก็คิดถึงราชสำนักยังคงกรุ่นเต็มหัวใจ จึงแต่งตัวใส่เสื้อเกราะชุดออกศึก ถืออาวุธคู่กายมายืนช่มอยู่ที่นอกประตูท้ายพระตำหนักของโฮไทเฮา เห็นด่วนกยชั้นที่พาโฮไทเฮาหนีเพลิงอยู่บนระเบียงชั้นสองของพระตำหนักกร่นเข้ามาทางด้านหลัง จึงวิ่งตรงเข้าไปทางพระตำหนักแล้ววาดใส่ด่วนกยว่า "ไอ้ศัตรูราชสมบัติ มึงจะเอาโฮไทเฮาไปไหน

ด่วนกยเห็นโลติดในชุดนักรบถืออาวุธอยู่ก็ตกใจกลัว อาศัยควีนเพลิงเป็นเกราะกำบังตัวหลบเข้าไปด้านใน แล้วหาทางหลบหนีออกจากพระราชวัง ท่ามกลางความขุมนนั้น โฮไทเฮาถูกด่วนกยทิ้งอยู่บนระเบียงชั้นสองของพระตำหนัก ทั้งเพลิงกำลังไหม้ลามเข้ามาใกล้ก็ตกพระทัย เห็นโลติดอยู่ใกล้จึงกระโดดหนีเพลิงลงจากระเบียงข้างบน โลติดเห็นเหตุการณ์อยู่ตลอดก็ตกใจแตกสมมติมัน ประชิดเข้าเบื้องล่างขานระเบียงรับโฮไทเฮาไว้ได้ทัน และมัวสาละวนอยู่กับโฮไทเฮา จึงเปิดโอกาสให้ด่วนกยหลบหนีไปได้

ขุนนางแลทหารในพระราชวังเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น จึงเข้าสวามิภักดิ์กับอ้วนเสี้ยว โจโจเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยว โจโจ ทำการมาถึงขั้นนี้แล้ว ใจหนึ่งก็ประหวั่นเพราะทำการใหญ่เกินตัว อาจมีความผิดถึงประหาร แต่อีกใจหนึ่งนั้นมันเด็ดเดี่ยวที่จะต้องล้างบางชั้นที่ให้หมดสิ้น ไม่ให้เหลือรากอันจะเป็นภัยต่อไปในภายหน้า ทั้งเห็นว่านี่เป็นหนทางเดียวที่จะเอาตัวรอดได้ จึงจัดทหารขึ้นหน่วยหนึ่งไปล้อมบ้านสืบชั้นที่ จับพรรคพวกทั้งชายหญิงฆ่าเสียสิ้น

เพลิงไหม้ลุกลามออกไปหลายที่ และลามไปทางด้านคุกหลวง ซึ่งเป็นที่จำสองสืบชั้นที่ ในภายหลังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดพบสองสืบชั้นที่อีก จึงเชื่อว่าสองสืบ ชั้นที่คงตายในเพลิงนั้น โจโจเห็นเพลิงไหม้ลามมากขึ้น จะเป็นอันตรายทั้งพระราชวัง จึงคุมทหารออกดับเพลิงเป็นหลายแห่งจนดับสนิทพบโลติดเชิญ โฮไทเฮาอยู่ จึงเชิญเสด็จโฮไทเฮาให้ทำหน้าที่ว่าราชการไปพลางก่อน เนื่องจากฮ่องเต้และพระอนุชาสูญหายไป เพลิงสงบแล้ว อ้วนเสี้ยว โจโจ จึงจัดกำลังทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ติดตามชั้นที่ที่หลบหนี อีกกองหนึ่งให้ติดตามหาฮ่องเต้และพระอนุชาที่สูญหาย

ในขณะนั้นเตียงเหยียงชั้นที่ คุมเอาทองคำเขียนฮ่องเต้และทองคำเขียนพระอนุชาอาศัยควีนเพลิงและความขุมนหนีออกจากพระราชวังไปแล้ว ก็ไปหลบซ่อนอยู่ในป่าเชิงเขาปักกุสาน ตกค่ำเข้าด่วนกย ซึ่งหลบหนีโลติดออกนอกเมืองเข้าเขตป่าเชิงเขาปักกุสาน ก็พบกับเตียงเหยียงจึงหลบซ่อนอยู่ด้วยกัน ขณะที่พากันหลบซ่อนอยู่นั้น ทหารอ้วนเสี้ยว โจโจ กองที่ติดตามหาฮ่องเต้กับพระอนุชาก็ติดตามมาถึงเขตป่าเขาปักกุสาน ตามคบไฟสว่างไปทั้งราวป่า เตียงเหยียง ด่วนกย ตกใจกลัว คำนึงว่าหากหลบหนีพระรุงพระรังไปด้วยกันเช่นนี้ คงจะหนีไปไม่ตลอด เพลา เทียงคินจึงทิ้งฮ่องเต้และพระอนุชาเสีย แล้วแยกย้ายกันหนีตามคติที่ว่า "แยกกันเราอยู่

รวมหมู่เราตาย" เดียวเหยียงหนีบุกป่ามาถึงริมแม่น้ำ ได้ยินเสียงทหารล้อมใกล้เข้ามา คบไฟสว่างเห็นบินของทหารของโฮจิ้นคุมกำลังล้อมกระซิบใกล้เข้ามา เห็นจะหนีไปไม่รอดแล้ว เดียวเหยียงจึงตัดสินใจโดดน้ำตายในคืนนั้นทหารของบินของพบศพเดียวเหยียงจึงไปรายงานให้บินของทราบ บินของทราบความแล้วจึงออกติดตามหาชั้นที่ที่เหลือต่อไป พบเข้ากับตัวนกยูงซึ่งกำลังหลบหนีเงอะงะอยู่ในป่า จึงจับตัวนกยูงไว้แล้วสอบถามว่าพาสองเต้และพระอนุชาไปหลบซ่อนไว้ที่ใด ตัวนกยูงตกใจกลัวตาย จึงบอกว่าเมื่อเกิดเพลิงไหม้ขึ้นในพระราชวัง เดียวเหยียงได้เชิญเสด็จสองเต้และพระอนุชาหลบซ่อนตัวอยู่ในป่าเชิงเขาปึกคูสาน ข้าพเจ้าซึ่งหนีตามมาไปพบเข้า แต่เห็นทหารไล่ตามมา จึงต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด ไม่ทราบว่าขณะนี้สองเต้และพระอนุชาประทับอยู่ที่ใด

บินของได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงสังหารตัวนกยูงเสีย แล้วตัดศีรษะ รื้อเกล้าผมของตัวนกยูงผูกคอมาไว้ แล้วออกติดตามหาสองเต้และพระอนุชาต่อไป สถานการณ์ ณ บัดนี้สิบชั้นที่ถูกทำลายล้างสิ้น กล่าวคือสองสี่ชั้นที่ ผู้รับสินบนรับเป็นไส้ศึกให้กับโจรโพกผ้าเหลืองต้องโทษจำคุก และถูกเพลิงคลอกตายในคุกหลวง เกียนลิด ชั้นที่ผู้วางแผนร่วมกับตั้งไทเฮายกกองทัพขึ้นเป็นสองเต้แทนทองจูเปียน และถูกเกลี้ยส่งชั้นที่พวกเดียวกันที่มีความพยายามมาก่อนฆ่าเสียในสวนดอกไม้ เดียวต่ง, เขียงกง, เหี้ย และก๊กเสง อีกสี่ชั้นที่ถูกอ้วนเสี้ยว โจโจ ฆ่าเสียในสวนดอกไม้แล้วสับร่างเป็นชิ้นแผลกละเอียด มิให้กากลิ้นแค้น เทาเจียด, เหล่า สองชั้นที่ถูกทหารอ้วนสุดสังหารเสียในพระราชวัง เดียวเหยียง ชั้นที่คนสำคัญกระโดดน้ำตาย ที่แม่น้ำใกล้ป่าเชิงเขาปึกคูสาน ตัวนกยูง ถูกบินของตัดศีรษะเสียในป่าเชิงเขาปึกคูสาน

ชั้นที่ใหญ่หน่อยที่เป็นสมัครพรรคพวกของสิบชั้นที่ถูกอ้วนสุด บินของ ประหารเสียสิ้นในพระราชวังนั้น จบสิ้นกันแล้วสำหรับชะตาชีวิตของสิบชั้นที่ ผู้ก่อกรรมทำเข็ญไว้กับแผ่นดิน และราษฎรตลอดระยะเวลาอันยาวนานถึงสองรัชกาล เป็นต้นเหตุของการลุกขึ้นสู้ของประชาชน และการจลาจลในบ้านเมือง ตลอดจนการปล้นชิงวิ่งราวที่เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน ทำลายระบบบริหารราชการแผ่นดินของราชวงศ์ฮั่นลงอย่าง ย่อยยับ ทำให้ระบบบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งแทนที่จะเป็นไปเพื่ออำนวยประโยชน์สุขและความร่มเย็นของแผ่นดิน และอาณาประชาราษฎร์ กลับกลายเป็นการสร้างระบบส่วยสินบน การทุจริต การฉ้อราษฎร์บังหลวง ทำให้ธรรมมีอำนาจเหนือธรรม ทำให้ทรชน มีอำนาจวาสนาขึ้นในบ้านเมือง ในขณะที่วีรชนต้องถูกกลั่นแกล้งขับไล่ไสส่งให้ออกไปไกลโพ้นจากอำนาจรัฐ

การปิดฉากชะตากรรมของสิบชั้นที่ เป็นการปิดฉากสำคัญตอนหนึ่งของสามก๊ก ปิดประวัติศาสตร์อันเลวร้ายของระบบส่วยสินบน ซึ่งกลายเป็นต้นตอสำคัญของระบบส่วยสินบน ที่สืบทอดระบอบเข้าสู่ระบบราชการของหลายประเทศในปัจจุบันนี้ สิบชั้นที่ถูกประวัติศาสตร์กลบหายไปแล้ว แต่ความชั่วช้าในการ สร้างระบบซื้อขายตำแหน่งแปรสภาพให้คนกลายเป็นสินค้า แล้วทรยศต่อบ้านเมืองและราษฎร ได้แตกเผ่าพันธุ์ออกไปอย่างกว้างขวาง ประดุจหญ้า คอมมิวนิสต์ในฤดูฝน สืบทอดวิญญานร้ายเข้าสู่ระบบราชการจนถึงทุกวันนี้

ยุคสมัยของสิบชั้นที่ปิดฉากลงแล้ว เปิดศักราชใหม่ที่เปลี่ยนความขัดแย้งหลักระหว่างชั้นที่กับขุนนางข้าราชการ ซึ่งกระทบราชบัลลังก์หนักอยู่แล้ว ให้กลายเป็นความขัดแย้งหลักชนิดใหม่ระหว่าง ขุนศึกกับขุนศึก ซึ่งกระทบราชบัลลังก์หนักกว่าเก่า และนำไปสู่ความดับสูญของราชวงศ์ฮั่นในที่สุด แต่การจะโทษสิบชั้นที่เพียงฝ่ายเดียวนั้น ไม่เห็นเป็นการยุติธรรม เพราะชั้นที่ประดุจตั้งไม้เสี้ยนที่เกาะไม้หลักเท่านั้น ไม้หลักที่วานี้ก็คือสองเต้ ที่ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี สนับสนุนอุ้มชูให้ทรชน มีอำนาจขึ้นในแผ่นดิน ไม่สนใจไยดีวีรชน ไม่เชิญชวนเรียกหาวีรชน และบั่นทอนขีดเข้ามารับใช้ชาติบ้านเมือง

นักปราชญ์ บัณฑิต และวีรชนจำนวนมากที่มีอยู่ก็ไม่ได้ให้ความสำคัญ ไม่ได้ให้ความใกล้ชิด ไม่ได้ยินเสียงของพวกเขาเหล่านั้น และไม่ได้ช่วงใช้ให้พวกเขาเหล่านั้นทำคุณประโยชน์แก่แผ่นดิน ดังนั้นแผ่นดินจึงสูญเสียโอกาสในการสร้างวีรกรรมและผลงานจากนักปราชญ์ บัณฑิต และวีรชน แต่ในขณะเดียวกันนั้นราชวงศ์ฮั่นกลับจะสูญเสียยิ่งกว่า นั่นคือความดับสูญของราชวงศ์ฮั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิหยาคม

ดวงตะวันในกองฟาง (ตอนที่ 19)

ณ ป่าเชิงเขาปึกคูสาน ทองจูเปียนสองเต้น้อย และทองจูเหยียบพระอนุชาต่างมารดา ถูกชั้นที่ทิ้งไว้แล้วหลบหนีเอาตัวรอด ได้ยินเสียงอลหม่านทั้งแสงไฟสว่างอยู่ไกลๆ ก็ตกใจกลัว เพราะไม่รู้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรู จึงพากันซ่อนตัวเงียบเสียงสนิทจนกองทหารผ่านไป

หลังเที่ยงคืนสว่างเข้ายามสาม ในราวป่ามีดสนิท ยินเสียงสัตว์ร้องสนั่น ไม่รู้ดีร้าย กษัตริย์พระองค์น้อยและพระอนุชาที่ยังประหวัดฝันพริ่ง หันซ้ายแลขวาหน้าหลังก็มีมืดมิดไม่เห็นทาง แม้ยังเยาว์วัยอ่อนประสภารถไถ่ แต่ยังคงดำรงสติมั่นเกินประสาเด็ก คำนึงว่าหากพลัดหลงกันแล้วไม่รู้ที่จะติดตามหาพบกันได้ฉันทองสองขัตติยะพระองค์น้อยจึงเอายาพิษทรวงผูกเข้าไว้ ไปทางไหนจะได้รู้ตัวตามกันไป ยิ่งดึกยิ่งหนาวเหน็บ น้ำค้างลงจัด สองพระองค์ยังคงซัดเซไปในป่าโดยไร้ทิศทาง ช่างน่าเวทนายิ่งนัก ขณะนั้นพลันมีหิ่งห้อยกลุ่มใหญ่บินระเรี่ยระดับสายตา อยู่ในป่า ฟุ้งตรงเข้ามายังสองพระองค์ แสงหิ่งห้อยแม้น้อยนักแต่เมื่อรวมกลุ่มในที่มืดแล้ว ทำให้ทั้งสองพระองค์เห็นทางในราวป่า กลุ่มหิ่งห้อยบินนำไปข้าง หน้าตามทางนั้นเป็นที่อัศจรรย์ ทั้งสองพระองค์จึงเสด็จตามแสงหิ่งห้อยที่นำทางนั้นไป หองจูเหียบ ผู้น้องสังเกตเห็นเป็นที่ประหลาดนัก จึงตรัสกับสองเต้ผู้พี่ว่า หิ่งห้อยนี้คงเป็นเทพยดา มีเมตตาแก่สองเราผู้ยาก จึงนิรมิตเป็นหิ่งห้อยมา นำทางให้ แล้วประโลมใจผู้พี่ว่าบุญเราสองพี่น้องคงยังไม่สิ้น เทพยดาจึงบันดาลให้เป็นไปดังนี้

ทั้งสองพระองค์คำนึงและเห็นความอัศจรรย์จะนี้แล้ว ก็มีกำลังพระทัยด้วยปีติ อันเป็นอาหารของจิตเกิดความปราโมทย์ยินดีโชนิตช่วงขึ้นในจิตของทั้งสองพระองค์ ทำลายความง่วงเหงาหาวนอน มลายไปสิ้น ทั้งสองพระองค์เสด็จพระดำเนินตามแสงหิ่งห้อยตลอดทั้งคืน โดยไม่รู้ว่าจะไปทางใด ใกล้ไกลสักเพียงไหน พระบาททั้งสองขอกข้าพพอง พระโลหิตห่อพระบาท เต็มไปด้วยทุกขเวทนา ก็ถึงราวป่าเชิงเขาเขาเป็นเวลาใกล้รุ่งสาง สิ้นพระกำลังลงทั้งสองพระองค์ ไม่สามารถเสด็จพระดำเนินต่อไปได้ ทอดพระเนตรเห็นฟางกองใหญ่ใกล้ราวป่า ก็เสด็จพระดำเนินเข้าไปทอดพระวรกายลงหลับไหลไปทั้งสองพระองค์

ณ ที่นั้นเป็นเขตบ้านของชุยก๊ก อดีตขุนนางที่ลาออกจากราชการเนื่องจากทนระบบส่วยสินบนของสิบชั้นที่ไม่ได้ แล้วมาปักหลักทำไร่นาอยู่ ณ ภูมิลำเนาแห่งนี้ ด้วยบุญวาสนาของชุยก๊ก ที่จะได้ทำนุบำรุงช่วยเหลือสองเต้พระองค์น้อยและพระอนุชา สิบสายพระราชสันตติวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจ บนบัลลังก์มังกรต่อไป ราตรีนั้นใกล้จะสว่าง บังเกิดความฝัน โดยเทพยดาสิงหรณ์ว่าเห็นพระอาทิตย์สองดวงตกลงที่กองฟางหลังบ้าน ชุยก๊กสะดุ้งตื่นขึ้นเห็นแสงตะวันทอทาบฟ้าเบื้องบูรพาทิศ เห็นเป็นนิมิตประหลาดกว่าความฝันที่เคยมีมาแต่ไหนหลัง ไม่หันได้ล้างหน้าทำธุระส่วนตัว ก็ผลันออกจากบ้านไปที่กองฟาง เห็นพระราชบุตรทั้งสองพระองค์หลับไหลท่ามกลางความหนาวแลเปื่อยกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง เป็นที่เวทนายิ่งนัก

ชุยก๊กสงสัยนัก จึงปลุกพระราชบุตรทั้งสองให้ตื่นขึ้นแล้วถาม ว่าท่านนี้มาแต่ที่ใด จึงมาหลับไหลไว้สติในสภาพดังนี้ ทั้งสองพระองค์ตื่นขึ้นแล้ว หองจูเหียบ สองเต้ก็ยังงัวเงีย อยู่ไม่ทันกล่าวประการใด หองจูเหียบผู้น้องจึงชี้ไปที่กองฟางแล้วว่าขึ้นก่อนว่านั่นคือกองฟาง เห็นเชื้อสายแห่งพระเจ้าฮั่นโกโจ เป็นสองเต้อยู่ ณ เมืองลกเอี้ยง ตัวเราเป็นน้องชื่อหองจูเหียบ เหตุมีมาแต่ชั้นที่สิบคนกระทำการหยาบช้า บ้านเมืองจลาจลวุ่นวาย เราถูกจับที่จับเป็นตัวประกัน แล้วนำไปทิ้งไว้ที่ในป่า หลงทางมาถึงที่นี่ จึงขอท่านได้เมตตาได้เป็นที่พักอาศัยสักไม่กี่ช่วยยาม

ชุยก๊กได้ฟังคำของหองจูเหียบ พินิจพระราชบุตรทั้งสองแล้ว มีบุคลิกลักษณะต่างจากลูกชาวป่าทั่วไป ผิวพรรณต้องแสงอุทัยยามอรุณรุ่งส่องใสกว่าคนทั้งปวง ทั้งภาษาทรวงก็บ่งว่าหาใช่คนธรรมดาสามัญไม่ หากเป็นเครื่องทรงของสองเต้ และพระราชวงศ์ซึ่งตนเองยังคงจำติดตาจนถึงทุกวันนี้ ก็เชื่อตามคำหองจูเหียบ ชุยก๊กตกตะลึงอยู่อึดใจหนึ่งตั้งสติได้แล้วรีบคุกเขาลงกับพื้น กราบถวายบังคมแล้วทูลว่าข้าพเจ้านั้นนามชุยก๊ก เดิมรับราชการเป็นขุนนางในพระเจ้าเลนเต้ อยู่ที่ ลกเอี้ยงราชธานี ครั้นนั้นสิบชั้นที่ทำหยาบช้า ชมเหรงรังแกขุนนางข้าราชการ ข้าพเจ้าทำราชการด้วยความ สัตย์สุจริต มิได้เบียดเบียนราษฎร ไม่มีส่วยสินบนก้านัลแก่ชั้นที่ จึงได้รับความเดือดร้อน ข้าพเจ้าจึงกราบถวายบังคมลาออกจากราชการ มาทำไร่ไถนาอยู่ ณ บ้านนี้ แล้วชุยก๊กจึงได้อัญเชิญทั้งสองพระองค์เสด็จเข้าไปที่ในบ้านของตน จัดที่พักและอาหารถวายสองพระราชบุตรผู้เยาว์ด้วยใจที่เบิกบานรักดีเป็นล้นพ้น ที่คนชวานาสามัญแห่งบ้านป่ามีวาสนาได้รับใช้เบื้องพระยุคลบาทในยามยากเช่นนี้

ฝ่ายบินของนำทหารออกเที่ยวตามหาสองเต้กับพระอนุชา ตลอดทั้งคืนจนสว่าง ตกสายก็มาถึงเขตบ้านชุยก๊ก ขุนนางนอกราชการ ชุยก๊กได้ยินเสียงอีกทีก็จึงออกนอกบ้านมาดูเหตุ เห็นบินของขี่ม้าคุมทหารมา มีศิระคนคันทาผูกติดอยู่ข้างคอมา เข้าใกล้แล้วก็จำได้ว่าเป็นศิระตะวันตกกษัตริย์ที่ จึงถามว่าเป็นศิระของตะวันตกกษัตริย์ที่เกิดเหตุอย่างใดขึ้นในพระราชวังหรือ บินของฟังคำของชุยก๊กแล้ว คิดอยู่ในใจว่าคนผู้นี้มีบุคลิกกิริยาทำทางและคำเจรจาผิดจากชาวป่า ทั้งรู้จักตะวันตกกษัตริย์ที่ ย่อมมิใช่ชาวป่าธรรมดา น่าจะเป็นขุนนางราชสำนักนอกราชการ จึงเล่าความให้ชุยก๊กฟังทั้งสิ้น และว่าเราติดตามหาพระราชบุตรทั้งสองพระองค์ตลอดทั้งคืน ถ้าเด็มหิ่งห้อยที่นำทางท่านสักช่วยยามแล้วจะออกติดตามพระราชบุตรต่อไป

ชวยก๊กมีความยินดีนัก จึงบอกบิณฑของว่าเป็นบุญของพระราชบุตรแล้วที่จะไม่ต้องยากลำบากพระวรกายอีกต่อไป ท่านไม่ต้องออกไปค้นหาอีกต่อไปแล้ว เพราะบัดนี้เราได้พบทั้งสองพระองค์ที่กองฟางหลังบ้าน และเชิญเสด็จประทับอยู่ในบ้าน เชิญท่านเข้าเฝ้าด้วยกันเถิด บิณฑของทราบแล้วดีใจนัก สั่งทหารสื่อสารให้รีบเดินทางเข้าพระนครรายงานให้ราชสำนักทราบ จากนั้นชวยก๊กจึงนำบิณฑของเข้าเฝ้าพระราชบุตรข้างในบ้าน บิณฑของกราบทูลว่าบัดนี้ความวุ่นวายในพระราชวังยุติลงแล้ว เป็นธรรมเนียมแต่โบราณมาว่าแผ่นดินจะว่างสองเดมิได้ตั้งนั้น จึงขอทูลเชิญพระองค์เสด็จกลับพระนครเสวยราชสมบัติตั้งเดิม บ้านเมืองจึงจะเป็นปกติสุขสืบไป

สองเต้พระองค์น้อยและพระอนุชาที่มีความยินดียิ่งนัก ตรัสตอบรับคำเชิญแล้ว ชวยก๊ก บิณฑของ จึงจัดม้าถวายทั้งสองพระองค์ เสด็จออกจากบ้านป่ากลับพระนคร ขบวนเสด็จลับเขตบ้านชวยก๊กมาพักหนึ่ง ก็เห็นขบวนของขุนนางเดินทางมุ่งมายังขบวนเสด็จ ปรากฏว่าเป็นคณะของข้าราชการสำนักคืออ๋องอ้วน อิวปิว ชวยเก้ง เตียวเป็ง เปาซุน และมีอ้วนเสี้ยว คุมทหารห้าร้อยนายตามขบวนมา

ขบวนขุนนางข้าราชการและทหารเห็นสองเต้พระองค์น้อยและพระอนุชาแล้ว รีบลงจากหลังม้าเข้าไปรับเสด็จถวายบังคมแล้วร้องให้ด้วยความดีใจระคนสงสารในทั้งสองพระองค์ บิณฑของและชวยก๊กได้รายงานเหตุการณ์ให้ขุนนางข้าราชการสำนักฟัง และมอบศิระตะวอนกฤษณ์ที่แก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้ทหารนำศิระตะวอนกฤษณ์เข้าเมือง แห่ประจานความชั่วร้ายของสิบขันทีแล้วเอาไปฝังเสียที่นอกเมือง คณะขุนนางข้าราชการสำนักจัดรถม้าพระที่นั่งให้เป็นที่ประทับ แล้วจัดขบวนเสด็จเดินทางกลับ

ในขณะที่ขบวนขุนนางข้าราชการสำนักออกจากวังหลวงไปรับเสด็จนิวัตพระนครนั้น ก็เกิดความอีกทีขึ้นเป็นที่ผิดสังเกต ทหารของตั้งโต๊ะที่ลาดตระเวนรอบค่ายซึ่งตั้งอยู่นอกกำแพงพระนคร สงสัยสอบถามความจากชาวบ้านทราบความแล้วจึงเข้าไปรายงานให้ตั้งโต๊ะทราบ ตั้งโต๊ะทราบความแล้วเห็นโอกาสที่จะสร้างความชอบรับเสด็จคืนพระนครอย่างหนึ่ง และฉวยโอกาสเข้าแทรกกิจการภายในราชสำนัก อันเป็นวัตถุประสงค์หลักในการเดินทัพเข้าเมืองหลวงอีกอย่างหนึ่ง จึงจัดทหารสามพันยกตามคณะข้าราชการสำนักไปในทิศทางเดียวกัน

ขบวนเสด็จเคลื่อนมาได้ประมาณ 100 เส้นเศษ ก็เห็นกองทหารยกมาเป็นจำนวนมาก คณะขุนนางก็ตกใจเพราะไม่รู้ว่าเป็น กองทัพผู้ใด จึงให้หยุดขบวนเสด็จไว้ และให้อ้วนเสี้ยวนำทหาร ตั้งขบวนป้องกันขบวนเสด็จ อ้วนเสี้ยวขับม้านำทหารออกไปหน้าขบวนเสด็จ ปะเข้ากับกองทหารของตั้งโต๊ะ กองทหารของตั้งโต๊ะก็หยุดพลไว้ ณ ที่นั้น อ้วนเสี้ยวจึงถามไปว่าเป็นทัพผู้ใดยกมา ตั้งโต๊ะได้ยินก็ขับม้าไปหน้าทหาร ไม่ตอบคำอ้วนเสี้ยวถามกลับไปว่าสองเต้และพระอนุชาอยู่ที่ใด เสด็จมาในขบวนทหารนี้ด้วยหรือไม่ สองเต้พระองค์น้อยหองจูเปียน เห็นกองทหารยกมาตั้งนั้นก็ตกพระทัย มิรู้ที่จะตรัสประการใด ในขณะที่หองจูเปียนพระอนุชาหาได้มีพระอาการใดผิดปกติไม่ มีพระสติมั่นอยู่ ได้ยินคำตั้งโต๊ะแล้ว จึงตรัสด้วยน้ำพระสุรเสียงใสบริสุทธิเป็นสง่าให้ได้ยินทั่วกันว่านั่นเป็นทัพผู้ใดยกมาตามหาสองเต้

ตั้งโต๊ะฟังรับสั่งถามแล้วถวายรายงานว่าข้าพเจ้านี้ชื่อตั้งโต๊ะ เป็นเจ้าเมืองซีหลง รับหมายตราให้ยกเข้าเมืองหลวงเพื่อจับขันทีมาฆ่าเสีย แต่เกิดจลาจลขึ้นในพระนคร และทราบข่าวนี้ทั้งสองพระองค์ประทับอยู่นอกพระนคร มีความห่วงใยในความปลอดภัยของทั้งสองพระองค์ จึงยกทหารมาถวายความอารักขา หองจูเปียน ตรัสตอบไปว่าข้ออ้างถวายความอารักขานั้นจะต่างอะไรกับการควบคุมตัวเล่า ท่านจะเป็นกบฏหรือ ตั้งโต๊ะรับทูลว่าข้าพเจ้านี้หาจะมีจิตคิดกบฏต่อราชบัลลังก์แต่ประการใดไม่ หากมารับเสด็จด้วยใจสัตย์ซื่อ ถือภักดีในพระราชวงศ์เพื่อถวายความปลอดภัยแก่ทั้งสองพระองค์

หองจูเปียน สำนึกกลับไปว่าในเมื่อท่านว่ามาด้วยความ จงรักภักดี ไฉนจึงไม่ลงจากหลังม้าถวายความเคารพตามธรรมเนียม เล่า? พระดำรัสของหองจูเปียนที่ตอบโต้กับตั้งโต๊ะแคลงคล่องต้องตามธรรมเนียมอันขุนนางต้องปฏิบัติเกินสติปัญญาของเด็กนัก กระทบเข้ากับใจดำของตั้งโต๊ะ ดังนั้นตั้งโต๊ะจึงตกใจลงลานลงจากหลังม้า กองทหารที่ติดตามมาก็ลงจากหลังม้าสิ้น แล้วพร้อมกันถวายความเคารพ หองจูเปียน เห็นเป็นที่ จึงตรัสท่านเองผูกใจตั้งโต๊ะว่า "ท่านนี้มีเสียแรงเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ใจสัตย์ซื่อ ค่าต้นกับค้ำปลายต้องกัน" ตั้งโต๊ะฟังรับสั่งแล้วหัวใจก็พองโตเพราะเป็นคนบ้ายอ ความคิดอ่านก็โลดแล่นไปไกล ด้วยต้องใจพระอนุชาพระองค์น้อยคิดอยู่ในใจว่า "หองจูเปียนมีสติปัญญาพุดจาหลักแหลมนัก ภูจะคิดอ่านยกหองจูเปียนออกเสีย จะให้หองจูเปียนเป็นเจ้าแผ่นดินในเมืองลกเอี้ยง"

จากนั้นขบวนเสด็จจึงได้เคลื่อนออกจากที่ โดยมีตั้งโต๊ะคุมกองทหารตามส่งเสด็จกลับพระนคร ตัวตั้งโต๊ะและทหารองครักษ์ได้ตามเข้าไปส่งเสด็จถึงเขตพระราชฐานชั้นนอก แล้วออกมาอยู่ ณ ค่ายนอกกำแพงพระนคร เชื้อสายพระเจ้าฮั่นโกโจกำลังเผชิญกับจอมปีศาจรายตั้งโต๊ะ ด้วยผลแห่งความคิดของโฮจิ้นและอ้วนเสี้ยวด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เจาะแผนยึดอำนาจของตั้งโต๊ะ (ตอนที่ 20)

การที่อำนาจเป็นที่ใฝ่หาของผู้คน เนื่องจากอำนาจนั้นสามารถบันดาลให้เกิดขึ้นทั้งสมบัติและวิบัติ ทั้งความเจริญรุ่งเรืองและเสื่อมถอย ทั้งศานติและวุ่นวาย และบันดาลได้แม้กระทั่งสงครามหรือสันติภาพ แต่ตัวอำนาจเองนั้นกลับไม่ใช่ทั้งสมบัติหรือวิบัติ ไม่ใช่ความเจริญรุ่งเรืองหรือเสื่อมทรุด ไม่ใช่ศานติหรือวุ่นวาย และไม่ใช่ว่าทั้งสงครามหรือสันติภาพ ตัวอำนาจจะเป็นประการใดนั้น ขึ้นอยู่กับคน เพราะคนเป็นผู้ใช้อำนาจ และต้องรับผลแห่งอำนาจตลอดจนผลแห่งการใช้อำนาจนั้นด้วย

อำนาจจึงอุปมาด้วยน้ำ น้ำจะมีรูปร่างประการใดย่อมขึ้นอยู่กับภาชนะอันเป็นที่รองรับ อุปมาฉันใดอุปไปไมยกี่ฉันนั้น แต่อำนาจก็หาได้อยู่ประจำที่ไม่ หากเคลื่อนตัวไปอย่างไม่หยุดยั้ง ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใดช่วงชิงอำนาจได้ ใช้อำนาจเป็น และเห็นความสำคัญทะนุถนอมไว้ดั่งดวงใจ

รัฐบาลบางรัฐบาลแม้ว่าช่วงชิงได้มาซึ่งอำนาจแล้ว แต่รักษาไว้ไม่ได้ ใช้อำนาจไม่เป็น อำนาจนั้นก็พลุดจากมือไป ในช่วงเวลาอันสั้นบ้าง ยาวบ้าง ย่อมมีปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ แต่วันเวลาที่ครอง อำนาจอยู่ในมือจะสั้นยาวประการใด หาได้มีความสำคัญไม่ ความสำคัญอยู่ที่การใช้อำนาจนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนหรือไม่ รัฐบาลบางรัฐบาลชิงอำนาจได้ ใช้อำนาจเป็น และเห็นความสำคัญ ทะนุถนอมไว้ดั่งดวงใจ แต่ครั้นถึงเวลาใช้อำนาจแทนที่จะใช้อำนาจนั้นให้เป็นไปเพื่อบ้านเกิดเมืองนอน และอาณาประชาราษฎร์ กลับใช้อำนาจไปในทางขายชาติ เปิดโอกาสให้ต่างชาติเข้ามายึดครองเศรษฐกิจของบ้านเมือง กดขี่ข่มเหงประชาชน อำนาจและการใช้อำนาจแบบนี้จึงเป็นอำนาจที่แปรสภาพกลายเป็นอำนาจของทรราช อันเป็นที่ประณามหยามเหยียดของผู้คนทั้งแผ่นดิน ประวัติศาสตร์เคยเป็นมาประการใด ปัจจุบันก็ยังเป็นไปประการนั้น

พลันที่สิ้นแผ่นดิน เลนเต้ อำนาจรัฐได้เคลื่อนจากมือของลิบซันที่และเกิดสุญญากาศแห่งอำนาจอยู่ระยะหนึ่ง หลังจาก โจจิ้น และขุนนางได้สถาปนา หองจูเปียน ขึ้นเป็นฮ่องเต้แล้ว อำนาจนั้นจึงได้เคลื่อนมาอยู่ในมือของโจจิ้น ซึ่งเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ฐานะของโจจิ้นในขณะนั้นสูงส่งยิ่ง ตัวเองเป็นถึงผู้สำเร็จราชการแผ่นดินคุมกำลังทหารทั้งปวงไว้ในมือลิบซัน มีฐานะเป็นลุงของฮ่องเต้ เป็นพี่ชายของไทเฮาและเป็นพี่ใหญ่ของผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

ฐานะและอำนาจเช่นนี้จะมีสักกี่คนในโลกที่จะมีโอกาสมีได้ แม้ในสามก๊กซึ่งดำเนินผ่านกาลเวลาร่วมร้อยปี ก็หาเป็นผู้ใดมีฐานะแล อำนาจเสมอด้วย โจจิ้น แม้แต่สักคนเดียวไม่ แต่ฐานะและอำนาจเหล่านี้ โจจิ้นไม่สามารถรักษาไว้ได้ เพราะใช้อำนาจไม่เป็น อำนาจจึงหลุดลอยไปพร้อมกับศิระชนบ่อาของตน ความจริงแล้ว โดยฐานะและอำนาจของ โจจิ้น นั้น ลิบซันที่ยอมไม่ใช่คู่ต่อสู้ และไม่มีทางที่จะเป็นพิษเป็นภัยอะไรแก่ โจจิ้น ได้ โจจิ้น จึงไม่ชอบที่จะยอมตนเข้าเป็นคู่พิพาทกับลิบซันที่ ทั้งลิบซันที่นั้นก็ก็ได้แสดงท่าทีและเคลื่อนไหวสวามิภักดิ์ต่อตระกูล "โฮ" แล้ว ชอบที่จะสร้างฐานอำนาจของตนให้มั่นคงเข้มแข็งเสียก่อน แม้มีเจตนาที่จะสังหารลิบซันที่เสีย ก็ยังสามารถละไว้ก่อนแล้วจัดการในภายหลัง ก็ไม่เห็นจะมีสิ่งใดเป็นที่เสียหาย

หนทางกำจัดลิบซันที่ก็มีอยู่นับพันหมื่นวิธี แต่โจจิ้นไม่ทำและทำไม่เป็น กลับไปเลือกเอาแผนการของอ้วนเสี้ยว ให้เรียกกอง ท้าหัวเมืองเข้าเมืองหลวง เสมอด้วยการชี้ข้างจับตักแดนและถือได้ว่าเป็นแผนการที่โง่และบัดขบที่สุดในประวัติศาสตร์ แม้ตัดสินใจรับเอาแผนที่โง่และบัดขบที่สุดแล้วก็ยังทำไม่เป็น เพราะแทนที่จะรีบดำเนินการให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด และด้วยการปิดล้อมอย่างเข้มงวด กลับทอดเวลาอ้อยอิ่ง แล้วยังทำการเอิกเกริกให้ฝ่ายปรปักษ์รู้ตัว วางแผนสังหารตัวเสียก่อน

ประมาทถึงเพียงนี้แล้ว มิหนำซ้ำยังประมาทหนักเข้าไปอีก ทั้งๆ ที่คิดจะสังหารลิบซันที่และการเอิกเกริกเพียงนี้แล้ว กลับเดินทางเข้าไปถึงถิ่นของลิบซันที่ ทั้งๆ ที่ควรรู้ได้ว่าในเขตพระราชฐานชั้นในนั้นองครักษ์หรือคนช่วยเหลือของตัวเข้าไปไม่ได้ ดังนี้ อำนาจในมือของโจจิ้นจึงหลุดลอยไปพร้อมกับศิระชนของ โจจิ้นเอง

ฝ่าย ตั้งโต๊ะ นั้นเล่า เผ่าคอยหาโอกาสยึดอำนาจรัฐมานานแล้ว สบโอกาสได้ก็เพราะแผนการอันโง่และบัดขบของ อ้วนเสี้ยว นั้น ตั้งโต๊ะ เป็นคนหยาบซำกักขฬะ โหสเก้แรงจัด ล้ำพืดอนมีข้อดีอยู่ประการเดียวเท่านั้นคือมีน้ำใจรักทหาร และรักคนมีฝีมือ ดังนั้นล้ำพืดตั้งโต๊ะ ย่อมจะคิดและทำการใหญ่ไม่ได้ แต่จะมองเฉพาะตัว ตั้งโต๊ะ ก็ไม่ได้ หากต้องมองให้เห็นถึงสิ่งสองสิ่งทีประกอบกันเข้าแล้วทำให้ ตั้งโต๊ะ เรื่องอำนาจจลาจลขึ้นมาได้

นั่นคือกำลังทหารยี่สิบหมื่นของตั้งโตะอย่างหนึ่ง และขุนซื่อหรือที่ปรึกษาคนสำคัญของตั้งโตะที่มีนามว่าลิวอีกอย่างหนึ่ง

สถานการณ์ในยามที่ หองจูเปียน เสวยราชย์นั้น ไม่ปรากฏว่ามีเมืองใดหรือขุนนางผู้ใดมีกบฏซื่อ แม้ โฮจิ้น ซึ่งครองอำนาจสูงสุดก็หาปรากฏว่ามีกบฏซื่อไม่ มีการสิ่งใดก็สอบถามความคิดเห็นกับคนที่อยู่ใกล้โดยไม่เลือกหน้า เป็นครั้งเป็นคราว บางครั้งก็ปรึกษาเอากับอ้วนเสี้ยว และ โจโฉ จึงทำให้การดำเนินงานทางการเมืองของโฮจิ้น และหัวเมืองต่างๆ รวมทั้งขุนศึกทุกคนไร้ทิศทาง ขาดความต่อเนื่องและมีลักษณะเฉพาะหน้าเสียเป็นส่วนใหญ่

กระบวนการเคลื่อนไหวทั้งหลายของตั้งโตะจึงแยกไม่ออกจากสติปัญญาของกบฏชื่อนามลิว แต่ทั้งนี้อานาภาพแห่งสติปัญญาของ ลิวสามารถแสดงพลาณาภาพได้ ก็ด้วยตั้งโตะมีข้อดีอยู่อีกประการหนึ่งก็คือรู้ตัวเองว่ามีจุดอ่อน ดังนั้น จึงมีความเป็นปกติที่จะไม่คิดพิจารณาเรื่องใดด้วยตนเอง หากจะปรึกษาหารือการต่าง ๆ ด้วยลิว อยู่เสมอ ดังนั้น สติปัญญาของลิวจึงมีบทบาทนำและครอบงำกระบวนการเคลื่อนไหวต่างๆ ของตั้งโตะ คนแบบ ตั้งโตะ นั้น หากจะเปรียบเหมือนคนตาบอด แต่ยอมเป็นคนตาบอดที่มีหูตาสว่างด้วยสติปัญญาแห่ง ลิว นั้น

การเคลื่อนทัพของตั้งโตะจากเมืองซีหลงเข้าเมืองหลวงหนึ่ง การปลงทัพกลางทางแล้วขอรับพระบรมราชานุญาตจากฮ่องเต้เสียก่อนหนึ่ง เคลื่อนทัพถึงเมืองหลวงแล้วตั้งทัพนอกกำแพงพระนคร แต่ไม่เรียกร้องให้ส่งเสบียงที่มาสังหารหนึ่ง เห็นเพลิงไหม้ในพระราชวังแล้ว ยังคุมกำลังตั้งมั่นคอยโอกาสจนเหตุการณ์ปกติแล้วจึงไปปรับฮ่องเต้คืนวัดกลับพระนครอีกหนึ่ง ทั้งห้าประการนี้มีใช่เหตุการณ์ที่จะมองข้ามไป

สามก๊กฉบับหลักทุกฉบับไม่ได้ให้ความสำคัญในการหาประการดังกล่าว และข้ามไปอย่างน่าเสียดาย แลเมื่อการทั้งห้าประการนี้เป็นเรื่องสำคัญ จึงควรจะได้หันกลับมามองถึงเบื้องลึกของแผนการดังกล่าวของฝ่ายตั้งโตะ มิฉะนั้นแล้วสามก๊กฉบับคนชายชาตินี้ก็จะขาดอรรถรสไป และเมื่อมองด้วยพินิจพิเคราะห์โดยควร ก็จะแลเห็นถึงแผนการยึดอำนาจอันแยบยลและอำมหิตของฝ่าย ตั้งโตะ ที่เกิดแต่สติปัญญาของ ลิว

การตัดสินใจเคลื่อนทัพจาก เมืองซีหลง เข้าเมืองหลวง ทั้งๆ ที่หัวเมืองอื่นไม่ยอมเคลื่อนทัพเพราะเกรงพระราชอาญานั้น นับเป็นการฉวยโอกาสครั้งสำคัญ แต่มีความเสี่ยงภัยอยู่มาก ฝ่าย ลิวยอมประมาณสถานการณ์ชัดเจนแล้วว่าคุ้มแก่การเสี่ยง และเสี่ยงไปแล้วยังคงกุมสถานการณ์ไม่ให้เกิดเป็นฝ่ายถูกกระทำได้ เหตุผลอยู่ตรงที่การอ่านสถานการณ์กระจ่างว่าอำนาจรัฐในขณะนั้นอยู่ในกำมือของโฮจิ้น ไม่ได้อยู่ที่ฮ่องเต้ เมื่อโฮจิ้นเป็นผู้ถืออำนาจยอมเป็นผู้ถือกฎหมายด้วย การดำเนินการตามคำสั่งของโฮจิ้นผลที่แท้ก็คือดำเนินการตามความเห็นชอบของผู้ถือกฎหมาย ราชภัยยอมไม่เอื้อมมาเอาโทษแก่ตั้งโตะได้

หัวเมืองต่าง ๆ อ่านสถานการณ์ไม่กระจ่างจึงไม่กล้าเคลื่อนทัพ โอกาสอันยิ่งใหญ่จึงเป็นของ ตั้งโตะ แต่เพียงผู้เดียว ครั้นเดินทัพแล้ว เพื่อให้เกิดความมั่นใจและประกันไม่ให้เกิดความผิดพลาด ลิว จึงเสนอให้ปลงทัพไว้ก่อน แล้วขอรับพระบรมราชานุญาตเสียอีกชั้นหนึ่ง เพียงเท่านี้ก็ยิ่งแลเห็นถึงความชอบด้วยเหตุและผล แต่ความคิดของ ลิว นั้นโหดเหี้ยมอำมหิตกว่าที่คาดคิด เพราะนั่นคือกลศึกชนิดหนึ่งที่ต้องการให้คู่ปรปักษ์ฆ่ากันเองเสียก่อนแล้วค่อยซุ่มมือเปิบในภายหลัง

เนื่องเพราะการปลงทัพไว้ก่อนยอมทำให้เวลาเนิ่นไป ส่งผลให้ ความขัดแย้งระหว่างลิบซันที่กับ โฮจิ้น ขยายตัวและรุนแรงยิ่งขึ้นอย่าง หนึ่ง ส่วนการขอรับพระบรมราชานุญาตจากฮ่องเต้ เนื้อแท้ก็คือการทำให้ลิบซันที่ใต้รู้ว่า โฮจิ้น สั่งให้ทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวงเพื่อต้องการฆ่าลิบซันที่นั่นเอง เพราะ ลิว ยอมทราบตีว่าลิบซันที่ใกล้ชิดฮ่องเต้ เมื่อมีหนังสือกราบบังคมทูลถึงฮ่องเต้ ชั้นที่ยอมจะทราบความนัยทั้งปวงได้ แล้วยอมหาหนทางสังหาร โฮจิ้น เสีย เป็นแต่ว่าหนังสือไปถึงมือ โฮจิ้น เสียก่อน และถ้าหาก โฮจิ้นอ่านกลของ ลิว ออกก็อาจป้องกันแก้ไขสถานการณ์ได้ แต่คนแบบ โฮจิ้น ไม่เพียงแต่ไม่รู้กลศึก กลับจัดงานเลี้ยงโตะเชิญขุนนางมาปรึกษาให้เอ็กเกริก ทำให้ซันที่รู้ตัวเสียด้วยตนเอง

เมื่อยกทัพถึงเมืองหลวงตั้งอยู่นอกกำแพงพระนครแล้ว ทำเฉยเสียไม่เรียกให้ส่งลิบซันที่ออกมาเพื่อสังหารเสียตามภารกิจ เนื้อแท้ก็คือการเร่งสถานการณ์ให้ลิบซันที่กับโฮจิ้นพาดพิงกันจนบาดเจ็บล้มตายกันเสียก่อน ครั้นเห็นเพลิงไหม้ขึ้นในพระราชวังแล้วยังคงสงบนิ่งคุมกำลังตั้งมั่น ไม่ติดต่อกับราชสำนักและไม่ให้ความช่วยเหลือใดๆ ก็คือการดำเนินกลยุทธ์ "นั่งบนภูตูลือกัดกิน" หากได้อยู่ร่วมในค่ายของ ตั้งโตะ ก็ย่อมจะเห็นตั้งโตะ แล ลิว กำลังตีมฉลองกันด้วยความเบิกบานใจยิ่งว่าแผนการที่กำหนดไว้ได้ดำเนินไปเป็นรูปร่างสมความคิดเกือบทุกประการแล้ว

ข่าวการตายของโฮจิ้นที่ประดูพระตำหนักโฮไทเฮานั้น มีหรือที่จะรอดพ้นสายตาลีโยไปได้ ถึงขั้นนี้ลียคงตบโตะตั้งผางแล้วว่าการครั้งนี้สมความคิดเราแล้ว ตั้งโตะท่านเตรียมตัวครองอำนาจแทนโฮจิ้นเถิด ครั้นขุนนางขุนนางราชสำนักพร้อมภรรยาที่นั่งอันว่างเปล่าเคลื่อนออกไปนอกพระนคร ลีย ย่อมพินธงได้แล้วว่าโอกาสทองของการบรรลุแผนโดยสมบูรณ์ที่หายากยิ่งได้มาถึงแล้ว จึงเสนอให้ตั้งโตะ จัดขบวนทัพออกไปปรับเสด็จนิวัตสุพระนคร เพื่อจะได้ถือโอกาสนั้นแทรกแซงกิจการภายในราชสำนัก อันความพิศวาสแห่งชายหญิงจะยากลำบากอยู่ที่การสำเร็จความปรารถนาในครั้งแรกฉันใด การเข้าแทรกแซงกิจการภายในราชสำนักของตั้งโตะก็ยากลำบากแต่เพียงครั้งแรกฉันนั้น

กำลังทหารที่กอดันอยู่นอกกำแพงพระนครอยู่ถึงสิบหมื่น เมื่อประกอบเข้ากับการคุมกำลังทหารถึงสามพัน อารักขาสองเต้เสด็จนิวัตสุพระนคร ในขณะที่ขุนนางอื่นไม่มีกำลังทหารเลย จะมีบ้างก็แต่ อ้วนเสี้ยว คุมทหารเพียงห้าร้อยคนในขบวนเสด็จ ภาพลักษณ์ที่ปรากฏต่อขุนนางแลราษฎรก็คือ ตั้งโตะ เป็นพระเอกของเรื่อง เป็นภาพลักษณ์ของฝูงงรักภักดีที่คุ้มครองพิทักษ์ สองเต้กลับพระนครได้สำเร็จ

เป็นภาพของพระเอกที่แลเห็นได้ว่ามีอำนาจเหนือกว่าคนทั้งปวง ดังนั้น โดยวิสัยใจคนที่ช่างไหนใครชนจะมีอำนาจแล้วก็จะเข้าด้วยช่วยกระพือ จึงทำให้ขุนนางข้าราชการหันเหเข้ามาเข้าร่วมด้วย ตั้งโตะมากขึ้นทุกที และมากจนกระทั่งอ้วนเสี้ยว โจโฉ และขุน นางที่เคยเป็นพรรคพวกของโฮจิ้นกระดิกตัวอะไรไม่ได้ แม้กำลังทหารของโฮจิ้น เองเมื่อขาด โฮจิ้น เสียแล้วก็เหมือนเรือขาดหางเสือ จะหวังให้คนในตระกูล "โฮ" เป็นหลักก็สิ้นหวัง เพราะ โฮเบียว ผู้ช่วยผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ซึ่งมีกำลังทหารอยู่ ในมือก็ถูก บินของ ลูกน้อง หน้าโง่ของโฮจิ้น สังหารเสียแล้ว โฮไท-เฮาเล่าก็เป็นอิสตรี ไม่สิ้นหัดและไม่มีความสามารถที่จะสั่งการทางการทหารได้

เหตุนี้ กำลังทั้งทหารและขุนนางในพระนครจึงคุมกันไม่ติด ในขณะที่กำลังข้างฝ่ายตั้งโตะเติบโตใหญ่เข้มแข็งยิ่งขึ้นทุกที จึงทำให้ดุลอำนาจฝ่ายที่จะต่อต้านอ่อนแอและเคลื่อนไหวใดๆ ไม่ได้ ดังนั้น กำลังที่รุกเพื่อยึดอำนาจรัฐของตั้งโตะจึงรุกคืบไปอย่างง่ายดาย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ตั้งโตะแผ่อำนาจ (ตอนที่ 21)

ตั้งโตะคนถ่อยชั่วช้าในประวัติศาสตร์ของจีนคิดอ่านจะถอดหงจูเปียนผู้พี่ออกจากตำแหน่งสองเต้ แล้วจะตั้งหงจูเหยียบผู้น้องขึ้นเป็นสองเต้แทน สามก๊กทุกฉบับว่าตรงกันว่าเป็นเพราะตั้งโตะประทับใจหงจูเหยียบ ที่มีสติปัญญาพูดจาหลักแหลมตั้งแต่ครั้งแรกพบแต่สถานการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบเข้ากับวัตถุประสงค์หลักในการเคลื่อนทัพเข้าเมืองหลวงภายใต้บัลลังก์มังกรของ ตั้งโตะ แล้ว เหตุผลที่ว่ามาจึงมีฐานะเป็นเพียงเปลือกนอกที่ห่อหุ้มแก่นแท้ไว้เท่านั้น แก่นแท้ของเรื่องคือผลประโยชน์ในทางการเมือง เพราะประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าหากหงจูเปียนครองราชบัลลังก์ต่อไป อำนาจรัฐย่อมตกอยู่ที่ โฮไทเฮา พระราชมารดา ตีร้ายก็อาจโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ขุนนางในเมืองหลวงคนใดคนหนึ่งขึ้นเป็นที่ผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน

หากวันนั้นมาถึง ก็ย่อมมีรับสั่งให้ตั้งโตะเคลื่อนทัพกลับเมืองซีหลง เพราะเหตุการณ์จลาจลวุ่นวายในพระนครได้สงบลงแล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่กองทัพของ ตั้งโตะ จะตั้งอยู่นอกกำแพงพระนครอีกต่อไป และถ้าเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นย่อมทำให้การเคลื่อนทัพเข้าเมืองหลวงเป็นหมัน ความฝันและโอกาสอันยิ่งใหญ่ ตลอดจนแผนการทั้งปวงที่ดำเนินไปก็จะสลายไปสิ้น ในทางตรงกันข้ามหากสามารถถอดหงจูเปียนออกจากราชบัลลังก์แล้วตั้งหงจูเหยียบผู้น้องได้สำเร็จ ย่อมตัดรอนอำนาจฝ่ายอื่นให้สิ้นไป อำนาจทั้งปวงย่อมตกอยู่ที่ตั้งโตะเพราะเป็นผู้สถาปนา สองเต้พระองค์ใหม่สถานหนึ่ง

ทั้งหงจูเหยียบยังทรงพระเยาว์นัก กำพร้าทั้งพ่อและแม่ โอกาสย่อมเปิดช่องให้ตั้งโตะก้าวสู่ตำแหน่งผู้ สำเร็จราชการแผ่นดินโดยสะดวก การยึดอำนาจรัฐภายใต้บัลลังก์ มังกรก็จะสำเร็จสมบูรณ์ดังประสงค์อีกสถานหนึ่ง นี่จึงเป็นเหตุผลทางการเมืองที่เป็นแก่นแท้ทางความคิดของ ตั้งโตะ ภายใต้บทบาทนาแห่งสติปัญญาของ ลีย กุนซือเจ้าปัญญาผู้นั้น การข้างราชสำนัก เมื่อสองเต้และพระอนุชาเสด็จกลับถึงพระราชวังแล้ว โฮไทเฮา ก็มี ความยินดียิ่งที่ทั้งสองพระองค์ปลอดภัย และการจลาจลวุ่นวายก็ได้สงบลง จึงให้สำนักพระราชวังตรวจตรา

ทรัพย์สิ่งของมีค่าในท้องพระคลัง ปรากฏว่าทุกสิ่งยังคงอยู่ครบถ้วน ชาติอยู่แต่ตราพระราชสัญลักษณ์ หยกสำหรับองค์พระมหากษัตริย์ได้สูญหายไป พยายามตรวจหาเท่าใดก็ไม่พบ

การข้างนอกพระราชวัง กองทัพสืบหมิ่นของตั้งโต๊ะซึ่งตั้งประชิดอยู่นอกกำแพงพระนครนั้นถึงแม้ว่าการจลาจล วนวายในพระนครสงบยติลง และสืบชั้นที่ก็ถูกล้างบางไปแล้ว ก็ยังไม่ยอมถอนทัพกลับเมืองซีหลง และไม่มีที่ ท้าว่าจะถอนทัพกลับเมืองซีหลงแต่ประการใด กระนั้นหามิชนางข้าราชการหรือผู้ใดผู้หนึ่งหาญกล้าว่า กล่าวถึงเรื่องนี้ แม้เพียงเอ่ยถึงเรื่องนี้ก็ยังไม่ผู้ใดยินยอมเอ่ยปาก การที่ไม่มีผู้ใดว่ากล่าวทักท้วงหรือกล่าวถึง เรื่องการถอนทัพ ยิ่งทำให้ตั้งโต๊ะฮึกเหิม เพราะนั่นคือสัญญาณผลการทดสอบทั้งกำลังพลและกำลังขวัญ ของ เหล่าขุนนางข้าราชการที่ประจักษ์ชัดว่าใน ลกเอียงราชธานี นี้ ไม่มีขุนนางข้าราชการหรือผู้ใดหาญกล้าท้าทาย บารมีของ ตั้งโต๊ะ แม้แต่สักคนเดียว

ดังนั้น ตั้งโต๊ะ จึงกำเริบเลิบบานมากยิ่งขึ้น ถึงวันสองเด้อออกว่าราชการ ตั้งโต๊ะ ซึ่งเป็นเจ้าเมืองบ้านนอก ไม่มี หน้าที่เฝ้าก็ถืออำนาจ เข้าเฝ้าถึงในท้องพระโรงตามอำเภอใจ ไม่ยำเกรงกฎหมายลักษณะกบฏศึกที่มีโทษ ประหารถึงเจ็ดชั่วโคตร ถือดีว่ามีอำนาจทหารอยู่ในมือ อำนาจกฎหมายบ้านเมืองไม่สามารถเอื้อมมาถึงตัวได้ เข้าทำนอง "เมื่อเสียงปิ่นดั่งขึ้น เสียงกฎหมายก็ต้องเจีบบสงบ" ฉะนั้น ก่อนจะเสด็จออก ขุนนางข้าราชการ จะต้องพร้อมเข้าประจำที่เฝ้าของตน ตั้งโต๊ะ ซึ่งไม่มีที่เฝ้ากลับไปยืนเฝ้าอยู่หน้าบรรดาขุนนางข้าราชการทั้ง ปวง ทั้งมิได้แสดงความคารวะขุนนางผู้ใหญ่ตามธรรมเนียม นักเข้าก็เอาทหารเอกที่ติดตามมาในกองทัพเข้า ไปรักษาการณ์ในท้องพระโรง

เมื่ออำนาจ ตั้งโต๊ะ ปรากฏขนาดนี้ ขุนนางข้าราชการและพ่อค้าวาณิช ในเมืองหลวงจึงมาเข้าด้วยเป็นอันมาก แม้นายทหารแลทหารทั้งปวงที่เคยอยู่ในบังคับบัญชาของโฮจิ้น และ โฮเบียว ตลอด จนทหารล้อมวังในบังคับ ของชั้นที่ ตั้งโต๊ะ ก็เกลี้ยกล่อมเอาเป็นพวกสิ้น กำลังอำนาจของ ตั้งโต๊ะ จึงแผ่เข้าครอบคลุม ลกเอียงราชธานี ทั้งในและนอกกำแพงพระนคร เมื่อไพร่พลทั้งที่มาในกองทัพและที่มาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยมีเป็นจำนวนมากขึ้น ค่าใช้จ่ายในกองทัพและในการดูแลขุนนางข้าราชการ ตลอดจนบรรดาทหารทั้งปวง ก็มากตามไปด้วย ภาระค่า ใช้จ่ายได้เพิ่มมากขึ้นทุกทีจนเกินกำลังที่เตรียมมาจาก เมืองซีหลง ตั้งโต๊ะ จึงสั่งให้ขุนนางผู้รับผิดชอบพระ คลังหลวงเบิกเงินจากท้องพระคลังมาเป็นค่าใช้จ่าย ประหนึ่งว่าค่าใช้จ่ายของตัวเป็นค่าใช้จ่ายของราชสำนัก ไปด้วย ถึงขั้นนี้ยังไม่มีผู้ใดกล้าทักท้วง ตั้งโต๊ะจึงให้บรรจทหารที่ตามมาแต่เมืองซีหลงและพ่อค้าวาณิชที่ สวามิภักดิ์เป็นขุนนางและข้าราชการของราชสำนัก กินเงินเดือนเบี้ยหวัดของราชสำนักตั้งแต่นั้น

แต่ความที่ผู้คนที่มาเข้าเป็นพวกด้วยมากขึ้นทุกที หากจะเบิกเงินจากคลังหลวงมาใช้มากเกินไปก็จักเป็นที ครหา ดังนั้นการแสวงหา เงินนอกระบบจึงเกิดขึ้นโดยอาศัยกำลังอำนาจเป็นตัวกดดันบีบบังคับ บรรดาขุนนาง ข้าราชการและพ่อค้าวาณิชที่ซื่อสัตย์แล้วอำนาจตั้งโต๊ะ ก็ต้องนำทรัพย์เงินทองมาบริจาค บางพวกบาง เหล่าบริจาคเพื่อหวังจะเข้าเป็นพวก เพื่ออาศัยบารมีอิทธิพลของ ตั้งโต๊ะกดขี่ข่มเหงเพื่อนขุนนางข้าราชการ ด้วยกัน บางพวกก็บริจาคเพื่อหวังได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง โดยไม่ต้องคำนึงถึงความดีความชอบในการทำ หน้าที่ราชการกันอีกต่อไป บ้างก็บริจาคเพื่อจะได้อภิสิทธิ์ในการค้าขายทั้งส่วนที่ชอบด้วยกฎหมายและส่วนที่ ผิดกฎหมาย รวมถึงการบริจาคเพื่อการเปิดบ่อนการพนันรวมทั้งการค้า ของเถื่อนนานาชนิด

บรรดาผู้มีอิทธิพลทั้งในเมืองหลวงและต่างเมือง ต่างได้พากันเข้าสวามิภักดิ์ต่อตั้งโต๊ะสิ้น คนเหล่านี้ยินยอม พร้อมใจจ่ายค่าส่วยสินบนให้กับตั้งโต๊ะ อย่างเต็มที่ แต่ค่าส่วยสินบนที่ต้องจ่ายไปนั้นหากจะเทียบกับ ผลประโยชน์ที่ได้จากการกระทำอันไม่ชอบด้วย กฎหมายและศีลธรรม ย่อมห่างไกลกันนัก ค่าส่วยสินบนชนิด นี้ยังมีมากขึ้นเท่าใด ความเดือดร้อนทุกข์เข็ญที่เกิดขึ้นแก่อาณาประชาราษฎร์จากการกระทำย่ำยีของบรรดาผู้มี อิทธิพล เหล่านี้ยังมีมากกว่าหลายเท่าตัว

เมื่อบารมีและพรรคพวกของ ตั้งโต๊ะ ในเมืองหลวงมากขึ้นอย่าง ไม่หยุดยั้งเช่นนี้ สวณราชการทุกส่วนจึงตกอยู่ ในอำนาจ ตั้งโต๊ะ สิ้น หน่วยราชการบางหน่วยแม้ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงก็ไม่มีผู้ใดหาญกล้าไม่คล้อยตามความ ต้องการของ ตั้งโต๊ะ และพวกได้ ดังนั้นตั้งโต๊ะจึงได้วางคนของตนเองลงในตำแหน่งขุนนางข้าราชการแทบทุก หน่วย ทำให้บรรดาขุนนางข้าราชการที่หวังได้เลื่อนยศขั้นตำแหน่งงาน แต่ไม่มีโอกาสได้บำเหน็จความชอบ ตามปกติ จึงต้องพากันวิ่งเข้าหา ตั้งโต๊ะ และพรรคพวกกันจำละหวั่น ทั้งหมดต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนในการ ชื้อหาตำแหน่ง

เหตุนี้ การค้าขายตำแหน่งจึงเกิดขึ้น เช่นเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นเมื่อครั้งสืบชั้นที่เรื่องอำนาจ ขุนนางข้าราชการที่ ไม่มีเงินซื้อตำแหน่ง หรือไม่มีเงินคารักราชเก้าอี้ตำแหน่งก็จะถูกถอด ถูกปลด หรือถูกโยกย้ายไปอยู่ที่อื่น ราชการบ้านเมืองจึงปั่นเฟือนไปอีกครึ่งหนึ่ง เป็นธรรมดาของการปกครองที่ถ้ามีการซื้อขายตำแหน่งกันแล้ว

ขุนนางข้าราชการที่สัดยศต่อแผ่นดินชื่อตรงต่อทกกฎหมายและเห็นแก่ความร่มเย็นเป็นสุขของราษฎรยอมหมดสิ้นขวัญกำลังใจ ส่วนขุนนางข้าราชการที่ได้ดี มีอำนาจขึ้นจากการซื้อตำแหน่งก็ยอมขายอำนาจที่ได้มาเพื่อแสวงหาประโยชน์ในลักษณะค้ำกำไร จึงมีการใช้อำนาจขายผลประโยชน์ของรัฐ ขายความยุติธรรม ขายอภิสิทธิ์ ขายของผิดกฎหมายและขายทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถขายได้ รวมทั้งการขายชาติและขายตัวเองภายใต้ระบบการค้าตำแหน่งแบบนี้ กฎหมายบ้านเมืองจึงหมด ความศักดิ์สิทธิ์ เพราะใช้บังคับกับคนบางพวกที่ไม่ใช่พวกของผู้มีอำนาจเท่านั้น แต่สำหรับผู้มีอำนาจหรือพรรคพวกแล้วกลับมีอภิสิทธิ์ อยู่เหนือกฎหมายบ้านเมือง ทำการใดได้ตามอำเภอใจ ไม่ยำเกรงกฎหมายและความรู้สึกนึกคิดของราษฎรอีกต่อไป

เมื่อระบบบริหารราชการแผ่นดินกลายเป็นแบบการค้าที่วุ่น การทุจริต การฉ้อราษฎร์บังหลวงจึงเกิดขึ้นและขยายตัวไปอย่างแพร่หลาย ราษฎรไม่ได้รับความเป็นธรรมในทุก ๆ ทาง ถูกกดขี่ข่มเหงมากขึ้นทุกที ความยากจนคนแค้นและความเดือดร้อนเกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า นานวันเข้าทั้งขุนนางข้าราชการและราษฎรที่ไม่มีกินไม่มีใช้ก็ออกปล้นชิงวิ่งราวกันโดยทั่วไป ข้าเดิมทุกข์ยากแก่บ้านเมืองและราษฎรหนักขึ้นไปอีก ดังโตะ ในยามนี้จึงกำเรบใจถึงขนาดขับม้านำทหารเข้าไปเที่ยวเล่นในย่านการค้าในเมืองหลวงตามความพอใจโดยไม่คำนึงว่าใครจะได้รับผลกระทบเดือดร้อนเสียหายแต่อย่างใด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ ตอนนี้นำตั้งโตะและ "พรรคพวกทั้งปวง เก็บเอาทรัพย์สินสิ่งสิ้นทั้งปวง ของอาณาประชาราษฎร์เป็นอันมาก ผู้ใดมิได้ไว้กล่าว "เป่าสิ้น" ขุนนางตงฉินผู้รักดีต่อแผ่นดินมีน้ำใจจงสารถราชกร ที่ได้รับความเดือดร้อนหนัก จึงไปปรึกษากับอ้วนเสี้ยวว่า "ตั้งโตะนี้นานไปเห็นจะทำการกำเรบขึ้น เราจะคิดล้างมันเสียให้ได้ก่อน"

อ้วนเสี้ยวขุนนางหน้าโง่ ซึ่งเป็นเจ้าความคิดให้เรียกกองทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวง แม้จะโง่บัดซบสักเพียงไหน ครั้นวันนี้ก็ได้แล เห็นโทษภัยจากความคิดโง่ของตัว แต่คิดไม่ออกว่าจะแก้ไขเหตุ การณอย่างไร จึงบายเบี่ยงเลี่ยงไปเสียต้อๆ ว่า "การแผ่นดินเพิ่งสงบ ครั้นเราจะด่วนทำดั่งนั้นไม่ควร" สิ่งที่ควรในความคิดของ อ้วนเสี้ยวหรือจะเป็นว่าต้องรอให้ ตั้งโตะ ยึดอำนาจรัฐเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียก่อนจึงค่อยทำการ ถ้าเช่นนั้นก็ยิ่งเป็นความคิดที่โง่บัดซบขึ้นไปอีก เป่าสิ้นไม่ละความพยายาม จึงไปหา อ้องอ้วน ขุนนางผู้ใหญ่ ปรึกษาเหมือนกับ อ้วนเสี้ยวทุกประการ อ้องอ้วน จึงว่า "คิดดั่งนี้ก็ชอบอยู่แล้ว ของดแต่พอปรึกษากันดูก่อน" เป่าสิ้น เห็นว่าคำตอบชนิดนี้คือการบายเบี่ยงไม่รับผิดชอบต่อบ้านเมือง ทั้งเห็นว่าขุนนางในเมืองหลวงมีแต่คนซี้ฉลาดตาขาวเอาแต่ตัวรอด ไม่เป็นร้อนด้วยแผ่นดินและราษฎร จึงเสียใจนัก คิดการไปข้างไหนก็ตีบตัน เห็นว่าขึ้นอยู่ในเมืองหลวงต่อไปจักเป็นอันตราย จึงพาทหารในสังกัดของตนหนีออกจากเมืองหลวง ไปอยู่ที่ ภูเขาไท่ชาน

กำลังและอำนาจของ ตั้งโตะ เติบโตขึ้นจนคับ ลกเอียงราชธานี จึงพร้อมแล้วที่จะทำการใหญ่ตามความประสงค์ที่เดินทัพเข้าเมืองหลวง แต่ด้วยเหตุที่กำลังอำนาจชนิดนี้เป็นกำลังอำนาจที่อธรรม ศัตรูของ ตั้งโตะ จึงเกิดขึ้นและขยายตัวไปดาษดื่นทั้งแผ่นดิน ก่อตัวทางความคิดที่จะต้องกำจัด ตั้งโตะ ให้อวตวายไป ชะตากรรมของ ตั้งโตะ นับแต่นี้ไปจึงถูกสวรรค์สาปส่งให้ไม่มีวันสงบสุข สมดังโองการในพระคัมภีร์อัลกุรอานว่าไว้ว่า "สุเจ้าจงลุกขึ้นสู้ชนชั้นปกครองผู้อธรรม" ด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ตั้งโตะซื้อลิโป้ (ตอนที่ 22)

ตั้งโตะแผ่อำนาจครอบงำเมืองหลวงในทุกๆ ทาง แล้วก็มิได้ใจกำเรบ ขึ้นคิดอ่านดำเนินการตามแผนการเดิม ที่จะถอดฮ่องจูเปียน ออกเสียจาก บัลลังก์มังกร แล้วยกฮ่องจูเหียบผู้นองขึ้นเป็นฮ่องเต้แทน เพื่อตนเองจะได้ครองอำนาจรัฐ ครอบงำบัลลังก์มังกรเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ตั้งโตะ จึงให้เชิญลิยูที่ปรึกษาอาวุโสเข้ามาพบแล้วปรึกษาเรื่องนี้ ลิยู จึงว่า "ทุกวันนี้มีเจ้าก็เหมือนหนึ่งหาไม่ เสนาบดีสำเร็จราชการก็ไม่มี แผ่นดินเพิ่งสงบ ซึ่งท่านคิดทั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ให้ท่านเร่งคิดทำเถิด" ลิยู ได้เสนอแผนการให้ ตั้งโตะ จัดงานสโมสรสันนิบาตขึ้นที่พระราชอุทยาน แล้วให้เชิญขุนนางทุกระดับไปร่วมงาน เมื่อขุนนางไปพร้อมกันแล้วให้ประกาศเจตนารมณ์เรื่องนี้ให้เหล่าขุนนางทราบ ใครขัดขวางก็ฆ่าเสียเป็นการตัดไม้ข่มนาม คนทั้งปวงก็จะเกรงอาญาสิทธิ์ของ ตั้งโตะสืบไป

ข้อปรึกษาและความเห็นของที่ปรึกษาเข้ากันราวกับผีกับโลง ตั้งโตะ ฟังแล้วก็ยินดียิ่งนัก สั่งให้จัดงานสโมสรสันนิบาตแล้วให้เชิญขุนนางทุกระดับมาร่วมงานตามแผนของ ลิยู ขุนนางทั้งหลายที่ได้รับเชิญต่างเกรงใจและเกรงกลัวไม่กล้าขัดใจตั้งโตะ เพราะเกรงจะถูกเพ่งเล็งว่า หากไม่มาร่วมงานแล้วจะถูกถือว่าไม่ใช่พวก คิดแข็งข้ออย่างหนึ่ง หรือตั้งตนเป็นฝ่ายปรปักษ์ของ ตั้งโตะ อีกอย่างหนึ่ง ดังนั้นจึงมาร่วมงานกันอย่างพร้อมเพรียง

ตั้งโต๊ะ รอฟังข่าวอยู่ที่จวน ครั้นได้รับรายงานว่าบรรดาขุนนางมาพร้อมกันที่พระราชอุทยานแล้ว จึงขี่ม้ามีทหารองครักษ์ติดตามเป็นจำนวนมาก ทำเป็นส่งมาจนถึงหน้าประตูสวนหลวง แล้วลงจากม้าถือกระบี่เดินเข้ามาในงานสโมสรรสนินบาตนั้น

หลังจากงานเลี้ยงดำเนินไปครู่หนึ่ง เหล่าขุนนางได้ดื่มสุราแสดงคารวะกันตามธรรมเนียมแล้ว ตั้งโต๊ะ จึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังดุดการตวาดเอากับขุนนางทั้งปวงว่าท่านทั้งหลายจงฟังข้าพเจ้า มีเรื่องสำคัญของแผ่นดินที่จะปรึกษากับพวกท่าน แล้วว่าบัลลังก์จักรพรรดินั้นต้องครองโดยผู้มีสติปัญญาความสามารถ แต่ หองจูเปียนนั้นครองราชย์แล้วปรากฏว่าไร้สติปัญญา ไม่เป็นสง่าแก่ราชบัลลังก์เสื่อมเสียเกียรติยศของบ้านเมืองและราษฎร ต่างกับ หองจูเหียบ พระราชโอรสพระองค์เล็ก มีสติปัญญาหลักแหลมกล้าหาญ สามารถครองแผ่นดินให้เป็นปกติสุขได้ เราจึงคิดที่จะถอด หองจูเปียน เสีย แล้วให้ หองจูเหียบ เป็นฮ่องเต้แทน ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

เหล่าขุนนางฟังคำ ตั้งโต๊ะ แล้วตกใจ แต่พากันนิ่งเงียบ ทันใดนั้น เต็งหงวน เจ้า เมืองเต็งจิว ได้ลุกขึ้นยืนคัดค้านว่าเป็นการผิดธรรมเนียมแผ่นดิน และผิดกฎหมายเหี้ยมโหด แล้วกล่าวหา ตั้งโต๊ะ ว่าเป็นกบฏ ตั้งโต๊ะได้ยืนคำเต็งหงวนแล้วก็โกรธ เพราะคาดไม่ถึงว่าจะมีใครหาญกล้าบังอาจมาคัดค้านความเห็นตน จึงตวาดออกไปว่ากูปรึกษาในเรื่องที่เป็นคุณต่อแผ่นดิน มึงกลับคัดค้านไม่เห็นแก่ บ้านเมืองและราษฎร กูจะฆ่ามึงเสีย ว่าแล้วก็ชักกระบี่จะเดินเข้าไปหาเต็งหงวน

ขณะนั้น ลีอู๋ ที่ปรึกษาเจ้าความคิด อยู่ในเหตุการณ์เห็น ลีโป๋ ทหารเต็งหงวน ยืนเป็นสง่าน่าเกรงขามอยู่ข้างหลัง เต็งหงวน มีรูป ร่างสูงใหญ่แข็งแรงสมเป็นทหารเอก ในมือถือทวนในชุดเตรียมออกศึก เกรงว่า ตั้งโต๊ะ จะเป็นอันตราย และได้เห็นท่าทีของเหล่าขุนนางเป็นที่พอใจแล้ว จึงลุกขึ้นจากที่เข้าห้าม ตั้งโต๊ะ ไว้แล้วว่าวันนี้มีงานสโมสรรสนินบาต ขอบที่จะกินโต๊ะเสพสุราให้เป็นที่สุขสบายไม่ต้องมาวิวาทบาดหมางกันด้วยเล่า มีเรื่องราวอันใดค่อยปรึกษากันในที่ประชุมขุนนางในวันหน้าเถิด ว่าแล้วก็ขยิบตาให้สัญญาณเป็นความนัยแก่ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะ เห็นอากัปกิริยา ลีอู๋ ที่ปรึกษาดังนี้ ก็รู้ว่ามีนัยที่ผิดปกติ มองไปยัง เต็งหงวน อีกครั้งหนึ่งก็เห็น ลีโป๋ ถือทวนเป็นสง่าราวกับจะออกศึก ก็เข้าใจความหมายแห่งสัญญาณของ ลีอู๋ ทำที่เป็นเกรงใจขุนนางข้าราชการแล้วนั่งลงกับที่ ในขณะที่เดียวกันนั้นเหล่าขุนนางก็ได้ห้าม เต็งหงวน ซึ่งชักกระบี่คมแข็งอยู่

เต็งหงวน ไม่พอใจ จึงขี่ม้าพา ลีโป๋ กลับไป เต็งหงวน ไปแล้วเหตุการณ์จึงค่อยสงบลง ตั้งโต๊ะ จึงว่าขึ้นอีกว่าความอันเรายกขึ้นปรึกษานี้ท่านทั้งปวงมีความเห็นฉันใด เหล่าขุนนางได้ยืนแล้วต่างวางจอกสุราลงกับโต๊ะแล้วพากันนิ่งเงียบกันต่อไปอีก

ขณะนั้น โลติด ขุนนางผู้ใหญ่ อดีตแม่ทัพปราบโจรโพกผ้าเหลือง ซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่หลังจากช่วยเหลือ โฮ้วไทเฮา ในวันไฟไหม้พระราชวัง ได้ลุกขึ้นแล้วทักท้วงว่า "ท่านปรึกษาข้อราชการนั้นผิดนัก พระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นพระราชบิดาเห็นว่าหองจูเปียนมีสติปัญญาแล้วก็เป็นที่พระราชบุตรเอก จึงให้เสวยราชสมบัติ ตัวท่านเป็นขุนนางหัวเมือง มิได้แจ้งกฎหมายในพระราชฐาน จะมาถอดหองจูเปียนซึ่งมิได้มีความผิดเสียมันไม่ชอบ"

ตั้งโต๊ะได้ฟังก็โกรธหนักที่การไม่สมความคิดตัว เพราะขุนนางเด๋ามาชักใบให้เรือเสีย คัดค้านในท่ามกลางสโมสรร จึงถอดกระบี่ออกอีกครั้งหนึ่งจะฟัน โลติด ส่วน แพ้เป็ก ขุนนางคนสนิทของพระเจ้าเลนเต้ เห็นเหตุการณ์จะบานปลายจึงได้เข้าห้ามไว้ แล้วว่ากับ ตั้งโต๊ะ ว่า โลติด นี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ รับราชการมาถึงสามแผ่นดิน มีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน จึงเป็นที่รักและเคารพของเหล่าขุนนางแลราษฎร การที่ท่านจะสังหาร โลติด เสีย จะทำให้ขุนนางแลราษฎรเกลียดชังท่านยิ่งนัก

อ๋องฮั่นขุนนางผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งก็ลุกเข้าไปห้าม ตั้งโต๊ะ เช่นเดียวกับ แพ้เป็ก แล้วว่าวันนี้พวกเราอยู่ในงานสโมสรรหน้าชาวหน้าเหล่าอยู่ มีราชการสิ่งใดเอาไว้ค่อยปรึกษาในวันหน้าเถิด ตั้งโต๊ะ ก็สงบลง เหล่าขุนนางก็พากันล่ำลาริบกลับบ้านตน

ในขณะที่นั้นลีโป๋ซึ่งตามไปส่งเต็งหงวนกลับบ้านแล้ว ได้ขี่ม้าถือทวนกลับ มาที่งานสโมสรรเพื่อสังเกตการณ์ ตั้งโต๊ะเห็นลีโป๋อีกครั้ง หนึ่งจึงถามลีอู๋ที่ปรึกษาว่านั่นเป็นทหารผู้ใด จึงมีสง่าน่าเกรงขามประดุจดั่งเสือ ลีอู๋ เห็นเหตุการณ์เข้าก็เกรงว่า ลีโป๋ จะมาทำอันตราย ตั้งโต๊ะ จึงบอกให้ ตั้งโต๊ะ หลบเข้าที่กำบังมิให้ ลีโป๋ เห็น แล้วตอบว่านั่นเป็น ลีโป๋ ทหารเอกของ เต็งหงวน มีกำลังกล้าแข็งนัก ตั้งโต๊ะ จึงถอยหลบจากเสีย

วันรุ่งขึ้น เต็งหงวน ซึ่งพกความแค้นอยู่เต็มอก จึงนำ ลิโป้พร้อมทหารมาหน้าค่ายของ ตั้งโต๊ะ นอกกำแพงพระนครทำรบกับตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะ ทราบรายงานแล้วจึงคุมทหารออกจากค่ายจะรบด้วยเต็งหงวน ฝ่าย เต็งหงวน เห็นตั้งโต๊ะ ยกทหารออกมาจึงขี้นมาพา ลิโป้ออกมา ทหารแล้วดาตั้งโต๊ะว่า "ครั้งก่อนไอ้เหล่าซันที่สิบคนทำการหยาบช้า ให้ได้รับความเดือดร้อนทั้งแผ่นดิน จนเกิดอันตรายขึ้น บ้านเมืองเพิ่งจะสงบ แลตัวเป็นแต่ขุนนางหัวเมือง ยังมีใครมีความชอบประการใด มาตั้งตัวเป็นผู้ใหญ่คิดบั้งอาจจะถอดทองจูปียนเสีย จะให้แผ่นดินเกิดจลาจลเหมือนครั้งสิบซันที่นั่นหรือ"

ตั้งโต๊ะ ยังไม่ทันตอบประการใด ลิโป้ ก็ขี้นมาร้ายทวนฝ่าทหารของ ตั้งโต๊ะ เข้ามาสังหารทหารของ ตั้งโต๊ะ เสียหลายคน เต็งหงวน เห็นเป็นที่จึงสั่งทหารรุกเข้าตีกองทหารตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะ เห็น ลิโป้ แข็งกล้าเด็ดขาดนัก กำลังขี้นมาฝ่าทหารเข้ามาใกล้จะถึงตัวทั้งทหารข้างตัวก็แตกซุลมุน จึงชักม้ากลับเข้ามาด้านหลังทหาร แล้วพากันหลบหนี กองทหารของ ตั้งโต๊ะ จึงแตกพ่ายไป

ตั้งโต๊ะ พาทหารหนี เต็งหงวน ลิโป้ เป็นระยะทางประมาณห้าสิบเส้น เห็น เต็งหงวน ลิโป้ มิได้ตามมาแล้วจึงได้ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ แล้วจึงให้เชิญลียูที่ปรึกษาและทหารคนสำคัญมาปรึกษาแล้วเราทำการศึกมากต่อมากแล้ว ไม่เคยเห็นทหารคนใดองอาจสง่าเข้มแข็ง มีความกล้าหาญเหมือน ลิโป้ เลย หากได้ตัว ลิโป้ มาทำการด้วยแล้ว จะไม่มีใครในแผ่นดินนี้ต้านรับเราได้อีก ทำอย่างไรจึงจะได้ตัว ลิโป้มา นายทหารหลายคนเห็นว่าเป็นการยาก เพราะ ลิโป้ เป็นบุตรบุญธรรมของ เต็งหงวน และ เต็งหงวน ก็รักใคร่บำรุงถึงขนาด แต่ลิซก นายทหารอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ลิโป้ นั้นองอาจกล้าหาญเป็นสง่า ก็จริง แต่เป็นคนหยาบช้า ละโมบในทรัพย์สิน ไม่รู้จักบุญคุณคน ที่กล่าวทั้งนี้เพราะรู้จัก ลิโป้ เป็นอย่างดี เนื่องจากคบหากันมาตั้งแต่เด็ก หาก ตั้งโต๊ะ อยากรู้ตัว ลิโป้ จริงแล้ว ยอมให้ราคาถึงขนาด คนแบบ ลิโป้ ก็พร้อมที่จะขายตัวและจะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมซื้อตัว ลิโป้เอง

ตั้งโต๊ะ ตีใจเป็นอันมาก ถามว่าจะซื้อ ลิโป้ ด้วยราคาอย่างไรลิซก จึงตอบว่าขอให้ท่านจัดทองคำ อัญมณีมีค่าให้ถึงขนาดพร้อมด้วยม้า เชือกเทา ของท่าน ก็จะไต่ตัว ลิโป้ มาสมดังประสงค์ ตั้งโต๊ะหันไปถามลียูที่ปรึกษาวาแผนการของลิซกจะสำเร็จได้หรือไม่ ลียู จึงว่าท่านจะทำกรใหญ่เสียตายอะไรกับข้าวของเงินทองและมาตัวหนึ่ง การสมประสงค์แล้วทั้งเงินทองและม้านี้ก็จะไต่กลับคืนมา การอันปรารถนาที่จะสำเร็จดังประสงค์ ให้เร่งจัดการตามคำของลิซกเถิด ลิซก รับข้าวของเงินทองและม้าเชือกเทาจาก ตั้งโต๊ะ แล้วค่าลงก็ออกไปยังค่าย เต็งหงวน ทหารลาดตระเวนเห็นคนมาผิดสังเกตก็เข้ามาเอาตัว ลิซก กับม้าไว้ ลิซก ว่ากล่าวกับทหารลาดตระเวนนั้นว่าเราเป็นเพื่อนกับ ลิโป้ นายท่าน มีราชการสำคัญจึงมาเยี่ยมคารวะ ขอให้พาเราไปพบ ลิโป้ คงจะได้ความชอบ ลิโป้ ทราบว่า ลิซก มาหากมีใจยินดี รับเข้าไปสนทนาภายในค่าย ทักทายตามประสาเพื่อนเก่าแล้ว

ลิซก จึงว่าท่านรักดีต่อแผ่นดินและเข้มแข็งหาญกล้าหาใครเปรียบมิได้ จักเป็นใหญ่ในวันข้างหน้า เพื่อสนับสนุนให้ท่าน ก้าวหน้าในทางราชการ จึงขอนำมาเชือกเทาซึ่งเป็น ม้าชั้นดีวิ่งได้เร็วจดพายุ วิ่งได้ไกลถึงวันละหมื่นเส้น สามารถวิ่งบนภูเขาได้เสมอที่ราบ มาก่านั้ไว้แก่ท่าน แล้วจึงชวนลิโป้ออกไปดูม้าเชือกเทาที่นอกค่ายพักลิโป้เห็นม้าเชือกเทาพิเคราะห์ดูแล้ว "เห็นขนนั้นแดงดังถ่านเพลิง ทั่วทั้งตัวมิได้มีสีใดแถม สูงสี่ศอกเศษ ได้ลักษณะเป็นม้าศึก เข้มแข็งกล้าหาญ" จึงมีความยินดีนักแล้วว่าเราเป็นทหารไม่มีสิ่งใดมีค่า ต่อตัวเราเท่ากับม้าเชือกเทานี้

ท่านนำของกำนัลล้ำค่านี้มอบแก่เรา มีสิ่งใดที่เราจะตอบแทนได้พอกันแล้ว ลิซก จึงว่าไม่ปรารถนาสิ่งใดนอกจากหวังให้เพื่อนเป็นใหญ่ใน ทางราชการ ว่าแล้วขอมเยียมคารวะบิดาของ ลิโป้ ลิโป้ ฟัง ลิซก เห็นประหลาดนัก จึงขี้นทหารออกไปให้ห่างเสียงยิน แล้วว่าท่านกับเราคบหากันมาแต่บ่อย รู้ดีว่าบิดาเราหาชีวิตไม่แล้ว เหตุใดจึงกล่าวเช่นนี้ ลิซก จึงว่าก็ เต็งหงวน บิดาบุญธรรมนั้นเป็นไร มิใช่บิดาหรือ ลิโป้ จึงว่า เต็งหงวน เป็นขุนนางผู้น้อย เราอยู่ด้วยความจำใจ ไม่เห็นทางก้าวหน้าใดๆ ในทางราชการ ลิซก ได้ที่จึงว่าเป็นชายชาติอาชานินย หวังอาสาการใหญ่ของแผ่นดิน จะจำใจอยู่ไปทำไมกัน "ธรรมดานกยอมอาศัยป่าที่มิผลไม่มากจึงเป็นสุข ประเพณีขุนนางทำราชการ ถ้าพระมหากษัตริย์ทรง ทศพิธราชธรรมแล้วก็มีความสุข ซึ่งท่านว่าจำใจอยู่ด้วยเต็งหงวนนั้นจะเอาประโยชน์อันใด ภายหน้าไปเห็นจะมีอันตราย จงผ่อนผันหาที่อยู่ให้เป็นที่สุขดีกว่า" ลิโป้ ฟัง ลิซก แล้วก็เข้าใจความหมาย ถามว่าท่านอยู่เมืองหลวงพอที่จะช่วยเหลือแนะนำผู้ที่เป็นใหญ่มีอำนาจสิทธิ์ ให้เราอยู่ด้วยได้บ้างหรือไม่ การเข้าทางแล้ว ลิซก จึงว่าแผ่นดินบัดนี้หาผู้ใดมีอำนาจอำนาจสิทธิ์เหมือน ตั้งโต๊ะ ไม่ ตั้งโต๊ะ นั้นน่าใจโอบอ้อมอารีรักทหาร เราเป็นขุนนางผู้น้อยฝีมือไม่เสมอท่านยังได้รับเมตตาอารีจากตั้งโต๊ะ เพียงนี้ หากท่านไปอยู่ด้วยแล้วจะได้รับความเมตตาอารีสักเพียงไหน

ว่าแล้วลิขกจึงได้นำทองคำและอัญมณีออกมากองไว้เบื้องหน้าแล้วว่า ตั้งโต๊ะนิยมในตัวท่าน วานเราให้เอามา เช็กเทาและของ เหล่านี้มามอบเป็นกำนัลเครื่องระลึกถึงฝากไมตรีไว้กับท่าน วันใดที่ท่านไปอยู่ด้วยตั้งโต๊ะแล้ว อานาจวาสนาและทรัพย์สมบัติจะมีแก่ ท่านประมาณมิได้

ลิโป้ ฟังคำ ลิขก และเห็นทองคำกับอัญมณีแล้ว จิตก็ลั่นแก่ความโลภล้นทะลักออกมาละล้าละลักว่า ตั้งโต๊ะ มีใจรักเมตตาเราถึงเพียงนี้ เราจะเอาสิ่งใดตอบแทนได้แล้ว ลิขก จึงว่าในโลกนี้จะมีสิ่งใดเป็นของขวัญล้ำค่าแก่ ตั้งโต๊ะ เสมอด้วยศึระะ เติงหงวน เป็นไม่มีแล้ว เกรงแต่ท่านจะไม่กล้าตัดสินใจ ลิโป้ ยิ่งฟังยิ่งเห็นประโยชน์ใหญ่แก่ตัวมากกว่าประโยชน์ที่จะได้จากข้าง เติงหงวน ความละโมภโลภมากถึงขีดสุดก็ตัดสินใจขาย ตัวให้กับ ตั้งโต๊ะ บอก ลิขก ว่าท่านกลับไปก่อนเถิด พรุ่งนี้เราจะเอาศึระะ เติงหงวน เป็นของกำนัลไปคารวะขออยู่ทำการด้วย ตั้งโต๊ะ

ลิขก ไปแล้ว ลิโป้ จึงถือกระบี่เดินเข้าไปหา เติงหงวน ถึงที่พัก สั่งทหารเติงหงวนบิดาบุญธรรมผู้มีคุณแก่ตนเสีย ตัดศึระะ เติงหงวน ขูขื่นแล้วประกาศกับทหารว่า เติงหงวนคิดร้ายต่อแผ่นดิน ไม่ยำ เกรงกฎหมายบ้านเมือง เราฆ่าเสียแล้ว ใครจะอยู่ด้วยเราก็ให้ตามเรามา ใครจะไม่อยู่ด้วยเราก็ให้รีบกลับไปบ้านเดิม ทหาร เติงหงวน กว่าครึ่งไม่เต็มใจอยู่ด้วย ลิโป้ อสรพิษร้ายที่สังหารบิดาบุญธรรมอันหาผิดมิได้ จึงพากันกลับบ้านเดิม คงมีทหารอีกบางส่วนเท่านั้นที่มีความโลภในลาภเหมือนกับ ลิโป้ ตัดสินใจติดตาม ลิโป้ไป

รุ่งเช้าขึ้น ลิโป้ ชับมาเช็กเทาพาทหารที่ติดตามตัวมา นำศึระะของเติงหงวนเข้าไปมอบแก่ ตั้งโต๊ะ กราบ คารวะ แล้วสาบานอยู่ด้วย ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะ มีความยินดียิ่งนัก ที่เสียนนามสำคัญถูกกำจัดทั้งยังได้ ลิโป้ มาทำการด้วย จึงว่า "ตัวเรานี้เหมือนท่านอดกล้ำแล้วฝนแล้ง กล้านั้นใบแดงไป ซึ่งท่านมาหาเราบัดนี้เหมือนฝนตกลงหาใหญ่ น้ำท่วมเลี้ยงต้นกล้าชุ่มชื้นขึ้น ใบนั้นเขียวสดชื่น" ว่าแล้ว ตั้งโต๊ะ ก็ทูลเขาลงคำนับ ลิโป้ ลิโป้ เห็นดังนั้นก็ตก ใจรับทูลด้วยประคอง ตั้งโต๊ะให้นั่งบนเก้าอี้ แล้วกราบคำนับ ตั้งโต๊ะ แล้วว่าน่าใจท่านรักทหาร และมีเมตตาแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้า จึงขอกราบท่านเป็นบิดาบุญธรรมอยู่ด้วยท่านจนกว่าจะสิ้นชีวิต

ตั้งโต๊ะเอาใจหลอกใช้ลิโป้ได้สำเร็จ จึงยินดียิ่งนัก สั่งทหารให้เอาเสื่ออย่างดีพร้อมเกราะทองคำเป็นกำนัล รับขวัญลิโป้เป็นบุตรบุญธรรม ทั้งตั้งโต๊ะ ลีญ และลิขก ต่างมีความยินดีชื่นชมยิ่งนัก ตั้งโต๊ะ ได้รับเอางูเห่า อสรพิษร้ายที่ไม่รู้จักบุญคุณคน สั่งทหารได้แม่กระทั่งบิดาบุญธรรมซึ่งมีคุณแก่ตนไว้เป็นบุตรบุญธรรม และให้ เป็นทหารองครักษ์อยู่ข้างกาย โดยที่ทั้ง ตั้งโต๊ะแล ลีญ เหลิงในใจเสียจนลืมไปว่าอันงูเห่า อสรพิษร้ายที่เพิ่ง สังหารบิดาบุญธรรมตัวมาหยกๆ เมื่อมาอยู่ข้างตัว ตั้งโต๊ะ บิดาบุญธรรมคนใหม่แล้ว การช่างหน้าจักเป็นฉันทใด นี้แหละที่โบราณว่า "สีเท่ายังรู้พลาด นักปราชญ์ ยังรู้ลึง"

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เกลียดศึกเจียนอัน (ตอนที่ 23)

ตั้งโต๊ะ เมื่อได้ตัว ลิโป้ งูเห่าร้ายที่สังหารบิดาบุญธรรมผู้มีคุณแก่ตน มาเป็นทหารเอกก็มีความกำเริบและยาม ใจกว่าที่เคยเป็นมาแต่ก่อน ขุนนางข้าราชการในเมืองหลวงต่างอยู่ในอำนาจของ ตั้งโต๊ะสิ้น จะทำการสิ่งใดก็ ทำเอาตามอำเภอใจหาใครกล้าขัดขวางไม่ ตั้งโต๊ะ จึงแต่งตั้งให้ ตั้งบุน ผู้น้องเป็นองครักษ์ฝ่ายซ้าย ตั้งให้ ลิโป้ บุตรบุญธรรมซึ่งเพิ่งชื่อมาเป็นองครักษ์ฝ่ายขวา แล้วให้ยกกำลังทหารที่ตั้งอยู่ นอกกำแพงพระนครเข้ามา ในพระนคร โอนสังกัดเป็นทหารประจำกองกำลังรักษาพระนครอย่างเป็นทางการ รับเงินเดือนเบี้ยเลี้ยงจากพระ คลังหลวง

ลีญ กุณซื่อเจ้าความคิดของตั้งโต๊ะเห็นว่าการวางฐานกำลังอำนาจในเมืองหลวงก้าวหน้าสำเร็จผลจนสามารถกุม อำนาจทั้งสิ้นไว้ได้แล้ว จึงเสนอให้ ตั้งโต๊ะเร่งดำเนินการตามแผนการเดิม ตั้งโต๊ะเห็นชอบด้วย รุ่งขึ้นตั้งโต๊ะจึง มีคำสั่งให้แต่งตั้งเจี้ยนอันขุนนางข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่ในท้องพระโรง อันเป็นที่ซึ่งสองเต้เสด็จออกว่า ราชการแผ่นดิน เมื่อขุนนางมาพร้อมกันเพราะความเกรงและความกลัวแล้ว ตั้งโต๊ะ จึงสั่งให้ ลิโป้ คุมทหารจาก กองกำลังรักษาพระนครจำนวนพันเศษไปล้อมพระที่นั่งอันเป็นท้องพระโรงไว้ทุกด้าน ตัวตั้งโต๊ะถือกระบี่เข้าไป ในท้องพระโรงแล้วประกาศต่อหน้าขุนนางข้าราชการทั้งปวงว่านับแต่ หองจูเปียน ขึ้นครองราชย์ บ้านเมืองเกิด กระจายลวุ่นวาย ราษฎรทุกข์ยากเพราะ หองจูเปียน ไร้สติปัญญา ไม่มองอาจเข้มแข็ง ไม่ใส่ใจการบริหารราชการ แผ่นดิน ทำให้เสื่อมพระบรมเดชานุภาพของจักรพรรดิ ไม่เป็นที่ยำเกรงของชาติอื่น บ้านเมืองหมดสง่าราศี ขุน นางข้าราชการ พลอยอับอายขายหน้า เราจะถอดเสียจากราชบัลลังก์แล้วยก หองจูเหียบ พระ ราชโอรสพระองค์เล็ก ซึ่งมีสติปัญญากล้าหาญ มีน้ำใจเมตตากรุณาต่อขุนนางและข้าราชการขึ้นครองราชย์ เพื่อให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองเป็นสุขสมเจตจำนงแห่งสรวงสวรรค์ ใครไม่เห็นด้วยกับเรา จะถือว่าขัดข้องการ

แห่งสวรรค์ เราจำเป็นต้องฆ่าเสีย ประกาศตั้งนี้แล้วตั้งโต๊ะจึงขอความเห็นจากที่ประชุมเหล่าขุนนางว่าจะมีความเห็นเป็นประการใด นับเป็นการปรึกษาหารือที่ประหลาดที่สุด ที่มีแต่คนแบบตั้งโต๊ะเท่านั้นที่จะทำได้ บรรดาขุนนางข้าราชการได้ฟังคำประกาศแสดงเหตุและผลตั้งนี้ ประกอบเข้ากับข้อปรึกษาพิสดารที่มีทางเลือกอยู่สองทางคือเห็นด้วยกับข้อเสนอ ที่ผิดคลองธรรมและกฎมณเฑียรบาลในการสืบสันตติวงศ์อย่างหนึ่ง กับไม่เห็นด้วยซึ่งมีผลตามคำ ตั้งโต๊ะ ว่า "ถ้าผู้ใดมีลงใจพร้อมด้วย เราจะฆ่าเสีย"

อีกอย่างหนึ่ง ต่างคนต่างฆ่าเลื่องดูกัน เห็นมีแต่คนก้มหน้าก้มตาอยู่ หันไปทางด้านหลังท้องพระโรงก็เห็น ลิโป้ ในชุดพร้อมออกศึก ถือทวนยื่นถ่มทิ้งพร้อมจะฆ่าคนอยู่ ต่างคนจึงต่างนิ่งเงียบ ในขณะนั้น อ้วนเสี้ยว พรรคพวกเก่าของ โฮจิ้น ได้ลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วคัดค้านขึ้นด้วยความไม่พอใจว่าสองเต้เป็นโอรสสวรรค์ สวรรค์ทรงธรรม เล็งการณ์โดยกว้าง โดยลึกแล้ว หองจูเปียน พระราชบุตรเอกจึงได้เสวยราชย์ตามพระราชประเพณี สองเต้มิได้ทำผิด สิ่งใด ตัวเป็นแต่เพียงเจ้าเมืองหัวเมืองบ้านนอก จะมาคิดถอดสองเต้ เสียเป็นการไม่ชอบ ทั้งตัวหามีสิทธิใดไม่ "ตัวจะคิดอ่านเป็นกบฏ หรือ"

ตั้งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า "ราชสมบัติทุกวันนี้อยู่ในเงื้อมมือเรา เราเห็นไม่ชอบจึงจะทำให้ชอบ ถ้าตัวมิฟังจะขึ้นขัดอยู่ละนี้ ตัวจงแลดูกระบี่ที่เราถืออยู่นี้ว่าจะคมหรือไม่" ว่าแล้วมือก็หยิบจับกระบี่ข้างตัวสิ่งที่ ตั้งโต๊ะ ทำนั้นคือการรัฐประหารยึดอำนาจราชสำนัก ตั้งตนเป็นรัฐลัทธิปัตย์แต่ผู้เดียวแล้ว เป็นแต่ยังเห็นว่าการล้มราชวงศ์สั้น เสียในขณะนี้จะเกิดความยุ่งยากกว่าที่จะคงสภาพไว้อย่างเก่า แล้วใช้กำลังอำนาจจนบงการแทน และในนามสองเต้ จะดูเป็นการชอบธรรมกว่า สถานการณ์มาถึงขั้นนี้อ้วนเสี้ยวยังดูไม่ออก จึงได้คัดค้านด้วยโทสะ ครั้นได้ยิน ตั้งโต๊ะ ว่ากล่าวตั้งนั้นแล้ว อ้วนเสี้ยว ก็ยิ่งโกรธแล้วตอบว่า "กระบี่เรากล้าก็มิได้อยู่ ถ้าตัวมิฟังจะขึ้นตั้งหองจูเหียบขึ้นให้ผิดอย่างธรรมเนียม ตัวจงดูกระบี่ซึ่งเราถืออยู่นี้จะคมหรือไม่คมเล่า" แล้วกระชกกระบี่ข้างกายไว้มัน

ตั้งโต๊ะ ฟัง อ้วนเสี้ยว แล้วก็ยิ่งโกรธ ปรีเข้าไปหาแล้วชักกระบี่จะฟัน อ้วนเสี้ยวสวน อ้วนเสี้ยว ก็ชักกระบี่จะสู้ด้วย ตั้งโต๊ะ เหล่าขุนนางก็ลุกฮือกันขึ้น ลีอู๋ กุนซื่อเจ้าความคิดถือหางเสือกระบวนการที่กำลังดำเนินไปตามแผนการใหญ่อยู่ เห็นการที่ต้องการยังไม่ไปถึงที่หมาย กลับจะได้มาซึ่งการทะเลาะวิวาท เพราะ ตั้งโต๊ะ หัวขบวนกลับเบนหัว ออกจากทิศทางหลัก ชักเอาวิวาทเข้าไปแทนความสำเร็จของการใหญ่ ด้ร้ายเหตุการณ์อาจบานปลายทำให้เป้าหมายห่างไกลออกไปอีก จึงปรีเข้าไปห้าม ตั้งโต๊ะไว้ แล้วกระชกแต่พอให้ ตั้งโต๊ะ ได้ยินว่า "เราจะคิดการใหญ่อยู่ ครั้นจะฆ่าฟันกันขึ้น การซึ่งคิดไว้นั้นจะเสียการไป"

ตั้งโต๊ะฟังคำกระชกของ ลีอู๋ แล้วได้คิด รู้สึกได้ถึงภารกิจใหญ่ที่ตนตั้งประสงค์ไว้แต่เดิม ก็ปลงใจเชื่อ แสร้งดวาดใส อ้วนเสี้ยว ว่าคราวนี้เราจะเว้นโทษตัวสักครั้งหนึ่ง เพื่อเห็นแก่ความศักดิ์สิทธิ์และความสงบแห่งท้องพระโรง อันเป็นที่ราชการของสองเต้ ในขณะนั้นเหล่าขุนนางก็ได้เข้าห้าม อ้วนเสี้ยว ไว้อีกทางหนึ่ง

อ้วนเสี้ยว แม้ไม่พอใจยิ่งนัก แต่พอโทสะทุเลาลงก็ได้คิดว่าสถานการณ์ข้าง ตัวตกอยู่ในอันตราย ขึ้นอยู่ในที่ประชุมต่อไปชะตาตัวอาจถึงขาด ค่านิ่งตั้งนี้แล้วจึงลาขุนนางทั้งปวงถือกระบี่เดินออกมาจากท้องพระโรงกลับที่พัก จัดเก็บข้าวของสัมภาระแล้ว ใช้หนึ่งในสามสิบหกสุดยอดกลยุทธคือ "ถ้ำรบไม่ชนะก็ให้หนีเอาตัวรอดไว้ก่อน" พาทหารและพรรคพวกเดินทางออกจากเมืองหลวงอย่างรีบด่วน ยกไปตั้งหลักที่ เมืองกี้จิว ซึ่งเป็นเมืองในอิทธิพลของตระกูล "อ้วน"

ครั้น อ้วนเสี้ยว ออกจากท้องพระโรงไปแล้ว เหตุการณ์ในท้องพระโรงจึงค่อยสงบลง ตั้งโต๊ะ จึงว่าแก่ ราชครู อ้วนหยง ผู้เป็นอาของ อ้วนเสี้ยวและเป็นขุนนางผู้ใหญ่อันเป็นที่นับถือของเหล่าขุนนางข้าราชการว่า หลานท่านขัดขวางการใหญ่ไม่เกรงใจเรา แต่เราเห็นแก่หน้าท่าน หาไม่แล้วเราจะฆ่าเสีย ซึ่งเราคิดการทั้งนี้ท่านมีความเห็นประการใด ขุนนางทั้งปวงต่างตั้งใจฟังคำตอบของ อ้วนหยง ซึ่งถือว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ พุดจาสิ่งใด พวกตนจะได้ถือเป็นเหตุคล้อยตามโดยไม่ต้องเกรงกลัวใครจะตำหนิ เพราะ อ้วนหยง นั้นมีฐานะเป็นถึงราชครู อ้วนหยง ราชครูเป็นขุนนางชี้ขาดตาขาวเห็นแก่เอาตัวรอดจึงตอบว่าการที่ตั้งโต๊ะคิดนั้นเป็นไปตามความประสงค์แห่งสวรรค์ พวกเราเป็นมนุษย์ย่อมต้องคล้อยตามสวรรค์จึงจะชอบเมื่อ อ้วนหยง ว่าเสียตั้งนี้แล้ว ขุนนางในที่นั้นจึงเห็นชอบตามไปด้วย ตั้งโต๊ะ ดีใจนักเชิญขุนนางข้าราชการกินโต๊ะต่อไป เสร็จแล้วจึงแยกย้ายกันกลับ

ในขณะที่ ตั้งโต๊ะ กำลังจะออกจากท้องพระโรงนั้น ทหารเข้ามารายงานว่า อ้วนเสี้ยว ยกทหารออกนอกเมืองไปแล้ว ตั้งโต๊ะจึงให้เรียกขุนนางเก่าสองคนคือเจียวบี และเหงาเค็ง มาสอบถามความเห็นที่ว่าอ้วนเสี้ยวยกไปครั้งนี้จะคิดอ่านประการใด ซึ่งคงเป็นการถามความเห็นเพราะเชื่อว่าความเป็นขุนนางเก่าย่อมรู้จักสภาพอ้วนเสี้ยวดีอย่างหนึ่ง และเป็นการทดสอบความคิดว่าเต็มใจร่วมทำการด้วยตัวหรือไม่ เจียวบี เสนอความเห็น

อ้วนเสี้ยวเป็นพวกเก่าของ โสจีน เป็นแกนนำสำคัญในการสถาปนาหงจูเปียนเป็นกษัตริย์ เมื่อท่านจะถอดหงจูเปียน ออกเสียเช่นนี้ ย่อมกระทบต่อผลประโยชน์ใหญ่ของ อ้วนเสี้ยว การยกทหารออกนอกเมืองของ อ้วนเสี้ยว ครั้งนี้ย่อมคิดอ่านต่อต้านท่านเป็นแน่ เจียวบีให้ความเห็นต่อไปด้วยว่าตระกูล "อ้วน" นั้นเป็นขุน นางสืบต่อกัน มาถึงสี่ชั่วอายุคน มีผู้คนใกล้ไกลมาก ราษฎรก็นับถืออ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก หากจะปราบปรามโดยเฉียบขาดก็จะสูญเสียมาก ทั้งแผ่นดินก็ยังไม่ปกติดีนักสมควรประนีประนอมเอาใจอ้วนเสี้ยวไว้ก่อน "ขอให้ท่านมีหนังสือรับสั่งให้ไป ตั้งอ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองตำบลหนึ่ง เห็นอ้วนเสี้ยวจะเป็นปกติไปต่อท่าน"

ตั้งโต๊ะ หันมาถาม เหวงเค่ง ว่าจะมีความเห็นอย่างไร เหวงเค่ง เสนอว่าการที่ อ้วนเสี้ยว ยกไปครั้งนี้ย่อมจะคิดอ่านต่อต้านท่านเป็นมั่นคง แต่ อ้วนเสี้ยว ไร้สติปัญญาจะคิดการไม่ตลอด ถึงกระนั้นสถานการณ์ในขณะนี้ยังไม่สมควรก่อสงคราม ควรเลือกเอาหนทางประนีประนอม จะเป็นประโยชน์กว่า การตั้ง อ้วนเสี้ยว เป็นเจ้าเมืองจะเป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้ราษฎรเห็นว่าท่านไม่ผูกเวรกับผู้อื่น คิดถึงแต่ความสงบสุขของบ้านเมืองแลราษฎร ลี้อยู่ในที่นั้นเห็นชอบกับความเห็นของสองขุนนาง เมื่อเห็นพร้อมกันดังนี้แล้ว ตั้งโต๊ะจึงเห็นชอบด้วย แล้วแต่งเป็นหนังสือรับสั่งตั้งให้อ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองปุดไฮ แล้วให้ทหารถือหนังสือรับสั่งที่ทำขึ้นนั้นไปมอบแก่อ้วนเสี้ยว

อ้วนเสี้ยว เมื่อได้รับหนังสือแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองแล้วก็มีความพอใจ ความคิดที่จะต่อต้าน ตั้งโต๊ะ ก็พลาลงจากใจดังนี้ ความแค้นในใจของ อ้วนเสี้ยว นั้นจึงมีราคาเท่ากับ เมืองปุดไฮ แล้วมอดลงด้วยประการนี้

แต่นั้นมาขุนนางข้าราชการก็อยู่ในบังคับบัญชาการของ ตั้งโต๊ะ ลั้น บางคนที่ไม่เห็นด้วยและไม่พอใจก็พากันนิงเจียบ เพราะเกรงกลัวในอาญาสิทธิ์ของ ตั้งโต๊ะ คนเหล่านี้มีอยู่จึงเหมือนกับไม่มี เมื่อการทั้งปวงพร้อมแล้วเช่นนี้ ตั้งโต๊ะ จึงเชิญให้ หองจูเปียน เสด็จออก ณ พระที่นั่ง แก่เด็กเตียน เขิญขุนนางข้าราชการเข้าเฝ้าแล้วประกาศถอดถอน หองจูเปียน พ้นจากตำแหน่งสองเต้ แล้วเชิญลงจากพระราชบัลลังก์ ถอดเอาตราประจำราชสมบัติออกจากพระศอ ให้นั่งคุกเขาลงหน้าราชบัลลังก์ ผินพระพักตร์ไปทางทิศเหนืออันเป็นทิศที่ตั้งศาลเทพบิดรแห่ง พระราชวงศ์ฮั่น จากนั้นถอดพระยศ โสไทเฮา แล้วให้คุกเข่าอยู่ด้วยกัน ทั้ง โสไทเฮา และหองจูเปียน "ก็ร้องไห้ร่ำกันอยู่ ขุนนางทั้งปวงเห็นก็กลัมน้ำตามีได้"

ภาพอันกระเทือนใจนั้นทำให้ เต็งกวน ขุนนางระงับอารมณ์ไว้ไม่อยู่ ลุกขึ้นมา ตะโกนด่า ตั้งโต๊ะ ว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ แล้วเอาป้ายางข้างประจำตำแหน่งจะเข้าไปตีตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะจึงให้ทหารจับเอาตัว เต็งกวน ไปประหารเสีย จากนั้นจึงให้เชิญหองจูเหียบ พระราชบุตรองค์เล็กเกิดแต่พระสนมเอกใน พระเจ้าเลนเต้ แต่งฉลองพระองค์ในชุดพระมหากษัตริย์ ขึ้นประทับนั่งบนพระราชบัลลังก์ ให้อาลักษณ์อ่านประกาศ ในนามขุนนางและพสกนิกรทั่วประเทศ สถาปนา หองจูเหียบ ขึ้นเป็นฮ่องเต้สืบราชสันตติวงศ์พระราชวงศ์ฮั่นต่อไป ทรงพระนามว่า "พระเจ้าเหียนเต้" เหล่าขุนนางข้าราชการถวายพระพร ถวายความ เคารพ เป็นอันเสร็จพิธี

เมื่อพระเจ้าเหียนเต้เสวยราชย์ จึงได้เปลี่ยนศักราชใหม่ตามธรรมเนียม เป็นศักราชเจี้ยนอัน หรือเจี้ยนอันศก ซึ่งแปลว่ายุคแห่ง สันติภาพ เป็นการเฉลิมศักราชเจี้ยนอันในขณะที่พระเจ้าเหียนเต้มีพระชนมายุเพียง 9 พรรษา สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าเฉลิมศกเจี้ยนอันในปีพุทธศักราช 733 แต่ฉบับภาษาจีนว่าเป็นปีพุทธศักราช 721

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทรราชลำพอง (ตอนที่ 24)

ยุคสมัยของพระเจ้าฮั่นโกโจ ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ทรงเรื่องพระบรมเดชานุภาพแผ่พระบารมีไพศาล บ้านเมืองสงบศานติ ราษฎรมั่นเป็นสุข ต่อมาเมื่อแผ่นดินผ่านการสืบสันตติวงศ์นารัชกาลเข้า กาฬการาชบัลลังก์ก็เจริญงอกงามขึ้นโดยลำดับอำนาจบัลลังก์มั่งกรค่อยถ่ายเทเห็นจากสองเต้สู่มือพระบรม วงศานวงศ์ ล่วงมาถึงแผ่นดิน เลนเต้ อำนาจนั้นได้ตกอยู่ในมือของสิบขันที ครั้นสิ้นแผ่นดิน เลนเต้ อำนาจก็เคลื่อนไหลจากมือสิบขันที สู่ขุนศึกคือ โสจีน เป็นครั้งแรก

โสจีน ครองอำนาจเพียงระยะเวลาสามเดือนเศษ ก็มีอันต้องเดินทางไปปรโลก ทำให้เกิดสุญญากาศทางอำนาจถึงเดือนเศษ อำนาจ นั้นก็ถ่ายเทไปถึงมือของ ตั้งโต๊ะ จอมทรราช ซึ่งเป็นขุนศึกเช่นเดียว กัน วันเฉลิมศกเจี้ยนอัน หรือศักราชแห่งสันติภาพนั้น โดยรูป การภายนอก หองจูเหียบพระราชบุตรแต่พระสนมเอก ได้รับการสถาปนาเป็นฮ่องเต้ ครองอำนาจเหนือบัลลังก์มั่งกร แต่วันเดียวกัน รูปการณ์ภายในกลายเป็นว่า ตั้งโต๊ะได้ปราบดาภิเษกตนเองเป็นทรราช ดุจปีศาจร้ายยืนถมึงเหนือบัลลังก์มั่งกรนั้น

การเกลียดชังราชแห่งสันติภาพ ดูเพียงผิวเผินแล้วราวกับบ้านเมืองแลราษฎรมีสขสันติเสียเต็มประดา แจกเดียวกับสิ่งที่เรียกว่าธรรมรัฐ หรือธรรมาภิบาล แต่ภายในถ้อยคำอันดูหรรืดกลับซ่อนไว้ด้วยความเลวร้ายยิ่งกว่ายุคใดสมัยใด หาใช่สันติภาวะที่มีทศพิธราชธรรม หรือพรหมวิหารธรรม แต่เป็นสันติภาวะที่ความชั่วช้าเลวทรามมีอำนาจเหนือธรรมโดยสิ้นเชิง ดังนั้น สภาพจ่ายอ้อมภายใต้การกดขี่ข่มเหงและย้ายิราชสำนัก ขุนนางข้าราชการและอาณาประชาราษฎร์จึงทำให้ดูเหมือนหนึ่งว่าภาวะแห่งสันติภาพเกิดขึ้นและดำรงอยู่

ภาวะสันติเช่นนี้หาใช่สันติภาพไม่ แต่เป็นรุ่งอรุณแห่งสงครามที่จะทำลายล้างระบบทรราชย์ให้สูญสิ้นไป ตั้งโต๊ะครองอำนาจรัฐโดยลักษณะการที่วามนี้ และแล้วได้ใช้อำนาจบังคับให้สองเต้แต่งตั้งตนเองเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน และอัครมหาเสนาบดี เข้านอกออกในพระราชวังถึงเขตพระราชฐานชั้นในตามใจชอบ ทุกครั้งที่เข้าวังก็ถือกระบี่อวดศักดิ์ ไม่ยำเกรงสองเต้ หรือขุนนางข้าราชการคนใด

พรรคพวกของ ตั้งโต๊ะ ทั้งที่ติดตามมาจาก เมืองซีหลง และที่เข้าสวามีภักดีใหม่เห็นนายตัวประพฤติตนหยาบช้าตามอำเภอใจก็ประพฤติตาม สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าไว้ว่า "ท่า การหยาบช้า ข่มเหงชาวเมืองได้ความเดือดร้อนนัก" ยามนี้ โจโจได้ผันตัวเองเปลี่ยนสีแปรธาตุจากผู้ใกล้ชิดของโฮจิ้น มาเข้าสวามีภักดีด้วย ตั้งโต๊ะ อาศัยประสบการณ์และเรียนรู้วิชาประจบสอพลอ จากขุนนางข้าราชการในเมืองหลวงจนเข้าของขึ้น โดยลำดับ

ในที่สุด โจโจ ก็สามารถผูกใจ ตั้งโต๊ะ กลายเป็นคนสนิทของตั้งโต๊ะ เข้านอกออกในจวนของผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน และอัครมหาเสนาบดี ตั้งโต๊ะ เฝ้าเข้าเฝ้าเย็นไม่ว่างเว้นหรือห่างหายไปเหมือนกับที่เคยเป็นในสมัย โฮจิ้น และก้าวหน้าไปถึงขนาดที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าไว้ว่า "แลโจโจนั้นก็ไปฝากตัวอยู่ให้ตั้งโต๊ะใช้สอย" ในขณะที่ ขุนเกียน และ เล่าปี่ ยังคงเป็นขุนนางบ้านนอกอยู่เหมือนเดิม เป็นแต่ ขุนเกียน นั้นได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นเจ้า เมืองเตียงสา ซึ่งเป็นหัวเมืองเอก แต่ยังคงถือว่าเป็นเจ้าเมืองบ้านนอกอยู่นั่นเอง ด้าน หองจูเปียน ซึ่งถูกถอดจากสองเต้ลงมาเป็นอ๋องหรือเจ้า พระยา และ โฮไทเฮา ซึ่งถูกถอดจากตำแหน่งไทเฮาลงเป็นคนสามัญนั้น ตั้งโต๊ะ สั่งให้ผู้คุมนำไปจำขังไว้ที่ พระตำหนักยงอันเตียน ในพระราชวัง พร้อมกับพระสนมคนโปรดของ หองจูเปียน เอาโซ่ล่ามประตูดำหนัก ลั่นกุญแจห้ามคนเข้าออก และห้ามติดต่อกายนอกโดยเด็ดขาด

ขุนนางข้าราชการและราษฎรทราบข่าวแล้วให้มีใจสสารทั้งสองพระองค์เป็นอันมาก แต่ไม่สามารถช่วยเหลือเอื้อเพื่อประการใดได้ อันพระตำหนักยงอันเตียนนี้ แผลโดยความหมายได้ว่าพระตำหนักสันตินิรันดร อันมีความหมายเดียวกับแหล่งหลุมฝังศพสขชาติมันเอง จึงเป็นที่รู้และเข้าใจกันโดยทั่วไปว่าใครได้รับความกรุณาให้ไปอยู่ที่พระตำหนักสันตินิรันดรแล้ว ย่อมจะมีสภาพที่สันติไปตลอดกาล ไม่มีโอกาสได้เข้าสู่สังคมมนุษย์อีกต่อไป

ลิว กุณซื่อเจ้าปัญญาเห็นเหตุการณ์ไปในทางที่จะเกิดความไม่สงบ เพราะข่าวคราวความโกรธแค้นชิงชังของขุนนางราษฎรกระทบอยู่เสมอ จึงวางแผนสร้างภาพลักษณ์ให้กับรัฐบาลของ ตั้งโต๊ะ ว่าเป็นรัฐบาลที่เป็นธรรมรัฐ หรือธรรมาภิบาล โดยให้เรียกหาคนดีมีฝีมือในแผ่นดินมารับราชการ โดยเฉพาะบัณฑิตหรือนักวิชาการคนใดที่มีภาพลักษณ์เป็นที่เลื่อมใสของผู้คน ก็พยายามซื้อหามารับราชการ ให้ยศให้ตำแหน่งบัณฑิตและนักวิชาการจำนวนมากจึงได้เปลี่ยนสีแปรธาตุยอมขายตัวให้กับลางยศ กลายเป็นสุนัขรับใช้ของตั้งโต๊ะไปในที่สุด คอยป่าวร้องสรรเสริญคุณงามความดีของตั้งโต๊ะ ไม่ก็พลิกคำเป็นขาว พลิกขาวเป็นดำ ทำให้สิ่งที่ตั้งโต๊ะทำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องชั่วช้าเลวทรามประการใด ให้กลายเป็นความชอบธรรม ทำให้ความเห็นที่ตรงกันข้ามกลายเป็นสิ่งไม่ชอบธรรม

หนึ่งในจำนวนคนเหล่านี้คือ ชิวหยง ซึ่งเป็นคนดีมีสติปัญญา เป็นที่นับถือของราษฎร ตั้งโต๊ะ ให้ทหารไปเชิญมารับราชการด้วย แต่ชิวหยงเห็นว่าการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล ตั้งโต๊ะ เป็นระบบทรราชย์ จึงบิดพลิ้วไม่ยอมเข้ารับราชการ ตั้งโต๊ะโกรธให้ทหารไปแจ้งแก่ ชิวหยง ว่าถ้าไม่ยอมมาทำราชการด้วยแล้วจะฆ่าเสียให้สิ้นทั้งครอบครัวและวงศ์ญาติทั้งปวง ด้วยคำเชิญอันสุภาพของคนชั่วช้าเช่นนี้ ชิวหยง จึงจำใจต้องเข้ารับราชการ ตั้งโต๊ะ เพื่อที่จะแสดงให้ราษฎรเห็นว่าเป็นรัฐบาลที่ส่งเสริมให้คนดีมีอำนาจ จึงแต่งตั้งให้ชิวหยงเป็นขุนนาง "เดือนหนึ่งเลื่อนที่ขึ้น ไปสามที" การสร้างภาพลักษณ์แบบตั้งโต๊ะนี้ได้กลายเป็นแบบอย่างให้ขุนนางข้าราชการในชั้นหลังได้เลื่อนตำแหน่งข้ามหน้าข้ามตาคน ในระดับหรือรุ่นเดียวกันถึงปีละสามครั้ง เป็นแต่ว่าเป็นการเลื่อนตำแหน่งโดยอาศัยสายสัมพันธ์การสร้างภาพลักษณ์แบบตั้งโต๊ะเท่านั้น

การช่างในพระตำหนักสันตินิรันดรนั้น โสโทธิเสา หองจูเปียน และพระสนม ถูกคุมขังประจวบอยู่ในอีกโลกหนึ่ง มีความยากลำบากและทุกข์ทรมานทั้งกายใจ วันหนึ่ง หองจูเปียน เห็นนางนางแฉ่นคนหนึ่งบินหลงเข้ามาภายในพระตำหนักแล้วหาทางออกไม่ได้ บินวนไปวนมาจนล้าแรงทั้งหัวโขกที่ร่วงลง แล้วตายไปต่อหน้าต่อตา หองจูเปียน เห็นแล้วมีน้ำใจสงสารนัก แล้วใจก็หวนมารำลึกถึงชะตาคนที่ต้องขังอยู่เป็นที่เวทนาเสียยิ่งกว่านางแฉ่น ใจก็สลดลง ประกายกวีวามเข้ามาในห้วงแห่งสำนัก จึงผูกกาพย์เขียนไว้ที่ฝาผนังพระตำหนักว่า "นภากาศอันไพศาลก็คือนางแฉ่นน้อย เล่นลมระเริงลอยแล้วมาพลอยถูกกักกัน แผ่นดินสิทธิแห่งเรากลับถูกเขาทำอาธรรม ปล้นชิงทุกสิ่งอันเพราะสวรรค์ไรเมตตา หวังคอยวีรชนทุกแห่งหนลงอาญาพื้นดินซึ่งธรรมาชาติประชาจึงพ้นภัย"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าบทกวีที่หองจูเปียนแต่งขึ้นนั้นเป็นโคลง มีความว่า "ที่ในพระราชฐานนี้ของพระเจ้าเลนเต้ ผู้เป็นพระราชบิดา ยกให้เป็นสิทธิแก่เรา บัดนี้เรากับมารดาได้ทุกข์ทรมาน ขังอยู่เหมือนนกทั้งคู่นี้ ถ้าผู้ใดสยดซื้อต่อบิดาเรา ช่วยแก้แค้นในอกเราได้ คุณนั้นหาที่จะอุปมามิได้เลย" ฝ่ายเจ้าหน้าที่ควบคุมพระตำหนัก ซึ่ง ตั้งโต๊ะ จัดเผ่าระแวดระวังทุกวันคืน เห็นกาพย์ที่ หองจูเปียน เขียนไว้ที่ฝาผนังพระตำหนักจึงนำความไปรายงานให้ ตั้งโต๊ะ ทราบ ตั้งโต๊ะทราบดีแล้วเห็นเป็นการเคลื่อนไหวที่จะคบคิดกับผู้ที่ยังคงรักภักดี อยู่เพื่อล้มล้างอำนาจจนกัโกรธ จึงสั่งลียุกุนซื้อเจ้าปัญญาและเป็นที่ไว้วางใจให้ลอบเข้าไปในพระตำหนัก ประหารโสโทธิเสา หองจูเปียน และพระสนมเสีย

ลียุกุน นำมือสังหารสิบคนพร้อมสุราพิษและเครื่องประหารเข้าไปในพระตำหนัก แล้วประหาร โสโทธิเสา หองจูเปียน และพระสนมเสียตามคำสั่งของ ตั้งโต๊ะ แล้วรายงานเหตุการณ์ให้ ตั้งโต๊ะ ทราบ ตั้งโต๊ะ ทราบดีว่าเสียหนามถูกกำจัดไปแล้ว จึงมีความยินดียิ่งนัก ลียุกุน จึงเสนอต่อไปว่าเพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมือง ให้ปล่อยข่าวลือว่าทั้งสามคนถูกโรคระบาดถึงแก่ความตาย แล้วให้นำศพไปฝังไว้ที่สุสานหลวง ยกเว้นพระสนมของ หองจูเปียน ให้นำไปฝังไว้นอกเมือง ตั้งโต๊ะ ฟังแล้วเห็นชอบด้วย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าประหารแล้วลียุกุนให้เอาศพไปฝังไว้นอกเมือง ซึ่งไม่สมเหตุผล เพราะคนเป็นถึงอดีตฮ่องเต้เชื้อสาย ราชวงศ์ฮั่น อีกคนหนึ่งเคยเป็นถึงโศกเสา จะเอาไปฝังไว้นอกเมืองเป็นการผิดธรรมเนียม และจะทำให้ราษฎรเกลียดชังเพิ่มขึ้น ทั้งคนระดับนี้ตายพร้อมกันจะทำเป็นเจียบหายไปเฉย ๆ ย่อมไม่ได้ เพราะไม่สามารถปิดข่าวไว้ได้ จึงหาทางออกด้วยการปล่อยข่าวเหตุผลการตายว่าต้องโรคระบาด ซึ่งเป็นเหตุผลที่เหมาะสมกับคนแบบ ตั้งโต๊ะ

สิ้น หองจูเปียน และ โสโทธิเสา แล้ว ตั้งโต๊ะ ก็เข้าใจว่าเสียหนามภายในราชสำนักหมดสิ้นไปแล้ว ใจก็ล่าพองหนักกว่าแต่ก่อน บางคืนก็เขารวังไปหลับนอนในที่บรรทมของ พระเจ้าเลนเต้ นางสนม นางกำนัลคนใดเป็นที่พอใจ ตั้งโต๊ะ ก็เรียกมาบำเรอตนโดยไม่ยำเกรงผู้ใด คนใดไม่ยินยอมพร้อมใจ ตั้งโต๊ะ ก็บุกเข้าไปข่มขืนเสียที่ในเรือนพักหรือแม้ในพระตำหนัก จนนางสนม นางกำนัลที่หน้าตาพอใช้ได้ต้องตกเป็นทาสบำเรอกามของจอมทรราชตั้งโต๊ะสิ้น

เพื่ออวดอ้างศักดิ์บาบริมของตน ตั้งโต๊ะได้ให้สร้างจวนขึ้นหลังหนึ่ง ตรงข้ามพระตำหนักที่ประทับของฮ่องเต้ เป็นตึกใหญ่โตโอฬารยิ่งกว่าพระตำหนักอันเป็นที่ประทับ แม้พื้นของจวนซึ่งควรต้องปูด้วยหินมีค่า แต่กลับให้ทหารไปตัดไม้อย่างดีจากในป่า คัดเลือกเอาแต่ไม้แผ่นใหญ่ที่มีหน้ากว้างถึงเก้าคืบ ยาวยี่สิบเจ็ดคืบ เท่ากันทุก ๆ แผ่น เพื่อให้เกิดความอบอุ่นในฤดูหนาว เครื่องภายในก็ตกแต่งด้วยสิ่งของอันวิจิตรพิสดารจากต่างแดน แม้ประจวบก็ทำด้วยทองคำที่ได้มาจากเงินส่วยสินบน หรือไม่ก็เป็นของที่ปล้นมาจากราษฎรและยังเข้าถือเอาพระราชอุทยานนอกพระนคร ซึ่งเป็นของหลวงมาเป็นของตน โดยไม่ยำเกรงกฎหมายบ้านเมือง แล้วให้สร้างเรือนพักรับรองขึ้นอีกสามหลัง สำหรับเป็นที่พบปะสังสรรค์กับสมิครพรรคพวกหลังหนึ่ง สำหรับพักผ่อนส่วนตัวหลังหนึ่ง และสำหรับพราหมจารีของสตรีอีกหลังหนึ่ง

ขุนนางข้าราชการและราษฎรเดือดร้อนทุกข์เข็ญจากระบอบทรราชย์ของตั้งโต๊ะมากขึ้นทุกที การปล้นชิงวิ่งราวก็เกิดขึ้นทั่วทั้งแผ่นดิน แต่ตั้งโต๊ะก็หาสนใจไยดีไม่ เพราะเห็นว่าไม่ใช่ธุระของตนอย่างหนึ่ง และรู้ดีว่าหลายกรณีเป็นเรื่องที่พรรคพวกของตนเป็นผู้กระทำการเสียเองอีกอย่างหนึ่ง ลียุกุนซื้อเจ้าปัญญาเห็นว่าการปล้นชิงวิ่งราวและความเดือดร้อนของราษฎรจะลุกลามกลายเป็นจลาจล จึงเสนอให้ตั้งโต๊ะปราบปรามการปล้นชิงวิ่งราว เพื่อสร้างภาพลักษณ์ให้ราษฎรเห็นว่าตั้งโต๊ะเอาใจใส่การแผ่นดิน และทุกข์ร้อนของราษฎร ตั้งโต๊ะ ฟังแล้วขัด ลียุกุน ไม่ได้ก็รับคำ แล้วเรียกทหารที่ไว้ใจได้จัดกำลังยกออกไป ต่าบลหยงเซีย พบบราษฎรกำลังเฉลิมฉลองเทศกาลหลังเกี่ยวข้าวกันอย่างสนุกสนานก็สังหารราษฎรเหล่านั้นหมดสิ้นทั้งตำบล ไม่เลือกว่าชาย หญิง เด็กหรือคนชรา แล้วตัดศีรษะบรรทุกเกวียนเก็บเอาทรัพย์สินเงินทองของมีค่านำเข้าเมืองหลวง

ถึงเมืองหลวงแล้วป่าวประกาศให้รู้ทั่วกันว่า ตั้งโต๊ะ เห็นแก่ความเดือดร้อนของราษฎรที่เกิดจากโจรผู้ร้าย จึงได้ปราบปรามโจรผู้ร้ายจนสิ้นซาก แล้วตัดศีรษะพวกโจรมาเป็นหลักฐาน จากนั้นจึงให้เอาศีรษะราษฎรเหล่านั้นไปเผาเสีย ส่วนทรัพย์สินเงินทองของมีค่าให้แจกแก่ทหารที่ไปทำการนั้น

ขุนนางข้าราชการได้แต่ซุบซิบนินทาถึงพฤติกรรมทั้งปวงของตั้งโต๊ะ ส่วนราษฎรนั้นเล่าเคียดแค้นชิงชังสาปแช่งประณามทั่วสารทิศ กำลังอำนาจที่ไม่ตั้งอยู่ในธรรม ไม่เคารพธรรม และไม่ถือธรรมเป็นใหญ่ก็คือทรราช ตั้งโต๊ะ ณ บัดนี้จึงเป็นทรราชเต็มตัว และลำพองหยาบเข้าต่อทุกคน ไม่ว่าจะป็นสองเต้ ขุนนางข้าราชการ และราษฎรทั้งปวง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนสังหารทรราช (ตอนที่ 25)

ตั้งโต๊ะ ณ บัดนี้ วางตนอยู่เหนือสองเต้ ถืออำนาจบาตรใหญ่ข่มเหงขุนนางข้าราชการและสังหารราษฎรอย่างโหดร้ายทารุณ ทั้งยังเป็นใจให้สมัครพรรคพวกกระทำเช่นเดียวกัน ละเมิดไม่ยำเกรงกฎหมายและศีลธรรม ดังนั้น ตั้งโต๊ะจึงกลายเป็นทรราช ที่เสียสลาบแช่งดั่งกองกระหิมทั่วสารทิศ ความเจ็บแค้นของขุนนางข้าราชการและประชาชนที่มีต่อ ตั้งโต๊ะเพิ่มระดับขึ้นทุกวัน จนเกินกว่าระดับที่ขุนนางข้าราชการและราษฎรเคยเคียดแค้นชิงชังลิบชั้นที่

แต่ทว่าความเคียดแค้นชิงชังนั้น ยังไม่สามารถทำอะไรกับ ตั้งโต๊ะได้ เพราะตั้งโต๊ะมีกำลังทหารอยู่ในมือ กุมอำนาจทั้งปวงในเมืองหลวงไว้หมดสิ้น และยังมีลิโป้ทรชนผู้เป็นปิตุฆาตอยู่ข้างกายเกือบตลอดเวลา ดังนั้น ในขณะที่ทุกคนเคียดแค้นชิงชัง ใครจะสังหารตั้งโต๊ะเสียทุกลมหายใจ แต่ความรักตัวกลัวตายที่มีอยู่ทุกตัวคน จึงทำให้บรรยากาศการเมืองในเมืองหลวงฮิมคริม ตึงเครียด และหวาดผวา

แต่การทั้งปวงนั้นเมื่อเลยขีดคันของความพอดีไปแล้ว ผลร้ายและวิบัติย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น แม้จะรักตัวกลัวตายแต่เมื่อถึงจุดหนึ่งแล้ว ความที่รักตัวกลัวตายก็พ่ายแก่ความคิดจิตใจที่เห็นแก่ประโยชน์สุขของบ้านเมืองและราษฎร เมื่อเป็นเช่นนี้ความคิดที่จะสังหารตั้งโต๊ะ กำจัดภัยร้ายแรงของแผ่นดินจึงก่อเกิดและออกมาขึ้นในความนึกคิดจิตใจของขุนนางข้าราชการและราษฎรโดยทั่วไป บ้างก็คิดสังหารตั้งโต๊ะโดยลำพังตน บ้างก็ร่วมคิดอ่านกับพวกพ้อง แต่ท่ามกลางกระแสความคิดที่จะสังหารตั้งโต๊ะเสียนั้น ก็ย่อมมีบางความคิดที่ต้องการครอบงำอำนาจรัฐแบบตั้งโต๊ะเสียเอง บ้างก็ต้องการแสวงหาโอกาสเป็นใหญ่ในบ้านเมือง เพราะตราบไต่ที่ตั้งโต๊ะยังมีชื่ออยู่ในบัญชีคน หลายคนยอมหมดโอกาสที่จะมีอำนาจวาสนาดังปณิธาน

ดังนั้น ไม่ว่าจะมูลเหตุจงใจในการคิดสังหารตั้งโต๊ะจะเป็นอย่างไร แต่โดยผลที่ตรงกันทั้งหมดก็คือ "ต้องลบชื่อตั้งโต๊ะออกจากบัญชีคน ย้ายไปอยู่ในบัญชีผี" ให้จงได้ฝ่ายเงาสู ขุนนางราชสำนักข้าราชการมาแต่ครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮันเต้ ถึงรัชกาลพระเจ้าเหียนเต้เป็นสี่แผ่นดิน อายุก็ล่วงวัยจนผมสีขาวเจริญงามแซมผมเก่าที่เคยดำสนิทจนคล้ายกับสีดอกเลา มีความเดือดร้อนด้วยราชสำนักและขุนนางข้าราชการจาก พฤติการณ์ทรราชของตั้งโต๊ะเป็นที่ยิ่ง มาค่านึงว่าบัดนี้แผ่นดินเป็นทุกข์เข็ญด้วยน้ำมือทรราช แต่หาผู้ใดออกหน้ากล้าหาญผลาญชีวิตของทรราชผู้นี้ไม่ หากปล่อยเฉยไว้ก็มิแต่ยิ่งกำเริบก่อกรรมทำเข็ญหนักขึ้นไปอีก ตัวเราก็อายุปุนนี้แล้ว แม้ไม่ฆ่าตั้งโต๊ะเสียเราก็ตายอยู่ดี ภาระไรเลยเราจะสังหารตั้งโต๊ะเสีย ทำคุณแก่ราษฎร และชาวแดนแกลงร้อนที่ราชวงศ์ฮันได้ทำนุบำรุงเลี้ยงดูเรามา

ถึงวันสองเต้ออกกว่าราชการ เงาสูจึงเอามิดเหน็บซ่อนไว้ในเสื้อ ครั้นได้เวลาเสด็จขึ้นเงาสูก้มลงกราบถวายบังคมแล้วร้องไห้ โดยหาผู้ใดหันสังเกตไม่ ในใจเงาสูนั้นกราบทูลขอถวายบังคมว่าข้าพเจ้าขอพลีชีวิตเพื่อแทนคุณพระราชวงศ์ฮัน ปกป้องชาติ พิทักษ์ราษฎร หากการไม่สมความคิด คงจะไม่มีโอกาสมาเข้าเฝ้าอีกแล้ว จึงกราบถวายบังคมลาเสียล่วงหน้า แล้วออกมาคอยที่อยู่ที่ประตูพระราชวัง พอตั้งโต๊ะออกมาถึงประตูพระราชวัง เงาสูก็ล้วงมิดออกจากเสื้อจะแทงตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะเห็นเงาสูจะจ้วงแทงก็เอี้ยวตัวหลบ จับมือเงาสูที่ถือมิดอยู่นั้นไว้ ลิโป้ตามมาได้เข้าช่วยตั้งโต๊ะ ปัดมือ เงาสูจนมิดหลุดจากมือแล้วร่วงลง จับเงาสูไว้ แล้วถามว่าเหตุใดจึงคิดฆ่าบิดาเรา เงาสูมิได้เกรงแก่ความตาย ต่ว่าตั้งโต๊ะเป็นทรราช ทำชั่วช้า ต่อแผ่นดินและราษฎรอย่างว่าแต่ตัวกูซึ่งเป็นมนุษย์เลย แม้ เทพยดาอารักษ์ก็จักสังหาร ตั้งโต๊ะเสีย

ตั้งโต๊ะได้ยืนก็โกรธจึงสั่งให้เอาตัวเงาสูไปประหารที่หน้าประตูกำแพงพระนคร สั่งให้แลเนื้อออกทีละชิ้นเพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป ระหว่างที่ผู้คุมนำตัวเงาสูไปประหารตามบัญชาของตั้งโต๊ะนั้น ราษฎรได้แห่ล้อมติดตามดูและสงสารเงาสูเป็นยิ่งนัก เงาสูได้ร้องด่าตั้งโต๊ะไปตลอดทาง และเรียกร้องให้อาณาประชาราษฎร

ร่วมกันล้างพระราชตั้งโต๊ะให้จงได้ แม้ระหว่างที่ถูกแล่นนี้ออกทีละชั้น เงามสุกียังร้องด่าตั้งโต๊ะและประกาศยอมพลีชีวิตเพื่อให้เป็นประกาย ความคิดในจิตใจของชนที่จะร่วมกันคิดอ่านกำจัดตั้งโต๊ะไม่ขาด ปากจนสิ้นใจตาย หลังจากนั้นตั้งโต๊ะก็ระมัดระวังตัวมากขึ้น จัดทหารองครักษ์ ล้อมตัวติดตามทุกแห่งหน ป้องกันการลอบสังหารที่อาจเกิดขึ้นอีก

ข่าวการสังหารโฮไทเฮา หองจูเปียน พระสนม และขุนนางต่าง ๆ รวมทั้งราษฎรตำบลหยงเซียง และล่าสดถึงการประหารเงาสู้อย่างโหดร้ายทารุณ กระพือโหมทั้งในเมืองหลวงและในทุกหัวเมืองอย่างรวดเร็ว กระทบความรู้สึกของผู้คน ก่อผลสะเทือนใจทั้งแผ่นดิน ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเจ้าของความคิดเรียกตั้งโต๊ะเข้าเมืองหลวง และเป็นพวกเก่าของโฮจิ้นนั้น หลังจากรับโปรดเกล้าฯให้เป็นเจ้าเมืองปดไฮแล้ว ก็ได้ขอร้องผู้คนฝึกทหารคิดจะทำการอย่างเดียวกับที่เดียวกับกและพวกโจรโพกผ้าเหลืองเคยทำมา นั่นคือคอยหาโอกาสยกทัพเข้าเมืองหลวงด้วยข้ออ้างขจัดพระราช พิทักษ์สองเต๋ ทำนุบำรุงราษฎร

ครั้นประมุขสถานการณ์ว่าถึงจุดที่ขุนนางข้าราชการและราษฎรเหลือทนตั้งโต๊ะแล้ว จึงทำหนังสือลับถึงอ๋องอ้วน ขุนนางข้าราชการสำนักผู้ใหญ่รุ่นราวคราวเดียวกับเงาสูว่า "ทุกวันนี้ตั้งโต๊ะทำการหยาบช้า ขบถต่อแผ่นดินตั้งนี้ หากมีผู้ใดคิดล้างตั้งโต๊ะไม่ ซึ่งเราออกมาอยู่ครั้งนี้จะไม่นั่งนอนใจอยู่หาไม่ได้ อุดสาห์เกลี้ยกล่อมผู้คนฝึกหัดให้ชำนาญในการสงครามอยู่มิได้ขาด เพราะมีกตัญญูเราจะอาสากำจัดตั้งโต๊ะเสียให้จงได้ ถ้าท่านเห็นพร้อมด้วยเราแล้วจงเร่งคิดการข้างในเถิด เราจะยกกองทัพไปทำการ" หนังสือลับของอ้วนเสี้ยวนี้ฉลาดและเข้าท่ากว่าที่เคยวางแผนให้โฮจิ้น เรียกกองทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวง เพราะวางแผนให้พวกขุนนางข้าราชการสำนักก่อการข้างในพระนครก่อน ตัวเองจะยกทัพไปกำจัดตั้งโต๊ะต่อไป ผิดพลั้งอย่างไรตัวอยู่ข้างนอกยอมปลอดภัย แต่พวกข้างในยอมตายก่อน หากการสำเร็จตัวคุมกองทัพอยู่ยอมยึดอำนาจรัฐเอาได้โดยสะดวก ความคิดตั้งนี้เสมอด้วยแผนของ ลีอู กุนซื่อเจ้าปัญญาที่เคยเสนอให้ตั้งโต๊ะดำเนินกร ทำให้ลิบซันที่และโฮจิ้นฆ่าฟันกันเองแล้วยึดอำนาจในภายหลังจนประสบผลสำเร็จมาแล้ว

อ๋องอ้วนขุนนางผู้ใหญ่สี่แผ่นดิน แรงอยู่ด้วยใจกตัญญูต่อพระราชวงศ์ขึ้น ทั้งอยู่ใกล้เหตุการณ์ในเมืองหลวง ออกอัดแน่นด้วยความเคียดแค้นชิงชังพระราช เห็นหนังสือลับของอ้วนเสี้ยวแล้ว มองข้ามความคิดที่ซ่อนอยู่ในเนื้อความของหนังสือนั้น เห็นตามความคิดของอ้วนเสี้ยวที่จะกำจัดตั้งโต๊ะเสีย แต่ "คิดวิตกอยู่มิได้ขาด" ในที่สุดก็ตัดสินใจเคลื่อนไหวเพื่อนขุนนางข้าราชการ เพราะคิดว่าถ้าพึ่งตัวเองจะคิดทำการไม่ตลอด ดังนั้น วันหนึ่งหลังจากสองเต๋ออกกว่ำราชการและเสด็จขึ้น แล้ว อ๋องอ้วนจึงแอบกระซิบกับขุนนางเก่า ๆ ที่สนิทชิดเชื่อว่าวันนี้เป็นมงคลวาระครบรอบวันเกิดของเรา ขอเชิญท่านไปกินโต๊ะกันให้เป็นที่สำราญ ที่บ้านในยามค่ำ

อ๋องอ้วนคงจะเห็นว่าโจโจ๊กเป็นเชื้อสายขุนนางเก่าคนหนึ่ง ทั้งเคยสนิทชิดเชื้อกับโฮจิ้นมาก่อน แม้บัดนี้จะไปรับใช้ใกล้ชิดกับจอมพระราชตั้งโต๊ะก็ตาม แต่น่าจะมีความทุกขร้อนด้วยแผ่นดิน จึงเชิญโจโจ๊กมาร่วมงานเลี้ยงด้วย ครั้นเพลาค่ำ ขุนนางข้าราชการที่รับค่าเชิญได้มาร่วมงานเลี้ยงโดยพร้อมเพรียงกัน เพราะมิได้ระแคะระคายว่า จะมีเรื่องใหญ่ถึงคอขาดบาดตาย และหากได้รู้ล่วงหน้าก่อนว่าจะเป็นเรื่องปรึกษาหารือเพื่อสังหารตั้งโต๊ะหลายคนคงจะอ้างป่วย เจ็บ หรือติดภารกิจอื่นมากินโต๊ะไม่ได้ก็ได้

ในขณะที่ขุนนางข้าราชการกำลังกินโต๊ะเสพสุรกันอย่างเบิกบานใจนั้น อ๋องอ้วนก็ร้องให้โฮออกมา ขุนนางข้าราชการใน ที่นั้นสงสัยจึงถามว่าวันนี้เป็นงานมงคลวันเกิดของท่าน โจินท่านจึงมาร้องให้ให้เป็นนางเสียวจะนี้เล่า อ๋องอ้วนจึงว่าความจริงวันนี้หาใช่วันเกิดของเราไม่ แต่จำเป็นต้องอ้างว่าเป็นงานวันเกิด เพื่อจะได้เชิญพวกท่านมาร่วมงานโดยไม่เป็นที่สงสัยของฝ่ายตั้งโต๊ะ แล้วว่านับแต่ตั้งโต๊ะเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงได้ก่อกรรมทำเข็ญมากมายกลายเป็นพระราชไปแล้ว "เรามีความรอนใจนัก อุปมาตั้งนอนในกองเพลิง เราเล็งไปไม่เห็นผู้ใดจะช่วยคิดท่านบำรุงให้แผ่นดินเป็นสุขได้ เราจึงร้องให้" ขุนนางทั้งปวงฟังแล้วกระทบเข้ากับความรู้สึกที่อัดอยู่ในอก จึงพากันร้องให้ เหตุที่การร้องให้นี้มีได้มีความคิดหรือแผนการใดๆ ที่จะกำจัดตั้งโต๊ะ การร้องให้แบบนี้จึงเป็นการร้องให้แบบสันคืดของคนสันคืด หาประโยชน์อันใดมิได้

โจโจ๊กซึ่งกินโต๊ะอยู่ในที่นั้นด้วยเห็นเหตุการณ์แล้ว ปล่อยให้คนเหล่านั้นร้องไห้กันไปครู่หนึ่งพอสะแก่ใจแล้วจึงหัวเราะปรบมือขึ้นด้วยเสียงอันดังแล้วว่า "เสียแรงเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ก่อน คิดการเท่านี้มีตลอดแล้วลิชวนกันมานั่งร้องไห้" อ๋องอ้วนได้ฟังก็โกรธแล้วว่าท่านมาดบมือหัวเราะเยาะขุนนางผู้ใหญ่ที่มีใจรักติดต่อแผ่นดินเป็นการไม่ชอบ ปู่ บิดา และตัวเองก็เป็น ข่ากินเบี้ยหวัดเงินปีในแผ่นดินของราชวงศ์ขึ้นตลอดมา หากผู้ใดกตัญญูต่อแผ่นดินไม่ เราจะคิดล้างตั้งโต๊ะเสียทดแทนคุณแผ่นดินท่านบำรุงราษฎรให้เป็นสุข แต่คิดการไม่ตลอดเพราะตั้งโต๊ะมีกำลังทหารมาก อำนาจในราชสำนักก็อยู่ในมือตั้งโต๊ะสิ้น เราจึงร้องให้ เหตุใดจึงมาดบมือหัวเราะเยาะเราเล่าโจโจ๊กจึงว่าข้าพเจ้าเห็นว่าการกำจัดพระราชต้องมีแผนการที่แยบยล และต้องมีผู้รับผิดชอบ

ปฏิบัติที่ปรึกษาเหล่าหาญ จึงจักสำเร็จได้ แต่พวกท่านไม่ทำในสิ่งเหล่านี้กลับมานั่งร้องไห้กันอยู่ ซึ่งไม่ใช่หนทางที่จะกำจัดทรราชได้ ดังนี้ข้าพเจ้าจึงหัวเราะ

แล้วโจโจก็หาเสียงเอากับเหล่าขุนนางต่อไปว่า "ซึ่งปู่ บิดาข้าพเจ้าเป็นข้าราชการมาก่อนนั้น ข้าพเจ้าก็คิดกตัญญูต่อแผ่นดินอยู่ ทำไมแค่ตั้งโต๊ะนี้จะฆ่าเสียเมื่อใดก็ได้" อ๋องอ้วนดีใจระคนสงสัยจึงซักโจโจว่าความคิดอ่านของท่านเป็นประการใด จึงจะสามารถขจัดตั้งโต๊ะเสียได้ การครั้งนี้เป็นการใหญ่ของแผ่นดิน ท่านอย่าได้พูดตามอำเภอใจคะนองเป็นอันขาด จะพากันตายสิ้นโจโจจึงหาเสียงต่อไปว่า "ซึ่งข้าพเจ้าทำความเพียรไปฝากตัวให้ตั้งโต๊ะใช้สอยจนสนิทมาทุกวันนี้ ไซ้จะเห็นลากสักการะสิ่งใดหามิได้ เพราะคิดกตัญญูต่อแผ่นดิน จะคิดฆ่าตั้งโต๊ะเสียให้จงได้ แต่ขัดสนด้วยอาวุธดีไม่มีถือ ข้าพเจ้ารู้ว่ากระบี่สั้นอย่างดีของท่านมีอยู่ ถ้าท่านเป็นใจด้วยดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอยืมกระบี่สั้นเหน็บซ่อนเข้าไปให้ถึงตัวตั้งโต๊ะแล้วฆ่าเสีย จึงจะตัดศีรษะเอามาให้ท่านจงได้"

โจโจอ้างเอาความกตัญญูต่อแผ่นดินในการไปอยู่ด้วยตั้งโต๊ะ และคิดฆ่าตั้งโต๊ะเสียก็เพื่อขจัดทรราชแทนคุณแผ่นดิน อันเป็นที่ประทับใจและซึ่งใจของทุกคน เป็นแต่โจโจไม่ได้บอกว่าคุณคิดของดนนันเมื่อสำเร็จแล้วอำนาจรัฐจะเป็นอย่างไร ความคิดที่จะสังหารตั้งโต๊ะของโจโจก็คือความคิด และแผนการอย่างเดียวกับเง่าสุขุนนางสีแผ่นดินซึ่งถูกแกล้งเนือจนตายไปนั่นเอง แต่ความต้องการยืมกระบี่ดีของอ๋องอ้วนนี่สิ แสดงถึงความคิดที่กำหนดหนทางหนีทีถอยของโจโจอย่างล้าลึก

เนื่องเพราะถ้าแผนการรั้วไหลก่อน ทุกคนก็ต้องร่วมรับผิดชอบ จึงเท่ากับเป็นการปิดปากทุกคนในทีนั้นมิให้ความลับแพร่พราย แม้หากลงมือแล้วการไม่สำเร็จก็ยังมีพวกที่คอยช่วยเหลือ เพราะกลัวการขัดทอด หรือหากจะพลาดพลังถึงตายก็จะไม่ตายแบบเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย เนื่องจากมีเพื่อนเดินทางไปเมืองฝืดด้วยกันหลายคน และ "กระบี่ดี" ที่ว่านั้น ยังสามารถยกอ้างเป็นเหตุผลเพื่อเอาตัวรอดในยามคับขันได้อีกด้วย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สุดยอดกลยุทธ์ของโจโจ (ตอน 26)

อ๋องอ้วน ขุนนางสีแผ่นดินได้ฟังคำโจโจตั้งนั้นแล้ว ความอัปยศที่แน่นอนอยู่ในอกพลันโล่ง เบิกบานใจยินดีเป็นยิ่งนัก เดินเข้ามาหาโจโจคุกเขาลงกับพื้นต่อหน้าขุนนางในทีนั้น สงจอกสุราให้ โจโจเป็นการแสดงคำนับ แล้วสรรเสริญว่าความคิดของท่านดูตั้งประทีปที่ส่องสว่างขึ้นในทีมืดการที่คิดไว้คงจะสมความคิดในครั้งนี่ จึงขอให้ท่านดื่มสุราที่ข้าพเจ้าคารวะขอบคุณท่านแทนขุนนาง และราษฎรทั้งปวง

โจโจทรุดตัวลงประคองอ๋องอ้วนให้ลุกขึ้น แล้วรับเอาจอกสุรามาดินหน้าไปทางทิศอันเป็นที่ตั้งศาลพระเทพบิดรแห่งราชวงศ์ฮั่น แล้วสาบานว่าเทพดาจงเป็นพยาน แห่งความภักดีของข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าขออาสาแผ่นดินจะฆ่าตั้งโต๊ะเสียให้จงได้ บ้านเมืองแลราษฎร จะได้เป็นสุขทั่วกัน แล้วดื่มสุราสาบานดนนันจนหมดจอก อ๋องอ้วนและขุนนางในทีนั้นมีความยินดีนัก แล้วอ๋องอ้วนจึงเข้า ไปข้างในหยิบกระบี่สั้นวิเศษที่มีชื่อว่า กระบี่สกัดโลหะ ให้แก่โจโจ

กระบี่สั้นสกัดโลหะนี้ ทำจากโลหวัตถุธาตุอย่างดีถึงเจ็ดชนิด ตัวกระบี่ยาวเจ็ดนิ้ว ด้ามทำด้วยงายาวห้านิ้ว ตัวดาบมีสี่ด้าน มีเงาประกายเขียวทึบวาวววมคมกล้า สามารถตัดเหล็กได้ดั่งดั่งหยวก สามก๊กฉบับสมบูรณระบว่ากระบี่สั้นนี้มีชื่อว่ากระบี่สั้นสกัดกายสิทธิ์ คือมีความวิเศษเจ็ดอย่าง บางฉบับว่ากระบี่สั้นชนิดนี้คือต้นแบบของดาบสั้นของซามูไรใช้ประจำกาย หากถึงคราวอัปยศหรือสิ้นเกียรติยศก็จะใช้สำหรับฮาราคริตนเอง

โจโจรับกระบี่สั้นจากอ๋องอ้วนแล้วก็ลากลับบ้าน คิดอ่านทางหนีทีไลในวันรุ่ง ครั้นล่วงเพลาคืนจึงได้หลับไป ตื่นขึ้นอีกครั้งหนึ่งก็ใกล้เพลาสาย โจโจรีบแต่งตัวเอกระบี่สั้นซ่อนไว้ในเสื้อ แล้วรีบไปจวนตั้งโต๊ะตามปกติถึงจวนแล้วถามนายประตูอย่างคนคุ้นเคยว่าขณะนี้ท่านอัศวินหาเสนาบต่ออยู่ที่ไหน นายประตูบอกว่าอยู่ที่หอหนังสือ โจโจก็ขึ้นไปเห็น ลิโป้ยืนอยู่หน้าประตูหอ นั้น ตั้งโต๊ะเห็นโจโจก็ถามว่าวันนี้ทำไมจึงมาสายไป โจโจจึงว่ามาซึ่งซึ่งประจันันได้รับบาดเจ็บที่เท้า ใช้ขี่ไม่ได้ จึงต้องไปยืมม้าจากที่อื่น เหตุนี้จึงมารับใช้ท่านสายเกินไป ขออภัยท่านด้วยเถิด

ตั้งโต๊ะได้ยินดังนั้นจึงสั่งลิโป้ว่าให้ไปที่โรงม้าของเรา เอามาพันรัดตัวหนึ่งทีเพิ่งได้มาจากเมืองซีหลงให้แก่ โจโจ ลิโป้รับคำสั่งตั้งโต๊ะแล้วก็ออกไป ตั้งโต๊ะนั่งดูหนังสืออยู่บนตั่ง ครู่หนึ่งก็ล้มตัวลงนอนดูหนังสือตามปกตินอนตะแคงซ้ายคินหน้าเข้าหาด่านผนังตึก โจโจนั้นตอนแรกที่เข้ามาเห็นลิโป้ยืนอยู่ไม่คอยสบายใจนัก กริ่งว่า

จะทำการไม่สมความคาด แม้สมความคาดแล้วก็ยากที่จะหนีรอดมือ ลีโป้ไปได้ ครั้น เห็นลีโป้ไปแล้วก็ดีใจ ราพิงในใจว่า การครั้งนี้คงสมความคาด แล้วจึงย่องเดินเข้าไปใกล้ตัวตั้งโต๊ะ ล้วงกระบี่สั้นออกจากอกเสื้อยังมี ทันทันจะได้ชักกระบี่ออกจากฝัก ตั้งโต๊ะเห็นโจโลจากเงาใน กระจกที่แขวนอยู่ข้างผนังตึก มีอาการประหลาด จึงผินหน้ามาถามโจโลว่าตัวถือกระบี่เข้ามาเช่นนี้จะทำร้ายเราหรือ โจโลเห็นตั้งโต๊ะรู้ตัวเช่นนั้น จึงรีบคุกเข่าลง กับพื้น เอามือทั้งสองชูกระบี่ สันขึ้นเหนือศีรษะแล้วแก้ตัวว่า "ซึ่งข้าพเจ้าจะทำร้ายท่าน หามิได้ ทุกวันนี้ท่านมี คุณแก่ข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าจะหาสิ่งใดมาสนอง คุณมิได้ มีแต่กระบี่สั้นเล่มนี้มีราคามาก เป็นของปู่ตายายได้ ต่อๆ กันมาจนถึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเอามาสนองคุณท่าน" ว่าแล้วก็ส่งกระบี่สั้นหันด้ามให้ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะรับ กระบี่มาดูเห็น เป็นของวิเศษ น้ำใจโลกอันมีมาในกมลสันดาน จึงมองข้ามเหตุการณ์ พิธไปมิได้สงสัย เชื่อ ตามคำของโจโล พอดีลีโป้เดินเข้ามาตั้งโต๊ะจึงส่งกระบี่สั้นให้ลีโป้เก็บไว้ แล้วจึงพาโจโลออกไปดูม้า ซึ่งลีโป้ ไปนำมาที่ข้างนอก แล้วโอ้อวดว่านี่ เป็นม้าชั้นเลิศจากเมืองซีหลง มอบให้ท่าน จงนำไปขี่เถิด โจโลแสดงความ ควาระขอบคุณตั้งโต๊ะแล้วจึงยอตั้งโต๊ะว่าม้าของท่านนี้ดีเลิศกว่าม้าทั้งปวงที่ข้าพเจ้าเคยพบเห็นมา แต่ท่าทาง พยศนิก ขอให้ข้าพเจ้าได้ลองขี่ดู หากวาสนาข้าพเจ้าไม่พอกับม้า ม้าไม่เต็มใจให้ข้าพเจ้าขี่ เกินกำลังแล้วจะ ขอมอบคืนแก่ท่าน

ตั้งโต๊ะฟังคำของโจโลแล้วจึงอนุญาต แล้วชวนลีโป้กลับเข้า มาที่ห้องหนังสือ โจโลจึงม้าออกมาที่ด้านนอก แล้วคำนึงว่าเราคิดการหมายสังหารเจ้าโจรเดมา การยังไม่สมความคาด แต่มีเหตุตั้งขึ้น หากอยู่ในเมืองหลวง ต่อไป ก็ลัวตั้งโต๊ะสงสัยเราก็มีภัยชะตากรรมเดียวกับเงาสู การใหญ่ในวันข้างหน้าก็จะเสียไป เอาตัวรอด ปลอดภัยไว้ก่อนจะดีกว่า จึงคิดอาศัยสุดยอดกฤษฎแห่งสามสิบหกยอดกฤษฎ คือหนีออกจากเมืองหลวง ไปหาบิดาเพื่อคิดการใหญ่ต่อไป

คิดตั้งนั้นแล้ว โจโลก็ขึ้นม้าขี่ออกไปจากจวนของตั้งโต๊ะ ถึงประตูเมืองด้านตะวันออกจึงบอกนายประตูว่าท่าน อัครมหาเสนาบดี ใช้เราไปราชการเป็นการด่วน นายประตูรู้จักโจโลดีว่าเป็นคนในจวน ของตั้งโต๊ะ จึงยินยอม ให้ออกไปโดยสะดวก ฝ่ายลีโป้เมื่อตามตั้งโต๊ะเข้าไปในห้องหนังสือแล้ว จึงว่าแก่ตั้งโต๊ะว่า ข้าพเจ้าไปเอามา มาให้โจโลตามคำสั่งท่าน ขณะกำลังเดินเข้ามา นั้น เห็นโจโลเดินย่องถือกระบี่สั้นเข้าไปหาท่านมีอาการพิรุ เห็นว่าโจโลจะคิดร้ายต่อท่าน หากบุญบารมีท่านมีอยู่มากจึงรู้ตัวทัน โจโลจึงแสร้งอุบายว่านาคกระบี่มามอบแก่ ท่าน ตั้งโต๊ะฟังคำลีโป้แล้วจึงว่าเราเองก็แคลงใจอยู่ แต่เห็นกระบี่ที่โจโลนำมา มอบนั้นเป็นกระบี่วิเศษ ทั้งเราก็ ท่านบารมีโจโลด้วยดีถึงขนาด จนเกิดความใกล้ชิดสนิทเหมือนคนในของจวนเรา แต่ฟังท่าน แล้วก็เห็นจะจริง ตามคำ

พอดีลียุ กุณชื่อเจ้าปัญญาเดินเข้ามา ตั้งโต๊ะจึงเล่าความที่โจโลเอากกระบี่ มามอบนั้นให้ลียุฟัง แล้วปรึกษาว่า ท่านคิดเห็นเป็นประการใด ลียุฟังความแล้ว ว่าความที่ท่านเล่ามาทั้งนี้ น่าเคลือบแคลงสงสัย แต่ยังตัดสินใจ ในทางใดมิได้ก่อน ขอบที่จะให้ทหารไปดูที่บ้านโจโล หากยังอยู่เป็นปกติก็แสดงว่าการมอมมีดสันเป็นความ จริงใจ ไม่สมควรจะระแวงสงสัยอีกต่อไป

ลียุว่าต่อไปว่าแต่หากการตรงกันข้าม ไปดูแล้วไม่พบโจโลยอม แสดงว่าโจโลคิดร้ายต่อท่านเหมือนที่ลีโป้ สงสัย คิดการไม่สำเร็จ แล้วกลัวภัยจึงตัดสินใจหลบหนี ตั้งโต๊ะฟังความเห็นของลียุแล้ว จึงสั่งให้ทหารไปดูโจ โลที่บ้าน ทหารกลับมารายงานว่าโจโลออกจากบ้านมาที่จวนตั้งแต่ตอนสาย ยังไม่กลับบ้าน ลียุจึงสั่งทหารให้ ไปสอบถามนายประตูเมืองทุกด้าน ว่าเห็นโจโลออกนอกเมืองไปหรือไม่ ทหารซึ่งไปสอบถามนายประตูเมือง ด้านตะวันออกกลับมาราย งานว่าโจโลควมม้าออกไปทางประตูเมืองด้านตะวันออก บอกว่าท่าน อัครมหา เสนาบดีใช้ไปราชการเป็นการด่วน ลียุฟังความแล้วจึงว่ากับตั้งโต๊ะว่าโจโลคิดสังหารท่านแน่แล้ว ทำ การไม่ สมคิดจึงเกิดความกลัวแล้วหลบหนีไป แต่การครั้งนี้เป็นการ ใหญ่ ย่อมไม่ใช่ โจโลคิดอ่านแต่ลำพังคงจะมี พรรคพวกคิดอ่านทำร้าย ท่านหลายคน ดังนั้นต้องกำจัดเสี้ยนหนามเสียให้สิ้นและจำเป็นต้องตามล่าจับตัวโจ โลมาให้ได้ก่อน แล้วใช้ให้พยานให้บอกความว่า มีพรรคพวกใครใครที่ร่วมสมคบคิดการครั้งนี้แล้วกำจัดเสีย ให้สิ้นซาก ตั้งโต๊ะเห็นชอบด้วยความเห็นของลียุ จึงสั่งให้กรมการเจ้าหน้าที่ เขียนรูปโจโลแล้วแต่งหนังสือสั่ง การไปทุกหัวเมืองว่าโจโลเป็นกบฏคิดร้ายต่อแผ่นดิน ผู้ใดพบเห็นโจโลตามรูปนี้ให้เร่งจับตัวส่งทางราชการที่ เมืองหลวง จะปูนบำเหน็จความชอบให้ถึงขนาด แล้วจะตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ถ้าผู้ใดคบคิดให้ที่หลบซ่อน หรือปกปิดความ เสียไม่แจ้งต่อทางราชการ จะถือว่าผู้นั้นเป็นใจด้วยกบฏ จะเอาโทษประหารชีวิตทั้งครอบครัว

โจโลหลังจากใช้สุดยอดกฤษฎ "ถ้ารบไม่ชนะก็ให้หนีเอาตัวรอดไว้ก่อน" หนีออกจากเมืองหลวงแล้วก็รีบขี่ม้า มุ่งหน้าจะไปหาบิดา ตน ครั้นเข้าเขตเมืองจงพวน นายด่านเห็นโจโลเหมือนกับรูปในประกาศ จึงเข้าจับกุม นำส่ง ดันก่งเจ้าเมืองจงพวน ดันก่งเจ้าเมืองจงพวนรับมอบตัวโจโลแล้ว เห็นเหมือนคนในรูปตามประกาศของ ทางราชการ แต่กลับแสร้งถามว่าท่านชื่อโจโล ซึ่งเป็นคนที่ทางการต้องการตัวหรือ โจโลเห็นดันก่งตอนแรก แสดงท่าทีคล้ายคนรู้จัก แต่กลับถามชื่อตนต่อหน้าเจ้าหน้าที่ก็คิดว่าน่าจะไม่มีความนัยอยู่ จึงแกล้งบอกไปว่า

ข้าพเจ้าไม่ใช่โจโจ แต่เป็นพ่อค้าชื่อสองสู เทียวค้าขายระหว่างเมือง พวกนายด่านสำคัญผิดคิดว่าข้าพเจ้าคือโจโจจึงจับตัวมาส่งแก่ท่าน ดันก่งจึงกล่าวให้เจ้าหน้าที่ได้ยินทั่วกันว่า เมื่อตัวอ้างว่าไม่ใช่โจโจ ไว้วันพรุ่งเราจะพิจารณาสอบสวนเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง เพราะวันนี้ค่ำแล้วหมดเวลาราชการ แล้วให้ผู้คุมเอาตัวโจโจไปขังไว้ก่อน

อันดันก่งนั้นแม้เป็นขุนนางบ้านนอก แต่ได้ยืมข่าวคราวพระราชตั้งโต๊ะ เช่นเดียวกับหัวเมืองอื่น มีความเคียดแค้นอยู่ในใจ ครั้นเห็นประกาศจับโจโจ ระบุว่า เป็นกบฏต่อแผ่นดินจึงขบใจว่าโจโจจะเป็นกบฏจริงหรือว่าเป็นศัตรูของตั้งโต๊ะแล้วถูกกลั่นแกล้งกล่าวหาเป็นกบฏ ดังนั้นจึงใคร่ถามความจากโจโจเป็นการส่วนตัวเสียก่อน เหตุนี้จึงแสวงเปิดทางไว้เพื่อความติดต่อกันก็จะได้ร่วมคิดอ่านต่อไป

ครั้นเพลาทึงยงคืน ดันก่งจึงให้คนสนิทไปนำตัวโจโจมาพบ ณ ห้องลับภายในจวนเจ้าเมือง แล้วแสวงถามว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีใฝ่การแผ่นดิน รักษาธุระแลข้าทหาร ท่านทำความคิดสิ่งใดให้เป็นที่ระคายเคืองจึงต้องหลบหนีมาดังนี้ โจโจจึงตอบเป็นความนัยว่า "ท่านอุปมาดังนกน้อย เป็นใจนึ่งจะมาลวงรู้ความคิดของพญาครุฑ" แล้วเกทับไปว่าท่านจับเราได้แล้ว จงเร่งส่งตัวเราเข้าเมืองหลวงเอาความชอบเถิด จะมาถามเราให้ป่วยการ โจโจตอบความนัยดังนี้เพราะอ่านท่าที่ดันก่งด้วยสายตาแห่งพญาครุฑออกตั้งแต่ตอนค่ำ แล้วว่ามีใจขังตั้งโต๊ะเหมือนตัว ครั้นถูก เบิกตัวออกจากที่คุมขังในยามดึกก็ยิ่งมั่นใจ จึงกล่าวความเป็นเงื่อนงำ เพื่อให้ดันก่งสรวลภาพความคิดออกมาเอง

ดันก่งฟังคำโจโจแล้ว มั่นใจว่าโจโจต้องขอหากบฏเพราะท่าน เป็นศัตรูกับตั้งโต๊ะด้วยใจคน จึงจับคนรับใช้ออกไปเสียทั้งสิ้น แล้วสรวลภาพว่ามีความขัง ตั้งโต๊ะศัตรูแผ่นดินเช่นเดียวกับคนทั้งปวง "ท่านอย่าดูหมิ่นว่าเราความคิดน้อย ทุกวันนี้ที่เรามาเป็นหัวเมืองจัดตัวอยู่ที่นี่เพราะเราขัดสน แลใจนั้นจะคิดหาผู้กล้าหาญ ซึ่งมีสติปัญญาเป็นหลัก จะได้เป็นคู่คิดสืบไป" โจโจเห็นการสมที่คาดคะเนไว้ จึงหาเสียงเอากับดันก่งว่า "แต่ก่อนปู่และบิดาเราเป็นขุนนางได้กินเบียดอยู่ ครั้นนี้บ้านเมืองเป็น จลาจลเพราะขันที่สืบคนแลตั้งโต๊ะทำการหยาบช้า ครั้นเราจะนิ่งอยู่มีคิดการก็เหมือนหนึ่งหารู้จักคุณแผ่นดินไม่ อันเราไปอยู่ด้วยตั้งโต๊ะ นี้หวังจะล้างมันเสียซึ่งทำไม่สมความคิดทั้งนี้ก็เป็นกรรมของเรา แลวิบากของอาณาประชาราษฎร์ทั่วทั้งแผ่นดิน"

ว่าแล้วก็ส้าทับเอากับดันก่งต่อไปว่าเราทำการทั้งนี้ด้วยถือรับสั่งลับของพระเจ้าเหียนเต๋ เป็นประมาณเนื่องจากตรอมพระทัยด้วยพฤติกรรมของพระราชตั้งโต๊ะ ให้เราประสานงานหัวเมืองต่างๆ ยกทัพเข้าเมืองหลวงกำจัดตั้งโต๊ะเสีย ดันก่งฟังความโจโจแล้วก็เชื่อ เพราะเห็นว่าเป็นเชื้อสายขุนนางหลายแผ่นดิน หากไม่รับสั่งอันเป็นความลับแล้ว คงไม่เสียงเอาตำแหน่งขุนนางในเมืองหลวงไปกระทำการถึงเพียงนี้ ทั้งการที่โจโจ อ้างว่าจะกระทำต่อไป ข้างหน้าเป็นการใหญ่ตามพระประสงค์ของสองเต๋สอดคล้องกับความคิดของตน

ดันก่งจึงเข้าถอดเอาเครื่องจำโจโจออกจากกาย แล้วเชิญให้นั่งบนเก้าอี้แล้วเราขอดันก่ง เป็นข้าในราชวงศ์ชั้น มีความเจ็บแค้น ด้วยแผ่นดินแลราษฎร ใครจะสังหารตั้งโต๊ะจอมทรราชอยู่มิได้ขาด เมื่อท่านถือรับสั่งของสองเต๋มาทำการดังนี้ เราจะติดตามท่านไปทำการ ด้วยหวังเอาสติปัญญาของท่านเป็นหลักชัยกำจัดทรราชบำรุงราษฎร ให้เป็นสุขสืบไป

ดันก่งกล่าวความแล้ว ก็รีบจัดเก็บข้าวของมีค่าและสัมภาระมอบ กระบี่ให้โจโจเล่มหนึ่ง ตัวเองถือเล่มหนึ่งคัดเลือกเอามาขึ้นตีคนละตัวขับหนีออก จากเมืองจงพวนตั้งแต่เพลาดึกสงัดหลังเที่ยงคืนนั้น

สุดยอดกลยุทธ์ของโจโจคือการหนีทั้งสองครั้ง ทำให้โจโจรอดตายและประจักษ์ถึงอาณาภาพของกลยุทธ์นี้ที่คุ้มตัวให้สามารถอยู่ท่า การใหญ่ต่อไปได้ ก่อรากฐานทางความคิดเชิงกลยุทธ์ให้แก่การนำทัพของโจโจในวันข้างหน้า และหมาเจอดองผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน ได้สรุปขึ้นเป็นหลักการสำคัญของสงครามจรยุทธ์ในเวลาต่อมาว่า "จรเมื่อเห็นวาระไม่ชนะ ยุทธ์เมื่อเห็นวาระแล้วชนะแน่ เอาแต่จร ไม่ยุทธ์ คือลัทธิวิ่งหนี เอาแต่ยุทธ์ไม่จร คือลัทธิสู้ตายแบบบ้าน"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คำแห่งคุณธรรม (ตอนที่ 27)

การหาเสียงของโจโจ สามารถเกลี้ยกล่อมดันก่งเจ้าเมืองจงพวนให้ปล่อยตัวออกจากการจงจำ แล้วทั้งเมืองจงพวนยอมติดตามโจโจไปในครั้งนี้ นับเป็นความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่ของโจโจ เพราะไม่เพียงแต่จะรอดตัวจากเงื้อมมือของพระราชตั้งโต๊ะเท่านั้น ยังได้คนระดับเจ้าเมืองเป็นพวกไปทำการใหญ่อีกคนหนึ่ง โจโจจึงค่อยๆ

มันใจในลีลาและวิธีการพูดหาเสียงจูงใจคน ทั้งสามารถสรุปไว้มั่นใจว่าเมื่อใดที่ได้เสนอเข็มมุ่งทางการเมือง ที่ถูกต้องสอดคล้องกับความปรารถนาอันร้อนแรงของมหาชนแล้ว ชักจูงหว่านล้อมด้วยความมีฐานะขุนนางเก่า ถึงสามชั่วคนหนึ่ง ความ จงรักภักดีกตัญญูคุณแผ่นดินหนึ่ง ความเสียสละเพื่อจะทำนุบำรุง ราษฎรหนึ่ง และ ความกล้าหาญไม่กลัวยากลำบาก ไม่กลัวตายอีกหนึ่งแล้ว เมื่อนั้นผู้คนยอมคล้อยตาม และเมื่อนั้นยอมได้มา ซึ่งความศรัทธาเลื่อมใส ความปลงใจเชื่อมั่น ความสนับสนุนช่วยเหลือ แม้แต่การยอมตัวติดตามดังกรณี ของ ดันก่งนี่

หากจะเปรียบเทียบการที่ตั้งโต๊ะใช้ม้าเช็กเทา และทองคำอัญมณี มีค่าซื้อตัวลิโป้ว่าเป็นการซื้อขายคนแบบเลว ทรมานต่ำช้าที่สุด ก็ยอมเปรียบได้วาวิธีการของโจโจนี่ก็เป็นการซื้อคนอีกชนิดหนึ่งคือซื้อด้วย อุดมการณ์เพื่อ กอบกู้บ้านเมือง ซึ่งเป็นการซื้อคนที่สูงส่งกว่าแบบของตั้งโต๊ะมากมายนัก ดังนี้แล้วคนเราจึงคล้ายกับสินค้าที่ อาจถูกซื้อหาได้ทั้งสิ้น ขึ้นอยู่แต่เพียงว่าจะเป็นการซื้อขายกันด้วยจิตใจที่ชั่วช้าเลวทราม หรือ ด้วยจิตใจที่ งดงามสูงส่งแห่งอุดมการณ์เท่านั้น

โจโจและดันก่งออกจากเมืองจงพวนแล้ว เร่งรีบหนีภัยจากเงื้อม มือทรราชตั้งโต๊ะทั้งกลางวันและกลางคืน มุ่ง หน้ากลับบ้านเดิมหามิดา ซี่ม้ามาได้สามวัน เพลายืนถึงตำบลอันเป็นบ้านของแปะเฉีย ซึ่งเป็น เกลือก่าของ บิดาโจโจ โจโจจึงชวนดันก่งให้พักค้างคืนที่บ้านแปะเฉียเสียคราหนึ่งก่อน เพราะเดินทางมาล้านัก ระยะทาง หนีกี่หนั่งเมืองมากแล้ว ไกลหูไกลตาเจ้าหน้าที่ พอจะเชื่อว่ามีความปลอดภัย ทั้งจะได้สอบถามข่าวคราว เหตุการณ์บ้านเมืองให้ทันต่อสถานการณ์ไปด้วย ดันก่งฟังแล้วก็เห็นด้วย ดังนั้นสองผู้เพนจริงพากันไปที่บ้าน แปะเฉีย ถามหาแปะเฉีย พบหน้ากันแล้วแปะเฉียจึงบอกโจโจว่าบัดนี้มีประกาศจากเมืองหลวงส่งถึงหัวเมือง ต่างๆ ให้จับตัวท่าน แล้วส่งเข้าเมืองหลวงด้วยข้อหาว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน

โจโจบิดาของเจ้าเกรงราชภัย จึงหนีออกไปอยู่เมืองตันลิวแล้ว เวลานี้ใกล้ค่ำให้เจ้าพักค้างคืนที่บ้านเราเสีย ราวครึ่งหนึ่งก่อน รุ่งเช้าแล้วจึงค่อยออกเดินทางโจโจจิตใจที่ได้ทราบข่าวคราวจากแปะเฉีย จึงเล่าเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นทั้งสิ้นให้แปะเฉียฟังแล้วแนะนำดันก่งว่าเป็นเจ้าเมืองจงพวน มีใจซิงทรราชตั้งโต๊ะ คิดถึงคุณแผ่นดิน จึง หนีออกจากเมืองจงพวน มาด้วยกัน เพื่อทำการตามรับสั่งของพระเจ้าเทียนเต๋ ประสานงานให้หัวเมืองต่างๆ ยก กองทัพเข้าเมืองหลวงกำจัดตั้งโต๊ะเสีย แปะเฉียฟังแล้วก็ขอบคุณดันก่งที่ได้ช่วยโจโจให้รอดตายมาได้ และ ยินดีที่สองผู้เพนจะจะได้ทำการตามรับสั่ง แล้วเดินเข้าไปในครัวครู่หนึ่งจึงออกมาบอกแก่โจโจว่าวันนี้เราจะ เลี้ยงดูพวกเจ้าให้เต็มที่ แต่ไม่มีสุรารอย่างดีควรแก่คนระดับเจ้าเมือง จะขอเดินทางไปตลาดสักครู่ใหญ่ ว่าแล้ว แปะเฉียก็ออกจากบ้านไป

โจโจ ดันก่ง นั่งรออยู่ในบ้านแปะเฉียพักใหญ่ ได้ยินเสียง คนลับมิดที่หลังบ้าน โจโจและดันก่งสงสัยย่องเข้าไป แอบฟังที่ฝาหลังบ้านได้ยินเสียงคนหลายคนพูดกันแต่เบาๆ ว่าจับมัดแล้ว ฆ่าเลยดีกว่าโจโจตกใจคล้ายกับ วัชหลังหะ เห็นอีกาบินอยู่บนฟ้า ก็เกรงว่าจะจิกแผลตน จึงจูงมือดันก่งถอยกลับมาที่ในห้องแล้วว่าแปะเฉีย เป็นเพียงเกลือก่าของบิดาเรา บัดนี้บิดาเราก็นิไปอยู่เมืองตันลิวแล้ว จึงสิ้นความผูกพันต่อตัวเรา ละไมตรี เสีย บัดนี้เราต้องขอหาภรรยา มีรางวัลค่าตัวแรงนัก แปะเฉียคงมีใจละโมภใคร่ได้ความชอบ จึงติดต่อพรรค พวกให้จับพวกเราให้แก่ทรราชตั้งโต๊ะ ส่วนตัวแปะเฉียคงจะเดินทางเข้าไปในเมืองสงขาวให้ทางการมาคุมเอา ตัวเราทั้งสอง เราจะต้องสังหารคนพวกนี้เสียก่อน จะได้ไม่มีผู้ใดรู้เห็นติดตามเราอีกต่อไป

ดันก่งฟังโจโจแล้วจึงว่าเราเป็นคนไกล ไม่รู้ใจแปะเฉียจึงยังประมาณการอะไรไม่ได้ก่อน โจโจจึงว่าแม้จะนะ ละ พวกเขาไว้เราต้องตาย จำต้องเอาชีวิตเรารอดไว้ก่อน ว่าแล้วก็ชักกระบี่วิ่งไปทางหลังบ้าน สังหารบุตร ภรรยา แปะเฉียและคนในบ้านตายสิ้น นับศพได้ถึงแปดศพ ดันก่งวิ่งตามโจโจออกมา เห็นโจโจใช้กระบี่สังหารผู้คน หมดทั้งบ้านก็ตกใจ เหลียวไปที่ในเล้าหมูเห็นหมูถูกเชือกมัดอยู่ และเห็น คนผู้หนึ่งถูกกระบี่โจโจฟันตายอยู่ ข้างหินลับมิด มีปั้งตอดอกอยู่ข้างๆ ดันก่งพินิจเหตุการณ์ดูแล้วจึงว่าแก่โจโจว่าท่านดวนแก่ความคิด สำคัญผิด สังหารผู้คนไปถึงแปดคนความจริงคนเหล่านี้เตรียมที่จะฆ่าหมูเพื่อเลี้ยงดูพวกเราตามคำสั่งของแปะเฉีย ต่างหาก โจโจได้ยินคำดันก่ง แล้วมองไปรอบตัวเห็นเหตุการณ์ประจักษ์ แกตา ได้คิดก็ตกใจ เพราะได้ลงมือ ฆ่าคนถึงแปดคน เร็วเกินไปโดย ไม่ได้พิจารณาไตร่ตรองให้รอบคอบเสียก่อน แต่เมื่อเห็นเหตุการณ์ล่วงมา เพียงนี้แล้ว แก่ไขกลับคืนไม่ได้ โจโจจึงว่าเราเห็นจะอยู่ที่นี้ต่อไปไม่ได้ เพราะเมื่อแปะเฉียกลับมาถึงบ้าน เห็น บุตร ภรรยา และ คนในบ้านถูกสังหารจนหมดสิ้น คงจะทำร้ายเราเป็นแน่

ว่าแล้วก็ชวนดันก่งขึ้นม้าออกจากบ้านแปะเฉียไป พักหนึ่งก็ชวนเข้ากับแปะเฉียเดินจงลามามุ่งหน้าจะกลับบ้าน บนหลังลาบรรทุก สุราและผลไม้ แปะเฉียเห็นโจโจกับดันก่งก็สงสัย จึงถามว่าเหตุใด จึงชวนรีบเดินทาง เรา ได้ซื้อหาสุรารอย่างดีพร้อมผลไม้มาเลี้ยงดูพวกเจ้า ทั้งที่บ้านก็ได้ฆ่าหมูตัวหนึ่ง จะได้อิมหน้าสาธุยกันให้

เดิมที โจโลจึงว่าข้าพเจ้าต้องขอหากฎต่อแผ่นดิน พักอยู่นานไม่ได้ อันตรายจะมาถึงตัว ทั้งจะเป็นภัยแก่ตัวท่านให้ได้รับความเดือดร้อน ด้วย แล้วโจโล ดันก้ง ก็ขับม้าผ่านแปะเฉียโดยที่แปะเฉียยังไม่ทันได้กล่าวความสลับไป

โจโล ดันก้ง ขับม้าผ่านแปะเฉียไปได้หน่อยหนึ่ง โจโลได้รั้ง ม้าให้หยุด แล้วขับม้ากลับตามทางเดิม แปะเฉียได้ยินเสียงม้าก็ หันกลับมาดู โจโลเอามือชี้ไปข้างหน้าพร้อมกับร้องบอกแปะเฉียว่า "ดูนั่นสิ" พอแปะเฉียหันหน้ากลับไปดู โจโลก็ใช้กระบี่ฟันแปะเฉียถึง แก่ความตาย ณ ที่นั้น ดันก้งเห็นโจโลชักม้ากลับ จึงหยุดม้าแล้วหันไปดู เห็นโจโลฆ่าแปะเฉียก็ตกใจเป็นอันมาก แล้วว่าแก่โจโลว่าเมื่อครูนี้น่านไหวแก่ความคิด สंहารบุตร ภรรยา และคนในบ้านแปะเฉียถึงแปดคน โดย ที่คนเหล่านั้นหาความผิดมิได้ ท่านทำความผิดนัก ไม่ทันไรก็มาทำความผิดซ้ำสังหารแปะเฉียอีกคนหนึ่ง ท่านนี่เป็นคนอกตัญญู ใจบาป หยาบฆ่าโดยแท้

โจโลจึงว่าเมื่อครูนี้น่านไหวแก่ความคิดไปถึงแปดคน เป็นความผิดมหันต์อยู่แล้ว แต่จะแก้ไขให้พื้นคืนก็ไม่ได้ ครั้นจะละแปะเฉียไว้เมื่อกลับถึงบ้าน แปะเฉียย่อมรู้ความผิดเรา แล้วคงจะแจ้งทางราชการให้ติดตามจับกุมตัวเราให้ต้องรับโทษถึงสองสถาน เราจะไม่พ้นความตาย การใหญ่ที่คิดไว้ก็จะเสียการไป ดังนั้นเราจึงจำต้องสังหารแปะเฉียเสียก่อนจะได้ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ความผิดและความเคลื่อนไหวของเรา แล้วโจโลจึงว่ากล่าวปลอบใจดันก้งว่า อันวิสัยพยัคษาเข้าป่าใหญ่ จะกังวลไปใยกับการที่กิ่งไม้ใบหญ้าในทางผ่านต้องล้มราบลง ป่าใหญ่ย่อมไม่ไร้ซึ่งกิ่งไม้ใบหญ้า แผ่นดินนี้มีผู้คนมากมาย ตายเสียแปดเก้าคน ฝนฟ้าก็ยังคงตกต้องตามฤดูกาลอยู่นั่นเอง กังวลใจไปทำไมกัน

ดันก้งจึงว่าแก่โจโลว่า ท่านเป็นคนใจโหด ไร้คุณธรรม คิดผิด แล้วฆ่าบุตรภรรยาและคนในบ้านเขาแล้ว ยังลงใจทำผิดซ้ำสองอีก หา ไซคนกตัญญูรู้คุณคนไม่ โจโลจึงว่าท่านพูดมาทั้งนี้ฟังเข้าที่ก็แต่โดยผิวเผิน "ธรรมดาเกิด มาทุกวันนี้ย่อมรักษาตัวมิให้ผู้อื่นคิดร้ายได้ เราจึงทำการทั้งนี้" นี่คือการคิดจิตใจอันเป็นเนื้อตัวแท้จริงของโจโล ที่คิดว่าเกิดมาแล้วต้องเอาตัวให้รอดได้เท่านั้น คุณธรรม ศิลธรรม จริยธรรม หามิคุณค่าใดอันควรคำนึงไม่ ดังนั้นเมื่อจะเอาตัวรอดรักษาชีวิตไว้ แล้วถึงจะต้องฆ่าฟันผู้คนที่ไร้ความผิด หรือทำชั่วช้าสาหัสลงอย่างไรก็ไม่ต้องคำนึงถึง

นักอ่านสามก๊กมักจะขนานนามโจโลว่า "โจโลผู้ไม่ยอมให้โลก ทฤษฎ" นั้นเป็นความสำเร็จจากพลังและแรงคมแห่งปากกาของยาขอบ บรมครูผู้เป็นอมตะแห่งวรรณกรรม แต่แท้จริงแล้วโลกหาได้ทฤษฎต่อโจโลหรือผู้ใดไม่ กรณีเป็นเรื่องของการตีราคาคุณค่าตนเองเหนือกว่าสิ่งใด เพียงเพื่อขอให้เอาชีวิตรอดก็พร้อมที่จะทำบาปชั่วได้ทุกอย่าง หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ปราชญ์ใหญ่ของประเทศไทย และบรมครูทางวรรณกรรมอีกท่านหนึ่งได้แตกต่างให้กับโจโล ในเรื่อง นี้ไว้ในสามก๊กฉบับนายทุนว่า การทั้งนี้เป็นเพราะคนเขียนหนังสือสามก๊กเป็นพวกเลาปี และเป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับโจโล เห็นทางใดที่จะเขียนเหยียบย่ำฆ่าเดิมโจโลได้ ก็แกล้งเขียนให้เห็นเป็นว่าโจโลไม่ไซคนดี และยังแตกต่างให้ต่อไปว่าแปะเฉียรู้ดีว่ามีประกาศของทางราชการ ให้จับตัวโจโล และทางการจะเอาผิดกับผู้คบคิดปกปิดให้ที่หลบซ่อนในฐานะร่วมกบฏต่อแผ่นดิน แต่เหตุใดคนบ้านนอกอย่างแปะเฉียไม่กลัวอาญาแผ่นดิน กล้ารับโจโลไว้ในบ้าน กรณีจึงน่าสงสัยว่าแปะเฉีย จะวางแผนกับพรรคพวกเพื่อจะจับโจโลส่งให้แก่ทางราชการ โจโลจึงชอบที่จะป้องกันตัว

หม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้แตกต่างให้กับโจโลด้วยว่าแม้หากแปะเฉียจะไม่คิดร้ายต่อโจโลก็ยังคงถือว่าการกระทำของโจโลเกิดแต่ความจำเป็น ต้องรักษาตัวรอด เพื่อรับใช้การใหญ่ของแผ่นดินต่อไป ข้อแตกต่างนี้กลายเป็นแบบอย่างให้นักการเมืองถือปฏิบัติเป็นแบบฉบับในการพูดจาทางการเมืองในชั้นหลังและได้ทำให้สามก๊กฉบับนาย ทุนอ่านแล้วสนุก และมีเหตุผลแบบประหลาด อันควรแก่ความสนใจเหตุผลแบบนี้พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า รัชกาลที่ 6 ทรง แสดงเป็นเชิงประชดประชันไว้ในธรรมาธรรมะสงคราม เป็นคำสอนของธรรมเทวบุตร ให้เหตุผลในการปล้นเขาวัวควรวางไรว่า

ยามจนจะทนยาก   จะลำบากไปไยมี
 ฟังปองข่าวของดี   ณ ผู้อื่นอันเก็บงำ"

ดันก้งฟังคำโจโลแล้ว เห็นว่าจะต่อปากต่อคำต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงนิ่งเสียแล้วพากันเดินทางต่อไป ถึงศาลเจ้าร้างแห่งหนึ่งจึงแวะเข้าพักค้างคืน โจโลเหนื่อยนักจึงหลับไปก่อน ดันก้งในยามสงัด เสียงใบไม้หวีดหวิววังเวงก็หวอนรำลึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วเสียใจนักที่หลงเชื่อคนแบบโจโล สุดส่าห้ละทิ้งยศศักดิ์อิฐฐานและบริวารติดตามโจโลมาหวังทำการใหญ่ ก่าจัดพระราชตั้งโต๊ะ ท่านบำรุงแผ่นดินและราษฎร ไม่ทันไรก็ประจักษ์ความชัดแล้วว่าโจโลหาไซคนดีมีคุณธรรมที่จะทำให้บ้านเมืองร่มเย็นเป็น สุขไม่ หากเป็นคนใจบาปเห็นแก่ตัว ซึ่งอาจจะร้ายเท่าๆ กับตั้งโต๊ะก็ได้ คนแบบนี้เป็นคนพาล ไม่ควรที่เราจะเสวนาด้วยอีกต่อไป และเพื่อ

ไม่ให้เป็นภัยต่อผู้คนในภายหน้า เราอาจจะฆ่าโจโจเสีย ในค่านี้นี้ คิดแล้วก็ชักกระบังเดินเข้าไปหาโจโจที่หลับอยู่ ขณะนั้นใจพลันคิดว่าหากเราฆ่าโจโจ เราเองก็จะเป็นคนบาปแบบเดียวกับโจโจ เป็นความผิดของเราเองที่หลงชอบเชื่อใจเขา มาบัดนี้เมื่อสิ้นที่ชอบและหลงนับถือแล้ว เราควรจะปลีกตัวหนีไปให้ไกลเสียจะดีกว่า คิดดังนี้แล้วต้นกังกก็เก็บสัมภาระของตนขึ้นมาขึ้นหน้าโจโจไปอยู่ที่เมืองตองกุนในราตรีนั้น

ต้นกังกหนีโจโจเพราะเห็นว่าโจโจเป็นคนไร้คุณธรรม ขาดความ กตัญญู ไม่รู้คุณคน ในขณะที่โจโจก็กำลังหนี แต่เป็นการหนีเพื่อเอาชีวิตรอด และได้ทำหรือพร้อมจะทำทุกอย่างโดยไม่ต้องคำนึงถึงคุณธรรม ศีลธรรม จริยธรรม ขอเพียงให้มีชีวิตรอดก็เป็นพอ การหนีของทั้งสองคนนี้ แม้ว่าจะเป็นการหนีอย่างเดียวกัน แต่ต่างกัน ด้วยค่าแห่งคุณธรรมจะนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

บุรุษธรรม กำจัดทรราช (ตอนที่ 28)

โจโจซึ่งหนีไปตั้งแต่หัวค่ำ ตื่นขึ้นในเพลากลางรุ่งไม่เห็นต้นกังก เดินดูทั่วศาลเจ้าร้างก็ไม่พบตัว คาคคะเนว่าต้นกังกไม่พอใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงหลบหนีไป คิดระแวงแต่จะเอาชีวิตรอดตั้งนี้แล้ว เห็นว่าจะอยู่ที่นี้ต่อไปจะเป็นอันตราย ด้วยต้นกังกอาจไปแจ้งข่าวให้ทางการมาจับกุมในตอนเช้า จำจะต้องรีบไปเสียตั้งแต่เพลากลางรุ่งนี้

โจโจเก็บสัมภาระแล้วขึ้นมา รีบเข้าไปเมืองตันลิวตั้งแต่เวลานั้น ถึงเมืองตันลิวแล้วสอบถามหาบ้านโจโจจนพบแล้วเข้าไปหาบิดา เล่าความแต่หลังให้ฟังทั้งสิ้นแล้วว่า ข้าพเจ้านี้มาหาบิดาท่านในครั้งนี้ เพื่อจะขอทรัพย์สินเงินทองไปทำการใหญ่กอบกู้แผ่นดิน โดยจะนำไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการชงสมผู้คนและจัดหาอาวุธยุทธโธปกรณ์ พร้อม แล้วจะได้อ้างเอารับสั่งพระเจ้าเหียนเต๋ประสานงานให้หัวเมืองต่างๆ ยก กองทัพเข้าไปเมืองหลวงจับทรราชตั้งโต๊ะฆ่าเสีย

โจโจจึงคิดว่าที่เจ้าคิดทำการตั้งนี้ชอบใจเราแล้ว แต่ทรัพย์สินเงินทองของเรามีน้อยไม่พอแก่การซึ่งคิดจะทำ ในเมืองนี้มีมหาเศรษฐีอยู่ผู้หนึ่งชื่ออุยหอง เป็นคนจงรักภักดีในราชวงศ์ฮั่น มีน้ำใจกตัญญูรู้คุณบิดามารดาเห็นประจักษ์ สองเต้จึงพระราชทานป้าย เกียรติยศว่าเป็นบุตรกตัญญู คนผู้นี้เป็นที่เคารพนับถือของคนทั้งปวง เจ้าจงไปหาเล่าความเหมือนกับที่เล่าแก่เรา แล้วขอให้อุยหองช่วยเหลือ เพื่อแสดงความจงรักภักดีแก่ราชสำนัก เกิดโจโจจึงว่าการตั้งนี้ต้องขอพึ่งบารมีบิดาท่าน เชิญอุยหองมากิน โต๊ะที่บ้านเราจะควรแก่การกว่า เพราะสามารถเกลี้ยกล่อมได้ถนัดปาก ไม่ต้องพะวงคนในบ้านของอุยหองว่าจะนำความไปแจ้งแก่ทางราชการ หรือ ทัดทานเป็นอื่นให้เสียการไป

โจโจเห็นด้วยกับความคิดของบุตรตนจึงให้เตรียมแต่งโต๊ะจัดเลี้ยง แล้วให้คนไปเชิญอุยหองมากินโต๊ะที่บ้านอุยหอง มหาเศรษฐีป้ายกตัญญูพระราชทานมาที่บ้านโจโจตาม คำเชิญคารวะทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้ว โจโจจึงเชิญอุยหองเข้าที่จัดแต่งโต๊ะไว้ แล้วแนะนำโจโจบุตรแก่อุยหอง โจโจแสดงความคารวะตามประสาผู้น้อย ผู้ใหญ่ แล้วเล่าความ ที่ตั้งโต๊ะจอมทรราชทำหายาบฆ่าต่อสองเต้ ต่อราชสำนัก ตลอดจนขุนนางแลราษฎรทั้งปวง เป็นเหตุให้ตัวต้องเป็นกบฏแล้วหลบหนีมา จากนั้นจึงได้หลอกอุยหองว่าพระเจ้าเหียนเต๋ตรอมพระทัย เพราะทรงเป็นห่วงใยแผ่นดินแลราษฎรนัก จึงโปรดให้ข้าพเจ้าอภัยเชิญรับสั่งเป็นการลับประสานงานกับหัวเมืองทั้งปวง ยกกองทัพเข้าไปเมืองหลวงกำจัดตั้งโต๊ะเสีย

แล้วกล่าวต่อไปว่า "ข้าพเจ้าคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินและฆ่าตั้งโต๊ะเสียให้ได้ แต่ว่ากำลังแลทรัพย์สินข้าพเจ้าน้อยนัก ข้าพเจ้าจึงหนีมา จะคิดอันเกลี้ยกล่อมชงสมผู้คนให้ได้มาก แล้วจะยกเข้าไปทำการล้างตั้งโต๊ะเสีย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมีทรัพย์สินอันมาก และน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะขอทรัพย์สินท่านไปจัดซื้ออาวุธแล้วจะได้ทำการสืบไป"

อุยหอง มีใจรักดีกตัญญูต่อพระราชวงศ์ฮั่น ฟังโจโจแล้ว สำนึกในอุดมการณ์ก็พลุ่งขึ้นจึงว่าตัวเรานี้มีกตัญญูต่อแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจ ติดตามข่าวสารบ้านเมืองที่เป็นลาลจลวุ่นวายจากการกระทำของ ทรราชตั้งโต๊ะมิได้ขาด มีความซึ่งคิดเคียดแค้นเป็นทุกซักร้อนแค้นเป็นทุกซักร้อนแค้นและคนทั้งปวง คิดจะช่วยท่านบำรุงแผ่นดินอยู่ แต่ตัวเราเป็น พ่อค้าวานิชไม่สิ้นหัดการเมือง จึงพยายามหาคนมีสติปัญญากล้าหาญ เป็นหลักนำคนทั้งปวงไปล้มล้างทรราชตั้งโต๊ะ บัดนี้มาได้ยินคำท่านจึงมีความยินดีชอบใจนัก ท่านอย่าได้ห่วงใยเลย เราจะมอบทุนให้แก่ท่านให้ทำการสำเร็จดังประสงค์ ราษฎรจะได้เป็นสุขถ้วนหน้ากัน ให้ท่านเร่งรีบทำการตามความคิดเกิดโจโจ

และโจโกผู้บิดาฟังคำอุทธรณ์แล้วดีใจนัก กินโต๊ะปรึกษาในรายละเอียดกันต่ออีกพักใหญ่ แล้วอุทธรณ์ก็ขอตัวลากลับบ้าน

รุ่งขึ้นโจโจจึงให้จัดทำธงขนานสีขาวยืนใหญ่ขึ้นฝั่งหนึ่ง เขียนอักษรสีดำลงบนผืนธงว่า "ดงหัง" ซึ่งแปลว่า "ชื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน จงรักภักดีต่อองค์" ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แปลว่า "ให้คนทั้งปวงมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน" นั่นเป็นการแปลโดยพยัญชนะ ถ้าหากจะแปลเอาความหมายของ คำว่า "ดงหัง" ในสถานการณ์เช่นนั้นก็ต้องแปลว่า "ทั่วประเทศจงสามัคคีกัน ก่าจตุรราช เทิดทูนฮ่องเต้" โจโจให้ปักธง "ดงหัง" ขึ้นที่หน้าบ้าน นับเป็นการชูธงปฏิวัติของประชาชนขึ้น เพื่อจะล้มล้างอำนาจทราชมงคลขององค์โจโจ โดยยึดเอาความจงรักภักดีต่อฮ่องเต้ของปวงชนเป็นแกนหลักรวมน้ำใจคน นี่คือการเสนอเข็มมุ่งทางการเมืองที่สอดคล้องกับความปรารถนาอันร้อนแรงของผู้คนทั้งแผ่นดิน

บรรดาชาวเมืองซึ่งเคียดแค้นระบอบทราชมงคลอยู่เดิม มองเห็นธงปฏิวัติแล้วจึงเล่าขานกันต่อไปอย่างรวดเร็วแล้วพากันมาเข้าร่วมด้วย โจโจเป็นอันมาก แม้ข้าราชการบ้านนอกได้ทราบข่าวแล้วสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ความว่าโจโจกระทำการโดยถือรับสั่งลับของพระเจ้าเหี้ยนเต้ และการที่ทำนนั้นก็สอดคล้องกับความปรารถนาของตน จึงพากันมาเข้าร่วมด้วย พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้สรุปความคิดของเหมาเจ๋อตงเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ ในสรรนิพนธ์เหมาเจ๋อตงว่า พรรคการเมืองพรรคหนึ่ง นั้น ต้องอาศัยการเมืองที่ถูกต้องไปนำพรรค แนวทางการเมืองที่ถูก ต้องยอมทำให้ได้มาซึ่งดินแดน กองทัพ และอำนาจรัฐ แต่ถ้าแนวทางการเมืองผิดพลาด แม้จะครองอำนาจรัฐ ดินแดน และกองทัพอยู่ ก็จะต้องสูญสิ้นไป

แนวทางการเมืองของโจโจที่ปรากฏในธงปฏิวัตินั้น ถูกต้อง สอดคล้องกับสถานการณ์และความต้องการของประชาชน ดังนั้นขบวนการปฏิวัติของโจโจจึงเติบโตอย่างรวดเร็วสองพี่น้องตระกูล "แฮหัว" คือแฮหัวตัน ผู้พี่ และแฮหัวเอียน ผู้น้อง ชาวเมืองไผ่ก๊ก เป็นศิษย์มีครูในเชิงชั้นการสงคราม สองพี่น้อง ตระกูล "โจ" ซึ่งแซ่เดียวกับโจโจคือโจหยินและโจหลง ได้ร่ำเรียน เชิงอาวุธมาแต่น้อย รวมทั้งจ๊กจิ้น ชาวเมืองยงเป่ิง และลิเตียน ชาวเมืองซัวหยง ซึ่งร่ำเรียนการศึกมาแต่ก่อน และมีน้ำใจซิงตั้งโจโจเป็น ทุนเดิม ได้ทราบข่าวการชูธงปฏิวัติของโจโจ

ณ ท้องทุ่งเมืองตันลิว ต้องด้วยความคิดตัว จึงพากันมาเข้าร่วมด้วยโจโจ แฮหัวตัน และแฮหัวเอียนนั้น ได้เกลี้ยกล่อมชายฉกรรจ์บ้านเดียวกันได้จำนวนพันเศษ พร้อมม้าและอาวุธครบมือ สองพี่น้องโจหยินและโจหลงก็ได้ เกลี้ยกล่อมพรรคพวกอีกพันเศษ ส่วนจ๊กจิ้นและลิเตียนต่างก็นำพรรคพวกมา อีกคนละพันเศษ ยกมาเข้าร่วมกับโจโจบรรดาชายฉกรรจ์ในเมืองนั้นและเมืองข้างเคียงรูซัว และเห็นผู้คนหลั่งไหลมาเข้าร่วมกับโจโจก็ตื่นเต้น เลือดหนุมที่เร่าร้อนด้วยความรักดีต่อแผ่นดินจึงชวนกันจัดหามาและอาวุธประจำกายแล้วพากันมาเข้าร่วมด้วยโจโจเป็นอันมาก

อุทธรณ์เห็นธงปฏิวัติมีความเป็นที่ต้องใจก็เบิกบานยินดี ครั้นเห็นผู้คนมาเข้าร่วมด้วยโจโจเป็นจำนวนมาก ก็จัดหาเงินทองมอบแก่โจโจสำหรับซื้อม้าอาวุธยุทโธปกรณ์และธงทิวสำหรับกองทัพ ตลอดจน เสนอเสียงกริ่งอย่างเต็มที่ ทำให้โจโจไม่ต้องพะวงหลังด้วยเรื่องเหล่านี้ โจโจเห็นผู้คนจากทั่วสารทิศมาเข้าร่วมก็มีความยินดียิ่งนัก จึงให้ปลูกค่ายสำหรับทหารขึ้นพร้อมกับโรงสำหรับเป็นที่วางแผนปรึกษาบัญชาการ แล้วจัดแบ่งพลเป็นหมวดหมู่เหมือนกับการจัดกองทัพในเมืองหลวง กำหนดหน้าที่นายและพล จัดระเบียบวินัยกองทัพ แล้วทำการฝึกปรี๊ดคนเหล่านั้นเป็นทหารในลักษณะเดียวกันกับทหารประจำการ

โจโจเองเคยเป็นนายพันทหารสรวัดร แห่งกองกำลังรักษาพระนคร ได้ร่ำเรียนพิชัยสงคราม และเรียนรู้ถึงวิธีจัดกำลังพลการบัญชาการทหารเป็นอย่างดี ดังนั้นทุกวันทั้งเช้าและเย็น โจโจจึงได้ออกมาเป็นประธานในการฝึกซ้อมทหาร ในการจัดกระบวนทัพ และการบัญชาการทางยุทธวิธี แล้วก็โอกาสนี้ปลุกกระดมทางความคิดให้กำลังพลเข้าใจสภาพการณ์ทางการเมือง และความจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งเป็นกองทัพเพื่อก่าจตุรราชตั้งโจโจให้จงได้

โจโจอ้างเหตุผลในการจัดตั้งกองทัพว่าเมื่อจะทำการปฏิวัติ ก็ต้องจัดตั้งกองทัพปฏิวัติขึ้นกองทัพหนึ่ง จะมั่วแต่ร้องแครงแครงกระเซอ หรือใช้เสียงข้างมากยอมไม่มีทางล้มล้างทราชมงคลได้สำเร็จ ซึ่ง บิสมาร์ค ผู้นำเยอรมันในยุคหลังก็ได้กล่าวเช่นเดียวกันว่า ปัญหาใหญ่ของแผ่นดินไม่อาจแก้ไขได้ด้วยเสียงข้างมาก หากต้องแก้ด้วยเลือดและเหล็ก ซึ่งก็คือความกล้าหาญกับปิ่นเท่านั้น (The great questions are not decided by speech or majority vote, but by blood and iron) นำใจผู้คนจึงพร้อมเพรียงสามัคคีกัน ภายใต้แนวทางการเมืองที่จะก่าจตุรราช เทิดทูนฮ่องเต้ ดังนั้นความคิดและความรับรู้ทาง การเมืองจึงค่อยๆ ถูกหล่อหลอมจนเกิดเป็นเอกภาพที่ร้อนแรงด้วยขวัญและกำลังใจสู้รบ อันผู้นำนั้นมีการกึ่งหลักอยู่แต่เพียงสองประการ คือต้องเป็นแกน

แห่งความสามัคคีของประชาชนอย่างหนึ่ง และต้องชี้ทิศทางทาง ที่ถูกต้องแก่ประชาชนไปบรรลู่ถึงอุดมการณ์อันสูงส่งอีกอย่างหนึ่ง ผู้นำคนใดก็ตามที่ได้อำนาจมาโดยถูกต้องแล้วเพียรพยายามปฏิบัติจนมีความเป็นเอกภาพทั้งกายใจ หรือที่มักใช้เป็นสำนวนว่า "ร่วมแรง ร่วมใจ" แล้ว ความสำเร็จย่อมบังเกิดแก่ผู้นำผู้นั้น

ในทางตรงกันข้าม หากผู้นำคนใดไม่ใส่ใจในกิจการกิจทั้งสองประการให้เป็นผลสำเร็จ หรือแม้แต่ว่าจะอยู่แต่เรื่องเล็ก จู้จู้จกจก อันไม่เป็นสาระแล้ว ย่อมประสบความล้มเหลว และจักต้องสูญเสียฐานะผู้นำไปอย่างไม่ต้องสงสัย โจโจในวันนี้แม้จะถูกอำนาจรัฐทรราชตราหน้าว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน เป็นที่ต้องการตัวของทางราชการ ทั้งหากใครเข้าร่วมช่วยเหลือก็จะต้องถูกถือว่าเป็นกบฏด้วยกัน มีโทษถึงประหารทั้งครอบครัวก็ตาม แต่ข้อหาและการสร้างความกลัวเช่นนั้นกลับต้องพ่ายแพ้ต่อพลาณภาพของความถูกต้องแห่งแนวทางการเมืองอันโจโจได้จารึกไว้ในผืนธงปฏิวัตินั้น ดังนั้นโจโจจึงเป็นผู้นำเต็มตัว และมีบทบาทหน้าที่เด่นชัด กลายเป็นผู้นำในระดับชาติ ในขณะที่ทั้งขุนเทียนและเล่าปี่ยังคงเป็นแค่เจ้าเมืองบ้านนอกอยู่นั่นเอง

ข่าวคราวการขงปฏิวัติของโจโจ สะพัดไปทั่วประเทศ ยินไปถึง อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองปดไฮ ซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตอยู่กับตั้งโต๊ะ ดังนั้น อ้วนเสี้ยวจึงถึงแม้จะชิงชังทรราชสักปานไหน แต่หาได้มีแผนการที่เป็นรูปธรรมใดๆ ในการล้มล้างอำนาจตั้งโต๊ะไม่ จึงได้เชิญบรรดากรรมการเจ้าหน้าที่เมืองปดไฮมาปรึกษาว่าเราชอบที่จะยกกองทัพไปเข้าร่วมกับโจโจ จึงจะกำจัดทรราชตั้งโต๊ะได้สำเร็จ นี่คือความคิดของคนระดับเจ้าเมืองที่มีทุกอย่างพร้อมอยู่ในมือ หากแต่ขาดสติปัญญาและความเป็นผู้นำ จึงได้แต่คิดเพียงแคติดตามคนอื่นเท่านั้น

กรรมการเจ้าหน้าที่เมืองปดไฮประชุมปรึกษาหารือกันแล้ว เห็นชอบ กับความคิดของอ้วนเสี้ยว ดังนั้นอ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้จัดกองทัพพลสามหมื่น นำทัพเคลื่อนออกจากเมืองปดไฮไปสมทบด้วยโจโจถึงที่อันโจโจตั้งค่ายทหารอยู่แล้ว อ้วนเสี้ยวจึงให้ปลงทัพไว้ตั้งค่ายตามกระบวนศึกแล้วจึงออกไปหาโจโจ ส่วนโจโจทราบข่าวอ้วนเสี้ยวยกกองทัพมาสมทบก็มีความยินดียิ่งนัก เพราะเคยรู้จักคุ้นเคยกันมาแต่ครั้งอยู่ด้วยกันกับโฮจิ้น ทั้งยังเป็นเชื้อสายขุนนางเก่าถึงสี่ชั่วคน การมาเข้าร่วมของอ้วนเสี้ยวจะก่อให้เกิดแบบอย่างให้หัวเมืองต่างๆ มาเข้าร่วมได้โดยง่าย การที่คิดไว้ก็จะเบาแรงลง ครั้นรู้ว่าอ้วนเสี้ยวมาพบ โจโจจึงรีบออกนอกค่ายมาต้อนรับ โจโจ อ้วนเสี้ยว คารวะกันตามธรรมเนียมแล้ว โจโจจึงเชิญอ้วนเสี้ยว เข้าไปปรึกษาหารือกันภายในค่ายของโจโจ

ธงปฏิวัติสะบัดโบกพลั่วเหนือท้องทุ่งเมืองต้นลิ้ว ท่ามกลางเสียงกึกก้องกัมปนาทอันเกิดแต่การฝึกทหาร การจัดกระบวนทัพ และการฝึกฝนทางยุทธวิธี ทั้งจากค่ายโจโจและจากค่ายของอ้วนเสี้ยว ประกอบเข้ากับธงทิวปลิวไสวเป็นที่ตื่นตาตื่นใจของผู้คน ปลุกเร้ากำลังใจขวัญกำลังใจของทหารทั้งสองทัพและผู้คนให้แกร่งกล้าศึกคนอง ไม่กลัวยากลำบาก ไม่กลัวตายอีกต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

เคลื่อนทัพปฏิวัติสู่ลกเอียง (ตอนที่ 29)

โจโจพาอ้วนเสี้ยว เดินเข้ามาภายในค่ายของตน แล้วขึ้นไปยังโรงสำหรับปรึกษาและบัญชาการ ทักทายปราศรัยกันถึงความเก่า ครั่งอยู่ด้วยกันกับโฮจิ้น และบัดนี้ต้องออกจากเมืองหลวงเพราะต่างก็เป็นศัตรูคู่อาฆาตของจอมทรราชตั้งโต๊ะ มีผลประโยชน์ร่วมกันคือต้องล้างตั้งโต๊ะให้สิ้น จึงจะปลอดภัยจากเงื้อมมือของทรราชได้

ณ บัดนี้ทั้งโจโจและอ้วนเสี้ยวต่างก็มีกองทัพของตนอยู่ในมือ และประกาศตัวเป็นฝ่ายปฏิวัติโดยชัดแจ้งแล้ว ในขณะที่ขุนเทียน เล่าปี่ แม้ว่าจะจะเป็นเจ้าเมืองและมีกองทัพอยู่ในมือดจกัน แต่ทั้งขุนเทียนและเล่าปี่ยังมิได้ประกาศตัวเป็นฝ่ายปฏิวัติ สถานภาพทางกฎหมายจึงถือได้ว่าเป็นเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองหลวงภายใต้กรงเล็บปีศาจของตั้งโต๊ะอยู่ หลังจากโจโจ อ้วนเสี้ยว ได้ทักทายปราศรัยความหลังกันตามควรแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงว่ากับโจโจว่า ท่านประกาศตัวต่อต้านตั้งโต๊ะเช่นนี้ต้องด้วยใจเรา ดังนั้นเราจึงยกทหารมาร่วมทำการด้วยท่านแล้วสังหารตั้งโต๊ะเสียให้จงได้ ท่านจะคิดอ่านแผนการประการใด จงปรึกษาพร้อมกันเกิดโจโจจึงว่า กำลังกองทัพของเราทั้งสองยังน้อยนัก เทียบไม่ได้กับกองทัพในอำนาจของตั้งโต๊ะ และตั้งโต๊ะอาจแอบอ้างเอาหมายรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ให้เรียกกองทัพหัวเมืองมารวมโจมตีพวกเรา เหมือนเมื่อครั้งปราบโจรโพกผ้าเหลืองในแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้ แล้วว่า "บัดนี้เราจะทำการใหญ่ จ่าจะแต่งเป็นหนังสือรับสั่งลอบไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวง"

ความคิดของโจโจทั้งนี้เป็นไปตามแผนการเดิม คือแอบอ้างรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ ให้หัวเมืองต่างๆ ยกเข้าเมืองหลวงจับตั้งโต๊ะสังหารเสีย ในขณะที่เดียวกันแผนการนี้จะทำให้หัวเมืองต่างๆ ต้อง ประกาศตนเป็นปฏิปักษ์

กับอำนาจรัฐของตั้งโตะโดยตรงเหมือนกับตัว ชิงกำลังหัวเมืองมาอยู่ฝ่ายตัวและตัดกำลังของฝ่ายเมืองหลวงไปด้วย แผนการนี้คล้ายกับแผนการที่อ้วนเสี้ยวเคยเสนอให้โฮจิ้นเรียก กองทัพหัวเมืองเข้าเมืองหลวง เพื่อจับลิบซันที่สังหารเสียนั่นเอง เป็น แต่วัตถุประสงค์ของแผนการแตกต่างกัน ดังนั้นทั้งๆ ที่แผนการอย่างเดียวกันนี้ครั้งหนึ่งต้องถือว่าเป็นแผนการที่โง่บัดซบ มาครั้งนี้ภายใต้วัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน นั้นกลับเป็นแผนการที่เลิศที่สุด และเสนอขึ้นโดยโจโจ ทั้งๆ ที่โจโจเคยคัดค้านแผนการเช่นนี้ในสมัยนั้น อ้วนเสี้ยว ฟังแผนการของโจโจแล้วเห็นชอบด้วย เพราะเป็น แผนการเดียวกับที่ตัวเคยเสนอมาก่อนตั้งแต่ครั้งโฮจิ้น เป็นแต่ที่ว่าอ้วนเสี้ยวหาได้เข้าใจความแตกต่างของภารกิจ และเป้าหมายที่ต่าง กันของแผนการทั้งสองคราวนี้ไม่

โจโจจึงเสนอลึกลงไปในรายละเอียดว่า เนื่องจากแผนการนี้อิงอยู่กับการแอบอ้างรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ ดังนั้นในการปฏิบัติจึงจำต้องจำกัดวงให้แคบ แต่ให้ได้ผลมาก คือให้เรียกเอาเฉพาะกองทัพจากหัวเมืองเอกสิบหกหัวเมืองเท่านั้น ทั้งต้องทำการโดยลับและรวดเร็ว มิฉะนั้นหากข่าวแพร่งพรายไปถึงตั้งโตะก็จะคิดอ่านแก้ไข จัดทำเป็นพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ มิไปถึงหัวเมืองต่างๆ ห้ามกองทัพหัวเมืองเหล่านั้นเสียการก็จะไม่สมความคิด

โจโจได้เสนอทั้งแผนการและวิธีปฏิบัติ ตลอดจนกลยุทธ์ในการ ปฏิบัติตามแผนอย่างครบครัน แสดงออกถึงความ เป็นนักยุทธศาสตร์ ซึ่งอ้วนเสี้ยวฟังแล้วก็เห็นด้วยกับโจโจ ดังนั้นโจโจ อ้วนเสี้ยว จึงแต่งเป็นหมายรับสั่งของพระเจ้าเหียน เต๋ถึงเจ้าเมืองหัวเมืองเอกทั้งสิบหกหัวเมืองว่า "ทุกวันนี้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยและอาณาประชาราษฎร์ได้ความเดือดร้อนเพราะตั้งโตะ เป็นขบถ ขานางโฮเสากับหลงจูเปียนเสีย ยกให้เราเป็นเจ้าแผ่นดินเหมือนเจวิด ตั้งตัวมั่นเป็นมหาอุปราช ราชการเมืองทั้งปวงสิทธิอยู่แก่ตั้งโตะสิ้น แลโจโจมีกตัญญูต่อแผ่นดินสาบานตัวต่อหน้าที่นั่งว่าจะอาสาล้างตั้งโตะเสียให้ได้ เราจึงให้โจโจออกไปประกาศหัวเมือง ทั้งปวง ถ้าผู้ใดมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ก็ให้เข้าคิดอ่านกับโจโจ แล้ว ยกเข้ามาล้างตั้งโตะซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติเสียจงได้"

สามก๊กฉบับสมบูรณระบว่า หนังสือนี้เป็นหนังสือของโจโจโดยตรง เป็นแต่ได้อ้างพระราชโองการลับของพระเจ้าเหียนเต๋ ให้หัวเมือง ต่างๆ ยกกองทัพเข้าเมืองหลวงกำจัดตั้งโตะ ซึ่งดูแล้วไม่สมด้วยเหตุผล เพราะโจโจเป็นขุนนางผู้น้อย ทั้งต้องขอหากบฏต่อแผ่นดิน จะทำเป็นหนังสือของโจโจเองนั้นใครจะเชื่อถือปฏิบัติ และถ้าเป็นหนังสือของโจโจโดยตรงก็ไม่จำเป็นต้องเรียกเอาเฉพาะกองทัพจากสิบหกหัวเมือง ย่อมเรียกเอาจากทุกหัวเมืองโดยเปิดเผยได้ไม่จำเป็นต้องลอบกระทำการ

ดังนั้น กรณีเห็นจะสมกับ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มากกว่าจัดทำหมายรับสั่งเสร็จแล้ว โจโจ อ้วนเสี้ยว จึงให้ทหารลอบนำ หมายรับสั่งนั้นไปมอบให้แก่เจ้าเมืองทั้งสิบหกหัวเมือง และขอให้ยกกองทัพมาพร้อมกัน ณ ท้องทุ่งเมืองตันลิว อันเป็นที่ตั้งค่ายโจโจ อ้วนเสี้ยว เจ้าเมืองหัวเมืองเอกทั้งสิบหกหัวเมืองคือ อ้วนสุด เจ้าเมืองลำหยง, ตันฮุก เจ้าเมืองกิว, ขงมอ เจ้าเมืองเซียงจิว, เล่าตาย เจ้า เมืองอิวจิว, องของ เจ้าเมืองไห่ลาย, เตียวเมา เจ้าเมืองตันลิว, เตียวโป เจ้าเมืองตองกุน, อ้วนฮุย เจ้าเมืองซุนหยง, เปาสัน เจ้าเมืองเจปัก, ขงเล่ง เจ้าเมืองปักไฮ, เตียวเถียว เจ้าเมืองก่องเล่ง, โตเกี่ยม เจ้าเมืองซีจิว, มาทัง เจ้าเมืองเสเหลียง, เตียนเฮียง เจ้าเมืองเสียงตง, ซุนเกียน เจ้าเมืองเตียงสา และกองซุนจ้าน เจ้าเมือง ปักเป็ง เตียวโป เจ้าเมืองตองกุน และเปาสัน เจ้าเมืองเจปัก เป็นคน ละคนกับเตียวโป ที่เป็นโจรโงกผ่าเหลือง และเป็นคนละคนกับเปาสัน ขุนนางที่ไม่พอใจขุนนางด้วยกัน เนื่องจากเห็นว่ามิแต่พวก ชีซลาดตาขาวแล้วหนีไปอยู่ที่ภูเขาไท่ซานเป็นแต่ชื่อซ้ำกันเท่านั้น

เจ้าเมืองทั้งสิบหกหัวเมือง ได้รับหมายรับสั่งปลอมของโจโจ อ้วนเสี้ยวแล้ว ก็เชื่อตาม เพราะไม่สามารถใช้โทรศัพท์มือถือหรือเครื่อง มือสื่อสารที่ทันสมัยตรวจสอบข้อเท็จจริงได้ และเนื้อความตามหมาย รับสั่งก็ตรงกันกับที่ได้ทราบข่าวคราวมาแต่ก่อน ทั้งสอดคล้องกับความคิดที่เคียดแค้นชิงชังทรราชตั้งโตะอยู่เป็นทุน ดังนั้นจึงต่างยกทัพ "เมืองละหมื่นหนึ่งบ้าง สองหมื่นบ้าง สามหมื่นบ้าง" ไปพร้อมกันที่ท้องทุ่งเมืองตันลิว ขาดแต่กองทัพกองซุนจ้าน เจ้าเมืองปักเป็งเท่านั้น

โจโจ อ้วนเสี้ยว เห็นกองทัพสิบห้าหัวเมืองยกมาพร้อมกันเป็น จำนวนมากก็มีความยินดีนัก ปรีชาพร้อมกันแล้วจึงเคลื่อนทัพทั้งปวงออกจากท้องทุ่งเมืองตันลิว ยกไปเมืองลกเอียงราชธานี ถึงชายแดนเมืองลกเอียงก็ให้ปลงทัพตั้งค่ายมั่นไว้ เตรียมบุกโจมตีเข้ายึดเมืองหลวงต่อไป

ฝ่ายกองซุนจ้าน เจ้าเมืองปักเป็ง ได้รับหมายรับสั่งแล้วจัดทหาร ได้หมื่นห้าพันคนเศษ แล้วยกไปตามหมายรับสั่งนั้น แต่เนื่องจากเมืองปักเป็งในขณะนั้น หรือกรุงปักกิ่งในขณะนี้ เป็นเมืองไกลสุดเกือบชายแดนของราชอาณาจักรฮั่น ใช้เวลาเดินทางนานกว่ากอง ทัพของเจ้าเมืองอื่น กองทัพกองซุนจ้านจึงล่าช้าอยู่ เส้นทางเดินทางของกองซุนจ้าน จากเมืองปักเป็งไปยังท้องทุ่งเมืองตันลิวจะต้องผ่านเมืองเพงจวนกวน ซึ่งเล่าปีเป็น

เจ้าเมืองอยู่ แต่เล่าปีมิได้รับหมายรับสั่ง เพราะมิใช่เป็นหัวเมืองเอก จึงมิได้ยกทัพไปด้วย ครั้นเล่าปีได้ ข่าวกว่ากองทัพกองขุนจ้าน ศิษย์สำนักเดียว กันเคลื่อนทัพผ่านมาทางเมืองเพงจ้วนก้วนก็มีความยินดีที่จะได้พบสหายเก่า จึงพากวนอู เตียวหุย และทหารห้าร้อยคนยกออกไปต้อนรับกองขุนจ้านถึงนอกเมือง กองขุนจ้านเห็นกองทัพเคลื่อนมาข้างหน้า มีธงเหลืองประจำตัวนายทัพ บ่งบอกชื่อเล่าปีแล้วดีใจนัก ปะหน้ากันแล้ว ทั้งกองขุนจ้านและเล่าปีต่างรีบลงจากหลังม้า วิ่งเข้ามาหาแล้วกอดกันด้วยความดีใจ

กองขุนจ้าน เห็นกวนอู เตียวหุย ลงมาตามเล่าปีเข้ามา มีบุคลิกลักษณะ สง่าผ่าเผย สมเป็นทหารเอก จึงถามเล่าปีว่าทหาร สองคนที่ตามท่านมาด้วยนี้เป็นผู้ใด เล่าปีตอบว่า สองคนนี้เป็นน้องร่วมสาบานของข้าพเจ้า คนสูงใหญ่หน้าแดงหนวดยาว ถือง้าวนั่นคือกวนอู อีกคนหนึ่งสูงใหญ่หน้าดำ เครียดก ทำทางดัด ถือทวนนั่นคือเตียวหุย ทั้งสองคนนี้ยังมีได้รับยศตำแหน่งใดๆ ทางทหาร เป็นแค่ทหารเลวถือเกาทัณฑ์หน้าหน้าม้าของข้าพเจ้าเท่านั้น ว่าแล้วก็แนะนำให้กวนอู เตียวหุย เข้าไปคารวะ ทำความรู้จักกับกองขุนจ้าน เพื่อนร่วมสำนักของตน

แล้วเล่าปีบอกกองขุนจ้านต่อไปว่า น้องทั้งสองคนนี้ก็กล้าหาญ และมีกตัญญู จึงเป็นทั้งน้องทั้งกำลังหลักที่วางใจของข้าพเจ้า ครั้งก่อนได้ไปปราบโจรโพกผ้าเหลืองด้วยกัน ข้าพเจ้าได้ข่าวว่าท่านเดินทัพผ่านมา รู้สึกถึงความเป็นศิษย์ร่วมสำนักและบุญคุณครั้งที่ถวายฎีกาต่อพระเจ้าเลนเต้ ให้ข้าพเจ้าได้มาเป็นเจ้าเมืองเพงจ้วนก้วนนี้ จึงรีบออกมาต้อนรับ ขอเชิญท่านเข้าเมืองให้ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเลี้ยงโต๊ะท่าน แสดงน้ำใจคารวะต่อท่านให้เป็นที่สำราญสักมือหนึ่ง กองขุนจ้าน ฟังเล่าปีแล้ว ก็จำกวนอู เตียวหุย เมื่อครั้งรบโจรโพกผ้าเหลืองได้ จึงกล่าวว่าน้องทั้งสองของท่านนี้มีความชอบแต่ครั้งนั้นมาก แต่หาใครกราบทูลเสนอความชอบให้ไม่ จึงยังต้องตก เป็นทหารเลวอยู่ดังนี้ ข้าพเจ้าเสียดายแทนแผ่นดินนัก ที่คนดีมีความ กล้าหาญ และทำความชอบต่อแผ่นดินแล้ว ยังต้องตกต่ำเป็นทหารเลวอยู่ขณะนี้ ว่าแล้วกองขุนจ้านจึงสั่งทหารให้ตั้งค่ายไว้นอกเมือง แต่ตัวเองนั้นเดินทางเข้าเมืองไปพร้อมกับเล่าปี กวนอู เตียวหุย เล่าปีจัดที่พักให้กองขุนจ้านที่เรือนรับรองแขกเมือง ค่าลงทั้งเล่าปี กวนอู เตียวหุย ก็มารับกองขุนจ้านไปกินโต๊ะที่จวนเจ้าเมือง

หลังจากดื่มสุราแสดงความระแวงและความระลึกถึงกันตามธรรมเนียมแล้ว กองขุนจ้านจึงเล่าความตามหนังสือรับสั่งนั้นให้เล่าปีฟังทุกประการ แล้วชวนเล่าปีว่าท่านรับราชการมานาน ทำความชอบ ไว้ก็มาก แต่ภายใต้ระบอบทราชาชยนี้เป็นได้แค่เพียงเจ้าเมืองหัวเมือง น้อย บัดนี้มีรับสั่งให้เรายกกองทัพเข้าเมืองหลวงกำจัดทราชาตั้งโต๊ะเสียท่านอย่าอยู่ในบังคับของระบอบทราชาชยต่อไปเลย จงตามไปทำ การด้วยเราเถิด การสำเร็จแล้วตัวท่านแลน้องทั้งสองย่อมมีความ ชอบมาก ดิรัยจะได้เป็นเจ้าเมืองหัวเมืองเอก

เล่าปีฟังข้อเสนอของกองขุนจ้านแล้ว เลือดขัดติดยามานะเชื้อสาย แห่งพระเจ้าฮั่นโกโจก็ระอุขึ้นในอก ตัดสินใจทิ้งยศศักดิ์อัครฐาน เมืองเพงจ้วนก้วน แล้วตอบตกลงไปทำการด้วยกองขุนจ้าน เตียวหุย นั่งฟังคำสนทนาอยู่ จึงล้าเลิกความแค้นหลังว่าเมื่อครั้งเรา สามพี่น้องเข้าตีทัพโจรโพกผ้าเหลืองที่ไล่ตามตั้งโต๊ะซึ่งแตก ทำพมา และช่วยตั้งโต๊ะไว้ นั้น ตั้งโต๊ะทำหยาบช้าต่อเรา ไม่รู้คุณคุณ ข้าพเจ้าจะฆ่าเสีย พี่ใหญ่ก็ห้ามไว้ ถ้าพี่ใหญ่ไม่ห้ามปล่อยให้ข้าพเจ้าฆ่าตั้งโต๊ะเสียแต่ครั้งนั้น ย่อมไม่เกิดเหตุใหญ่ร้ายแรงถึงเพียงนี้

กวนอู ได้ยินก็ห้ามเตียวหุยว่าอย่าได้พูดถึงเรื่องนี้ต่อไปอีกเลย พี่เรามีใจเมตตาต่อสัตว์ผู้ยาก ทั้งขณะนั้นตั้งโต๊ะก็เป็นแม่ทัพใหญ่ ถืออาญาสิทธิ์ของฮ่องเต้ จะฆ่าเสียย่อมไม่ชอบ การที่พี่ใหญ่ตัดสินใจ ไปด้วยกองขุนจ้านนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย เล่าปีมาคำนวณดูระยะเวลาที่กองขุนจ้านเดินทัพมาแล้ว จึงให้ ทหารตรวจสอบข่าวดูว่าบัดนี้กองทัพหัวเมืองต่างๆ เคลื่อนทัพไปถึง ที่ใดแล้ว ทหารกลับเข้ามารายงานว่าบัดนี้กองทัพหัวเมืองต่างๆ ลีบห้าหัวเมือง และกองทัพโจโจ อ้วนเสี้ยว ได้เคลื่อนออกจากท้องทุ่งเมืองตันลิว เดินทัพไปเมืองลกเอียงแล้ว หลังเลิกงานเลี้ยงแล้ว กองขุนจ้านกลับไปพักที่เรือนรับรอง ส่วน เล่าปี กวนอู เตียวหุย ได้สั่งให้ทหารจัดเก็บข้าวของสัมภาระ คัดเลือกเอาแต่ทหารซึ่งสนิทพร้อมเป็นร่วมตายให้ติดตามไปด้วยเพียงไม่กี่คน แล้วให้ทุกคนกลับไปพักผ่อนเตรียมตัวเดินทางในวันพรุ่งรุ่งขึ้นเล่าปี กวนอู เตียวหุย จึงไปรับกองขุนจ้านที่เรือนรับรอง แล้วยกทหารที่ติดตามมาด้วยไปเข้าร่วมกับกองทัพของกองขุนจ้าน เคลื่อนทัพยกไปสมทบกับกองทัพของหัวเมืองต่างๆ ณ ชายแดนเมือง ลกเอียง โจโจ เล่าปี ขุนเกียน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยร่วมสงครามปราบโจรโพกผ้าเหลือง ซึ่งเป็นกองกำลังกู้ชาติของประชาชน

แต่มาถึงวันนี้กลับกระทำการอย่างเดียวกันกับโจรโพกผ้าเหลือง มีข้ออ้างอย่างเดียวกันคือกำจัดทราชา และถูกฝ่ายเมืองหลวงกล่าวหาอย่างเดียวกันว่าเป็นพวกกบฏต่อแผ่นดิน เป็นแต่ว่าครั้งก่อนเป็นสงครามระหว่างกองกำลังของประชาชนกับขุนศึก ส่วนครั้งนี้เป็นสงครามระหว่างขุนศึกด้วยกัน และเป้าหมาย ทางการเมืองก็แตกต่างกันตรงที่ครั้งนั้นเตียวก๊ก หัวหน้าโจรโพกผ้าเหลือง มีเป้าหมายเพื่อล้มราชวงศ์ฮั่น แล้วตั้งตัวขึ้นเป็น

เจ้าเสียเอง แต่ครั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อกำจัดทรราช เทิดทูนฮ่องเต้ ส่วนขุนศึกคนใดมีวาระซ่อนเร้นในใจที่จะชิงอำนาจ แล้ววงการ ฮ่องเต้แบบเดียวกับตั้งโต๊ะก็คงจะให้เห็นกันต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ธรรมะกับสงคราม (ตอน 30)

เหมาเจ๋อตง ประธานกรรมการทหาร แห่งกองทัพปลดแอกประชาชนจีน เคยกล่าวว่า สงครามในประวัติศาสตร์มีอยู่เพียง สองชนิดคือสงครามที่เป็นธรรม กับสงครามที่ไม่เป็นธรรม สงคราม ปฏิวัติทั้งปวงเป็น สงครามที่เป็นธรรม สงครามปฏิวัติทั้งปวง เป็นสงครามที่ไม่เป็นธรรม สงครามรุกรานและสงครามที่กดขี่ข่มเหงราษฎรเป็นสงครามที่ไม่เป็นธรรม สงครามต่อต้านการรุกรานและสงครามที่ปลดปล่อย ราษฎรให้พ้นจากการกดขี่ข่มเหงเป็นสงครามที่เป็นธรรม กฎแห่งสงครามว่าไว้ว่าสงครามที่เป็นธรรม ย่อมชนะสงคราม ที่ไม่เป็นธรรม

ดังนั้นคู่สงครามแต่ครั้งประวัติศาสตร์เป็นต้นมา จึงพยายามช่วงชิงฐานะที่เป็นธรรมและกล่าวหาอีกฝ่ายหนึ่งว่าทำสงครามที่ไม่เป็นธรรม ธรรมจึงเป็นสิ่งที่คู่สงครามทุกฝ่ายพยายามช่วงชิงและเชิดชูให้ผู้คนคล้อยตาม ในขณะที่ยึดเยียดกล่าวหาอีกฝ่ายหนึ่งว่าเป็นอธรรม แต่เป้าหมายสูงสุดแท้จริงของทุกฝ่ายนั้น หาได้อยู่ที่ธรรมไม่ หากอยู่ที่ชัยชนะในสงครามต่างหาก พระมหาเถรเจ้าผู้รณนามหาภารตยุทธ์ ซึ่งเป็นสงครามที่ยาว นานมากที่สุดสงครามหนึ่งในประวัติศาสตร์ได้บรรยายคำร่ำพึงของเทพแห่งกาลเวลาไว้ว่า ธรรมนามาซึ่งความสงบสุข ดังที่ปรากฏในโคลงแรกแห่งมหาภารตยุทธ์ว่า "ข้าพเจ้าชูแขนขึ้นป่าวประกาศธรรม แต่หาใครเชื่อฟังข้าพเจ้าไม่ ธรรมนามาซึ่งความสงบสุขแต่ใจนเล้าจึงไม่มีผู้ใดปฏิบัติธรรม"

ธรรมที่ว่านี้ย่อมหมายถึงเอาสงครามที่เป็นธรรม ที่จะทำให้ง่เกิดความสงบสุขขึ้น มิฉะนั้นแล้วอะไรเป็นสงครามที่เป็นธรรม และอะไรเป็นสงครามที่ไม่เป็นธรรม ก็ไม่อาจจำแนกได้ เหตุนี้ฝ่ายเมืองหลวงซึ่งบัญชาการโดยตั้งโต๊ะจอมทรราช จึงอ้าง ว่าฝ่ายตนเป็นฝ่ายธรรมะ เพราะเป็นรัฐบาลที่ชอบด้วยกฎหมายภายใต้พระปรมภิไธยของฮ่องเต้ แล้วกล่าวหาว่ากองทัพปฏิวัติเป็นฝ่าย อธรรม เพราะเป็นขบถต่อแผ่นดิน

ในขณะที่กองทัพฝ่ายปฏิวัติก็อ้างว่าเป็นฝ่ายธรรมะ เพราะเป็นกองทัพที่มุ่งกำจัดทรราช เทิดทูนฮ่องเต้ บำบัดทุกขร้อนแค้นแผ่นดิน และราษฎร แล้วกล่าวหาว่ากองทัพฝ่ายเมืองหลวงเป็นฝ่ายอธรรม เพราะเป็นกองทัพที่ปกป้องระบอบทรราชย์ให้ก่อกรรมทำเข็ญต่อบ้าน เมืองและราษฎรต่อไป

เมื่อเป็นเช่นนี้สงครามย่อมเกิดขึ้น และเป็นสงครามระหว่างขุนศึกกับขุนศึกเป็นครั้งแรกของสามก๊ก กองทัพฝ่ายปฏิวัติได้ตั้งค่าย ณ ชายแดนเมืองลกเอี้ยง เรียงรายกันไปถึงสองร้อยเส้น ลักษณะการตั้งทัพแบบนี้เป็นจุดอ่อน อันแสดงว่ากองทัพฝ่ายปฏิวัติยังคงขาดการประสานการรบอย่างมีอานภาพ ขัดต่อพิชัยสงคราม เพราะการตั้งค่ายเรียงกันเช่นนี้หากอีกฝ่ายหนึ่งมีแผนการรบที่ดีแล้ว ก็ย่อมจะจัดทัพเข้าตีตัดออกเป็นสองหรือสามส่วน แล้วทำลายเสียทีละส่วนได้โดยสะดวก แต่เป็นโชคดีของกองทัพปฏิวัติที่ฝ่ายตั้งโต๊ะไม่มีนักยุทธศาสตร์ที่จะทำลายกองทัพปฏิวัติในลักษณะที่กล่าวนี้

เห็นจะไม่ต้องสงสัยอะไร เพราะตั้งโต๊ะนั้น ตั้งแต่ครั้งรบโจรสลัดผ่าเหลือง ซึ่งเป็นเพียงกองทัพของชาวบ้านยังรบแพ้ได้ทุกครั้ง ไหนเลยจะมีสติปัญญาคิดอ่านบัญชาการระดับยุทธศาสตร์ เมื่อกองทัพฝ่ายปฏิวัติตั้งค่ายเสร็จ เรียบร้อยแล้ว โจโจจึงเชิญประชุมบรรดาเจ้าเมืองที่เป็นพันธมิตรในฝ่ายปฏิวัติ เพื่อเตรียมการเข้าตีเมืองลกเอี้ยงต่อไป เจ้าเมืองและนายทหารชั้นผู้ใหญ่ของแต่ละเมืองได้เข้าประชุมปรึกษาโดยพร้อมเพรียงกัน อองของเจ้าเมืองโหลย ได้เสนอต่อที่ประชุมว่า กองทัพฝ่ายปฏิวัติควรมีผู้บัญชาการใหญ่ ที่ถืออำนาจสิทธิขาดในการบัญชาการรบ มิฉะนั้นจะทำให้การรบขาดเอกภาพ ขาดพลังทางยุทธนาภาพ เนื่องจากต่างคนต่างทำ ซึ่งอาจไม่ประสานกันหรือขัดแย้งกัน ที่ประชุมมีมติเห็นชอบกับข้อเสนอของอองของเป็นเอกฉันท์ ปัญหาต่อไปจึงต้องพิจารณาตัดเลือกว่าใครสมควรได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมให้เป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพฝ่ายปฏิวัติ โจโจ จึงเสนออ้วนเสี้ยว เป็นผู้บัญชาการใหญ่ โดยแสดงเหตุผลว่าอ้วนเสี้ยวเป็นเชื้อสายขุนนางในราชวงศ์ฮั่นมาถึงสี่ชั่วอายุคน เป็นที่รู้จักและยอมรับกันดีโดยทั่วไป จะทำให้กองทัพฝ่ายปฏิวัติเป็นเอกภาพได้ อ้วนเสี้ยว คงรู้ตัวดีว่าไร้ความสามารถจึงขอถอนตัว แต่หัวเมืองทั้งปวงในถิ่นนั้นยืนยันความเห็นเดิม โดยอ้างว่าหากอ้วนเสี้ยว ไม้รับตำแหน่งแล้ว จะทำให้เกิดการแก่งแย่งชิงตำแหน่งกันขึ้น ทำให้เกิดปัญหาขัดแย้งระหว่างหัวเมืองทั้งปวง อ้วนเสี้ยวเห็น ว่าเมื่อเกิดปัญหาเช่นนี้ จำต้องรักษาเอกภาพของกองทัพฝ่ายปฏิวัติไว้ก่อน จึงยอมรับตำแหน่งที่ประชุมจึงมีมติเป็นเอกฉันท์แต่งตั้งให้อ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพฝ่ายปฏิวัติ และเพื่อให้ทุกหัวเมืองยอม รับผิดชอบปฏิบัติตามคำบัญชาของผู้บัญชาการใหญ่ จึงมีมติมอบให้โจโจตั้งโรงพิธี

กระทำสัตย์สาบาน เพื่อให้เจ้าเมืองทั้งปวงได้กระทำสัตย์สาบาน ยอมรับนับถือปฏิบัติตามคำบัญชาของอ้วนเสี้ยวต่อไป

รุ่งขึ้นโจโฉจึงสั่งทหารให้จัดทำโรงพิธีเป็นปราสาทสามชั้น กลางประรำพิธีชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดให้ปักธงสีเหลือง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของธาตุดิน ปลายธงประดับด้วยขนจามรีตั้งเป็นธงชัย และให้เอาขวานสงครามสีเหลืองผูกคาคอไว้ที่คันทงชัยนั้นเป็นสัญลักษณ์ของแม่ทัพใหญ่ ภายใต้ธงชัยมีฐานรอง ตั้งแท่นวางหนังสือมดที่ประชุมที่แต่งตั้งให้อ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพปฏิวัติ แล้ววางตราสำคัญประจำตำแหน่งผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพปฏิวัติทับไว้บนหนังสือนั้น ด้านหลังแท่นปักธงปฏิวัติ "ดงหวี" อันเป็นธงซึ่งโจโฉได้ปักขึ้น เป็นครั้งแรก ด้านหลังธงปฏิวัติปักไว้ด้วยธงประจำตัวเจ้าเมืองทั้งสิบ เจ็ดหัวเมือง บนพื้นดินทั้งสี่ทิศของประรำพิธี ปักธงสีดำอันเป็นสัญลักษณ์ของธาตุน้ำไว้ทางทิศเหนือ ปักธงสีแดงอันเป็นสัญลักษณ์ของธาตุไฟ ไว้ทางทิศใต้ ปักธงสีเขียวอันเป็นสัญลักษณ์ของธาตุไม้ไว้ทางทิศตะวันออก และปักธงสีขาวอันเป็นสัญลักษณ์ของธาตุทองไว้ทางทิศตะวันตก ธงทั้งห้าสีคือสัญลักษณ์ของธาตุทั้งห้าแห่งจักรวาล ปักประจำทิศอันเป็นภูมิประจำธาตุเพื่อเป็นการชุมนุมเทวดา และความเป็นสิริมงคล ตามคตินิยมของชาวจีนมาแต่โบราณกาลจนถึงทุกวันนี้

ตั้งโรงพิธีเสร็จแล้ว โจโฉจึงให้เชิญเจ้าเมืองทั้งปวงขึ้นไปบนประรำพิธีชั้นสอง เชิญนายทหารชั้นผู้ใหญ่จากแต่ละหัวเมืองขึ้นไปบน ประรำพิธีชั้นล่าง บนพื้นทั้งสี่ทิศของประรำพิธีรายล้อมไปด้วยนายทหาร จากทุกหัวเมือง ครั้นได้เวลาอันเป็นราชาฤกษ์แล้ว โจโฉจึงให้เชิญอ้วนเสี้ยวขึ้นบนประรำพิธีชั้นสาม ยืนเบื้องหน้าแท่นตราอันปักธงชัยไว้เป็นสำคัญนั้น ผินหน้าไปทางทิศอันเป็นที่ตั้งศาลเทพบิดรแห่งราชวงศ์ฮั่น ในการนั้นอ้วนเสี้ยวแต่งตัวสวม เสื้อเกราะชุดออกศึก มือถือกระบี่ ยืนตรงท่าอภิมายไหลผึ้ง แสดงความกล้าพองและพึงใจแบบคนบ้ายศบำอย่างให้เห็นอย่างเด่นชัด อ้วนเสี้ยว เมื่อเข้าประจำที่แล้วได้จุดเทียนแดงสิบเจ็ดเล่ม จุดรูปใหญ่สิบเจ็ดดอกตามจำนวนหัวเมืองที่มาพร้อมกองทัพฝ่ายปฏิวัติ แล้วอ่านประกาศนาให้เจ้าเมืองและบรรดาทหารทั้งปวงปฏิญาณสาบานตนว่า "ข้าพเจ้าทั้งปวงพร้อมใจสามัคคีกันจัดตั้งกองทัพปฏิวัติขึ้น เพื่อโค่นล้ม ครอบครองราชย์ของตั้งโโต๊ะให้สิ้นไป เทิดทูนสองเต๋ จงรักภักดีต่อราชวงศ์ฮั่น มุ่งมั่นทำนุบำรุงแผ่นดิน และราษฎรให้เป็นสุขขอปวงเทพยดาอารักษ์ได้เป็นทิพย์พยาน และดลบันดาลให้ความปรารถนาพร้อมกันของข้าพเจ้าทั้งหลายได้บรรลุผลสำเร็จ และบัดนี้ข้าพเจ้าทั้งปวงได้พร้อมใจกันมอบหมายให้อ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพปฏิวัติ มีอำนาจสิทธิขาดในการบัญชาการกองทัพทั้งปวงของกองทัพปฏิวัติ ข้าพเจ้าสาบานว่าจะยอมรับนับถือและปฏิบัติตามคำบัญชาการของผู้บัญชาการใหญ่อย่าง เกรงครัต หากผิด คำสาบานนี้ขอให้เทพยดาสังหารผลาญชีวิตข้าพ เจ้าเสีย อย่าให้ข้าพเจ้ามีโอกาสครบทั้งสามสิบสองเลย"

คำปฏิญาณสาบานนี้มิได้บังคับถึงการใช้อำนาจผู้บัญชาการใหญ่ของอ้วนเสี้ยวว่าจะต้องเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของทั้งกองทัพ โดยไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว เพื่อให้ได้รับชัยชนะในสงครามแต่ประการใด กล่าวคำปฏิญาณสาบานดังนี้แล้ว อ้วนเสี้ยวจึงหยิบจอกสุราหน้า แท่นขึ้นมาจากหนึ่ง โจโฉก็สั่งให้ทหารเอาจอกสุราอีกสิบหกจอกไปส่งให้เจ้าเมืองอีกสิบหกหัวเมือง และให้ทหารเอาจอกสุราอีกสิบเจ็ดจอกไปส่งให้แก่ทหารเอกของแต่ละเมือง ตัวโจโฉเองนั้นรับมาอีกจอกหนึ่ง เมื่อพร้อมกันแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงประกาศอีกครั้งหนึ่งว่า "จงสามัคคีกันกำจัดทรราช เทิดทูนสองเต๋ บำรุงราษฎร" แล้วเชิญคนทั้งปวงนั้นดื่มสุราสาบาน การตั้งให้อ้วนเสี้ยว ผู้เป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่าง และไร้สติปัญญา เป็นผู้บัญชาการใหญ่ ให้อำนาจสิทธิขาดโดยคำนึงแต่เพียงฐานะที่เป็นเชื้อสายขุนนางเก่าสี่ชั่วอายุคน เป็นการขัดต่อพิชัยสงครามว่าด้วยการตั้งขุนพล เพราะขุนพลนั้นถือเป็นเรื่องหลักอย่างหนึ่งของชัยชนะ หรือความพ่ายแพ้สงคราม ภูเขาสูงเสียดฟ้า รักษาหน้าไว้ไม่ได้ ตรงข้ามกับพระมหาสมุทรเป็น ที่รวมแห่งน้ำ เพราะตั้งตนในที่ต่ำฉันใด การตั้งคนเจ้ายศเจ้าอย่างเป็นผู้บัญชาการใหญ่จึงไม่เป็นที่ตั้งแห่งความสามัคคีฉนั้น จึงเป็นการขัดต่อหลักการของความเป็นผู้นำคนสถานหนึ่ง การตั้งคนไร้สติปัญญาเป็นผู้บัญชาการใหญ่ย่อมไม่สามารถ ชี้นำสงคราม และนำกองทัพไปสู่ชัยชนะได้ เป็นการขัดต่อหลักการของความเป็นผู้นำคนอีกสถานหนึ่ง

ทั้งสองสถานนี้คือสิ่งกำหนดชัยชนะ และความพ่ายแพ้ของสงครามครั้งนี้ เสร็จจากพิธีทำสัตย์สาบานแล้ว โจโฉจึงเชิญผู้บัญชาการใหญ่ และเจ้าเมืองทั้งปวงไปที่โรงซึ่งปลูกสร้างขึ้นสำหรับเป็นที่ประชุมปรึกษาและบัญชาการสงคราม พร้อมกันแล้วโจโฉจึงว่า แต่ขึ้นไปพวก เราต้องสามัคคีสมานฉันท์ ตั้งใจทำการอันได้ปฏิญาณสาบานตนให้เกิดผลสำเร็จโดยไว อ้วนเสี้ยว แสร้งทำเป็นถ่อมตัวแล้วกล่าวว่าข้าพเจ้านี้มีปัญญาน้อยพวกท่านสนับสนุนวางใจให้เป็นผู้บัญชาการใหญ่ครั้งนี้เกินกำลังสติปัญญาของข้าพเจ้านัก ขอท่านทั้งปวงได้สนับสนุนช่วยเหลือต่อไปจนกว่าการจักสำเร็จ สำหรับตัวข้าพเจ้านั้นเมื่อได้รับพระฉะนี้ แล้วก็ตั้งใจทำโดยเต็มกำลังสติปัญญาความสามารถ ยึดถือพิชัยสงครามเป็นหลักปฏิบัติของกองทัพ ผู้ใดมีความชอบก็จะปูนบำเหน็จ ตามควรแก่ความชอบ ผู้ใดมีความผิดก็จะลงโทษตามควรแก่โทษานุโทษไม่ลำเอียงเข้าข้างคนชอบและคนผิด

โจโฉและเจ้าเมืองทั้งปวงก็รับเอาคำที่อ้วนเสี้ยวกล่าวนั้น จากนั้นอ้วนเสี้ยวจึงเริ่มออกกลาย ใช้อำนาจผู้บัญชาการใหญ่แต่งตั้งให้ อ้วนสุดผู้น้องเป็นแม่ทัพรับผิดชอบด้านเสฉียง ซึ่งถือเป็นปัจจัยหลักอย่างหนึ่งของ การทำสงคราม เป็นความเป็นความตายอย่างหนึ่งของกองทัพ บ่งบอกความคิดเกี่ยวกับการใช้คนของอ้วนเสี้ยวว่า ใช้คนแต่โดยอาศัยความสนิทชิดเชื้อ หาได้คำนึงถึงความสามารถและความเหมาะสมแก่การไม่ แต่ เพื่อให้ทุกหัวเมืองคลายใจ อ้วนเสี้ยวจึงกำชับอ้วนสุดผู้น้องว่า ตัวจงทำหน้าที่จัดหาและลำเลียงเสบียงแก่ทุก กองทัพ อย่าให้ขัดสนเป็นอันขาด ปรึกษาแผนการรบกันต่อไปแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงมีคำสั่งให้กองทัพหัวเมืองทั้ง ปวงที่ยกมารักษาเวรยามกวดขันให้มั่นคง ให้กองทัพทุกหัวเมืองตั้งมั่นอยู่ ณ ที่เดิม แล้วแต่งตั้งให้ขุนเทียน เจ้าเมืองเตียงสา เป็นกองทัพหน้า ยกไปตีด่านกิสยกวน ซึ่งเป็นด่านสำคัญนอกกำแพงเมืองลกเอียง ขุนเทียน มีใจแกร่งกล้าเป็นนักรบ ครั้นได้รับคำสั่งให้เป็น กองทัพหน้าก็ตั้งใจ รีบออกมาจากกองบัญชาการกองทัพปฏิวัติ กลับมาที่ค่ายสังหารให้จัดเตรียมกองทัพให้พร้อมที่จะเคลื่อนทัพในวันรุ่งขึ้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

รอยร้าวในพันธมิตร (ตอนที่ 31)

พิชัยสงครามวางหลักการบัญชาการทางยุทธวิธีไว้ว่า "มีกำลังสิบเท่าของข้าศึกจงเข้าล้อมเอา ถ้าห้าเท่าจงบุก ดี ถ้าสองเท่าก็แยกเป็นสองกองเข้าชิงชัย ถ้าทัดเทียมกันจงพยายามเข้ารบพุ่ง น้อยกว่า จงตั้งรับ ถ้าน้อยกว่า มากจงหาทางหลีกเลี่ยงไว้ก่อน"

กองทัพปฏิวัติมีกำลังพลมากกว่ากำลังพลในด้านกิสยกวนหลาย สิบเท่า แทนที่จะโหมกำลังเข้าล้อมโจมตี ซึ่ง จะยึดด่านกิสยกวนได้โดยง่าย จากนั้นจึงเข้ายึดจุดยุทธศาสตร์อื่นแล้วเข้ายึดเมืองลกเอียง ต่อไป แต่อ้วนเสี้ยว กลับบัญชาการให้กองทัพส่วนใหญ่ตั้งมั่นกินลมชมดาว ณ ชายแดนเมืองลกเอียงให้สิ้นเปลืองเสบียงเสียเฉยๆ คงแบ่งเอาส่วนน้อยคือกองทัพเมืองเตียงสาของขุนเทียนเพียงกองทัพเดียวไปทำการ เป็นการลดพลังทาง ยุทธนาภาพของกองทัพปฏิวัติแสดงออกถึงความไม่รู้พิชัยสงคราม ไม่รู้หลักการใช้กำลังพลของอ้วนเสี้ยว จึง ทำให้กองทัพปฏิวัติสูญเสียโอกาสสำคัญไปอย่างน่าเสียดาย นี่คือความผิดพลาดครั้งสำคัญในการบัญชาการ รบในครั้งแรก ของอ้วนเสี้ยว

การเคลื่อนทัพของกองทัพปฏิวัติเมื่อล่วงถึงชายแดนเมืองลกเอียงแล้ว ลีอู๋ กุนชื่อเจ้าปัญญาของตั้งโต๊ะก็ได้ รับ ข่าวศึกจากนายด่าน จึงรายงานให้ตั้งโต๊ะทราบ ดังนั้นตั้งโต๊ะจึงเรียกประชุมกองบัญชาการทหารกลางปรึกษา การศึกเพื่อรับมือกับกองทัพปฏิวัติ ลิโป้ อัศวินงูเห่า ผู้เป็นบุตรบุญธรรมของตั้งโต๊ะหวังจะได้รับความชอบจาก การศึกครั้งนี้จึงขออาสาไปปราบกองทัพปฏิวัติ และหมิ่นว่ากองทัพปฏิวัตินี้ประดุดังแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ ตั้งโต๊ะท่าน อย่าได้วิตกเลย ตั้งโต๊ะ ฟังอัศวินงูเห่าแล้วดีใจนัก จึงว่าลิโป้ลูกเรานี้องอาจสง่ากล้าหาญยิ่งนัก มี เจ้าอยู่คนหนึ่งเท่ากับมีทหารกินสิบหมื่น ลิโป้ยินคำยอดังนั้นแล้วกระตือรือร้นเข้ากับต่อมลูกหยอจึงยิ้มร่าพลางคุกเข่า ลงคำนับตั้งโต๊ะแล้วว่าขอบคุณบิดาท่าน ขอขอบคุณบิดาท่าน

มิทันจะขาดคำของลิโป้ ฮั่วหยงนายทหารเอกรูปร่างสูงหกศอกเศษ มีกิริยาดังเสือ ได้ลุกขึ้นยืนแล้วก้าวออกมา คุกเข่าลงเบื้องหน้าตั้งโต๊ะแล้วว่า "ซึ่งจะฆ่าไก่ และเอาเม็ดข้าวโคมาชานันไม่ควร ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัด เอาศีรษะหัวเมืองทั้งปวงมาให้จงได้" ตั้งโต๊ะฟังแล้วก็ยิ้ม ลิโป้ฟังแล้วก็แยม เป็นที่พอออกพอใจต่อถ้อยคำซึ่ง แฝงคำยกย่องอยู่ในที่ยิ่งนัก ตั้งโต๊ะจึงมีคำสั่งแต่งตั้งให้ฮั่วหยง เป็นแม่ทัพใหญ่ ตั้งให้ลิซก โสจิ้น และเตียว หงิม เป็นรองแม่ทัพนำทหารห้าหมื่นยกออกจากเมืองหลวงไปตั้งรับกองทัพปฏิวัติ ณ ด่านกิสยกวน

ฝ่ายกองทัพปฏิวัตินั้น หลังจากเลิกประชุมวางแผนการรบสั่งให้ขุนเทียนเป็นกองทัพหน้าเตรียมยกไปตีด่านกิส ยกวนในวันรุ่งขึ้นแล้ว ปรากฏว่าเป่าสิ้นเจ้าเมือง เจป๊ก เกิดความคิดริษยาเกรงว่าถ้าขุนเทียนตีด่านกิสยกวน แดกแล้วจะยกเข้าตีเมืองลกเอียงเอาความชอบเสียแต่ผู้เดียว จึงคิดชิงเอาความชอบเสียก่อน ดังนั้น เป่าสิ้นจึง เรียกเป่าต่งผู้น้อง ให้คุมทหารเมืองเจป๊กห้าหมื่นคนยกไปดามทางลัด ตีด่านกิสยกวนเสียก่อนกองทัพขุนเทียน เป่าต่ง เคลื่อนทัพห้าหมื่นยกไปตั้งแต่เพลาใกล้รุ่งคืนนั้น เดินทัพตามทางลัดดกสายก็ถึงด่านกิสยกวน ฮั่วหยง รับรายงานข่าวกองทัพเป่าต่งยกมาก็คุมทหารห้าร้อยเปิดประตูด่าน คุมทหารเข้าประจันหน้ากับเป่าต่งแล้ว ตวาดว่าไอ้กบฏ ภูเขาฝั่งเสีย เป่าต่งได้ยินเสียงตวาดตั้งสนั่นดวงฟ้าผาก็ดกใจ หึงมาหึงคนผงะไป ฮั่วหยงได้ที จึงปรี๋เข้าไปเฝ้าจ้าวพิน เป่าต่งตกม้าตาย ทหาร เป่าต่งตกใจแตกหนี ฮั่วหยงจึงคุมทหารเข้าจับทหารของเป่า

ตั้งได้ เป็นจำนวนมากแล้วตัดศีรษะเป่าต่ง ส่งเข้าเมืองหลวง พร้อมหนังสือรายงานการศึกษาให้ตั้งโต๊ะทราบ ตั้งโต๊ะเห็นรายงานพร้อมกับศีรษะของเป่าต่งแล้วยินดีเป็นอันมาก สั่งเบิกเงินจากท้องพระคลังส่งไปด่านกิสยกว่าน ปูบ่าเหน็จแก่ ฮั่วหยง และเลื่อนตำแหน่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร

ส่วนทหารของเป่าต่งที่แตกทัพหนีพ้นจากการติดตามของฮั่ว-หยงแล้ว ก็กลับไปค่ายของกองทัพเมืองเจปักตั้งเก่า บางส่วนก็หนีทัพกลับภูมิลำเนาเดิม อ้วนเสี้ยวผู้บัญชาการใหญ่ทราบความที่เป่าต่งผู้น้องยกไปตีด่านกิสยกว่านแล้วปราชัยกลับมาก็มิได้ไต่สวนว่ากล่าวเอาผิดตามพระอัยการศึกเหมือนกับที่เคยให้คำมั่นสัญญาไว้ในวันรับตำแหน่ง วินัยของกองทัพปฏิวัติจึงหมดความศักดิ์สิทธิ์ลงต้องด้วยลักษณะปราชัยประการหนึ่งของกองทัพ

ฝ่ายกองทัพเมืองเตียงสาที่ซุนเกียนเป็นแม่ทัพนั้น มีทหารเอกสี่คนคือ "เทียเกา ถือทวนหนึ่ง, อูยกาย ถือกระบองเหล็กสี่เหลี่ยมหนึ่ง, ฮันต่ง ถือจ้าว หนึ่ง, โจเมา ถือกระบี่สองมือหนึ่ง" แต่ตัวซุนเกียนนั้นถือจ้าวใหญ่ เป็นอาวุธประจำกาย ครั้นยามอรุณแสงตะวันเบิก ฟ้าแล้ว กองทัพเมืองเตียงสาจึงได้ยกไปด่านกิสยกว่าน แล้วตั้งค่ายประชิดด่านกิสยกว่านไว้ จัดเวรยามแลทหารลาดตระเวนแน่นหนาตาม กระจวนศึกทุกประการ

วันรุ่งขึ้นซุนเกียนจึงแต่งตัวใส่เสื้อเกราะชุดออกศึกถือจ้าวประจำกาย คุมทหารออกจากค่ายไปทำหน้าที่ประตูด่าน ทำให้งกทหาร ออกมารบ หรือมิฉะนั้นก็ให้สวามิภักดิ์เสีย ฮั่วหยง จึงสั่งให้โฮจิ้นยกทหารออกรบด้วยซุนเกียน พอโฮจิ้นยกทหารพ้นประตูด่านออกมาซุนเกียนจึงสั่งให้เทียเกาเข้ารบด้วยโฮจิ้น เทียเกาซุ่มม้าร้ายทวนฝ่า ทหารหน้าม้าของโฮจิ้นเข้ารบด้วย โฮจิ้นได้เจ็ดเพลงก็เอาทวนแทงคอโฮจิ้นตมมาตาย ทหารโฮจิ้นตกใจแตกหนี เทียเกาและทหารได้ไล่ฆ่าฟันทหารของโฮจิ้นไปถึงประตูด่าน ขาวด่านรับทหารที่แตกหนีมานั้นแล้วก็ปิดประตูด่านเสีย เทียเกาจึงยกทหารเข้าประชิดด่าน ให้ทหารเข็นบันไดและซัดเชือกปลายตะขอเพื่อปีนบุกลงเข้า ยึดด่าน ฮั่วหยงจึงให้ทหารบนป้อมเชิงเทินยิงเกาทัณฑ์ ทั้งก้อนหินและทรายคว่ำใส่ทหารที่กำลังหักเข้าตีด่านนั้น ทหารทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ซุนเกียนเห็นว่าจะหักตีด่านไม่ได้ในเพลานี้ จึงให้ตีระฆัง สัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าค่ายแล้วตั้งมั่นไว้ ในขณะที่อ้วนเสี้ยวผู้บัญชาการใหญ่ ยังคงให้กำลังพลสวนใหญ่ของกองทัพปฏิวัตินั่งเล่นนอนเล่นอยู่ชายแดนเมืองลกเอี้ยงโดยไม่มีแผนการใดๆ ที่จะยึดเมืองลกเอี้ยง และในขณะที่ทัพเมืองเตียงสาของซุนเกียนยืนอยู่กับกองทัพของฮั่วหยงที่ ด่านกิสยกว่านนั้น กองทัพซุนเกียนก็เริ่มขาดเสบียงลง ซุนเกียนจึงให้ทหารถือหนังสือไปถึงผู้บัญชาการใหญ่อ้วนเสี้ยว รายงานการศึกษาครั้งแรกให้ทราบ และขอให้เร่งเสบียงเอาจากอ้วนสุด ผู้รับผิดชอบด้านเสบียง ให้รีบล่าเสบียงเสบียงส่งให้กับกองทัพเมืองเตียงสา อ้วนเสี้ยวรับหนังสือซุนเกียนแล้ว เชิญอ้วนสุดมาปรึกษาแล้วว่า "ซุนเกียนคนนี้อยู่ในเมืองกิงตั้งนั้น อุปมาดังเสือตัวหนึ่ง แลตั้งโต๊ะนั้นอุปมาดังหมี ครั้นนี้ซุนเกียนยกไปทำการเป็นกองหน้า ถ้าตีได้ก็จะจับตั้งโต๊ะ ฆ่าเสีย ซุนเกียนก็จะกำเริบขึ้น ซึ่งจะฆ่าหมีเสียตัวหนึ่ง เสือจะร้ายขึ้นนั้นจะเห็นขอบข้างไหน" แล้วว่าเราจำต้อง ถ่วงเวลาการส่งเสบียงให้แก่กองทัพเมืองเตียงสา ปล่อยให้กองทัพซุนเกียนอดอยากก็จะเกิดความระส่ำระสาย แล้วคงจะยกทัพกลับคืนมา หรือมิฉะนั้นก็จะถูกกองทัพฮั่วหยงตีแตกยับเยิน เสือร้ายก็จะสิ้นกำลังลง หรือไม่ก็จะสิ้นชื่อไปเสียทีเดียว เราก็จะขาดคู่แข่งคนสำคัญไปอีกคนหนึ่ง

อ้วนสุด เห็นด้วยกับความคิดของอ้วนเสี้ยว จึงเพิกเฉยเสีย ไม่จัดเสบียงส่งให้แก่กองทัพเมืองเตียงสาตามที่ซุนเกียนร้องขอความคิดของอ้วนเสี้ยว อ้วนสุด สองพี่น้องเต็มไปด้วยความคิดซิงดีซิงเด่น มักใหญ่ใฝ่สูง เห็นการเล็กยิ่งกว่าการใหญ่ เห็นกว่า การของตัวยิ่งกว่าการของบ้านเมือง หรือถ้าหากจะกล่าวให้สอดคล้องกับยุคสมัยก็ต้องกล่าวว่าเป็นความคิดที่เห็นแก่พวกและเห็นแก่พรรคมากกว่าเห็นแก่ชาติบ้านเมือง และประชาชน ดังนั้น จึงแทนที่จะร่วมกันกำจัดทรราชตั้งโต๊ะ ให้สำเร็จตามที่ไต่ยกทัพสืบเจ็ดหัวเมืองมาถึงชายแดนเมืองลกเอี้ยงเสียก่อน กลับหักหลังพันธมิตรของตนอย่างอำมหิต เป็นการขายเพื่อนโดยตีราคาเพียงเท่าความฝันอันมักใหญ่ใฝ่สูงของสองพี่น้องอ้วนเสี้ยว อ้วนสุด นั่นเอง

กองทัพเมืองเตียงสาของซุนเกียนจึงขาดเสบียงลง ทหารอด อยากหิวโหยสิ้นเรี่ยวแรง หมดกำลังใจสู้รบ เกิดความระส่ำระสายขึ้นภายในกองทัพ ฝ่ายสอดแนมของด่านกิสยกว่านรู้ข่าวก็รายงานให้ ฮั่วหยงทราบ ฝ่ายฮั่วหยงได้ทราบสภาพอดอยากสิ้นขวัญ และความระส่ำระสายภายในกองทัพเมืองเตียงสา จึงเรียกประชุมนายทัพวางแผนตีทัพซุนเกียนในทันที ลิซกรองแม่ทัพ ได้สรุปสถานการณ์ข้างกองทัพซุนเกียนที่ระส่ำระสายนั้นให้ที่ประชุมทราบแล้วเสนอว่าโอกาสที่จะตีทัพซุนเกียน ให้แตกพ่ายไปได้มาถึงแล้ว ในเพลาคิดว่าวันนี้ข้าพเจ้าขอเสนอยกทหารไปกองหนึ่งล้อมไปเข้าตีทางด้านหลังค่ายซุนเกียน แล้วให้ท่าน แม่ทัพฮั่วหยงยกทหารอีกกองหนึ่งบุกเข้าตีทางด้านหน้าไหม้กระหน่ำ พร้อมกันทั้งสองด้านก็จะจับตัวซุนเกียนได้โดยง่าย

ฮั่วหยง เห็นด้วยกับข้อเสนอและแผนการของลิซก มีคำสั่งให้จัดเตรียมกองทัพตามแผนการ ครั้นใกล้เวลาเที่ยงคืนในขณะที่กองทัพซุนเกียนซึ่งอดโรยเต็มที่ และทหารพากันหลับสนิทนั้น ฮั่ว-หยงและลิซกก็ยกทหาร

ออกจากด้านเป็นสองกองตามแผนการที่วางไว้ ถึงค่ายขุนเทียนแล้วให้ทหารโห่ร้องให้สัญญาณ ตีฆ้องและกลองศึก ตั้งสนั่นในยามดึกของราตรี แล้วทหารทั้งสองกองก็ยกเข้าปล้นค่ายขุนเทียนพร้อมกัน ลิขกซึ่งเข้าปล้นค่ายทางด้านหลังให้ทหารเอาเพลิงสมค่ายขุนเทียน แล้วยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่าย แสงเพลิงที่โชติช่วงขึ้นท้องฟ้าประสานกับเสียงโห่ร้องและกลองศึก ทำให้ทหารขุนเทียนตื่นจากหลับ จ้วเจียดใจวิ่งพล่านไปทั้งค่ายไม่เป็นอันคิดสู้รบ ขุนเทียนตื่นขึ้นเห็นแสงเพลิง เสียงโห่ร้องและกลองศึกก็ตกใจรู้ว่าถูกปล้นค่าย จึงรีบแต่งตัวใส่เกราะถือจ้าวขึ้นมามาทหารค่ายพร้อมกับโจเมาทหารเอก เห็นฮ้วยคุมทหารเข้าปล้นค่ายอยู่ก็รีบเข้าไปรบด้วยฮ้วยได้แปดเพลง ค่ายขุนเทียนด้านหลังก็ถูกลิขกตีแตก แสงเพลิงยิ่งลุกสว่างไสว ขุนเทียนเห็นทหารในค่ายแตกตื่นวิ่งหนี และถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมากก็เกิดอาการหวงหน้าพะวงหลัง ฮ้วยถือโอกาสนั้นชักม้าหลบเข้าหลังทหาร แล้วสั่งทหารให้ล้อมขุนเทียน กับโจเมาไว้

ขุนเทียน โจเมาเห็นสถานการณ์คับขันทั้งเสียค่ายให้แก่ข้าศึก จึงตีฝ่าวงล้อมขับม้าหนี ฮ้วยเห็นเป็นทีก็ขับม้าไล่ตาม ขุนเทียนจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงฮ้วย ฮ้วยก็รับลูกเกาทัณฑ์ไว้ได้ ขุนเทียนยิงไปอีกดอกหนึ่ง ฮ้วยก็รับไว้ได้อีก ครั้งที่สามขุนเทียนจึงนำเกาทัณฑ์โก่งจนเต็มที มุ่งจะอาศัยแรง น้าวทำให้ ฮ้วยรับลูกเกาทัณฑ์ไม่ได้ แต่คันเกาทัณฑ์ทันทันแรง น้าว ไม่ได้ก็หักสะบั้นลง ขุนเทียน โจเมา จึงตั้งหน้าขับม้าหนีท่าเดียว ฮ้วยก็ไล่ตามไปโจเมา ทหารเอกจึงเตือนขุนเทียนว่าขณะนี้เป็นเวลากลางคืน ข้าศึกจ่าทอนได้จากหมวกเกราะที่สวมอยู่ จึงติดตามท่านมาได้ถูกทาง ท่านจักได้รับอันตราย ดังนั้นท่านจงถอดหมวกเกราะเสียมาเปลี่ยนด้วย ข้าพเจ้าท่านก็จะปลอดภัย ขุนเทียนเห็นด้วยจึงถอดหมวกเกราะเปลี่ยนกับหมวกของโจเมา แล้วแยกกันขับม้าหนีไปคนละทาง ฮ้วยไล่ตามขุนเทียน โจเมาไป ในท่ามกลางราตรีที่ประดับด้วยจันทร์เสี้ยวจึงถือเอาหมวกเกราะของขุนเทียนเป็นเครื่องบอกทาง ว่านั่นแล้วคือตัวขุนเทียน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เพชรประกายแสง (ตอนที่ 32)

ฝ่ายฮ้วยกับทหารที่ขับไล่ตามขุนเทียนไปนั้น อาศัยเพียงแสงสลัวแห่งพระจันทร์เสี้ยวประดับดาวบนอากาศ จึงจำขุนเทียนได้จากหมวกเกราะที่สวมไว้เท่านั้น ครั้นเห็นหมวกเกราะซึ่งโจเมาแลงมาจากขุนเทียนสวมอยู่ที่ศีรษะ และกำลังขับม้าหนี สำคัญว่าเป็นขุนเทียน จึงขับม้าไล่ตามโจเมาไป โจเมาเห็นจวนตัวก็ชักม้าเข้าราวป่า ฟันต้นไม้เพียงระดับศีรษะแล้วเอาหมวกเกราะของขุนเทียนสวมไว้ ตัวเองชักม้าอ้อมมาซุ่มพุ่มไม้คอยที่ฮ้วยแลทหารไล่ตามมาถึงราวป่ามองลึกเข้าไป เห็นหมวกเกราะต้องประกายแสงจันทร์เสี้ยวอยู่ ไม่รู้กลโจเมาคิดว่าเป็นขุนเทียน ถอยไปตั้งหลักสู้ในป่า จึงให้ทหารล้อมไว้แล้วใช้เกาทัณฑ์ยิงอยู่พักหนึ่ง แต่ทุกอย่างยังคงอยู่ในสภาพเดิมก็สงสัย จึงพาทหาร บุกว่าเข้าไปดู โจเมาซุ่มอยู่เห็นเป็นที จึงชักม้าเข้ามาหาฮ้วยเสียงเท้าม้าเหยียบหญ้าและกิ่งไม้ทำให้ฮ้วยหลงเหลือวไปดู เห็นโจเมาขับม้าตรง มาเงี้ยวจะฟัน ฮ้วยจึงชักม้าเข้าเผชิญหน้า ตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วเอ้าวัวฟันโจเมาตัวขาดสองท่อนตกม้าตายในที่นั้น

พอตีใกล้ สางฮ้วยจึงคุมทหารยกกลับเข้าด่านกิสยกว่าน ฝ่ายขุนเทียนหลังจากเปลี่ยนหมวกเกราะกับโจเมาแล้ว ขับม้าหนีไปอีกทางหนึ่งจึงพบเทียเถา, ลุยกาย, ฮันตัง และทหารซึ่งหนีออกจากค่ายแล้วติดตามหาขุนเทียน จึงยกไปตั้งค่ายที่ตำบลเสียงต่ง แล้วมีหนังสือบอกข่าวศึกไปยังอ้วนเสี้ยว และกล่าวหาอ้วนสุดว่าถ่วงเวลาไม่จัดส่งเสบียง เป็นเหตุให้กองทัพของตนต้องพ่ายแพ้ ขอให้พิจารณาโทษตามวินัยศึก

อ้วนเสี้ยวรับหนังสือขุนเทียนแล้ว ในส่วนที่เกี่ยวกับอ้วนสุดพัวพันถึงตัวอยู่ก็ตกใจ รีบสั่งคนสนิทให้ไปแจ้งข่าวให้อ้วนสุดทราบ แล้วว่าถ้าขุนเทียนเอาความเรื่องนี้ก็ให้ขัดทอดทหารเลวเป็นแพะรับบาป โดยอ้างว่าได้ส่งการไปแล้วแต่คนรับคำสั่งบิดพลิ้ว จากนั้นให้ฆ่าทหารเลวปิดปากเสีย สองพี่น้องจะได้พินมลทิน ความคิดของอ้วนเสี้ยวไม่เพียงแต่โง่งอย่างเดียวเท่านั้น หากยังเป็นความคิดที่เลวทรามต่ำช้า ผิดแล้วไม่ยอมรับผิดและหาทางป้ายผิดเอาชีวิตคนซึ่งไม่เกี่ยวข้องเป็นเครื่องสังเวยความชั่วช้าของตนเสียอีก

ในส่วนที่เกี่ยวกับกองทัพขุนเทียนที่เสียโจเมาและแตกพ่ายมานั้น เป็นเรื่องใหญ่ของกองทัพปฏิวัติ ทั้งเกรงว่ากองทัพจากเมืองหลวง จะยกตามตีจึงมีความวิตกนักคิดอะไรเองไม่ออก จึงให้เชิญบรรดา เจ้าเมืองมาร่วมประชุมปรึกษา แต่กองทัพจันนั้นเดินเข้ามาประชุม ในภายหลังโดยมีเล่าปี กวนอู เตียวหุย ติดตามมาขึ้นอยู่ข้างหลัง อ้วนเสี้ยว เห็นเล่าปี กวนอู เตียวหุย ยืนอยู่ข้างหลังกองทัพจัน มีลักษณะน่าเกรงขามจึงถามกองทัพจันว่าทั้งสามคนนั้นเป็นผู้ใด กองทัพจันจึงมีเล่าปีออกไปยืนข้างหน้าอ้วนเสี้ยวคู่กับตนแล้วแนะนำว่าท่านผู้นี้คือเล่าปี เป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าฮันโกโจ เป็นศิษย์ร่วมสำนักของข้าพเจ้า ส่วนอีกสองคนเป็นน้องร่วมสาบานของเล่าปี เมื่อครั้งสงครามโจรโพกผ้าเหลือง ทั้งสามพี่น้องได้เข้าร่วมปราบ โจรโพกผ้าเหลืองหลาย

ครั้ง ทำความชอบแก่แผ่นดินไว้เป็นอันมาก พระเจ้าเลนเต้จึงโปรดให้ไปเป็นเจ้าเมืองพงจ่วนก่วน และบัดนี้ได้ร่วมกับข้าพเจ้ามาทำการด้วยกองทัพปฏิวัติ

อ้วนเสี้ยวเป็นคนบ้าอย่าง และเกรงใจต่อคนผู้มียศฐานันดรตามวิสัยความคิดศักดิ์ดินา ได้ยินว่าเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเทียนเต็กก็เกรงใจ จึงสั่งทหารให้จัดที่นั่งให้เล่าปี่เสมอกับที่นั่งเจ้าเมืองไว้ตรงปลายสุดของประชุม กวนอู เดียวหุย จึงย้ายมา ยืนข้างหลังเล่าปี่ อ้วนเสี้ยวแจ้งข่าวศึกที่ขุนเทียนแตกทัพมานั้นให้ที่ประชุมทราบ แต่ปกปิดเรื่องเป่าสิ้นเจ้าเมืองเจบัก ให้เป่าต่งผู้น้องยกทหารไปชิงเข้าตีด้านกิสุยก่วนแล้วแตกพ่ายมาโดยเป่าต่งตายในที่รบ และเรื่องอ้วนสุดไม่ส่งเสบียงแก่กองทัพขุนเทียนเสียไม่แจ้งให้ที่ประชุมทราบ

ในขณะที่กำลังประชุมกันอยู่นั้น ฮัวหยงได้ยกทหารออกจากด้านกิสุยก่วนตรงมายังค่ายของกองทัพปฏิวัติ เห็นธงประจำ ตัวอ้วนเสี้ยวผู้บัญชาการใหญ่ก็ยกมาที่หน้าค่ายนั้น แล้วให้ทหารเอาหมวกเกราะของขุนเทียนครอบไว้บนปลายหอกชูขึ้นแฉวง แล้วเยาะเย้ยว่านี่เป็นหมวกแม่ทัพของพวกกบฏ ให้เจ้าของหมวกรีบมารับเอาไป แล้วว่าผู้ใดเป็นนายของเจ้าของหมวกนี้ หากมิใช่สุนัขขี้แพ้แล้วอย่ามัวลอยตัวหลีกภัยอยู่ต่อไป ให้รีบโผล่หัวออกมาจากกระดอง มาลองเพลงทวนกับเราสักหน่อยจะเป็นไร ทหารรักษาการณ์จึงเอาความไปรายงานแก่ อ้วนเสี้ยวในที่ประชุม อ้วนเสี้ยวจึงถามว่าจะมีผู้ใดอาสาไปรบด้วยฮัวหยง ขณะนั้น ยูลิตทหารเอกของอ้วนสุด ลูกชั้นขออาสา อ้วนเสี้ยวเห็นเป็นลูกน้องของน้องชายตนจึงรีบอนุญาตแล้วจัดทหารออกจากค่ายไปรบด้วยฮัวหยง กลองศึกของทั้งสองฝ่ายดังขึ้นไม่ทันไรก็หยุดลง ทหารที่ติดตามยูลิตวิ่งหนีกลับเข้าค่ายแล้วเข้าไปรายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบ ว่ายูลิตประเพลงทวนกับฮัวหยงได้เพียงสามเพลงก็ถูกฮัวหยงเอาง้าวฟันตายคาหลังม้า

อ้วนเสี้ยวไม่รู้คำสั่งทหาร ยังคงคิดที่จะเอาอ่อนสู้แข็งต่อไป จึงถามที่ประชุมว่าจะมีใครอาสา ดังนั้นฮันฮกเจ้าเมืองกิว จึงเสนอ ให้พัททองทหารเอกของตนเป็นผู้ไปตัดศีรษะฮัวหยง อ้วนเสี้ยวก็อนุญาต และจัดทหารให้พัททองยกไป เสียงกลองศึกดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่ไม่ทันไรก็เงียบลงเหมือนครั้งก่อนเพราะพัททองราขวานใหญ่เข้ารบด้วยฮัวหยงได้เพียงสามเพลงก็ถูกฮัวหยงเอาง้าวฟันตักมาตายอีกคนหนึ่ง ทหารที่ติดตามก็พากันหนีเข้าค่ายมารายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบ

ที่ประชุมฟังรายงานแล้วก็ตกใจ อ้วนเสี้ยวจึงกล่าวขึ้นว่า ฮัวหยงมีฝีมือกล้าแข็งนัก เสียค่ายที่อัศวินยอดฝีมือของข้าพเจ้าทั้งสอง คือจันเหลียงและบุนทิวมิได้ติดตามมาด้วย มิฉะนั้นเราคงไม่แพ้ต้องสูญเสียทหารเอกถึงสองคนดังนี้ แล้วผินใจถามที่ประชุมว่าครั้งนี้จะมีผู้ใดอาสาไปปราบฮัวหยง ในขณะที่ที่ประชุมนิ่งอึ้งอยู่นั้น ก็มีเสียงดังกังวานมาจากด้านหลังของที่ประชุมว่า "ข้าพเจ้าขออาสาไปตัดหัวฮัวหยงเอง" ลั่นเสียงลงอ้วนเสี้ยวและทุกคนต่างหันมองไปทางเจ้าของเสียงนั้น เห็นชายหนึ่งสูงหกศอก หนวดยาวเส้นละเอียดดจโยใหม่ หน้าแดงดังผลพุทราสุก ปากแดงดังชาดแต่ม คิ้วดั่งตัวไหม จักขวยาวดั่งนงการเวก ศีรษะโพกด้วยผ้าไหมสีเขียว ใบไม้ สวมเกราะชุดออกศึก ในมือถือง้าวยาวสิบเอ็ดศอก หนักแปดสิบสองซังสีดำสนิท ยืนแน่วนิ่งใบหน้าผินไปทางประตูค่าย ดูสง่าน่าเกรงขามยิ่งนัก นั่นคือ กวนอูแห่งเมืองไถ่เหลียง น้องรองแห่งคำสาบานสวนท้อ

อ้วนเสี้ยวเห็นกวนอูยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่ หาใช่ที่สำหรับทหารเอกไม่ จึงสงสัยแล้วถามขึ้นว่าท่านนี้มีชื่อและตำแหน่งใดในกองทัพ การถามทั้งนี้แสดงว่าอ้วนเสี้ยวความจำเสื่อมหรือไม่ก็หูดัง เพราะกองขุนจ้านเคยแนะนำมาครั้งหนึ่งแล้วในตอนที่อ้วนเสี้ยวเห็นเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย ยืนอยู่ข้างหลังกองขุนจ้าน หรือไม่ก็เป็นการฟังคำแนะนำโดยไม่สนใจและไม่ใส่ใจจำ หรือมิฉะนั้นก็ต้องการจะหักหน้าคนอื่นว่ามีตำแหน่งแหล่งที่ตำแหน่งไม่สมฐานะ กองขุนจ้านจึงลุกขึ้นรายงานซ้ำอีกว่าท่านผู้นี้คือกวนอู เป็นน้องร่วมสาบานของเล่าปี่มิได้มีตำแหน่งใดๆ ในกองทัพ เป็นเพียงทหารเลวถือเกาทัณฑ์หน้าม้าเล่าปี่เท่านั้น

อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำก็โกรธจัด ร้องตวาดไปทางกวนอูว่าไอ้ทหารเลวไม่รู้ที่ต่ำที่สูง บังอาจมาพูดต่อหน้าเจ้าเมืองผู้ใหญ่ ขันอาสาจะไปรบด้วยฮัวหยงทหารเอก เป็นการดีตัวเสมอทหารเอก ดูหมิ่นแม่ทัพนายกองทั้งปวง ว่าแล้วก็สั่งทหารให้ไปชิงกวนอูออกจากที่ประชุม โจโฉเห็นเหตุการณ์ทั้งนั้นโดยตลอด พินิจดูบุคลิกลักษณะทางท่าของกวนอูและน้ำเสียงอาสาศึกแล้วสง่าน่าเกรงขามยิ่งนัก เห็นที่จะได้การ ครั้นได้ยินอ้วนเสี้ยวสั่งทหารให้ไปไล่กวนอูออกจากที่ประชุม จึงรีบลุกออกไปขวางหน้าทหารไว้บอกให้หยุดไว้ก่อน แล้วก้าวออกมาตรงหน้าอ้วนเสี้ยวและว่า "ท่านอย่าเพิ่งโกรธก่อน ท่วงทีกวน อูนี้จะมีฝีมือกล้าหาญอยู่จึงกล้าขันอาสา ถ้าไม่สมดังปากว่าจึงจะเอา โทษถึงตาย" แล้วโจโฉจึงได้กล่าวกับอ้วนเสี้ยวขอให้มิบัญชาให้กวนอูออกรบด้วยฮัวหยง

อ้วนเสี้ยวจึงว่ากวนอูเป็นแค่ทหารเลว หากออกไปรบด้วยฮัวหยงแล้ว ฮัวหยงจะหมิ่นได้ว่ากองทัพของเราทั้งนี้ ลั่นแล้วซึ่งทหารเอก ก็จะมีหวัระเยาะเราว่าเป็นพวกสิ้นคิด ไม่รู้ที่ควรไม่ควร สงทหารเลวไปรบด้วยทหารเอก

เราก็จะเสียเกียรติยศไปเบื้องหน้า โจโลยืนยื่นความเห็นเดิมแล้วว่า "ข้าพเจ้าเห็นรูปร่างกวนอุนี้ใหญ่โตมโหฬาร อยู่ เห็นสมเป็นทหารเอก ฮัวหยงจะไม่รู้ว่าเป็นทหารเลย" เหตุการณ์นี้แสดงว่าโจโลมองเห็นความเป็นทหารเอกที่ซ่อนอยู่ในตัวทหารเลวจากเมืองโกเหลียง มองเห็นถึงเพชรเม็ดงามที่ประกายแสงแวววาวความเจิดจ้าอยู่ภายในก้อนหินอันยังมีได้เจียรระโน้น ในขณะที่ยังเป็นถึงผู้บัญชาการใหญ่กลับเป็นคนตามอด หรือถูกมานแห่งความขบถอย่างปิดสายดาไว้จนมืดมิด

กวนอุได้ยินโจโลกล่าวเช่นนั้นแล้ว เห็นอ้วนเสี้ยวยังคงสั่งเลอยู่ ในขณะที่เล่าปีหันหลังมาพยักหน้าเป็นที่เห็นด้วย กวนอุจึงกล่าวขึ้นว่า "ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปครั้งนี้ ถ้าไม่ได้ศิระฮัวหยงเข้ามา ขอท่านจงเอาศิระฮัวหยงไปไว้แทนเถิด" ว่าแล้วก้าวจากด้านหลังของเล่าปีออกมายืนถนัดยืนอยู่ระหว่างกลางที่ด้านหลังของที่ประชุม นั้น ในมือกระชับง้าวไว้มั่น อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นจึงอนุญาตให้กวนอุออกรบกับฮัวหยง และสั่งให้จัดทหารยกตามไปด้วยกวนอุ โจโลเห็นเช่นนั้นก็ดีใจ ยกมือเป็นทิวาให้กวนอุหยุดไว้ก่อน แล้วหยิบเอาป้านสุรามีวซึ่งอุ้นไว้รินใส่ออกส่งให้แก่กวนอุ และอวยพรให้ทำการได้สำเร็จดังประสงค์

กวนอุไม่รับสุราก็ยกนั้น เอามือทั้งสองกุมง้าวค้อมดวงค่านับโจโลแล้วว่าขอขอบคุณน้ำใจของท่าน แต่ข้าพเจ้านี้เป็นแค่ทหารเลว ยังไม่มีความชอบ ขอท่านจงดไว้ก่อน ไว้เมื่อใดที่ข้าพเจ้าทำความชอบครบแก่สุราของท่านแล้ว ข้าพเจ้าจะขอรับสุรามาดื่มคารวะต่อท่าน ว่าแล้วกวนอุก็รีบออกจากที่ประชุม ยกทหารออกไปนอกค่าย ทามกลางความประหลาดใจและตกตะลึงของหัวเมืองทั้งปวงในที่นั้น แม้โจโลเองก็ยังคงถือจอกสุรารออยู่ ณ ที่เดิม

ทันใดนั้น เสียงกลองศึกของทั้งสองฝ่ายก็ดังสนั่นขึ้นอีกครั้งหนึ่งเป็นสัญญาณว่ากวนอุได้เข้ารบกับฮัวหยงแล้ว ไม่ทันไรเสียงกลองศึกก็หยุดลงเหมือนกับทั้งสองครั้งก่อน ทุกคนในที่นั้นก้มหน้าสลุดลวดาคว่าเหตุการณ์จะซำรอยเป็นครั้งที่สาม มีแต่โจโล เล่าปี เดียวหุยเท่านั้นที่ยังคงเป็นปกติอยู่ที่ประชุมยังไม่ทันจะว่ากล่าวสืบไปประการใด กวนอุก็ก้าวเข้ามาในที่ประชุมมือหนึ่งถือง้าว อีกมือหนึ่งหิ้วศิระฮัวหยง โยนลงที่พื้นของห้องประชุมแล้วกล่าวสั้นๆ ว่า "ข้าพเจ้าตัดศิระฮัวหยงมาให้ท่านแล้ว" อ้วนเสี้ยวและหัวเมืองทั้งปวงยินดียิ่งนัก เล่าปี เดียวหุย เข้ามาจับเอามือกวนอุและโอบไหล่ร่วมยินดีกันทั้งสามพี่น้อง

โจโลจึงเอาสุราก็ที่ยังคงถืออยู่ในมือ และสุรานั้นยังคงอุ้นอยู่เข้ามาค่านับ กวนอุ ส่งสุราให้แล้วว่าข้าพเจ้าค่านับท่านที่ทำความชอบด้วยสุราก็นี้ กวนอุก็รับสุราจากโจโลมาดื่ม แล้วค่านับโจโลเป็นการแสดงความขอบคุณ

วีรชนนั้นมีอยู่ทุกกาลสมัย อยู่ที่ว่าใครจะมองเห็นและรู้จักช่วงใช้หรือไม่เท่านั้น และแม้ว่าจะไม่เห็นหรือไม่รู้จักรช่วงใช้ แต่สภาพการณ์ย่อมกำหนดให้วีรชนปรากฏขึ้นต่อหน้าสายตามหาชนอยู่วันยังค่ำ อ้วนเสี้ยว คนมืดมอดทางปัญญา ไม่มีโอกาสได้รู้ว่าชายสามคนที่ยืนข้างหลังกองขุนจ้านในวันนี้ คนหนึ่งก็คือฮ่องเต้เอกพระองค์หนึ่งของราชวงศ์ซัน และทหารเลวอีกสองคนก็คือทหารเอกนามระบือแห่งแคว้นจู่ส หรือจ๊กก๊ก และหนึ่งในนั้นก็คือเทพเจ้าแห่งความซื่อสัตย์ "กวนอุ" ที่ผู้คนยังเคารพกราบไหว้จนถึงทุกวันนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สงครามของคนไร้ปัญญา (ตอนที่ 33)

ดาราพิชัยสงครามของขุนง้าวไว้ในบทแรกสุดว่า "การณรงค์สงครามเป็นงานใหญ่ของประเทศชาติ เป็นจุดความเป็นความตาย เป็นวิถีทางอันนำไปสู่ความยืนยงคงอยู่ หรือดับสูญหายนะ พิงพิณิจ พิเคราะห์จงหนักทีเดียว" และได้กล่าวในบทถัดมาว่า "ฉะนั้นจึงวินิจฉัยด้วยกรณียกย่อง ประการเปรียบเทียบถึงภาวะต่างๆ เพื่อทราบความจริง กล่าวคือ 1 ธรรม 2 ดินฟ้าอากาศ 3 ภูมิประเทศ 4 ขุนพล 5 ระเบียบวินัย" และว่า "ขุนพลคือผู้กอบด้วยสติปัญญา ความเที่ยงธรรม ความเมตตา ความ กล้าหาญ และความเข้มงวดเด็ดขาด"

แต่ทว่าสงครามที่บัญชาการโดยอ้วนเสี้ยวฝ่ายหนึ่ง และโดยตั้งโต๊ะอีกฝ่ายหนึ่งนั้น กลับกระทำการกันแบบคนสิ้นคิด ไร้สติปัญญา ดังนั้น สงครามจึงดำเนินไปแบบไร้ทิศทาง ไร้แผนการยุทธ์ และเป็นไปตามมฤตกรรม ฝ่ายเดียวหุย น้องเล็กแห่งสวนท้อเห็นกวนอุที่รองมีความชอบอยากจะแสดงฝีมือบ้าง จึงลุกขึ้นเสนอต่อที่ประชุมว่า "กวนอุที่ข้าพเจ้าได้อาสาตัดเอาศิระฮัวหยงมาให้แล้ว ข้าพเจ้าผู้นองจะขออาสาตีเข้าไปในเมืองหลวง แล้วจะจับเอาตัวตั้งโต๊ะมาให้ท่าน"

ความไม่รู้จักการอันควรไม่ควรของเดี๋ยวหุยนี้นำให้สถานการณ์ ของเล่าปียุ่งยากขึ้นมาเปลี่ยนสถานการณ์ที่ฟังได้ ให้กลายเป็นเสียไป เพราะอ้วนเสี่ยว ซึ่งไม่พอใจกับชัยชนะของกวนอุด้วยรู้สึกเสียหน้าอยู่แล้ว มาบัดนี้ภัยคุกคามของฮัวหยงที่หน้าค่ายสิ้นไป ความบ้ายศบ่าอย่างจึงโหมกลับมาครองใจอีกครั้งหนึ่ง พอได้ยินเช่นนั้นก็ระบายโทสะเอากับเดี๋ยวหุย ลูกขึ้นยืนดวาดเอากับเดี๋ยวหุยว่าไอ้ทหารเลว จงหุบปากเสียทันที ที่นี้เป็นที่ประชุมขุนนางผู้ใหญ่ ไม่มีใครปรึกษาหาความเห็นกับทหารเลวเช่นเจ้า ลิกกลับมาออกความเห็นหักหน้าแม่ทัพนายกองทั้งปวง หมิ่นนำใจเรานัก จงออกไปเสียให้พ้นจากที่ประชุม

โจโฉเห็นอ้วนเสี่ยวลูกแก่โทสะ ล่วงวิสัยผู้นำทัพเช่นนั้น จึงลุกขึ้นประสานมือคารวะอ้วนเสี่ยวแล้วว่า "อย่างธรรมเนียมศึกนั้น ถ้าผู้ใดมีความชอบในการสงคราม ก็จะมีบำเหน็จตามสมควร ถ้าผู้ใดกระทำความผิดก็จะลงโทษซึ่งจะมาถืออริสริยศในท่ามกลางศึก ดังนี้ไม่สมควร" คำพูดของโจโฉมุ่งต่อการเตือนสติอ้วนเสี่ยวให้รำลึกถึงหลักการนำทัพของแม่ทัพตามพิชัยสงครามอย่างหนึ่ง และสะกิดใจอ้วนเสี่ยวให้รำลึกถึงคำพูดในวันปฏิญาณสาบานตนที่จะปกครองทหารโดยยุติธรรมอีกอย่างหนึ่ง แต่อ้วนเสี่ยวลูกแก่โทสะ ละความผิดชอบชั่วดีเสียสิ้น ยินคำโจโฉแล้วไม่ฟังคำ กล่าวหาโจโฉด้วยเสียงอันดังว่าเมื่อท่านเห็นทหารเลวมีความสำคัญกว่า ข้าพเจ้าข้าพเจ้ายอมไม่สามารถนำทัพได้อีกต่อไป จะขอยกทัพกลับแต่บัดนี้ แล้วทำท่าผลุนผลันจะออกจากที่ประชุม โจโฉรีบก้าวเข้าไปหยุดเอามืออ้วนเสี่ยวขอร้องให้หยุดอยู่ก่อน ประสานมือค้ำบแล้วว่าเรื่องใหญ่ของเราที่ยกกองทัพมาเมืองลกเอี้ยงนี้ยังไม่สำเร็จ อย่ายึดสากับเรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านี้เลย เห็นแก่การแผ่นดินแลราษฎรเถิด ว่าแล้วก็หันมาทางกองขุนจ้านขอให้พาเล่าปี กวนอุ เดี่ยวหุย กลับไปค่ายก่อน อ้วนเสี่ยวค่อยคลายโทสะลง แล้วปิดประชุมเสียตั้งๆ จากนั้นจึงแยกย้ายกันกลับไปยังค่ายของแต่ละเมือง

ส่วนโจโฉนั้นเห็นถึงความสำคัญของสามพี่น้องแห่งสวนท้อ ดิต ตามจับตาความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิด และเพื่อให้เกิดความรู้สึกที่เป็นมิตรต่อกัน จึงสั่งให้ทหารนำหมูเห็ดเป็ดไก่ไปปลอบขวัญเล่าปีและพี่น้องร่วมสาบานถึงในค่าย บรรยากาศการประชุมในวันนี้ทำให้อ้วนเสี่ยวสูญเสียความเชื่อถือไปเป็นอันมาก หลายเมืองเริ่มเห็นว่ากองทัพปฏิวัติกำลังเกิดปัญหาขึ้นแล้ว เนื่องจากการวางตัวและการทำงานของอ้วนเสี่ยวนี้เอง สถานการณ์ถึงวันนี้เพียงแค่นี้มาถึงชายแดนเมืองลกเอี้ยง กองทัพปฏิวัติได้สูญเสียทหารเอกไปแล้วถึงสี่คน และถูกตีแตกพ่ายไปถึงสองกองทัพ ในขณะที่ฝ่ายเมืองหลวงสูญเสียเพียงโสจินทหารเอก เป็นแต่ว่ากวนอุได้กู้หน้าคืนให้กับกองทัพปฏิวัติตัดศีรษะฮัวหยงแม่ทัพใหญ่ฝ่ายเมืองหลวงได้สำเร็จ ในขณะที่สุราในจอกยังไม่ทันหายอุ่น

แต่กระนั้นกองทัพปฏิวัติก็ยังคงมิได้กำหนดแผนการรบใดๆ ที่ชัดเจนเพื่อการเข้ายึดเมืองลกเอี้ยง แม้ฝ่ายเมืองหลวงเองตั้งโต๊ะก็หาได้มีแผนการใดๆ ที่จะตีทัพของกองทัพปฏิวัติให้แตกพ่ายไปไม่ สถานการณ์ยังคงเป็นไปตามถกเถียงถกเถียงต่อไป

ฝ่ายทหารของฮัวหยงเมื่อเห็นฮัวหยงศีรษะหลุดจากบ่าเพียงชั่วคราวประจวบกับกวนอุได้ไม่ถึงเพลงก็พากันตกใจ ตกหนีกลับเข้าด่านกิสยก่วน รายงานการศึกษาให้รองแม่ทัพลิซกทราบ ลิซกทราบข่าวปราชัยของฮัวหยงแล้วก็ตกใจ รีบส่งรายงานเข้าเมืองหลวง ครั้นตั้งโต๊ะทราบแล้วก็ตกใจเช่นเดียวกัน เพราะคาดไม่ถึงว่าแม่ทัพมีฝีมือระดับฮัวหยงจะพ่ายแพ้แก่ทหารซึ่งไม่ปรากฏชื่อเสียงเรียงนามมาก่อน จึงให้ทหารไปเชิญลิซกทราบที่ปรึกษาและอัศวินงูเห่าลิโป้มาพบที่จวน ลิซกทราบชื่อเจ้าความคิดทราบความศึกแล้วเสียตายฮัวหยงเป็นอันมาก ความกลัวเข้าครอบงำความคิดและสติปัญญาไปสิ้น เสนอความเห็นอันวิปริตขึ้นว่ากองทัพที่ยกมาครั้งนี้มีอ้วนเสี่ยวเป็นผู้นำทัพ และอ้วนเสี่ยวนั้นมีอาชิวาฮัวหงุยเป็นราชครูอยู่ในเมืองหลวง อาจคบคิดกันเป็นไส้ศึก จำจะต้องประหารอ้วนหงุยและครอบครัวเสียให้สิ้น ตั้งโต๊ะฟังความเห็นอันวิปริตของลิซกแล้วต้องด้วยอัศวินงูเห่าโจชัวของตนจึงสั่งให้ลิซก กุยกี้ สองทหารเอกคุมทหารห้าร้อยยกไปจับอ้วนหงุยพร้อมครอบครัวและผู้คนในบ้านสังหารเสียสิ้น โดยที่คนเหล่านี้ไม่มีความผิดใดๆ แล้วสั่งให้ตัดศีรษะอ้วนหงุยส่งไปด่านกิสยก่วน เสียบไว้ที่นอกค่ายเป็นการเยาะเย้ยอ้วนเสี่ยว

ความคิดของลิซกเจ้าปัญญาในครั้งนี้ทำให้ได้รู้กันว่าลิซกนั้นมีความรู้ ความเข้าใจใช้เป็นที่ปรึกษาได้ก็แต่ด้านการเมือง หากเป็นด้านการศึกสงครามแล้วต้องนับว่าซื่อซื่อ เพราะไม่เพียงแต่ไม่สามารถ เสนอแผนการรบที่จะเอาชนะข้าศึกได้เท่านั้น ยังไม่รู้ข้อมูลข่าวสารการ สงครามแม้แต่แน่นอน จึงได้แต่หลับตาคิดเอาเองแล้วเสนอให้สังหารคนไม่มีความผิดเสียเป็นจำนวนมาก

จากนั้นตั้งโต๊ะจึงให้ลิซก กุยกี้ สองทหารเอกนำทหารห้าร้อยยกออกจากเมืองหลวงไปรักษาด่านกิสยก่วน มีคำสั่งห้ามยกออกไปรบด้วยข้าศึกเป็นอันขาด ให้เพียงแต่คุมกำลังตั้งมั่นรักษาด่าน ไว้เท่านั้น ส่วนตั้งโต๊ะเองพร้อมด้วยลิซก ลิโป้ หลงเตียว และเตียวเจ คุมทหารอีกสิบห้าหมื่นยกจากเมืองหลวงไปที่ด่านแฮโลก่วน ห่างเมืองลกเอี้ยงประมาณห้าร้อยเส้น แล้วให้ลิโป้แยกทหารสามหมื่นยกไปตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงด่าน การจัดการสังหารของตั้งโต๊ะครั้งนี้ ความจริงหาใช่แผนการทางยุทธวิธีที่ชัดเจนแต่อย่างใดไม่ แต่ทว่าโดยชัยภูมิของ

เมืองหลวงและการจัดตั้งด่านทั้งสองนี้เป็นการจัดวางด้วยภูมิปัญญาของยอดขุนพลในอดีต มีลักษณะรุกและรับ อยู่ในที่ ตั้งนั้นเพียงแต่ยกทหารไปตั้งยันทัพข้าศึกอยู่ในด้านทั้งสองนี้ ก็สามารถคุกคามกดดันกองทัพของข้าศึกให้ต้องประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งการตั้งทัพโดยวิธีการตั้งค่ายเรียงกันไปถึงสองร้อยเส้นแบบโง่เขลาเบาปัญญาของอ้วนเสี้ยวด้วยแล้ว ยิ่งถูกคุกคามหนักขึ้น เพราะสภาพกลายเป็นว่าค่ายของฝ่ายปฏิวัติที่เรียงรายอยู่ถึงสองร้อยเส้นนั้นดกอยู่ระหว่างทั้งกับค้อนเหล็กมโหฬาร นั่นคือแนวหน้าสุดของกองทัพปฏิวัติ ปะทะอยู่กับทั้งคือด่าน กิสุยกวน ที่มีกำลังตั้งรับห้าหมื่นคน ส่วนด่านทางหรือแนวหลังสุดของกองทัพปฏิวัติอยู่ใกล้กับดักซ่อนมโหฬาร คือ ด่านเฮาโลกวน ที่มีกำลังพลถึงสิบห้าหมื่นคน โดยมีลิโป้ตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงด่านพร้อมจะรุกรบอยู่ตลอดเวลา

นี่คือ สถานการณ์เช่นเดียวกันกับที่คณะเสนาธิการของเยอรมันได้วางแผนให้กับกองทัพของเจียงไคเช็ค ทัพของ พรรคคอมมิวนิสต์จีนในสงครามปลดแอก ส่งผลให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนได้รับความสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่จนต้องเดินทัพทางไกลขึ้นสู่เยียนาน สภาพภูมิการวางกำลังเป็นดังนี้ ตั้งนั้น กองทัพปฏิวัติจึงถูกกดดันคุกคามจากพลังยุทธนาภของกองทัพฝ่ายเมืองหลวง ทั้งๆ ที่แม้ว่าตั้งโต๊ะจะมีได้รู้ความนัยนั้นก็ตาม

หน่วยลาดตระเวนของกองทัพปฏิวัติทราบข่าว จึงรายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบ อ้วนเสี้ยวจึงเรียกประชุมกองบัญชาการกองทัพปฏิวัติ ปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด บรรดาหัวเมืองเหล่านั้นไม่ มีผู้ใดเสนอความเห็นใจใจจึงเสนอขึ้นว่า "ซึ่งตั้งโต๊ะยกออกมาตั้งอยู่หน้าค่ายนั้นหวังจะสกัดต้นทางไว้ เราจำจะแบ่งเอานายทัพนาย กองคนละครึ่งยกไปตีเอาให้ตั้งโต๊ะอยู่ได้" ข้อเสนอของโจโจคือแบ่งกองทัพปฏิวัติออกเป็นสองกอง กองหนึ่งตั้งมั่นอยู่ในที่เดิม อีกกองหนึ่งยกเข้าตีด่านเฮาโลกวน ที่ตั้งโต๊ะรักษาด่านอยู่ ส่วนด่านกิสุยกวนมีกองทัพของขุนเทียนตั้งมั่นไว้แล้วที่ตำบลเสียงต่ง เป้าหมายของแผนการนี้คือกดดันมโหฬารนั้น ไม่ให้หุบลงมายังกองทัพปฏิวัติได้นั่นเอง

แต่ยังคงเป็นความคิดของการย่นสงครามเท่านั้น หาใช่การรุกทางยุทธวิธีแต่ประการใดไม่ อ้วนเสี้ยวเห็นด้วยกับข้อเสนอของโจโจ จึงออกคำสั่งให้กองทัพของเมืองโหลหลาย เตียวเม่าเมืองตันลิว เป่าลันเมืองเจปัก อ้วนอู่ เมืองซุนหยง ชงเล่งเมืองปักไส เตียนเอียงเมืองเสียงต่ง โตเกียวเมืองซีจิว และกองซุนจ้านเมืองปักเป้ง รวมแปดกองทัพยกไปตีด่านเฮาโลกวน กองทัพนอกนั้นให้ตั้งมั่นอยู่ที่เดิม ยกเว้นกองทัพของโจโจ ให้ทำหน้าที่ลาดตระเวนและประสานงานระหว่างกองทัพทุกกองของฝ่ายปฏิวัติ สามพี่น้องแห่งสวนท้อ เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย จึงได้ร่วมไปกับกลุ่มทัพสวนนี้ โดยสังกัดอยู่ในกองทัพของกองซุนจ้าน ยกไปด่านเฮาโลกวน กองทัพของทั้งแปดเมืองเคลื่อนจากที่ตั้งสู่อันเฮาโลกวนเป็นสามขบวน โดยกองทัพของอองของเมืองโหลหลายเป็นกองทัพหน้า กองทัพของเตียวเม่าเมืองตันลิวและกองทัพของอ้วนอู่เมืองซุน-หยงเป็นกองกลาง อีกทำกองทัพที่เหลือเป็นกองหลัง กองทัพหน้าปะทะกับลิโป้ สูญเสียกองทหารเอกจึงถอยร่นมา พอดีกองกลางหนุนเนื่องขึ้นไป ลิโป้เห็นว่ากองทัพหนุนมาเป็นอันมากก็ยกกลับเข้าค่ายที่หน้าด่านเฮาโลกวนนั้น กองทัพหน้าและกองกลางทั้งสามทัพจึงตั้งค่ายยันค่ายลิโป้ไว้ในระยะห่างกันเพียงสามสิบเส้น ครั้นกองหลังทั้งห้ากองทัพเคลื่อนมาถึงจึงตั้งค่ายอยู่ในบริเวณเดียวกัน

ตั้งค่ายเสร็จแล้ว เจ้าเมืองทั้งแปดจึงมาประชุมปรึกษากันที่ค่ายของกองซุนจ้าน ถือโอกาสนี้แสดงความชื่นชมยินดีต่อสามพี่น้องแห่งสวนท้อที่กู่หน้ากองทัพปฏิวัติไว้ได้เมื่อวันก่อน ขณะปรึกษากันอยู่นั้น ลิโป้ได้ยกทหารออกจากค่ายมาทำรบกับกองทัพของเจ้าเมืองทั้งแปดที่หน้าค่ายของกองซุนจ้าน เจ้าเมืองทั้งแปดจึงพากันขึ้นไปดูบนหอคอยในค่าย เห็นลิโป้คุมทหารมีธงทิวปลิวไสว ทั้งนายและพลต่างเร็งราห้าวหาญคะนองนัก กองทัพของแปดหัวเมืองส่ง บอกสุนทหารเอกของเมืองเสียงต่งออกรบ ไม่ถึงสามเพลงก็ถูกลิโป้เอาทวนแทงตักมาตาย จึงส่งบุ๋นกงทหารเอกเมืองปักไสออกรบอีก ก็ถูกลิโป้ใช้ทวนหวดมืออ้วนกงขาด กระบองเหล็กหลุดกระเด็น บุ๋นกงจึงซบม้าหนี เจ้าเมืองทั้งแปดหัวเมืองจึงยกทหารออกไปกั้นเอาบุ๋นกงกลับเข้าค่าย แล้วตั้งมั่นอยู่ในค่ายนั้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ประกายกระบี่ที่ซ่อนในฝัก (ตอนที่ 34)

สถานการณ์สงครามในขณะนี้ อ้วนเสี้ยวผู้บัญชาการใหญ่และกองทัพเจ็ดหัวเมืองยังคงตั้งมั่นกินลมชมวิวยุอยู่ที่ชายแดนเมือง ลกเอียง ในขณะที่กองทัพแปดหัวเมืองยันอยู่กับกองทัพของตั้งโต๊ะ ลิโป้ที่ด่านเฮาโลกวน ส่วนขุนเทียนนั้นตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลเสียงต่ง คุม เขิงด่านกิสุยกวน ซึ่งลิฉุย กุยกี สองทหารเอกของตั้งโต๊ะรักษาด่านอยู่ ฝ่ายลิโป้ซึ่งตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงด่านเฮาโลกวน หลังจากได้รับชัยชนะกองทัพแปดหัวเมือง ส่งทหาร

เอกเสียดคนหนึ่งและพันทหารเอกบาดเจ็บพิการอีกคนหนึ่งแล้ว วันรุ่งขึ้นก็ยกทหารมาทำรบกับกองทัพของแปดหัวเมืองอีกครั้งหนึ่ง

เจ้าเมืองทั้งแปดหัวเมืองพร้อมทั้งเล่าปี กวนอู เตียวหุย จึงยก ทหารออกไปหน้าค่าย ตั้งกระบวนเรียงหน้ากระดาน เพื่อจะรบกับลิโป้ด้วยวิธีรบโดยอาศัยฝีมือทหารเอกดั้งเดิม ทั้งๆ ที่รู้และสัมผัสตลอดมาแล้วว่าการรบด้วยฝีมือทหารเอกนั้นเป็นรองฝ่ายลิโป้ที่มีมือรบเข้มแข็งและองอาจกล้าหาญยิ่งนัก นับเป็นการรบที่ผิดหลักพิชัยสงคราม เพราะเป็นการรบที่ไม่เห็นชัยชนะ หากเป็นการรบที่อาศัยแต่ปาฏิหาริย์เป็นที่พึ่งเท่านั้น

กองทัพของเจ้าเมืองปักเป๋งได้ขับม้าออกจากขบวนแถวของแปด เจ้าเมือง เข้ารบด้วยลิโป้ ซึ่งขับม้าออกหน้าทหารมารออยู่ก่อนแล้ว กองขุนจันรบด้วยลิโป้ได้เพียงสิบเพลงก็อ่อนกำลังลงจึงชักม้าหนี ลิโป้ขับม้าไล่ตามใกล้เข้ามาถึงระยะทวนแทงแล้ว ลิโป้จึงเงื้อทวน แทงกองทัพของแปดเจ้าเมือง แต่พลันได้ยินเสียงตวาดดังสนั่นดุจฟ้าร้องว่า "เฮ้ย! ไอ้ลูกสามพ่อ ชิมคมทวนของกูดีกว่า" ม้าเช็กเทาที่ลิโป้ขี่จึงชะงักลง เสียงโลหะตบสองอันกระทบกันดัง "เบ้ง" ยืนสนั่นกลบเสียงกลองรบและเสียงโห่ร้องของทหารทั้งสองฝ่าย ทวนของเตียวหุยฟาดปัดเอาทวนของลิโป้กระดอนไป กองขุนจันจวนโอกาสนั้นขับม้าหลบเข้า มาหลังทหารคำดำ "ไอ้ลูกสามพ่อ" ที่เตียวหุยตำลิโป้ครั้งนี้ตรงกับข้อเท็จจริง เพราะลิโป้มีพ่อตัวคนหนึ่ง มีเต็งหววนเป็นพ่อบุญธรรมอีกคนหนึ่ง ลิโป้ ขาเต็งหววนเสียแล้วมาอยู่ด้วยตั้งโต๊ะ นับถือตั้งโต๊ะเป็นพ่อบุญธรรม อีกคนหนึ่ง จึงเป็นลูกสามพ่อ เป็นคำดำ นักการเมืองที่รุนแรงโดยมีความเต็มว่า "นักการเมืองสามพรรคเหมือนคนสามพ่อ เป็นจัญไรแผ่นดิน"

ด้านเตียวหุยกับลิโป้ก็รบกันบนหลังม้าโดยมีทหารของ ทั้งสองฝ่ายตั้งขบวนอยู่ด้านหลัง ธงทิวประจำกองทัพรับลมปลิวไสว เสียงกลองศึกดังสนั่นผลานเข้ากับเสียงโห่ร้องของทหารทั้งสองฝ่าย ทำให้ทั้งลิโป้เตียวหุยต่างศึกคะนองยิ่งนัก ลั่นเพลงที่ห้าสิบ กวนอูสังเกตเห็นม้าที่เตียวหุยขี่อยู่นั้นอ่อนกำลังลง ในขณะที่ม้าเช็กเทาของลิโป้ยังเรี่ยวราคะนองคล่องแคล่วรวดเร็วดังเดิม เกรงว่าเตียวหุยจะเสียที จึงขับม้ากรายจ้าวนิลนาคะออกไปกลางลานรบสมทบกับเตียวหุยรบด้วยลิโป้เล่าปียืนม้าอยู่ข้างกองทัพของขุนจันทอดสายตาดูเข้มนองเชิงรบแล้ว ความวิตกในการศึกก็หมดไปจากใจเห็นเป็นที่จะจับลิโป้ จึงขับม้ารำ กระบี่คู่ถนัดออกไปในลานรบล้อมลิโป้ไว้ แล้วแกว่งกระบี่โบกเป็นสัญญาณพร้อมตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า "เต็ง" กวนอู เตียวหุย หมายความว่าสัญญาณก็ชักม้าวนรอบลิโป้สลับไปมา แล้วตั้งเป็นขบวนพยุหะขึ้น โดยเล่าปีเข้ารบตรงด้านหน้าของลิโป้ กวนอูเข้ารบทางด้านขวาของลิโป้ และเตียวหุยเข้ารบทางด้านซ้ายของลิโป้

สามก๊กฉบับวิจารณ์ของจีนระบุว่า เล่าปีตวาดออกเสียงว่า "เต็ง" แล้วตั้งขบวนพยุหะ สามก๊กฉบับสมบูรณระบุว่า สามพี่น้องแห่งสวนท้อล้อมลิโป้ไว้ในลักษณะอักษรรูปตัว "T" ซึ่งตรงกับคำว่า "เต็ง" ในภาษาจีนในขณะที่บางตำราว่าการตั้งขบวนรบชนิดนี้เป็นการตั้งขบวนแบบ ค่ายกลดาวไถ และถือเป็นขบวนพยุหะในการศึกชนิดหนึ่ง เป็นแต่ใช้กำลังคนน้อยเท่านั้น เล่าปีถือกระบี่คู่อยู่เผชิญหน้าเป็นตัวล่อ ดูประหนึ่งจะเสียเปรียบ เพราะกระบี่เป็นอาวุธสั้นกว่าทวนของลิโป้ แต่เมื่อเป็นพยุหะตั้งนี้แล้ว ทวนยาวของลิโป้ก็ไร้พิษสง เพราะไม่ว่าจะฟาดหรือแทงก็จะติด ชัดไปสิ้น นั่นคือหากจะแทงก็ต้องตั้งทวนมาข้างหลัง สภาพเช่นนี้ทั้งจ้าวของกวนอูและทวนของเตียวหุยยอมกดตันทั้งในทางฟาดและทางแทงอยู่ทั้งสองด้าน หากจะฟันก็ต้องเงื้อทวนขึ้นทางด้านขวาย่อมจะติดจ้าวของกวนอูอีก ทั้งจะเปิดช่องว่างทางด้านซ้ายให้เตียวหุยเอาทวนแทงที่ข้างตัวถึงหัวใจได้โดยสะดวก

ขบวนพยุหะของสามพี่น้องแห่งสวนท้อกดตันบังคับให้วงล้อมแคบลงทุกที ลิโป้ติดขัดละล้าละลังไปเสียทุกทางก็ตกใจยิ่งนัก อาศัยแต่กำลังและความแคล่วคล่องว่องไวของม้าเช็กเทาหลักหลบปัดอาวุธของสามพี่น้องแห่งสวนท้อเอาตัวรอดเพียงอย่างเดียวและตกเป็นฝ่ายถูกกระทำอย่างสิ้นเชิง จึงคิดหนีเอาตัวรอด แต่ธรรมดาว่านั้น ในยามเผชิญศึกตั้งนี้ไม่สามารถชักม้าถอยหลังได้ ดังนั้นลิโป้จึงตัดสินใจเสี่ยงโน้มน้าวไปข้างหน้าจนเกือบชบคอ ม้าเอาทวนชี้ตรงไปทางเล่าปี ฝ่ายเล่าปีถือกระบี่คู่เป็นอาวุธสั้นกว่าปะหน้าทางตรงไม่ได้เพราะจะถูกทวนเสียก่อน เล่าปีจึงเอากระบี่คู่ปิดทวนของลิโป้ ในพลันที่กระบี่คู่ของเล่าปีฟาดไปทางซ้ายเพื่อปิดทวนของลิโป้นั้น ลิโป้กระเท็บโกลนม้าเช็กเทาโผนกระโจนไปทางด้าน ขวาของเล่าปี ฝ่ายวงล้อมออกไปได้อย่างหวุดหวิด แล้วอาศัยฝีมืออันรวดเร็วจวดยของม้าเช็กเทาชักม้าหนีออกจากสนามรบราวกับเป็นปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้น ทั้งๆ ที่มิได้วางแผนไว้ก่อนแต่ประการใด

สามพี่น้องแห่งสวนท้อและทหารของทั้งแปดหัวเมืองจึงยกทหารไล่ตามลิโป้ไป เล่าปี กวนอู เตียวหุย นั้นสกัดทางที่จะไปยังค่ายของลิโป้นอกกำแพงด้านไว้ ลิโป้และทหารเข้าค่ายไม่ได้จึงยกหนีเข้าด่านเฮาโลกวนแล้วปิดประตูด่านเสีย กองทัพของแปดหัวเมืองจึงยกเข้าไปประชิดด่านเฮาโลกวน ให้ทหารปืนหักเข้าตีด่านเป็นสามารถ ลิโป้อยู่บนเชิงเทินพร้อมกับทหารเอกคนอื่นๆ ของตั้งโต๊ะได้ให้ทหารยิงเกาทัณฑ์ ทั้งก้อนศิลาและทรายคว่ำใส่ทหารของทั้งแปดหัวเมืองอย่างดุเดือด ทหารของทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บเป็นอันมาก

กองทัพแปดหัวเมืองเห็นจะหักเอาด่านไม่สำเร็จ จึงให้สัญญาณ ถอยแล้วยกทหารกลับมาที่ค่ายดงเก่า สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าการที่กวนอูเข้าช่วยเดียวหุย แล้วเล่าปี่เข้าไปสมทบอีกคนหนึ่งเป็นเพราะกลัวแพ้นั้น น่าจะเป็นการเข้าใจผิดของสามจีนในขณะนั้น เนื่องจากสามเหล่านั้นเป็นราษฎรสามัญที่หอบแต่เลือดหินหมอนใบมารับจ้างค้าขายในประเทศไทย ไม่มีความรู้ทางการทหารและพิชัยสงคราม เห็นสามคนรูปคนเดียวจึงเข้าใจเจตนาว่าช่วยกันรบเพราะกลัวแพ้ว ตั้งแต่เข้าร่วมกองทัพปฏิบัติ เล่าปี่พยายามปิดบังอำพรางตนอยู่ ตลอดมา ไม่เคยออกความเห็น ไม่เคยพูดจาเกี่ยวกับการศึกสงคราม และไม่เคยแสดงออกถึงความสามารถให้ปรากฏ แต่เมื่อเห็นว่าฝ่ายปฏิบัติจะเสียทีและเสียการใหญ่ จึงจำต้องแก้ไขสถานการณ์ให้เปลี่ยน แปลงจากรับเป็นรุกด้วย

การหาทางจับลิโป้ให้จงได้ เหตุนี้จึงจำต้องเผยประกายความสามารถของตนเองให้ตั้งค่ายกลพยุหะ "เต็ง" ทั้งๆ ที่ใจจริงแล้วเล่าปี่คงไม่ยอมแสดงออกเท่าใดนัก เพราะยอมคิดอะไรอยู่ในใจเหมือนกับคนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกันกับโจโฉ ที่ปิดบังและอำพรางความสามารถของตนตลอดมา ถนอมและไม่ยอมใช้กำลังทัพของตนอย่างสุดชีวิต ตลอดระยะของสงครามที่มาถึงขั้นนี้ โจโฉไม่เคยออกรบ ไม่เคยให้ทหารของตัวเองออกรบ ทั้งไม่เคยเสนอแผนการรบที่จะเด็ดศึกต่อกองทัพปฏิบัติ ทำตนเป็นเพียงหน่วยลาดตระเวนและประสานงานระหว่างกองทัพทุกหัวเมืองเท่านั้น

โจโฉแม้ว่าจะพยายามพรางความสามารถของตนไว้สักเพียงใด แต่ครั้นเห็นกองทัพปฏิบัติเสียทีถูกลิโป้สังหารทหารเอกเสียหลายคน และรุกรบอย่างไม่หยุดยั้ง โจโฉก็ต้องเผยความสามารถของตนออกมาให้เห็นด้วยการทำหนังสือรายงานการศึกษาถึงอ้วนเสี้ยวผู้บัญชาการใหญ่ว่า "ให้ปรึกษากันว่าผู้ใดจะคิดอ่านกลศึกประการใด จึงจะได้ตัวลิโป้ ถ้าได้ตัว ลิโป้แล้ว ก็จะได้ตัวตั้งโต๊ะโดยง่าย" หนังสือของโจโฉนี้คือการขึ้นาสงคราม เสนอเขม่มุ่งให้จับตัวหรือฆ่าลิโป้เสียด้วยกลอุบาย เพราะโจโฉได้เห็นแล้วว่า การรบด้วยอาศัยฝีมือทหารเอกนั้นไม่สามารถเอาชนะต่อลิโป้ได้ และถ้าหากได้ตัวลิโป้แล้วก็สามารถเอาชนะตั้งโต๊ะได้โดยง่าย ความคิดการศึกษาของโจโฉอันได้แสดงให้เห็นปรากฏในรายงานการศึกนี้มีค่าแก่ควรทอง เพราะมีฐานะเสมือนกุญแจไขประตูแห่งชัยชนะในสงครามครั้งนี้ และสะท้อนถึงสติปัญญาความคิดของโจโฉในการอ่านการศึกษาของทั้งสอง ฝ่ายได้อย่างกระจ่างยิ่ง

แต่ผู้บัญชาการใหญ่อ้วนเสี้ยวไร้สติปัญญาความสามารถจึงเมื่อ เห็นรายงานนี้แล้วก็ไม่เห็นถึงความนัยที่จะเอาชนะต่อตั้งโต๊ะ ดังนั้น อ้วนเสี้ยวจึงไม่ได้สั่งการใดๆ ตามที่โจโฉได้เสนอไว้ ความคิดของเล่าปี่ที่จะจับตัวลิโป้และให้สัญญาณน้องร่วมสาบานตั้งค่ายกลพยุหะนั้น ก็คือความคิดอย่างเดียวกันกับความคิดของโจโฉ ต่างกันก็ตรงที่เล่าปี่ใช้กลพยุหะ ในขณะที่โจโฉต้องการใช้กลอุบาย โจโฉ เล่าปี่ ต่างมองกันออกและอ่านกันและกันกระจ่าง ทั้งๆ ที่ต่างฝ่ายต่างก็พยายามพรางความรู้ความสามารถของตน ดังนั้นในขณะที่โจโฉไม่มองเห็นเจ้าเมืองคนใดอยู่ในสายตาดู แต่กับสามพี่น้องแห่งสวนท้อแล้ว โจโฉกลับมองอย่างสนใจทุกฝีก้าว และพยายามเข้าใกล้เอาใจอยู่เสมอไม่ว่าในครั้งที่สนับสนุนกวนอูให้ออกรบ การส่งสุราให้กำลังใจแก่กวนอู และแม้ในการส่งหมูเห็ดเป็ดไก่ไปเอาใจเล่าปี่ถึงในค่ายพฤติกรรมเหล่านี้คือพฤติกรรมที่ทั้งโจโฉและเล่าปี่ต่างก็มีความ นัยอยู่ในใจของตนเอง และความนัยที่อยู่ในใจของทั้งสองคนนี้อาจจะเป็นเรื่องเดียวกันและเหมือนกันก็เป็นได้!

อันการสงครามในยุคสามก๊กนั้น นอกจากจะรบกันด้วยฝีมือของ ทหารเอกแล้ว ยังมีการรบโดยรูปแบบอื่นอีกสี่วิธีคือ การรบด้วยกำลังทหาร การรบด้วยกลอุบาย การรบด้วยขบวนพยุหะ และ "การ รบด้วยพลังจักราล อันเป็นมรรควิธีของยอดขุนพลผู้นำทัพ" เป็นหน้าที่ของขุนพลผู้นำทัพที่จะพิจารณาวินิจฉัยเลือกใช้วิธีใด วิธีหนึ่งหรือหลายวิธี เพื่อเอาชนะชนะต่อข้าศึก หาได้จำกัดหรือตาย ตัวแต่อย่างใดไม่

การรบก่อนหน้าศึกครั้งนี้ ทั้งสองฝ่ายใช้วิธีการรบด้วยฝีมือทหารเอก ซึ่งฝ่ายเมืองหลวงได้เปรียบฝ่ายปฏิบัติตลอดมา เพราะฝ่าย เมืองหลวงมีทหารเอกที่มีฝีมือรบพุ่ง และมีความเชี่ยวชาญการรบมากกว่าฝีมือทหารเอกของหัวเมืองมากมายนัก ดังนั้นเพียงเพลงสองเพลงรบ ทหารเอกของกองทัพปฏิบัติจากหัวเมืองต่างๆ ก็หัวขาดตก เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ยกเว้นก็แต่ครั้งที่ทหารเลวไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่งซึ่งหนวดยาว หน้าแดงถือง้าววนิลนาคะ นามว่ากวนอูได้ตัดหัวฮัวหยงทหารเอกฝ่าย เมืองหลวงได้ในเวลาชั่วสุรายังไม่ทันหายอุณ จึงกู่หน้าให้แก่ฝ่ายปฏิบัติ ได้เป็นครั้งแรก

ผู้นำทัพของทั้งสองฝ่ายต่างก็ซี้เห่อพ้อๆ กัน และรู้จักใช้แต่วิธีการรบโดยอาศัยฝีมือทหารเอกเท่านั้น ไม่มีความสามารถและไม่มีความ รู้ทางยุทธวิธีที่จะใช้วิธีการรบโดยวิธีอื่นได้ ดังนั้น เมื่อ ฮัวหยงหัวหลุดออกจากบ่าและลิโป้เสียทีแก่สามพี่น้อง จึงทำให้สถานการณ์สงครามที่ฝ่ายเมืองหลวงเป็นฝ่ายรุกและได้เปรียบแปรเปลี่ยนไปโดยมูลฐาน ฝ่ายเมืองหลวง ซึ่งเป็นฝ่ายรุกรบอย่างฮึกเหิมและได้เปรียบมาโดยตลอด ต้องถอย

กลับไปตั้งหลักอยู่ในด้าน ในขณะที่ฝ่ายปฏิวัติเปลี่ยนสภาพจากฝ่ายรับกลายเป็นฝ่ายรุกและรุกเข้าประชิดด้านเฮาโลก้วนกดดันต่อความรู้สึกนึกคิดของตั้งโต๊ะและกองทัพฝ่ายเมืองหลวงอย่างรุนแรงที่สุด เพราะความหวังที่จะอาศัยลิโป้การาบศึกได้พังทลายลงแล้ว และไม่สามารถคิดอ่านวิธีการรบแบบอื่นมาทดแทนได้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เพลงพื้นบ้านอันลึกลับ (ตอนที่ 35)

เมื่อสถานการณ์สงครามของฝ่ายปฏิวัติเปลี่ยนจากถอยเป็นรับสู้รุก เปลี่ยนจากปราชัยเป็นมีชัยเช่นนี้ หัวเมืองทั้งปวงจึงมีความยินดียิ่งนัก เฉลิมฉลองกันแล้วเจ้าเมืองทั้งแปดหัวเมืองจึงรายงานการศึกษาให้ผู้บัญชาการใหญ่อ้วนเสี้ยวทราบ อ้วนเสี้ยวทราบความดีแล้วยินดีนัก คิดทำศึกแตกหักทั้งทางด้านเฮาโลก้วนและด้านกิสยัก้วน เพราะความคิดของอ้วนเสี้ยวแน่นหนาใจว่าในสภาพเช่นนี้กองทัพฝ่ายเมืองหลวงต้องปราชัยอย่างแน่นอน จึงช่วงชิงฉวยโอกาสสร้างผลงานของตนเองในฐานะเป็นผู้บัญชาการในการศึกขั้นสุดท้าย

แต่อ้วนเสี้ยวกังวลอยู่ด้วยกองทัพของขุนเทียน ซึ่งไม่พอใจอ้วน สุดในเรื่องไม่ส่งเสริมตามกำหนด ทำให้กองทัพเมืองเตียงสาต้องพ่ายแพ้ จึงได้แต่ตั้งค่ายมั่นไว้ไม่ยอมออกรบ ดังนั้นอ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารถือหนังสือไปยังขุนเทียนให้เร่งยก ทหารตีด้าน กิสยัก้วนให้จงได้ แล้วแก้ตัวให้กับอ้วนสุดผู้มองว่าเรื่อง เสร็จครั้งก่อนนั้นอ้วนสุดได้สั่งการไปแล้ว แต่ทหารผู้รับผิดชอบปฏิบัติหน้าที่เสีย จึงทำให้ท่านเดือดร้อนเสียหาย ของจเห็นแก่การใหญ่ของบ้านเมือง อภัยเรื่องนี้เสียเถิด

ขุนเทียนเห็นหนังสือของอ้วนเสี้ยวแล้ว จึงสั่งทหารให้รักษาค่าย ไว้ให้มั่นคง ตัวขุนเทียนเองพาเทียเถา ลุยกาย ออกจากค่ายไปหาอ้วนสุด เพื่อต้องการไต่ถามเรื่องนี้ให้สิ้นกระแสความ ทำความจริงให้กระจ่าง และให้เอาตัวคนผิดมาลงโทษตามพระอัยการศึก ขุนเทียนพบอ้วนสุดแล้วต่อว่าเรื่องไม่ส่งเสริม จนทำให้กองทัพขุนเทียนต้องเสียที อ้วนสุดมีความละอายใจนักแต่แก้ตัวเหมือนกับที่ได้ชักชวนไว้กับอ้วนเสี้ยวว่าได้สั่งการไปแล้ว แต่ทหารผู้รับผิดชอบปฏิบัติหน้าที่เสีย ว่าแล้วสั่งทหารให้ไปจับตัวทหารเลวคนหนึ่งแล้วกล่าวหาว่าทั้งหน้าที่ไม่กล้าเสี่ยงเสียบ้างส่งให้แก่กองทัพ ขุนเทียนแล้วสั่งให้เพชฌฆาตประหารทหารเลวนั้นเสียต่อหน้าขุนเทียน เรื่องของคนถอยกับเรื่องของแพะรับบาป แม้จะเป็นคนละเรื่อง แต่ก็เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องอยู่ในเรื่องเดียวกันมาตั้งแต่ครั้งประวัติ ศาสตร์ด้วยประการฉะนี้

ขุนเทียนเห็นอ้วนสุดประหารทหารของตนเองก็คิดว่าเป็นการกระทำโดยจริงใจ จึงคอยคลายโทสะลง ในขณะที่ทหารของอ้วนสุดเข้ามารายงานว่ามีทหารมาจากค่ายของขุนเทียนขอพบขุนเทียนเป็นการด่วน ขุนเทียนจึงออกมานอกค่ายพบทหารจากค่ายตนแล้วทหารนั้นรายงานว่ามีทหารเอกของตั้งโต๊ะชื่อว่า ลิฉุยมาแต่ด้านกิสยัก้วน และรพบขุนเทียนอยู่ที่ค่าย บอกว่ามีราชการสำคัญขุนเทียนจึงกลับเข้าไปในค่ายบอกอ้วนสุดแล้วเดินทางกลับไปยังค่ายของตน ณ ตำบลเสียดง เข้าไปพบกับลิฉุยถามว่าท่านมาพบเราด้วยธุระสิ่งใด ลิฉุยคารวะขุนเทียนตามธรรมเนียมแล้วว่าการณ์หัวเมืองต่างๆ ยกมาประชิดแดนลกเอี้ยงครั้งนี้เป็นกบฏต่อแผ่นดิน ก่อความเดือด ร้อนแก่บ้านเมืองและราษฎร อัคครมหาเสนาบดีตั้งโต๊ะจะทำการปราบปรามอย่างเฉียบขาด แต่มีใจเมตตาท่านด้วยเป็นคนกล้าหาญมีคุณธรรม เป็นกำลังสำคัญของแผ่นดิน ทั้งยังหวังไมตรีที่สภาพไปเบื้องหน้า โดยท่านอัคครมหาเสนาบดี ทราบกิตติศัพท์ว่าขุนเช็กบุตรท่านเป็นคนมีสติปัญญากล้าหาญเหมาะสมกับบุตรสาว จึงดำริที่จะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยาขุนเช็ก เพื่อให้ตระกูล "ตั้ง" และ "ขุน" เป็นทองแผ่นเดียวกัน จะได้ร่วมมือกันทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป

ขุนเทียนฟังลิฉุยเจรจาตั้งนั้นก็เข้าใจได้ว่าตั้งโต๊ะต้องการซื้อหาคนเหมือนกับการซื้อหาสินค้าตามท้องตลาด ด้วยการยกลูกสาวให้แก่ขุนเช็กบุตร แล้วให้หักหลังหัวเมืองต่างๆ ด้วยการถอนตัวออก จากกองทัพปฏิวัติก็เคืองใจนัก จึงตวาดเอากับลิฉุยให้หยุดอย่ากล่าวความสืบไปอีกเลย แล้วขุนเทียนจึงว่าบ้านเมืองทุกวันนี้เดือดร้อนเป็นจลาจล ราษฎรทุกข์เข็ญทุกหย่อมหญ้า เกิดแต่ตั้งโต๊ะเป็นกบฏขายชาติ ทำหยาบช้า ต่อสองเต้และขุนนางข้าราชการทั้งปวง ปล้นบ้านปล้นเมือง ชมเหง่สังหารราษฎรผู้ไม่มีความผิดเป็นจำนวนมาก แม้กับพระสงฆ์องค์เจ้า ก็ได้ละเว้น ทำให้ราษฎรบ้านเมืองวิปริต เราจึงพร้อมใจกับหัว เมืองต่างๆ ยกเข้ามาเพื่อจะล้างตั้งโต๊ะเสียให้สิ้น ทั้งบัดนี้ราษฎรในเมืองหลวงและหัวเมืองต่างๆซึ่งชังทรราชย์กันสาปแช่งทุกวันคืน ใครจะกินเนื้อทรราชระบายนความแค้นกันทุกตัวคน ชะตากรรมของทรราช จะไม่ยืนยาวแล้ว อย่าว่าแต่จะให้ลูกเรารับเอาลูกสาวทรราชมาเป็นภรรยาเลย เพียงแค่นี้เราก็คงอายุยืนนัก ลูกเสือไม่มี วันที่จะเอาลูกสุนัขมาทำเมียอย่างเด็ดขาด

ขุนเทียนสาหัสต่อไปว่าท่านเป็นทุดมาเกลี้ยกล่อมเราครั้งนี้ เราจะไว้ชีวิตสักครั้งหนึ่งไม่ให้ผิดธรรมเนียมต้อนรับทุดมาเจรจาความเมือง ต่อไปเบื้องหน้าถ้ามากล่าวด้วยเราในเรื่องนี้อีกเราจะสังหารตัวเสีย แล้วว่าตัวจงกลับไป แล้วชวนทหารทั้งปวงของ ตั้งโต๊ะให้มาเข้าสวามีภักดีด้วยกองทัพปฏิวัติเสีย มิฉะนั้นจะพากันตายสิ้น ลีจยฟังขุนเทียนแล้วเห็นว่าการที่ได้รับมอบหมายจากตั้งโต๊ะ ลีจย ให้มาเกลี้ยกล่อมขุนเทียนคงจะไม่สำเร็จเป็นแน่แท้ ทั้งขึ้นอยู่เจรจา สืบไปอาจได้รับอันตรายเพราะกิริยาท่าทีของขุนเทียนเทียบหาญุดตันยิ่งนัก ลีจยจึงลุกขึ้นคารวะแล้วอำลาขุนเทียนเดินทางกลับเข้าด่าน รายงานให้ตั้งโต๊ะ ลีจย ทราบ

ตั้งโต๊ะจึงปรึกษาลีจยว่าเมื่อขุนเทียนไม่ยอมตกลงปลงใจด้วยเช่นนี้ จะคิดอ่านแผนการประการใด ลีจยซึ่งบัดนี้สติปัญญากำลังวิปริต แปรปรวนด้วยกลัวภัย จึงออกความเห็น ว่า ซึ่งกองทัพเราสูญเสียหัวหยงทหารเอกไปคนหนึ่ง ไม่ทันไรลิโป้ก็เสียที่แก่ข้าศึกซ้ำอีกแล้ว กองทัพแลทหารของเราต่างมั่นใจในฝีมือของทหารเอกทั้งสองเชื่อว่า จะนำชัยชนะมาสู่กองทัพ แต่เมื่อเหตุการณ์ผันแปรไปดังนี้ทำให้ขวัญทหารทั้งกองทัพท้อถอยและสิ้นหวัง เป็นอุปสรรคต่อการทำศึกต่อไป และแม้จะทำศึกต่อไปเห็นจะไม่ได้ชัยชนะ

เมื่อสิ้นคิดเสียเช่นนี้แล้วลีจยจึงเสนอให้ตั้งโต๊ะยกทัพกลับเมืองหลวง "แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเทียนเต๋ไปตั้งอยู่เมืองเตียงอัน" ว่าแล้วลีจยก็อ้างว่าเด็ก ๆ ชาวเมืองร้องรำทำเพลงเป็นใจความว่า เบื้องบูรพามีเมืองอัน เบื้องประจิมก็มีเมืองอัน กวางหนิงภัยเข้าไป เมืองเตียงอันแล้วจึงรอดตาย ได้พิจารณาความหมายของเพลงพื้นบ้านนี้แล้ว จึงได้รู้ว่าเมืองลกเอียงราชธานีกำลังจะดับสูญ ราชวงศ์ อันกำลังจะสิ้นแล้ว ถ้าท่านยกไปเมืองเตียงอันเห็นจะได้ราชสมบัติเหมือนกับพระเจ้าอันโกโจ ความเห็นของลีจยเป็นความเห็นที่ไม่มีข้อมูลข่าวสารทางการทหาร และข้อมูลลับเกี่ยวกับการภายในข้างกองทัพปฏิวัติ หากเป็นการออก ความเห็นแบบส่งเดช เพราะสถานการณ์ขณะนั้นภายในกองทัพปฏิวัติมีรอยร้าวปริ ทั้งผู้บัญชาการใหญ่อ้วนเสี้ยวก็เป็นคนไร้สติปัญญาความสามารถ มิได้มีแผนการใดๆ ที่จะยึดเอาลกเอียงได้เลย

ดังนั้นถ้าหากลีจยรู้ความศึกหรือใส่ใจแสวงหาข้อมูลข่าวสารการสงครามให้สมกับฐานะที่ปรึกษาแล้ว ย่อมจะไม่น่าออกความเห็นชู้ๆ แบบนี้ เพราะเพียงแต่เสนอให้ฝ่ายเมืองหลวงคุมกำลังตั้งมั่นไว้ในด่าน แล้วหาทางสร้างความแตกแยกในกองทัพปฏิวัติ ไม่ว่าจะโดยวิธีการตัดเสบียง หรือเกลี้ยกล่อมกองทัพอื่นประการหนึ่งประการใด หรือโดยติดสินบนด้วยการตั้งตำแหน่งแหล่งที่ให้สูงชั้น หรือปูนบำเหน็จ ให้ไปกินเมืองใหญ่ หรือปล่อยข่าวสร้างกระแสโกหกหลอกลวงด้วย ประการต่างๆ เหมือนดังที่รัฐบาลบางรัฐบาลกระทำอยู่อย่างเชี่ยวชาญซ้ำของแล้ว กองทัพปฏิวัติก็จะแตกพ่ายไปเอง

ข้อเสนอของลีจยในครั้งนี้จึงเป็นข้อเสนอที่เหลวไหล ไร้เหตุผล ราว กับว่าเป็นคนละคนกับลีจยคนที่เสนอแผนการให้ตั้งโต๊ะยึดอำนาจรัฐ เพราะเพียงแต่เสียทหารเอกไปคนหนึ่งและลิโป้ทหารเอกอีกคนหนึ่งเสียที่เข้าศึกมาเท่านั้น กลับเสนอให้ย้ายเมืองหลวงจากเมืองลกเอียงไปอยู่เมืองเตียงอัน สะท้อนให้เห็นถึงจิตใจที่ซึ่ขลาดตาขาว และตกใจกลัวง่าย คล้ายกับนักวิชาการชายตัวบางยุคบางสมัยที่ถูกเรียกขานว่าบัณฑิตเด่าหู้ อันเมืองเตียงอันหรือเมืองฉางอัน คือเมืองซีอานในปัจจุบัน เคยเป็นราชธานีในสมัยจีนซีสองเต๋ หลังจากพระเจ้าอันโกโจได้ชัยชนะต่อผ้อปาอ่อง และปราบดาภิเษกเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นแล้ว ได้ฟื้นฟูเมืองเตียงอันซึ่งถูกผ้อปาอ่องวางเพลิงเผาผลาญจน หมดสิ้นขึ้นมาใหม่ ตั้งเป็นราชธานีของราชวงศ์ฮั่น สืบสันตติวงศ์เป็นลำดับมาถึงสิบสองรัชกาล เป็นเวลารวมสองร้อยปี อองมิ่งขุนนางเป็น กบฏยึดอำนาจ ครั้นพระเจ้าอันกอบกู้ปราบปรามอองมิ่ง ซึ่งเอาเมืองเตียงอัน อองมิ่งได้เผาเมืองเตียงอันเสียจนวอดวายสิ้น พระเจ้าอันกอบกู้จึงย้ายราชธานีมาสร้างเมืองหลวงใหม่ทางด้านตะวันออก ชื่อว่าเมืองลกเอียง หรือเมืองลั่วหยาง

ในปัจจุบันนี้ เชื้อสายของพระเจ้าอันกอบกู้สวดยราชย์ต่อๆ กันมาถึงพระเจ้าเทียนเต๋เป็นสิบสองรัชกาลเป็นเวลาอีกสองร้อยปี ดังนั้นจึงเรียกราชอาณาจักรฮั่นในสมัยพระเจ้าอันโกโจมาจนถึงเวลาก่อนอองมิ่งยึดอำนาจว่าฮั่นตะวันออก หรือฮั่นตะวันออก มีเมืองเตียงอันเป็นราชธานี และเรียกราชอาณาจักรฮั่นตั้งแต่สมัยพระเจ้าอันกอบกู้มาจนถึงสมัยรัชกาลพระเจ้าเทียนเต๋ว่าฮั่นตะวันออก หรือฮั่น การเอาเพลงพื้นบ้านมาเป็นเหตุผลในการย้ายเมืองหลวงจึงเป็น เหตุผลที่บ้าบอสุดที่ไม่ต่างอะไรกับความเชื่อของพวกม้ออาซิฟในบางยุคที่ว่าการฟื้นฟูแก้ไขปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศจะสำเร็จได้ก็แต่ด้วยการเอาอกเอาใจต่างชาติ เพื่อให้ต่างชาติ เอาเงินเข้ามาลงทุนด้วยความหลงผิดมเห็นตัวว่ามีแต่ทุนต่างชาติเท่านั้น จึงจะทำให้เศรษฐกิจของประเทศฟื้นคืนได้

เหตุนี้จึงยอมตนขายตัวให้กับต่างชาติ ยอมเป็นทาสที่สามารถกระทำทุกอย่างกับพี่น้องร่วมชาติของตน ไม่น่าินว่าจะเกิดความฉิบหายแก่บ้านเมืองและราษฎรอย่างไร ขอให้ต่างชาติพอใจก็เป็นพอ ไม่ยอมคิดไม่ยอมเข้าใจว่าความพอใจของต่างชาติก็คือการปล้นสะดมเอาผลประโยชน์ทั้งหลายของประเทศและประชาชนไปจนหมดสิ้น

ดังนั้นจึงไม่เพียงแต่ปัญหาเศรษฐกิจของประเทศจะแก้ไขไม่พิน คินเป็นปกติเท่านั้น ยังกลับทรหดหนักลงในทุกด้าน จนกลไกเศรษฐกิจของประเทศถูกยึดครองไปจนหมดสิ้น ราษฎรเดือดร้อนและตกเป็นทาสของลัทธิล่าเมืองขึ้นสมัยใหม่ ผู้นำโง่ๆ แบบตั้งโต๊ะได้ฟังข้อเสนอเช่นนี้ก็หลงเชื่อตามเพราะไร้สติปัญญาความสามารถ ทั้งชี้ขาดตาขาว ขอเพียงให้ได้อยู่ในอำนาจเท่านั้น บ้านเมืองและราษฎรจะเดือดร้อนฉิบหายก็ได้สนใจคำนึงถึง ดังนั้นตั้งโต๊ะจึงสั่งให้ยกทัพกลับเมืองหลวงสามก๊กบางฉบับระบุว่าเพลงพินบ้านที่เด็กๆ ร้องรำทำเพลงกันเล่นๆ นี้แต่งขึ้นโดยกลุ่มบัณฑิตกลุ่มหนึ่ง มีสมาเด็กโซ ปราชญ์ผู้ชำนาญ ทางอาปอกสิณเป็นผู้นำ ได้สังเกตเห็นการในเบื้องหน้าว่าแผ่นดินเป็นจลาจล เชื้อสายพระเจ้าฮันโกโจจะกลับพินคินอำนาจเป็นใหญ่ได้ก็แต่โดยเคลื่อนตัวไปตั้งหลักปักฐาน ณ ดินแดนเสฉวน ซึ่งเป็นดินแดนด้านตะวันตก ในขณะที่เมืองลกเอี้ยงเป็นดินแดนด้านตะวันออก ของเมืองเสฉวน จึงแต่งเพลงขึ้นเพื่อส่งข่าวสารเป็นความนัยถึงเชื้อสายของพระเจ้าฮันโกโจให้เด็กๆ พินบ้านใช้เป็นเพลงขับร้อง ซึ่งเป็นวิธีสื่อสาร ชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับใบปลิวหรือข่าวลือในสมัยปัจจุบัน หาใช่เมืองเตียงอัน ซึ่งอยู่ทางด้านทิศเหนือของเมืองลกเอี้ยงดังที่ลิวเข้าใจและตีความเอาตามใจชอบไม่ตั้งโต๊ะยกกองทัพกลับเมืองหลวงแล้ว เรียกประชุมขุนนางข้าราชการทั้งปวง แล้วทำตัวเป็นโหราจารย์ใหญ่ หลอกขุนนางข้าราชการเหล่านั้นว่าเราได้พิจารณาดวงดาวประจำเมืองแล้วเห็นเคราะห์หมองนัก เมืองลกเอี้ยงกำลังจะดับสูญ ฮองเต้ ขุนนางข้าราชการ การแลราษฎรจะได้รับอันตราย ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องย้ายเมืองหลวงจากเมืองลกเอี้ยงไปตั้งราชธานีใหม่ที่เมืองเตียงอัน บ้านเมืองแลราษฎรจะได้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ปรมาจารย์ของพลพต (ตอนที่ 36)

กรณีที่พลพต ผู้นำเขมรแดงขับไล่ประชาชนกัมพูชาออกจาก เมืองหลวงนับล้านคน และสังหารหมู่ราษฎรอีกเกือบล้านคนนั้น หลายคนคิดว่าความคิดของ พลพตนี้เพิ่งมีขึ้นเป็นครั้งแรกในโลก แต่แท้จริงรากฐานความคิดชนิดนี้มีใช้เพียงมีขึ้นในครั้งเขมรแดงครองอำนาจในกัมพูชาแต่ประการใด หากเป็นความคิดของ ตั้งโต๊ะ ที่ได้ริเริ่มไว้เมื่อเกือบสองพันปีก่อน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าตั้งโต๊ะก็คือ ปรมาจารย์ของพลพตนั่นเอง และสิ่งที่พลพตทำเมื่อเทียบกับสิ่งที่ตั้งโต๊ะทำนั้นยังห่างไกลกันมากมาย แม้หากจะนับว่าพลพตเป็นลูกศิษย์ของตั้งโต๊ะ ก็นับได้แต่เพียงว่าเป็นลูกศิษย์ชั้นปลายแถวสุดเท่านั้นเอง

เมื่อตั้งโต๊ะกล่าวในที่ประชุมขุนนางเสนอให้ย้ายเมืองหลวง สิ้นคาลงขุนนางต่างๆ ซึ่งแม้จะทั้งเกรงทั้งกลัว ตั้งโต๊ะแต่ทนเห็นความวอดวายที่จะเกิดขึ้นกับบ้านเมืองไม่ได้ จิตใจเสียสละเห็นแก่ชาติบ้านเมืองและราษฎรจึงขอติขวงขึ้นขับไล่ความมืดแห่งภาคคติที่ครองใจออกไปสิ้น เอียวปิวขุนนางเป็นผู้ลุกขึ้นคัดค้านเป็นคนแรก ลุยอ้วนขุนนาง ลูกขึ้นกล่าวสนับสนุนความเห็นของเอียวปิวแล้วเสริมว่า เมืองเตียงอันนั้นถูกเผาเสีย ตั้งแต่ครั้งอองมั่งและยังเป็นป่าอยู่ "ซึ่งท่านจะละเมืองนี้เสีย จะไปเอาป่าเป็นเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่สมควร"

ขุยของขุนนางลุกขึ้นสนับสนุนความเห็นของเอียวปิวอีกคนหนึ่ง ตั้งโต๊ะเห็นขุนนางคัดค้านความคิดตัวเองและมีที่ท่าว่าจะมี ขุนนางสนับสนุนความเห็นในทางคัดค้านมากขึ้นก็โกรธสั่งให้ เลิกการประชุมแล้ว ถอดเอียวปิว ลุยอ้วน และขุยของออกเสียจากที่ขุนนาง ส่วนเอียวปิวกับเหงาเค่งสองขุนนาง เห็นตั้งโต๊ะปิดประชุมโดยที่ยังไม่มีข้อยุติจึงออกไปตรองตั้งโต๊ะอยู่ที่ประตู่วัง ครั้นตั้งโต๊ะนั่งเกวียนออกจากวังจะกลับจวน ทั้งสองขุนนางจึงเข้าไปคำนับและแสดง ความเห็นคัดค้านไม่ให้ตั้งโต๊ะย้ายเมืองหลวง ตั้งโต๊ะเห็นสองขุนนางตามมาตัดคัดค้านถึงหน้าประตูเมืองก็โกรธ ล่าเลิกความหลังว่า เมื่อครั้งอ้วนเสี้ยวยกทหารหนีไปจากเมืองหลวง ตัวเสนอให้เอาใจอ้วนเสี้ยวให้เราแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองเรากี่ทำตาม บัดนี้อ้วนเสี้ยวกลับมาจะทำร้ายเรา เป็นเพราะตัวทั้งสองคน คบคิดเป็นสายสนกลในกับอ้วนเสี้ยว ว่าแล้วก็สั่งให้เพชฌฆาตเอาตัวเอียวปิวกับเหงาเค่งไปฆ่าเสีย

ตั้งโต๊ะกลับไปถึงจวนแล้วให้ทหารตามลิวมาพบกำหนดการย้าย เมืองหลวงไปอยู่เมืองเตียงอัน สองคนโจดจึงได้ปรึกษาถึงแผนการย้ายเมืองหลวง สรุปเป็นแผนปฏิบัติได้ดังนี้ ประการแรก ให้เชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต้ พระสนม และขุนนาง ข้าราชการราชสำนักออกจากเมืองหลวงไปตั้งราชธานีใหม่ที่เมืองเตียงอัน โดยให้ตั้งเป็นพลับพลาที่ประทับชั่วคราวที่เมืองเตียงอันใน ระหว่างการก่อสร้างเมืองหลวงใหม่ โดยตั้งโต๊ะจะคุมทหารอารักขาขบวนเสด็จด้วยตนเอง ประการที่สอง ให้บริวารพินเสฉวน พ้อคำวาณิซ ทั้งเมืองลกเอี้ยงเข้าทูลพระคลังหลวง เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างเมืองหลวงใหม่ ประการที่สาม ให้จับกุมญาติของอ้วนเสี้ยวรวมทั้งคนแซ่ "อ้วน" ที่อยู่ในเมืองหลวง ตลอดจนสมิครพรรคพวกในข้อหากบฏต่อแผ่นดิน แล้วประหารให้สิ้นซาก จะได้ไม่ต้องกังวลการข้างในอีกต่อไป ส่วน บรรดาทรัพย์สินของคนเหล่านี้ให้บริวารบาตรเสียทั้งสิ้น และเอาไปสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างเมืองหลวง ประการที่สี่ ให้กวาดต้อนราษฎรในเมืองลกเอี้ยงไปเมืองเตียงอันเสียทั้งสิ้น ผู้ใดขัดขวางให้ฆ่าเสีย ในข้อหาขัดพระบรมราชโองการ ประการที่ห้า ให้ชุดพระบรม

ศพ พระศพ และศพของพระบรมพมหากษัตริย์ พระราชวงศ์และขุนนางที่มีคุณต่อแผ่นดินที่ฝังอยู่ในสุสานหลวง เอาไปเมืองเดียงอันเสียทั้งสิ้น นี่คือการอุบาทว์โดยแท้ แต่เมื่อสองผู้ยิ่งใหญ่ปรึกษาเห็นพ้องต้องกันแล้ว จึงมีการนำไปสู่การปฏิบัติ

ตั้งโต๊ะได้ให้ทหารเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ พระสนมและขุนนาง ราชสำนัก เคลื่อนออกจากเมืองหลวงไปสู่เมืองเดียงอันเป็นขบวนแรก และให้ทหารไปจับคนตระกูล "อ้วน" ทั้งที่เป็นญาติโดยตรงและไม่ใช่ญาติโดยตรงของอ้วนเสีย พร้อมทั้งครอบครัวและคนในบ้าน เอาธงปักไว้บนศีรษะว่าเป็นขบถต่อแผ่นดิน แล้วประหารเสียทั้งหมด ตัดศีรษะเสียบประจานไว้ แล้วริบราชบาตรได้ทรัพย์เงินทองมาเป็น จำนวนมากจากนั้นจึงสั่งให้ทหารไปริบทรัพย์เงินข้าวของเงินทองของเศรษฐี พ่อค้าวานิชในเมืองลกเอี้ยงทั้งสิ้น บรรจุกีบแล้วล่าเสียดส่งไปเมืองเดียงอัน เศรษฐี พ่อค้าวานิชในเมืองลกเอี้ยงจำนวนมากไม่ยินยอม ส่งมอบทรัพย์เงินข้าวของเงินทอง จึงถูกทหารตั้งโต๊ะฆ่าเสียทั้งครอบครัวนับแสนคน แล้วตั้งโต๊ะได้สั่งให้ลิฉุย กุยกี้ คุมทหารกวาดต้อนราษฎรในเมือง ลกเอี้ยง "ตอนอาณาจักรไปแลคนทั้งหญิง ทั้งชาย เด็กเล็ก ได้ประมาณหกร้อย เจ็ดร้อยหมื่น" ไปเมืองเดียงอัน โดยให้จัดขบวนเป็นกองๆ ให้กองทหารนำหน้าไปกองหนึ่ง ตามด้วยราษฎรกองหนึ่ง สลับกันไป ราษฎรถึงเจ็ดล้านคนถูกกวาดต้อนออกจากเมืองหลวงถึง สิบวันจึงจะหมดสิ้น "อาณาประชาราษฎรเหยียบกันตายเป็นอันมาก เหล่าทหารก็เข้าช่วงชิงเอาทรัพย์สิ่งสินของราษฎร แล้วฉุดลากภรรยา ของชาวเมืองและลูกสาว ซึ่งพ่อแม่พี่น้องไปด้วยมาทำอันตราย บรรดา ประชาราษฎรได้รับความเดือดร้อนเป็นอันมาก เสียดร้องไห้เอ็งคะนึ่งไป"

ในระหว่างเดินทางมีคนป่วยคนเจ็บ ก็ถูกทหารของตั้งโต๊ะสังหารเสีย เพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรคและเสียเวลาในการเดินทาง ราษฎร ถูกสังหารในระหว่างทางหลายแสนคน เหตุการณ์ทั้งนี้คล้ายกับเหตุการณ์เมื่อครั้งพลพต ผู้นำเขมรแดงขับไล่ นักธุรกิจกัมพูชาออกจากกรุงพนมเปญและหัวเมืองใหญ่ให้ไปทำอะไรไกลนาในชนบท และการสังหารหมู่ชาวกัมพูชานับล้านคน แต่ทว่าเหตุการณ์สุดสลดที่เกิดขึ้นในการย้ายเมืองหลวงของตั้งโต๊ะนั้นมากกว่า หนักกว่า และเหี้ยมโหดกว่าการกระทำของพลพต หลายเท่าตัว จากนั้นตั้งโต๊ะได้สั่งให้ทหารชุดพระบรมศพ พระศพ และศพของพระบรมพมหากษัตริย์ พระราชวงศ์ และขุนนางที่ฝังอยู่ในสุสานหลวงใส่โลงให้ทหารคุมเอาไปเมืองเดียงอัน

ในระหว่างที่ชุดสุสานนั้นได้พบทรัพย์เงินทองของมีค่าที่ฝังอยู่ในสุสานเป็นจำนวนมาก ตั้งโต๊ะได้สั่งให้ยึดเอาทรัพย์เงินทองของมีค่านั้นขนเอาไปเมืองเดียงอันเสียทั้งสิ้น นับได้หลายพันเล่มเกวียน ทหารของตั้งโต๊ะเห็นมีการชุดสุสานหลวงก็พากันไปชุดสุสานของ ราษฎรทั่วทั้งเมืองลกเอี้ยง เอาทรัพย์เงินทองที่ฝังไว้กับศพไว้เป็น อาณาประโยชน์ส่วนตัวเสียทั้งสิ้น

เมื่อได้ปฏิบัติการมาถึงขั้นนี้แล้ว ตั้งโต๊ะจึงสั่งให้ทหารเอาเพลิงจุดเผาเมืองลกเอี้ยงเสียทั้งเมือง แล้วตั้งโต๊ะกับทหารทั้งปวงจึงยกออกจากเมืองลกเอี้ยงไป ครั้นยกไปถึงเมืองเอ็งหยง ซีเอ็งเจ้าเมืองรู้ข่าวก็มาต้อนรับตั้งโต๊ะเข้าเมือง เมื่อหนีไกลมาจากเมืองหลวงและเข้าเมืองเอ็งหยงแล้ว ลิฉุยค้อย มีสติปัญญาแจ่มใสขึ้นจึงกล่าวกับตั้งโต๊ะว่า เรายกมาจากเมืองหลวง ทั้งนี้ศัตรูอาจยกตามตี หากไม่เตรียมตัวก็จะเสียที่แก่ข้าศึก จึงเสนอให้ซีเอ็งเจ้าเมืองคุมทหารไปชุมนุมอยู่บนเขาตันทาง ถ้ากองทัพข้าศึกยกตามตีก็ให้ปล่อยผ่านเข้ามา เมื่อใดที่ปะทะกับกองทัพของเราแล้ว จึงให้ซีเอ็งยกตีชนาบเข้ามาทั้งสองด้าน กองทัพข้าศึกก็จะเสียที่เป็น มั่นคง ตั้งโต๊ะฟังข้อเสนอของลิฉุยแล้วเห็นชอบ สั่งให้ซีเอ็งยกไปทำการตามความเห็นของลิฉุย แล้วให้ลิโป ลิฉุย กุยกี้ สามทหารเอกคุมทหาร เป็นกองหลังคอยระวังข้าศึก ฝ่ายเตียวหวิม ทหารเอกของตั้งโต๊ะซึ่งออกไปรักษาด่านกิสย กวนกับฮัวหยงนั้นไม่รู้ความข้างในเมืองหลวง ครั้นเห็นแสงเพลิงลุก สว่างขึ้นในเมืองลกเอี้ยง จึงให้ทหารไปสืบข่าวในเมืองหลวง ทหารจึงกลับมารายงานว่าตั้งโต๊ะได้เชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต๋ยกไปเมืองเดียงอันแล้ว และให้เผาเมืองลกเอี้ยงเสีย เตียวหวิมจึงคุมทหารติดตาม ตั้งโต๊ะไป

ฝ่ายเจ้าเมืองทั้งแปดพร้อมทั้งเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ซึ่งตั้งค่ายคุมเชิงอยู่ที่นอกด่านเฮาโลกวนและด่านกิสย กวน เห็นแสงเพลิงจับท้องฟ้ามาแต่ด่านเมืองลกเอี้ยง และเหตุการณ์ในด่านทั้งสองเจียบปิด ปกติ จึงให้ทหารไปสืบข่าว จึงรู้ว่าทหารตั้งโต๊ะทั้งด่านทั้งสองไปแล้ว จึงรายงานให้อ้วนเสี้ยวทราบ อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้กองทัพปฏิวัติของทุกหัวเมืองเคลื่อนทัพเข้าเมืองลกเอี้ยง เห็นเพลิงกำลังไหม้อยู่แต่ไม่มีผู้คน จึงระดมทหารช่วย กันดับเพลิงจนดับสนิท แล้วปลงทัพลงในเมืองลกเอี้ยงนั้น ปลงทัพแล้วอ้วนเสี้ยวจึงให้เรียกประชุมกองบัญชาการกองทัพปฏิวัติ โจโฉจึงได้เสนอต่อที่ประชุมว่าการที่ตั้งโต๊ะเผาเมืองหลวง แล้วยกหนีไปเมืองเดียงอันครั้งนี้ ยังไม่รู้ว่าความเป็นไปของราชสำนักว่าพระเจ้าเหียนเต๋จะปลอดภัยประการใดหรือไม่ แต่จำเป็นต้องทำลายล้างตั้งโต๊ะให้ได้เสียก่อน แล้วคอยตามหาพระเจ้าเหียนเต๋ต่อไป โจโฉได้ออกความเห็นว่าการที่ตั้งโต๊ะกวาดต้อนราษฎรไปเป็นจำนวนมาก จะทำให้การเดินทางเป็นไปโดยล่าช้าและห่วงหน้าพะวงหลัง หากกองทัพปฏิวัติไล่ตามตีก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย

อ้วนเสี้ยวฟังข้อเสนอของโจโฉแล้วไม่เห็นด้วย อ้างว่าขณะนี้กองทัพของฝ่ายปฎิวัติอึดโรยอ่อนกำลัง จึงมีคำสั่งให้ตั้งทัพไว้ที่เมือง ลกเอียงเพื่อฟื้นฟูและบำรุงขวัญทหารให้เป็นปกติเสียก่อน โจโฉเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นจึงคิดว่ามาหลงคบหาด้วยคนแบบอ้วนเสี้ยวนี้ไม่มีวันที่จะทำการใหญ่ได้สำเร็จ "อุปมาดังคิดกับเด็กเลี้ยงโค" ทั้งเห็นว่าสภาพที่ตั้งโต๊ะยกไปครั้งนี้เป็นโอกาสดีที่จะล้างตั้งโต๊ะเสียได้ โจโฉจึงออกมาจากที่ประชุมสั่งทหารเอกคือแฮหัวตัน แฮหัวเอียน โจหอง โจหยิน ลีเตียน งักจิ้น ให้ยกทหารในสังกัดหมื่น เศษรีบติดตามตั้งโต๊ะไป ความคิดไล่ตามตั้งโต๊ะของโจโฉครั้งนี้ก็คือความคิดที่หวังผล ในการกำจัดทรราช อาศัยข้ออ้างช่วยเหลืออารักขาสองเต้เพื่อก้าว เข้าสู่อำนาจรัฐ เช่นเดียวกับตั้งโต๊ะเมื่อครั้งที่ยกทัพไปรับเสด็จและถวายอารักขาหองจูเปียนและพระอนุชาเสด็จนิวัติกลับพระนครในครั้งเกิดจลาจลนั้นเอง

ฝ่ายโจโฉ ยกทหารไล่ตามตั้งโต๊ะมาเกือบเที่ยงคืน ผ่านเขาตันทางที่ซีเอ็งซุ่มอยู่ ก็ปะทะกับกองหลังของตั้งโต๊ะ ซึ่งลิโป้และ ลิจุย กุยกี คุมทหารทำหน้าที่ระวังหลังอยู่ ทหารเอกของทั้งสองฝ่ายตะลุมบอนกัน ท่ามกลางแสงเดือน แต่แฮหัวตัน ซึ่งประทวนรบกับ ลิโป้นั้นสู้กำลังลิโป้ไม่ได้จึงถอยหนี ลิโป้ขับทหารไล่สังหารทหารโจโฉเสียเป็นอันมาก กองทัพโจโฉจึงแตกตื่นคึกกันไม่ติด โจโฉเห็นดังนั้นจึงพา ทหารถอยหนีมาตามทางเดิมถึงเขาตันทางซึ่งซีเอ็งคุมทหารซุ่มอยู่เป็นเวลาเที่ยงคืน พระจันทร์ทอแสงกระจ่างฟ้า กำลังของทหารโจโฉล้านักเพราะไล่ตามตั้งโต๊ะมาทั้งวันยังไม่ได้กินข้าวเย็น โจโฉจึงให้ทหารหยุดอยู่ ณ ที่นั้น แล้วให้ก่อกองไฟเตรียมหุงข้าวเลี้ยงทหาร ยังไม่ทันที่ข้าวจะสุก ซีเอ็งก็ยกทหารออกมาโจมตี โจโฉและทหาร ทั้งปวงวิ่งหนีกันคนละทิศละทาง โจโฉนั้นหนีไปกับโจหอง พลัดกับทหารเอกที่เหลือ ปะเข้ากับซีเอ็งคุมทหารมา โจโฉจึงชักม้าหนี ซีเอ็งเห็นดังนั้นจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกไหล่ซ้ายของโจโฉ โจโฉจึงชักม้าหนีต่อไป ครั้นถึงเชิงเขาทหารซีเอ็งอีกกองหนึ่งซุ่มอยู่ได้เข้าล้อมโจโฉไว้แล้วเอาทวนแทงมาโจโฉล้มลง โจโฉพลัดจากม้าทหารของซีเอ็งจึงจับตัวโจโฉไว้ได้ พอดีโจหองตามมาทัน รีบปรีเข้าไปฆ่าทหารที่จับโจโฉนั้นเสีย แล้วโจหองจึงลงเดินเปลี่ยนให้โจโฉขี่ม้าของตัวแทน ครั้นปลายยามสาม โจโฉ โจหอง และทหารซึ่งตามมานั้นหนีไป ถึงฝั่งแม่น้ำ ซีเอ็งคุมทหารไล่ตามมา โจหองเห็นกระชั้นชิดจึงถอดเสื้อเกราะออกให้โจโฉขี่คอลุยข้ามแม่น้ำไป ซีเอ็งและทหารไม่รู้หน้าตัก ลี้กจึงได้แต่ยิงเกาทัณฑ์แต่หาถูกตัวโจโฉไม่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อาการพระสัจจกร (ตอนที่37)

โจหองพาโจโฉข้ามแม่น้ำขึ้นฝั่งแล้วหนีต่อไปอีกสามสิบเส้น เห็นฟ้าสว่างและอึดโรยเต็มทีจึงพากันหยุดพักพอดีซีเอ็งคุมทหาร ติดตามไปอย่างไม่ลดละทันกันแล้ว ซีเอ็งจึงให้ทหารล้อมโจโฉ โจหองไว้ หวังจะจับเป็นมอมแก้ตั้งโต๊ะเอาความชอบ ขณะนั้นแฮหัวตันกับแฮหัวเอียน ซึ่งพลัดกับโจโฉแล้วพากันติดตามหาโจโฉมาพบเข้า เห็นโจโฉ โจหอง กำลังถูกล้อมอยู่จึงเข้ารบด้วยซีเอ็งได้สิบเพลง แฮหัวตันก็เอาทวนแทงซีเอ็งตักมาตาย ทหารซีเอ็งก็แตกหนีไป ฝ่ายโจหยิน ลีเตียน และงักจิ้น สามทหารเอกของโจโฉ ซึ่งพลัดกันตั้งแต่กลางคืนติดตามหาโจโฉพบกับทหารโจโฉซึ่งแตกหนีมาคึกกันได้สามร้อยคนเศษ จึงติดตามหาโจโฉต่อไปพบกับทหารซีเอ็งซึ่งแตกหนีมานั้น จึงเข้าจับกุมตัวแล้วสอบถามไต่ความแล้วก็ตามไปตามเส้นทางที่ซีเอ็งไล่ตามโจโฉนั้น

เมื่อโจโฉได้พบกับทหาร เอกพร้อมหน้ากันก็คลายใจจึงยกทหารที่เหลือเหล่านั้นไปตั้งหลักที่เมืองโหล่หลาย ฝ่ายกองทัพเมืองเตียงสาของขุนเกียนในเมืองลกเอียงนั้น ได้ตั้งค่ายลงที่บริเวณศาลเทพบิดรแห่งราชวงศ์ฮั่น เห็นสุสานหลวง ถูกขุดหรือกระจัดกระจายก็รู้สึกสงสารดวงพระวิญญาณของอดีตพระมหากษัตริย์ พระราชวงศ์และขุนนางที่ถูกหรือสุสานนั้น จึงสั่งให้ทหารเอาดินกลบหลุมฝังศพทั้งนั้นเสีย แล้วให้ทหารทำความสะอาดพื้นที่บริเวณจนเป็นที่เรียบร้อย แล้วขุนเกียนจึงให้ทหารไปเชิญเจ้าเมืองต่างๆ มากระทำพิธีถวาย สักการะและขอขมาต่อดวงพระวิญญาณและวิญญาณของอดีตพระมหากษัตริย์ พระราชวงศ์และขุนนาง โดยตั้งโรงพิธีขึ้นที่ฐานร่างของ ศาลเทพบิดร เป็นการแสดงความจงรักภักดี เสร็จพิธีแล้วต่างคนต่างแยกกันกลับค่ายของตน ค่ำลงสว่างใกล้เพล่าเที่ยงคืนแล้วขุนเกียนยังไม่หลับ ออกมาเดินนอกค่ายพร้อมด้วยทหารติดตาม ครุ่นคิดถึงการบ้านเมือง ขณะนั้นเป็นกึ่งปีภษข้างขึ้น ดวงดาวทอแสงเต็มท้องฟ้ารายรอบพระจันทร์เสี้ยว สายลมเย็นกระพือกายขุนเกียนสะท้อนตัวเป็นระยะๆ แลเห็นดาวประจำพระองค์พระมหากษัตริย์เศรำหมอง ขุนเกียนก็ร้องไห้ด้วยรำลึกว่าบัดนี้แผ่นดินเป็นจลาจลวุ่นวาย จอมทรราชตั้งโต๊ะเผาธาธานีเสีย บังคับเอาสองเต้ไปตั้งเมืองหลวงใหม่ที่เมืองเตียงอัน สองเต้พระองค์น้อยคงจะตรอมพระทัยหนัก ทั้งราษฎรที่ถูกกวาด ตอนไปเป็นจำนวนมาก คงจะตกทุกข์ได้ลำบากเป็นอันสาหัส

ในขณะที่ขุนเทียนรำให้อยู่ นั้น ทหารติดตามได้ร้องบอกขุนเทียนให้ดูไปทางทิศใต้ของทางพระราชวังเดิม ปรากฏแสงคล้ายดั่งผีพุ่งไต้ แต่พุ่งจากพื้นสู่ท้องฟ้าเป็นที่ประหลาดนัก ขุนเทียนจึงสั่งให้นำทหารสามสิบคน ออกจากค่าย จุดคบไฟแล้ว พวกเขาก็ดำเนินไปยังตำแหน่งที่เห็นแสงนั้น พบบ่อน้ำบ่อหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้บริเวณพระตำหนักที่ประทับเดิมของพระเจ้าเลนเต้ ขุนเทียนมีความ สงสัยจึงให้ทหารเอาไม้ยาวขนาดสี่วาแทงลงไปใบบ่อน้ำ กระทบเข้ากับของสิ่งหนึ่ง จึงให้ทหารช่วยกันงมขึ้นมา ปรากฏเป็นศพของนางกำนัลไม่เนาเปื่อย ยังสดอยู่ เมื่อยกเอาศพนางกำนัลขึ้นจากบ่อน้ำแล้ว จึงเห็นที่คอของนาง กำนัลมีถุงแพรผูกคล้องอยู่ จึงแกะถุงแพรออก พบกล่องไม้สีชาดเข้ม มีกุญแจทองคล้องไว้ เมื่อจัดออกดูพบดวงตราหยกรูปสี่เหลี่ยม ยอดตราแกะเป็นลาย มังกรห้าตัวเกี่ยวกัน ด้านข้างของตรามีรอยจารุดแต่เลี่ยมทองปิดไว้ ดวงตราแกะสลักเป็นอักษรจีนแปดคำมีความว่า "พรสวรรค์ปัญญา อายุยืนหมื่นปี" ขุนเทียนเห็นดวงตราหยกแล้วสงสัยว่าจะเป็นดวงตราพระลัญจกร สำหรับพระมหากษัตริย์แต่ไม่แน่ใจ จึงถามเทียบเกาว่ารู้จักตราหยกนี้หรือไม่ และเหตุใดจึงตกมาอยู่ในสภาพดังนี้

เทียบเกาจึงว่าข้าพเจ้ารู้จักตราหยกนี้แล้วเล่าความให้ขุนเทียนฟังว่ายุคสมัยก่อนราชวงศ์จิ้น มีพรานป่าชื่อเบ้งโห ไปเที่ยวบนเขาเห็น หงส์จับอยู่ที่ก้อนหินใหญ่เป็นที่ประหลาด จึงทบทินนั้นออกดูพบแท่งหยกขนาดใหญ่ เบ้งโหจึงนำแท่งหยกนั้นขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระเจ้ามอญบอง แต่ไม่ทันไรพระเจ้ามอญบองก็เสด็จสวรรคต ครั้นพระเจ้าจิ้นซีฮ่องเต้เสวยราชย์ ได้แท่งหยกนี้มาจึงโปรดให้ช่างหลวงแกะแท่งหยกเป็นตราแผ่นดิน แล้วโปรดให้หล่อชื่ออักษรมหาเสนาบดี คิดอักษรประจำตราแผ่นดินนั้น หล่ชื่อคิดเป็นอักษรจีนแปดคำถวายเป็นที่ทรงโปรด และให้จารึกอักษรแปดตัวนั้นเป็นเนื้อ ความในตราแผ่นดิน และใช้เป็นตราพระลัญจกรสำหรับประทับพระบรมราชโองการแต่นั้นมา

ครั้นพระเจ้าจิ้นซีฮ่องเต้เสวยราชย์สมบัติได้ยี่สิบแปดปี ฤดูใบไม้ผลิได้ เสด็จทางชลมารคประพาสทะเลสาบดั่งแท่ง เกิดพายุน้ำใหญ่พัดกล้าเรือพระที่นั่งโคลงเอียงลง ทรงเกรงว่าเรือพระที่นั่งจะล่ม และแคลงพระทัยว่าเนื่องมาแต่ตราแผ่นดินนี้ จึงโปรดให้เอาตราแผ่นดินโยนลงในทะเลสาบนั้น คลื่นลมก็สงบเป็นปกติ ครั้นพระเจ้าจิ้นซีฮ่องเต้เสวยราชย์ได้สามสิบแปดปี ได้เสด็จทาง สกลมารคเพื่อตรวจงานสร้างกำแพงเมืองจิ้น ปรากฏมีชายผู้หนึ่งเอา ตราหยกนี้มาถวายต่อพระหัตถ์ พระเจ้าจิ้นซีฮ่องเต้ทรงรับตราหยกไว้แล้วขายนั่นก็หายไป หลังจากเสด็จทางสกลมารคไปตรวจงานกำแพงเมืองจิ้นกลับมาแล้ว ก็เสด็จสวรรคต แผ่นดินเกิดจลาจลเป็นสงครามระหว่างหัวเมืองของราชอาณาจักรจิ้น ในที่สุดพระเจ้าฮั่นโกโจปราบดาภิเษกเป็น ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น จึงมีผู้นำตราหยกนี้มาทูลเกล้าฯถวาย ใช้เป็นตราพระลัญจกรติดต่อมาถึงสิบสองรัชกาล

จนกระทั่งอองมังกบฏต่อราชสมบัติพระนางตั้งไท่เสาถูกคุกคาม ถึงในพระตำหนัก จึงทรงหยิบตราหยกนี้ขว้าง อองสิม ขุนนางทรยศ แต่พลาดไปกระทบผนังพระตำหนัก ตราหยกจึงบินไป ต่อมาไซเสียม ขุนนางของอองมังก ได้จัดข้อมตราหยกนี้ เลี่ยมทองปิดที่บั้นนั้นไว้ ครั้นพระเจ้าฮั่นก้องบูยี้ตราสมบัติกลับคืนพระราชวงศ์ฮั่นได้สำเร็จ ก็ทรงใช้เป็นตราพระลัญจกรต่อมาจนถึงแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้ครั้งนั้นเกิดจลาจลและเพลิงไหม้ในพระราชวังหลังจากโฮจิ้นผู้สำเร็จ ราชการแผ่นดินถูกสืบขึ้นที่สังหาร สืบขึ้นที่ได้จับฮ่องเต้เป็นตัวประกัน หลบหนีออกไปจากพระราชวัง ครั้นเสด็จนิวัติกลับพระนครแล้ว มีการสำรวจท้องพระคลังจึงพบว่าตราพระลัญจกรนี้สูญหายไป จึงเข้าใจว่านางกำนัลในตำหนักที่ประทับมีความจงรักภักดี เกรง คนร้ายจะลักเอาตราพระลัญจกรนี้ไป จึงเอาตราหยกนี้ผูกคอแล้วกระโดดน้ำตาย แล้วเทียบเกาจึงเสนอความเห็นแก่ขุนเทียนว่า ซึ่งบัดนี้ตราพระลัญจกรตกแก่มือท่าน ย่อมเป็นนิมิตที่สวรรค์บอกชี้ว่าราชสมบัติจะตกได้แก่ท่าน ดังนั้นอย่าอยู่ที่นี้อีกต่อไปเลย รีบกลับแคว้น กังตั้งของเราคิดการใหญ่สืบไปเถิด

ขุนเทียนฟังนิทานเรื่องตราพระลัญจกรแล้ว ก็เชื่อตามความเห็นของเทียบเกา เกิดตัวพองขนลุกคิดเห็นเป็น วาสนาที่ได้ครองตราพระลัญจกรนั้น ความจงรักภักดีที่เคยมีต่อราชวงศ์ฮั่นก็ดับวูบลง เกิดความคิดตั้งตัวขึ้นเป็น เจ้าครองแผ่นดิน ณ บัดนั้น เป็นธรรมเนียมของจีนแต่โบราณที่มีการใช้ตราประจำตัวแทนการลงชื่อ และธรรมเนียมนี้ยังคงตกทอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ ซึ่งแม้ว่าความนิยมในการลงลายมือชื่อมีมากขึ้นแล้ว แต่ก็ยังมีผู้นิยมใช้ตราประทับแทนตัว หรือใช้ประทับคู่กับการลงลายมือชื่อเป็นจำนวนมาก

ตราประจำตัวนี้ถ้าเป็นฮ่องเต้จะเรียกว่าตราพระลัญจกร ถ้าเป็นขุนนางข้าราชการจะเรียกว่าตราประจำตำแหน่ง และถ้าเป็นบุคคลธรรมดาจะเรียกว่าตราประจำตัว สำหรับแผ่นดินจีนในยุคนั้นถือตราพระลัญจกรและตราแผ่นดินเป็นตราเดียวกัน เมื่อประเทศไทยได้เปิดสัมพันธ์ทางการทูตกับจีนแต่ครั้งสมัยพ่อขุนรามคำแหง มหาราช ฮ่องเต้ของจีนเข้าใจว่าไทยยอมเป็นประเทศราช จึงพระราชทานตราประจำตำแหน่งทุกครั้งที่มีการผลัดเปลี่ยนแผ่นดินเรียกว่า "โลโต" พร้อมกับถวายพระสมัญญามีค่าลง ท้ายว่า "อ๋อง" ครั้นแผ่นดินกรุงรัตนโกสินทร์ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้า อยู่หัวโปรดให้ทำตราแผ่นดินขึ้นสำหรับใช้ในราชการ และให้ทำตราพระลัญจกรขึ้น สำหรับพระมหากษัตริย์อีกดวงหนึ่ง หลังจากได้รูปแบบตราแล้วทรงเห็นว่าสมควรมี

ถ้อยคำจารึกในตราแผ่นดินนั้น จึงโปรดให้สมเด็จพระสังฆราช (สา) วัดราชประดิษฐสถิตมหาสีมารามฯ ทรงคิดความกำกับตรา สมเด็จพระสังฆราช ทรงคิดถวายเป็นภาษาบาลีว่า "สัพเพสัง สังฆะภูตานิ สามัคคี วุทธิสาธิกาน" ซึ่งแปลว่า "การใหญ่ของแผ่นดินจักสำเร็จได้ด้วยสามัคคี" ซึ่งมีความไพเราะงดงามและได้ความหมายดีกว่าตราหยกที่หลี่ซืออัครมหาเสนาบดีคิดขึ้นเอาใจจีนซึ่งฮ่องเต้มากมายนัก พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพอพระทัยในความนี้โปรดให้ใช้เป็นคำจารึกในตราแผ่นดินมาจนถึงทุกวันนี้ อันควรที่ชนชาวไทยพึงต้องรำลึกและเทิดมาปฏิบัติ ย่อมจักบังเกิดความสวัสดิ์ทุกประการแต่นานาถก ที่บัดนี้แทบไม่มีหน่วยราชการใดใช้ตราแผ่นดินดังกล่าวเสียแล้ว เพราะหันไปนับถือเอาสิ่งสาราสัตว์มาเป็นตราประจำกระทรวงทบวงกรม จนสัตว์เดรัจฉานเกลื่อนกลาดไปแทบทุก หน่วยงาน

คงเหลือแต่ศาลยุติธรรมที่ยังคงใช้ตราแผ่นดินนี้ประทับหมายต่างๆ ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ส่วนตำรวจคงใช้เฉพาะติดอยู่กับหน้าหมวก แม้กรมป่าไม้ก็คงใช้เพียงสำหรับใช้ประทับไล่ผีและรุกขเทวดาในเวลาตัดต้นไม้ใหญ่ที่คนไม่กล้าตัดเท่านั้น การใช้ตราแผ่นดินดังนี้จะไม่มีใครสักกี่คนที่ยังคงระลึกถึงความอันจารึกไว้นั้น

ขุนเทียนเมื่อได้ตราพระสัญญาครแล้ว ความโลภในยศและวาสนาได้เข้าสิงใจ ละทิ้งอุดมการณ์ที่จะกำจัดทรราช เทิดทูนฮ่องเต้ บำรุงราษฎรเสียสิ้น คิดหักหลังหัวเมืองทั้งปวงถอนตัวออกจากกองทัพปฏิวัติ ยกกลับแคว้นกั๋งตั้ง เพื่อจะตั้งตัวเป็นเจ้าของซึ่งผิดอาการจากครั้งที่ลี้ฉุย เป็นทูตแทนตัวตั้งโต๊ะมาเจรจาซื้อตัวขุนเทียนด้วยการยกลูกสาวให้กับขุนซีกเพื่อจะได้เป็นทองแผ่นเดียวกัน แล้วร่วมกันทำนบารุงบ้านเมืองและราษฎรให้เป็นสุข แต่ขุนเทียนไม่ยอมกลับโกรธ เคืองยิ่งนัก แต่มาครั้งนี้เต็มใจที่จะทรยศต่ออุดมการณ์ และพันธมิตธรรมรวมความจริงมิใช่เป็นการเปลี่ยนใจ หากเนื่องเพราะการตีราคาค่า ตัวของขุนเทียนเอง ครั้นนั้นตั้งโต๊ะให้ราคาไม่ถึงขนาดที่ต้องการจึงไม่ยอมขายตัว แต่ครั้งนี้สิ่งที่เทียบเอาได้บอกกล่าว ขุนเทียนประเมินแล้วว่าเกินราคาค่าของตัว จึงยอมขายตัวให้กับยศศักดิ์อันครานั้น

เมื่อตัดสินใจเช่นนี้ ขุนเทียนจึงสั่งทหารว่าพรุ่งนี้เช้าเราจะยกกองทัพกลับเมืองเตียงสา คิดอ่านการใหญ่ตามที่เทียบเอาแนะนำต่อไป แล้วกำชับทหารทั้งปวงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ อย่าได้แพร่งพรายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้ให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้เป็นอันขาด จะเสียการใหญ่ของเราไป แต่สวรรค์ทรงความยุติธรรม ไม่ประทานโชคเคราะห์อย่างใดอย่างหนึ่ง แต่เพียงอย่างเดียว หากยอมประทานทั้งสองสิ่งพร้อมกันเสมอ ดังเช่นที่ประทานความงามอันสะคราญแก่สตรีใดแล้ว ก็ยอมประทานเภทภัยอันเกิดแต่ความมีใจมสะคราญนั้นควบคู่กันด้วย เมื่อสวรรค์ประทานโชคแก่ขุนเทียนแล้ว จึงเป็นธรรมดาที่ต้องประทานเคราะห์แก่ขุนเทียนควบคู่ไปด้วยเช่นเดียวกัน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กองทัพปฏิวัติสลายตัว (ตอนที่ 38)

การที่ขุนเทียนได้ครองตราพระสัญญาครอาจจะถือเป็นโชค แต่พลันที่ความคิดที่จะตั้งตัวเป็นเจ้าของเข้าครอบงำ ย่อมถือเอาเคราะห์กำลังย่างกรายเข้าครอบงำ ขุนเทียนด้วยเช่นเดียวกัน นี่แหละที่เรียกว่าสวรรค์ทรงความยุติธรรม หันใดที่ขุนเทียนคิดหักหลังพันธมิตร จะถอนทัพกลับเมืองเตียงสาเพื่อคิดอ่านตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ในพลันนั้นทหารของขุนเทียนคนหนึ่งซึ่งเห็นเหตุการณ์และได้ยินคำสนทนาระหว่างขุนเทียนกับ เทียบเอาเกี่ยวกับตราพระสัญญาครโดยตลอด ก็คิดหักหลัง ขุนเทียนเอาใจออกห่าง หวังเอาความชอบจากอ้วนเสี้ยว จึงเอาความทั้งปวงไปบอกอ้วนเสี้ยวขายนายเก่าของตัวเอง อ้วนเสี้ยวรู้ความทั้งนั้นแล้วมีความยินดียิ่งนัก สั่งให้ปูนบำเหน็จทหารนั้นเป็นจำนวนมาก แล้วจัดที่ซ่อนตัวไว้ในค่ายเพื่อยื่นปาก คำกับขุนเทียนในวันรุ่งขึ้น

เพลาสายในวันรุ่งขึ้น ขุนเทียนและทหารเอกได้มาที่กองบัญชาการกองทัพปฏิวัติ ขอพบอ้วนเสี้ยวแล้วแจ้งความประสงค์ว่าจะยกทัพกลับเมืองเตียงสาเนื่องจากอาการป่วยกำเริบ ต้องไปรักษา ตัวเป็นการด่วน อ้วนเสี้ยวจึงว่าการป่วยของท่านครั้งนี้หาใช่ป่วยทางกายไม่ แต่เป็นการป่วยทางจิตที่คิดชิงเอาราชสมบัติเพราะได้ครองตราพระสัญญาครไว้ต่างหาก ขุนเทียนได้ฟังก็ตกใจ คิดว่าคงมีคนรู้ความคนใดมาบอกเล่าแก่อ้วนเสี้ยว แต่แข็งใจกล่าวกับอ้วนเสี้ยวว่าเอาความอันใดมากล่าว ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นตราพระสัญญาครท่านกล่าวคำทั้งนี้เป็นการหมิ่นข้าพเจ้า ในขณะที่นั้นเจ้าเมืองและแม่ทัพนายกองหัวเมืองต่างๆ ค่อยทยอยเข้ามาสมทบที่กองบัญชาการเพื่อปรึกษาหารือตามปกติ

อ้วนเสี้ยวยืนยันว่าความที่ขุนเทียนได้ครองตราพระสัญญาครนั้นเป็นความจริง อย่าได้หลบหนีความจริงต่อไปเลย แล้วว่าหัวเมือง ทั้งปวงมาร่วมกันจัดตั้งกองทัพปฏิวัติเพื่อขจัดทรราชย์ เทิดทูนฮ่องเต้ บำรุงราษฎร บัดนี้การยังไม่สำเร็จเมื่อท่านพบตราพระสัญญาครแล้ว ขอพบที่จะนำมามอบแก่เราซึ่งเป็นผู้บัญชาการใหญ่ การสำเร็จแล้วจะ

ได้ทูลเกล้าฯ ถวายคืนพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตัวท่านนี้ได้ตราพระสัญญาแล้วปิดความเสีย แล้วมาบ้ายเบี่ยงจะยกทัพกลับไป ย่อมเป็นการแสดงเจตนาแน่ชัดว่าจะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ชวนเกียนละอายใจและรู้สึกอัปยศที่เกิดความท้งนี้ต่อหน้าบรรดา หัวเมืองและนายทัพนายกองต่างๆ ทั้งคำของอ้วนเสี้ยวก็แทงใจดำจน เจ็บลึก จึงยืนยันปฏิเสธข้อกล่าวหาของอ้วนเสี้ยว แต่อ้วนเสี้ยวไม่เชื่อถือชวนเกียนเสียแล้ว เพราะมีพยานหลักฐาน เป็นบุคคลอยู่กับตัว จึงเร่งให้ชวนเกียนเอาตราพระสัญญามามอบ ชวนเกียนทั้งโกรธทั้งละอายแค้นใจ ดังนั้นเพื่อรักษาเกียรติยศศักดิ์ศรีของตนจึงกล่าวสาบานตัวต่อฟ้าว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นตราพระสัญญา หากข้าพเจ้าได้ตราพระสัญญาแล้วคิดยกเอาเป็นของตัวเอง ขอเทพยดาและดวงวิญญาณอดีตพระมหากษัตริย์ทั้งปวงจงผลาญชีวิตข้าพเจ้าด้วยอสุนีบาตและอาวุธต่างๆ

บรรดาเจ้าเมืองต่างๆ ในที่นั้นจึงเข้าห้ามทั้งสองฝ่ายไม่ให้โต้เถียงกันอีก ต่อไปแล้วว่าเมื่อชวนเกียนสาบานเป็นจกรรจ์เช่นนี้แล้ว ย่อมเชื่อถือในเกียรติยศศักดิ์ศรีและคำสาบานได้ ขอให้ยุติกันแต่เพียง เท่านั้นเกิด อ้วนเสี้ยวไม่ยอมคล้อยตามที่บรรดาเจ้าเมืองได้ห้ามปรามไกลเกลี้ย กลับสั่งให้ทหารไปเชิญตัวทหารชวนเกียนที่นำความมาบอก ให้ออกมายืนยันเหตุการณ์ที่พบตราพระสัญญาเมื่อคืนก่อนต่อหน้า คนทั้งปวง ชวนเกียนเห็นเหตุการณ์ก็รู้ว่าทหารของตนคนนี้เป็น "ข้าชายเจ้า ป่าขายนาย สานศิษย์ผู้ครุ เป็นจัญไรสังคัม" ทั้งอับอายขายหน้าที่ถูกกระชากหน้ากากต่อหน้าธารกำนัลจึงลุกแก้อ่านาจอโสะ ชักกระบี่ออก จะฟันทหารนั้นเสีย อ้วนเสี้ยวคุมเชิงอยู่ แล้วเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นจึงชักกระบี่ออก แล้วยืนขวางหน้าทหารนั้นไว้แล้วว่า กริยาท่านตั้งนี้ยอมแสดงว่าท่าน กล่าวความอันสวนทางต่อสัจจะ ไม่ละอายหัวเมืองทั้งปวง จงรีบเอา ตราพระสัญญามามอบแก่เรา มิฉะนั้นเราจะฆ่าท่านเสีย ขณะนั้นเงินเสียง นุนทิว สองทหารเอกของอ้วนเสี้ยวเห็นนายตัวชักกระบี่เช่นนั้นจึงชักกระบี่ออกจากฝักบังแล้วเตรียมพร้อมอยู่ ฝ่ายเทียเกา ลุยกาย และฮันต่ง สามทหารเอกของชวนเกียน ก็ชักกระบี่ออกจากฝักคุมเชิงพร้อมอยู่เช่นเดียวกัน

บรรดาเจ้าเมืองที่อยู่ ณ ที่นั้นเห็นเหตุการณ์บานปลายกลายเป็น วิวาทถึงขนาดจะลงมือฆ่าฟันกันเองจึงเข้าห้ามไว้ทั้งสองข้าง ชวนเกียน ได้รับความอัปยศ จึงออกมาเสียจากกองบัญชาการพร้อมสามทหารเอก ขึ้นม้า แล้วกลับไปค่ายของตน ชวนเกียนกลับถึงค่ายแล้วสั่งทหารให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองลกเอี้ยงกลับเมืองเตียงสาในทันที อ้วนเสี้ยวเมื่อทราบข่าวชวนเกียนถอนทัพกลับเมืองเตียงสา จึงมีหนังสือสั่งให้ทหารถือไปเมืองเกงจิว มอบแก่เล่าเปียวเจ้าเมือง เล่าความที่ชวนเกียนได้ตราพระสัญญาแล้วถอนตัวจากกองทัพปฏิบัติ กำลังยกทัพกลับเมืองเตียงสา เป็นลักษณะการคิดคบฏจะตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าแต่ผู้เดียว และขอให้เล่าเปียวยกทหารมาสกัดชวนเกียนยึดเอา ตราพระสัญญากลับมามอบแก่อ้วนเสี้ยวเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ต่อไป หนังสือของอ้วนเสี้ยวนี้มีความนัยที่ชี้ให้เล่าเปียวกลัวภัยจากชวนเกียน เนื่องจากถ้าชวนเกียนได้ตราพระสัญญาไปแล้ว จะตั้งตนเป็นเจ้าครองแผ่นดินเสียแต่ผู้เดียว ย่อมกระทบต่อเมืองเกงจิวของเล่าเปียว เพราะเป็นเมืองที่อยู่ใกล้กับเมืองเตียงสามากที่สุด นับเป็นการเอาความกลัวของคนไปใช้คนให้ทำการที่ตนเองต้องการนั่นเอง หลังจากชวนเกียนยกทหารออกเดินทางจากเมืองลกเอี้ยงไปแล้ว วันรุ่งขึ้น อ้วนเสี้ยวได้รับรายงานว่าโจโจซึ่งยกทหารติดตามตั้งโต๊ะ ไปนั้นบัดนี้เสียที่แกตั้งโต๊ะ แล้วยกไปตั้งอยู่ที่เมืองโหลย อ้วนเสี้ยว จึงสั่งทหารให้ถือหนังสือไปเชิญโจโจและทหารมาที่กองบัญชาการ ครั้นโจโจยกทหารมาแล้วอ้วนเสี้ยวจึงให้แต่งโต๊ะเชิญบรรดาเจ้าเมืองมาเลี้ยงรับขวัญ ณ กองบัญชาการ บรรดาเจ้าเมืองมาถึงกองบัญชาการแล้ว ต่างแสดงความเห็นใจ โจโจและไต่ถามความเป็นไปของการศึก โจโจทอดใจใหญ่แล้วตัดพ้อว่าข้าพเจ้าคิด อ่านเชิญท่านทั้งปวงมาจัดตั้งกองทัพปฏิบัติเพื่อกำจัดทราซย์ เกิดเหตุสองเต้ บำรุงราษฎร ครั้นตั้งโต๊ะเสียที่ในการศึกเผาเมืองหลวงเสียแล้วบังคับสองเต้ กวาดต้อนราษฎรทั้งปวงยกไปเมืองเตียงอัน ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้ากองทัพปฏิบัติยกไปตามตีก็จะได้ตัวตั้งโต๊ะแล้วช่วยเหลือพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ปลอดภัยได้ การที่คิดไว้ก็จะบรรลุผลสำเร็จ แต่ท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจะตั้งให้ข้าพเจ้าติดตาม ตั้งโต๊ะไปแต่ทัพเดียว ข้าพเจ้าจึงเสียที่มาเป็นที่อัปยศยิ่งนัก อ้วนเสี้ยวและบรรดาหัวเมืองต่างๆ ได้ยินคำโจโจแล้วมิได้วากกล่าวประการใด กลับกินโต๊ะต่อไปเสมือนหนึ่งว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น โจโจ จึงเห็นว่าขึ้นอยู่ทำการร่วมกับคนพวกนี้ต่อไปก็เหมือนเล่นอยู่กับเด็ก ทารกการใหญ่ที่คิดไว้ไม่มีวันจะสำเร็จได้

ทั้งโจโจได้พิเคราะห์รูปการของฝ่ายปฏิบัติแล้วเห็นว่าขาดเอก ภาพคงจะสลายตัวในไม่ช้า อยู่ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ จึงลุกออกมาแล้ว ยกทหารไปเมืองเอ็งจิว ตั้งฐานที่มั่นสำหรับทำการใหญ่ต่อไป กองขุนจันเห็นดังนั้นจึงว่ากับเล่าเปียว อ้วนเสี้ยวนี้ไร้สติปัญญา บ้ายศบ่าอย่าง และโลกอยากได้ราชสมบัติ ขึ้นอยู่ทำการกับอ้วนเสี้ยว ต่อไปก็ไร้ประโยชน์ มีแต่จะได้รับอันตรายแก่ตัว จึงออกมาพร้อมกันทั้งกองขุนจัน เล่าเปียว กวนอู เตียวหุย กลับไปที่ค่ายแล้วเคลื่อนทัพออกจากเมืองลกเอี้ยง เล่าเปียว กวนอู เตียวหุย ก็กลับเมืองเพงจวนกวน ในขณะที่กอง ขุนจันก็กลับเมืองปักเป้งตั้งแต่ก่อน บรรดาเจ้าเมืองที่เหลือกินโต๊ะเสร็จแล้วก็กลับมายังค่ายของตน เป็นอันว่างงานเลี้ยงเล็กกรำไปด้วยการเริ่มต้นแห่งการสลายตัวของ กองทัพปฏิบัติ

ต่อมากองทัพเมืองอิวจิวของเล่าต่ายขาดเสบียงลง จึงให้ทหารไปยืมเสบียงจากกองทัพเมืองตันลิวของเตียวเม่า แต่เตียวเม่าเห็นว่า เล่าต่ายมีเสบียงเพียงพออยู่แล้ว แกล้งมาขอเสบียงเพื่อให้กองทัพของตนขาดเสบียงเสียก่อนจึงไม่ยอมให้ เล่าต่ายก็โกรธเตียวเม่า ค้างเล่ต่ายก็ยกทหารไปตีค่ายเตียวเม่าในเมืองลกเอี้ยงนั้น ในขณะที่เตียวเม่ายังไม่ทันระวังตัวก็ถูกเล่าต่ายฆ่าตายในค่ายทหารของเตียวเม่าทั้งสิ้นจึงเข้าสวามิภักดิ์กับเล่าต่าย

อ้วนเสี้ยวทราบเหตุการณ์ที่เล่าต่ายโจมตีค่ายและสังหารเตียวเม่าแล้วเห็นว่าภายในกองทัพปฏิวัติมีความขัดแย้งกันหนัก จักทำการ ตามความคิดไม่ตลอด ทั้งเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิว กองขุนจ้านเจ้าเมืองปักกิ่ง ขุนเกี้ยนเจ้าเมืองเตียงสา และโจโฉได้ถอนตัวออกจากกองทัพปฏิวัติกลับไปแล้ว จึงรีบถอนทัพออกจากเมืองลกเอี้ยงกลับไปเมืองปูดไฮ โดยไม่บอกเล่าร่าลาให้บรรดาหัวเมืองที่เหลืออยู่นั้นได้รับทราบ บรรดาเจ้าเมืองที่เหลือเห็นอ้วนเสี้ยวยกทัพกลับในลักษณะเช่นนั้นจึงต่างคนต่างยกทัพกลับบ้านเมืองของตน กองทัพปฏิวัติที่ได้จัดตั้งขึ้นภายใต้ธง "ตงหิง" ณ ท้องทุ่งเมืองตันลิว ชูคำขวัญ "ทั่วประเทศจงสามัคคีกัน กำจัดทรราชย์ เทิดทูนฮ่องเต้" ได้สลายตัวลง ณ ลกเอี้ยงราชธานี ซึ่ง ณ บัดนี้เป็นเมืองร้างด้วยประการฉะนี้ และนี่คือผลของการตั้งคนคิดให้มีอำนาจเป็นผู้นำทัพ เนื่องเพราะอ้วนเสี้ยวเป็นคนมีคุณสมบัติต้องด้วยโทษสิบประการของการเป็นแม่ทัพตามคัมภีร์พิชัยสงครามคือ

"คำรบหนึ่งพึงถือแต่น้ำใจ ไม่รักชีวิตคิดว่าตัวเข้มแข็ง ไม่ตรอง ดูให้รู้ กำลังศึก
คำรบสองไม่สองโดยปัญญา ว่าการร่อนหรือเย็น เห็นแต่จะทำ โดยเร็ว
คำรบสามมีน้ำจิตอันโลก เห็นแก่โลกเอาทรัพย์ทานมาเป็นอาณา ประโยชน์โทษนั้นมีหลายสถาน
คำรบสี่มีน้ำใจอ่อน ถ้าคนคิดมาอ่อนวอน ไม่ฆ่าตามอาญาศึก
คำรบห้าเป็นคนหุเบา ใครว่ากล่าวก็เชื่อฟัง ไม่หนักแน่นตรึกตรองดูให้ละเอียด
คำรบหกมีแต่ใจโมหันธ์ ไม่เลือกคนดีใช้ กลับให้คนชั่วเป็นใหญ่บัญชาการ ทหารมักเสียน้ำใจ
คำรบเจ็ดถือตัวว่าไม่มีใครเสมอ ทำการไม่ปรึกษานายทัพนายกอง
คำรบแปดไม่เอาใจของตัวเป็นแก่นแท้ ฟังแต่คำคนพูด เชื่อถือเอาแต่ถ้อยคำมาทำศึก
คำรบเก้าตัวเป็นแม่ทัพไปที่เปลี่ยวแลกันดาร มิได้มีความเมตตา แก่ทหาร
คำรบสิบกำเรบอิสริยยศ พุดจาขมขี้ติเตียนเพื่อนฝูงทั้งปวง ผู้ใดสละมิได้ไม่ควรเป็นแม่ทัพ"

โบราณว่า "ชายชาติอาญาไนย ต้องไม่หลงเรือมิดล้า" ย่อมหมาย เอาการไม่ป้องกันคิดรวมทำการด้วยกับคนซึ่งต้องลักษณะโทษสิบประการดังนี้

ถ้าเช่นนั้นผู้มีปัญญาจักพิจารณาฉันทใจ จึงจะไม่หลงเรือมิดล้าเล่าคัมภีร์พิชัยสงครามว่าด้วยคดีหาประการของแม่ทัพว่าไว้ว่า

"ถ้าผู้ใดจะเป็นแม่ทัพ ให้รู้คดีหาประการดังนี้ หนึ่ง คิดกลให้อุบาย เห็นผู้ใดจะได้จึงใช้ไปทำ ถ้าจะฝึกสอนทหารให้มีสง่า เข้าศึกจึงจะมีที่เกรงกลัวแล้ว ให้ตั้งตัวมีอำนาจตั้งราชสีห์ สอง น้ำใจโอบอ้อม แก่ทแกล้วทหารทั้งปวงให้เสมอกัน ถ้าผู้ใดทำความชอบจึงพิตทูลให้ ถ้าผู้ใดผิดให้ทำตามผิด อย่าถือโกรธผู้น้อย สาม ให้พิจารณาตรงความแล้วจึงสั่ง ตั้งงาข้างมีแต่จะยาว จงรักษาความสัตย์ทำการสิ่งใดให้แน่นอน อย่าเจรจาเป็นคำสองสี่ ศึกษาความรู้ว่าแม่ทัพเคยชนะเพราะพลมาก ฝ่ายผู้จะแก้ทัพรับมิได้เพราะมีพลน้อย อย่าถือตัวเองอาจออกรบเมื่อกำลังกล้า จงหาที่มั่นให้ได้ก่อนจึงต่อสู้ แล้วตรงอุบายหมายชนะแล้วจึงทำ ห้า ถ้าตัวเป็นแม่ทัพ ถึงจะไปตีเมืองใดมีพลมาก อย่าคิดกำเรบ ทรยศต่อเจ้านายของตัว ผู้ใดรักษาคดีหาประการไว้ครบถ้วนก็ควรเป็นแม่ทัพได้"

นี่แล้วคือเรือที่ลงแล้วไม่มิดล้า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เบียดยุคสงครามขุนศึก (ตอนที่ 39)

การสลายตัวของกองทัพปฏิวัติทำให้ความขัดแย้งในปลายราชวงศ์ฮั่นเปลี่ยนเนื้อหาจากเดิมไปสู่เนื้อหาใหม่ และนำไปสู่ความเป็นสามก๊ก การจัดตั้งกองทัพปฏิวัติโดยหัวเมืองเอกสิบหกหัวเมือง และอีกสองกองทัพคือกองทัพของโจโฉ และกองทัพของเล่าปี่ ทำให้ฐานะตามกฎหมายของเจ้าเมืองและกองทัพเหล่านั้นกลายเป็นกบฏต่อแผ่นดิน เป็นปรีกษณ์ต่อรัฐบาลกลางที่ตั้งโต๊ะเป็นผู้ถืออำนาจรัฐอยู่ ในขณะที่อำนาจรัฐของรัฐบาลกลางก็หดแคบลงตามเขตพื้นที่ที่ฝ่ายปฏิวัติยึดครองไว้

ดังนั้น ความขัดแย้งหลักจึงเป็นความขัดแย้งระหว่างอำนาจรัฐ ส่วนกลางกับกองทัพปฏิวัติ ซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างก็เป็นขุนศึก เป็นแต่ว่าขุนศึกตั้งโต๊ะเป็นฝ่ายรัฐบาลกลาง และฝ่ายปฏิวัติเป็นฝ่ายต่อต้าน รัฐบาลกลาง ครั้นกองทัพปฏิวัติสลายตัวลง ความขัดแย้งจึงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม คือเป็นความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกลางกับเจ้าเมืองและ กองทัพกบฏแต่ละเมืองชนิดหนึ่ง และความขัดแย้งระหว่างเจ้าเมือง และกองทัพกบฏด้วยกันเองอีกชนิดหนึ่ง

ดังนั้น เมื่อความขัดแย้งทั้งสองชนิดนี้ไม่สามารถแก้ไขได้โดยหนทางสันติ หรือโดยวิถีทางการเมือง ความขัดแย้งนั้นจึงกลายเป็นสงคราม และเป็นสงครามระหว่างขุนศึกด้วยกันเองพลันที่กองทัพปฏิวัติสลายตัวลง ฉากแห่งสงครามระหว่างขุนศึก หัวเมืองต่างๆ จึงเปิดฉากขึ้นตั้งแต่บัดนั้น และสงครามนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นสามก๊ก ครั้นเป็นสามก๊กแล้วสงครามก็ยังดำเนินต่อไป จนกระทั่งราชวงศ์ซันดับสูญสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าทรงพระราชนิพนธ์ความในเวนิสวานิชไว้ตอนหนึ่งว่า "ในกระแสแห่งยุติธรรมา ยากจะหาความเกษมเปรมปรีย์" ในกระแสแห่งสงครามก็เช่นเดียวกันย่อมไม่อาจหา ความเกษมเปรมปรีย์ได้ ขุนहुจึงกล่าวไว้ว่า "อันการศึกติดพันกันเป็นเวลานาน แต่ประเทศชาติกลับได้รับประโยชน์จากเหตุนี้ยังไม่เคยปรากฏเลย"

แต่กระนั้นสงครามก็ใช่ว่าจะมีแต่ผลเสียเพียงด้านเดียวหาได้ หากยอมมีด้านที่เป็นผลดีดำรงอยู่ด้วย เพราะสงครามนั้นเป็นการเคลื่อนไหวทางการเมืองชนิดหนึ่ง คือเป็นการเคลื่อนไหวที่หลังเลือด และเป็นไปเพื่อบรรลุเป้าหมายทางการเมือง ดังนั้นถ้าหากการเมืองเป็นเรื่องผลประโยชน์ของบ้านเมืองและประชาชนโดยรวมแล้ว การทำสงครามเพื่อการเมืองชนิดนี้ย่อมนับว่าเป็นผลดีต่อบ้านเมืองและราษฎร ตำราพิชัยสงครามของขุนहुจึงระบุไว้ว่า "จึงผู้ใดยังไม่ทราบผล ร้ายของสงครามโดยถ่องแท้แล้ว ผู้นั้นยังไม่ซาบซึ้งในผลดีของสงคราม เช่นเดียวกัน" เหตุนี้แม้ว่าสงครามจะไม่ใช่สิ่งที่พึงปรารถนา แต่สงครามก็ไม่ใช่ สิ่งที่ต้องเกรงกลัวขอเพียงแต่เป็นสงครามที่เป็นธรรมและเป็นสงครามที่เป็นไปเพื่อบรรลุถึงผลประโยชน์ของบ้านเมืองและราษฎร ก็ควรต้องพร้อมที่จะเข้าทำสงครามนั้นจนถึงที่สุด โดยที่ยากจะหาความเกษมเปรมปรีย์จากสงคราม ดังนั้นจึงยอม ยากที่จะพรรณนาความสงครามในช่วงแต่ไปให้เกิดความหตุหตุรุษ ดังนิยายอื่นได้ แต่ทว่ากระดาเนินสงครามในสามก๊กนั้นหาใช่เป็นสงครามที่โดดเดี่ยวไม่ หากเป็นสงครามที่เอบออาบไปด้วยศาสตร์และศิลป์ นานัปการ ศาสตร์ และศิลป์เหล่านี้จะถือไม่ได้เฉียวหรือว่าเป็นความหตุหตุรุษอันล้าเลิศชนิดหนึ่งของมนุษยชาติ เริ่มต้นที่เล่าเปียว เชื้อสายพระราชวงศ์ซันเช่นเดียวกับเล่าปี่ ครองตำแหน่งเป็นที่เจ้าเมืองเกงจิ๋ว ซึ่งเป็นหัวเมืองเอกแห่งราชอาณาจักรซัน เมืองเกงจิ๋วนี้เป็นเมืองชายทะเลตั้งอยู่คนละฟากแม่น้ำแยงซีกับเมืองเตยงสาแห่งดินแดนกึ่งตั้ง

ภายใต้อำนาจรัฐแห่งราชอาณาจักรซัน ทั้งเมืองเกงจิ๋วและเมือง เตยงสาต่างก็เป็นหัวเมืองเอกขึ้นต่อรัฐบาลกลาง จึงไม่มีข้อพิพาทบาดหมางกัน หากมีความขัดแย้งเกิดขึ้นก็อาศัยถ้อยที่ปฏิบัติ หรืออาศัยอำนาจรัฐส่วนกลางเข้าแก้ไขตามระบบราชการ ดังนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองเมืองนี้จึงมีความเป็นปกติต่อกันตลอดมา ครั้นขุนเกียนเจ้าเมืองเตยงสาเข้าร่วมกับกองทัพปฏิวัติ ไม่ขึ้นต่อ อำนาจรัฐส่วนกลาง แล้วต่อมากองทัพปฏิวัติได้สลายตัวลง เหตุปัจจัยที่เคยทำให้ทั้งสองเมืองนี้เป็นปกติต่อกันก็เปลี่ยนแปลงไป เพราะต่างเมืองต่างต้องระมัดระวังตนด้วยเกรงว่าจะถูกอีกเมืองหนึ่ง รุกรานยึดครอง เหตุนี้ความสัมพันธ์ที่ไม่ปกติจึงเกิดขึ้น

หลังจากเล่าเปียวได้รับหนังสือจากอ้วนเสี้ยวแจ้งความเรื่องขุนเกียนพบตราพระลัญจกร ปิดบังความเสียแล้ว ยกยกเอาตราพระลัญจกรนั้นเป็นของตน เพื่อจะตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าแต่ผู้เดียว จึงให้เล่าเปียวยกทหารออกไปสกัดกองทัพขุนเกียนเพื่อยึดตราพระลัญจกรส่ง มอบแก่อ้วนเสี้ยวเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ต่อไป เล่าเปียวรับหนังสืออ้วนเสี้ยวแล้ว ถือว่าในฐานะเชื้อพระวงศ์ซันยอมเป็นหน้าที่ที่จะต้องเอาตราพระลัญจกรคืนแก่ฮ่องเต้สถานหนึ่ง และเกรงว่าหากขุนเกียนได้ตราพระลัญจกรไปแล้วยอมตั้งตัวขึ้นเป็น เจ้า อันตรายจะเกิดแก่เมืองเกงจิ๋ว จำเป็นที่จะต้องตัดไฟเสียแต่ต้นลม ยึดเอาตราพระลัญจกรจากขุนเกียนให้จงได้อีกสถานหนึ่ง

ดังนั้นเล่าเปียวจึงตัดสินใจปฏิบัติตามหนังสือของอ้วนเสี้ยว แล้ว สั่งให้ยกทหารออกจากเมืองเกงจิ๋วไปตั้งสกัดทัพขุนเกียนในเส้นทางที่ กองทัพเมืองเตยงสาจะต้องเดินทัพกลับแคว้นกึ่งตั้ง เพื่อหวังผลที่จะช่วงชิงตราพระลัญจกรให้จงได้ เล่าเปียวจึงสั่งการให้เกอวอด ชิวมอ สองทหารเอกยกทหารห้าหมื่นไปตั้งสกัดทัพขุนเกียนไว้ข้างหน้า ตัวเล่าเปียวเป็นกองกลางคุมทหารชุมนุมบนเนิน เขา และจัดกองหลังแยกเป็นสองกองชุมนุมอยู่ทั้งสองข้าง แล้วสั่ง ว่าเมื่อกองหน้าปะทะกับทหารของขุนเกียนแล้ว ให้ถอยมายังจุดที่กองกลางของเล่าเปียวชุมนุมอยู่ เมื่อกองกลางเข้าปะทะแล้วก็จะทำที่ถอยไป ยิ่งจุดชุมนุมของกองหลัง พร้อมกันนั้นให้กองหน้ายกอ้อมไป

ทางด้านหลังของกองทัพขุนเทียน ให้ทั้งสี่กองฟingssัญญาณแล้วยกตีกระหนาบเข้า มาทั้งสี่ด้านก็จะจับตัวขุนเทียนยึดเอาตราพระลัญจกรได้โดยง่าย

กำหนดแผนการรบและบัญชาการรบเสร็จแล้ว เล่าเปี้ยวและทหารทั้งสี่กองก็ตั้งมั่นคอยที่ทัพขุนเทียนอยู่ ครั้นกองทัพเมืองเตียงสาตามมาทางนั้นก็ปะทะกับกองหน้าของเล่าเปี้ยว สองทหารเอกของเล่าเปี้ยวซึกม้าออกไปชี้หน้าขุนเทียนว่ากบฏต่อแผ่นดิน ยกยกตราพระลัญจกรของสองเต้ ให้รีบส่งมอบมาโดยไว ขุนเทียนได้ยินก็โกรธสั่งทหารเข้าตีกองหน้าของเล่าเปี้ยว กองหน้าของเล่าเปี้ยวก็ถอยมาตามเชิงยุทธ ใกล้จุดที่กองกลางชุมนุมอยู่ก็วก เข้าป่ากออ้อมไปทางด้านหลังของกองทัพเมืองเตียงสา คอยฟingssัญญาณจากเล่าเปี้ยวอยู่เล่าเปี้ยวเห็นกองทัพขุนเทียนยกมาถึงเนินเขาก็ยกทหารออกมา จากจุดชุมนุม เผชิญหน้ากับขุนเทียน ฝ่ายขุนเทียนเห็นเล่าเปี้ยวคุมทัพมาก็ซึกม้าขึ้นมาหน้าทหารครวระเล่าเปี้ยวแล้วว่าท่านอย่าหลงเชื่อฟังคำอ้วนเสี้ยวที่ใส่ร้ายกล่าวหาข้าพเจ้าว่ายกยกตราพระลัญจกร ขอได้เห็นแม่ไมตรีของสองเมืองที่มีมาแต่ก่อน เปิดทางให้ข้าพเจ้าเดินทัพกลับเมืองเตียงสา แม่ไมตรีของทั้งสองเมืองก็จะเป็นปกติสืบไป

เล่าเปี้ยวฟังคำขุนเทียนแล้วจึงว่า ความจริงได้ประจักษ์ชัดต่อหน้าหัวเมืองทั้งปวงแล้วว่าตัวท่านได้ตราพระลัญจกรของสองเต้ไว้ แล้ว ยกยกเป็นของตัวเพื่อจะตั้งตนขึ้นเป็นเจ้า ทำการกบฏต่อพระราชาขงศ์อื่น เราขอให้ท่านกลับตัวกลับใจเสียแต่บัดนี้ รีบส่งมอบตราพระลัญจกรคืนให้แก่เรา เพื่อส่งคืนแก่สองเต้ต่อไป ขุนเทียนได้ฟังเล่าเปี้ยวแล้วก็โกรธ แต่ผินใจกล่าวว่าหากท่านไม่ เชื่อฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ขอสาบานต่อฟ้าว่า ข้าพเจ้าหาได้ครอบครอง ตราพระลัญจกรไม่ หากข้าพเจ้ายกยกตราพระลัญจกรไว้แล้ว ขอให้เทพยดาลงโทษข้าพเจ้าด้วยศีลตราวุธต่างๆ เล่าเปี้ยวจึงว่าเรายังเชื่อคำสาบานท่านไม่ได้ก่อน แต่จะขอตรวจค้นทหารทุกคนที่มาในกองทัพของท่าน หากไม่พบตราพระลัญจกรแล้วเราจะขออภัยต่อท่านแล้วจะเปิดทางให้ท่านเดินทัพกลับเมืองเตียงสา ขุนเทียนได้ยินเช่นนั้นก็ถือว่าเล่าเปี้ยวเหยียดหยามเกียรติยศศักดิ์ศรี ของตนก็โกรธหนัก สั่งทหารเข้ารบด้วยเล่าเปี้ยว พอทหารใกล้จะปะทะกันเล่าเปี้ยวทำที่เป็นกลวิชัย ซึกม้าหนี ยกทหารถอยไปทางจุดที่กองกำลังชุมนุมอยู่สองข้างทางนั้น ขุนเทียนไม่รู้กลก็ยกทหารไล่ตามไป

ครั้นกองทัพเมืองเตียงสามาถึงจุดชุมนุม เล่าเปี้ยวก็ให้ทหารโห่ร้อง ตีฆ้องเป็นสัญญาณ แล้วแปรขบวนทัพจากถอยหันหน้าเข้าเผชิญด้วยขุนเทียน ในขณะที่กองทัพทั้งสองกองก็ยกออกจากสองข้างทาง และกองหน้าซึ่งกออ้อมไปด้านหลังได้ยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่ด้าน กองทัพเมืองเตียงสาจึงตกอยู่ในที่ล้อม การกำหนดแผนการรบของเล่าเปี้ยวครั้งนี้เป็นการรบโดยใช้กำลังทหาร ประคบด้วยกลอุบาย ซึ่งไม่เคยปรากฏในการรบระหว่างกองทัพปฏิบัติกับกองทัพจากเมืองหลวง ดังนั้นจึงทำให้แล เห็นได้ว่าบรรดากองทัพที่รวมในกองทัพปฏิวัตินั้นไม่ได้มีความจริงใจต่อกันมาแต่ต้น ต่างคนต่างพยายามเป็นฝ่ายนั่งดูเพื่อจะช่วงชิงเอาความได้เปรียบในขั้นสุดท้าย หรือไม่ก็รอคอยให้เหตุการณ์พัฒนาไปเองจนกว่าทุกฝ่ายจะอ่อนแรงลงแล้วจึงชิงโอกาสกระทำการในภายหลัง คงมีแต่หัวเมืองที่อยู่ไกลแดนดังบางหัวเมืองเท่านั้นที่กระหือรือออกรบแล้ว ต้องเสียที่แก่กองทัพเมืองหลวง

กองทัพเมืองเตียงสาครั้นตกอยู่ในที่ล้อมก็ตกใจ ทั้งถูกทหารเล่าเปี้ยวตีกระหนาบเข้ามาซาฟันล้มตายลงเป็นอันมาก ขุนเทียนรบอยู่ท่ามกลางวงล้อมของทหารเล่าเปี้ยว และอ่อนกำลังลง เทียเถา อวยกาย และฮันตัง สามทหารเอกซึ่งถูกล้อมอยู่ก็กวางหนึ่งเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นจึงรีบตีฝ่าวงล้อมออกมา แล้วตีฝ่าวงล้อมที่ล้อม ขุนเทียน เข้าไปแก้อาขุนเทียนออกมาได้ ขุนเทียนและสามทหารเอกเห็นสถานการณ์ตกอยู่ในความคับขัน จึงนำทหารที่เหลือตีฝ่าวงล้อมทหารเล่าเปี้ยวแล้วหนีไปเมืองเตียงสา ผลการรบครั้งนี้แม้ว่าเล่าเปี้ยวจะได้รับชัยชนะอย่างงดงามด้วยวิธี การรบแบบใช้กำลังทหารและกลอุบาย แต่ไม่สามารถบรรลุภารกิจใน การยึดตราพระลัญจกรกลับคืน ทั้งทำให้เล่าเปี้ยวกับขุนเทียนต้องพิพาทและผูกพยาบาทต่อกัน

ขุนเทียนเมื่อยกทัพกลับเมืองเตียงสาแล้วก็คิดตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าตาม คำของเทียเถา สั่งให้ออกประกาศรับสมัครผู้มีสติปัญญาความสามารถ เพื่อเข้ามารับราชการเป็นขุนนางและประกาศรับชายฉกรรจ์จำนวนมาก เข้ามาเป็นทหาร ทำการฝึกซ้อมทหารทั้งกลางวันและกลางคืน ในขณะที่เดียวกันได้สั่งให้ต่อเรือรบ เรือเร็ว และเรือลาดตระเวนจำนวนมาก เป็นสัญญาณที่บ่งชี้ชัดเจนว่านี่คือการเตรียมการทำสงครามแผ่แสนยานุภาพทางการทหารทั้งทางด้านกองทัพบก และด้านกองทัพเรือ เมื่อเล่าเปี้ยวทราบข่าวฝ่ายขุนเทียนระดมผู้คนทั้งขุนนางที่ปรึกษา และทหารอย่างขนานใหญ่เช่นนี้ก็เกรงว่าเมืองเกงจิวจะตกอยู่ในอันตราย จึงสั่งให้ประกาศรับสมัครผู้มีสติปัญญาความสามารถเข้ามา รับราชการเป็นขุนนาง และประกาศรับชายฉกรรจ์จำนวนมากเข้ามาเป็น ทหารประจำการทั้งด้านกองทัพบกและด้านกองทัพเรือ ทั้งสั่งการให้ต่อเรือรบ เรือลาดตระเวน ประจำการในกองทัพเรือเป็นจำนวนมาก ทำการฝึกซ้อมทหารและซ่อมแซมยิงไว้เป็นกำลังต่อไป

แต่นั้นมา ทั้งเมืองเกงจิวและเมืองเตียงสาจึงต่างคุมเชิงระมัด ระวังกันและกัน เปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ที่เป็นปกติต่อกันมาเป็นความสัมพันธ์ที่พร้อมจะทำสงครามต่อกันทุกเมื่อ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ช่วงชิงชัยชนะโดยไม่ต้องรบ (ตอนที่ 40)

คำพังเพยที่ว่า "แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร" เป็นเพียงคำปลอบ ใจของผู้แพ้ หาใช่เป้าหมายที่แท้จริงของการทำสงครามไม่ เพราะในการสงครามนั้นไม่มีทั้งพระและไม่ทั้งมาร คงมีแต่ชัยชนะหรือ ปรາชัยเท่านั้น และเป้าหมายที่ช่วงชิงกันก็คือชัยชนะ คัมภีร์พิชัยสงครามของซุนหวู่ ว่าด้วยยุทธโบายระบุว่า "หลักการยุทธ์โดยมิพักต้องทำลายเมือง นับว่าเป็นวิธีประเสริฐ ยิ่งรองลงมาคือหักเอาโดยไม่ต้องทำลายกองพล รองลงมาอีกก็คือการเอาชนะโดยไม่ต้องทำลายกองพัน เลวกว่านั้นก็อย่าให้ถึง ต้องทำลายกองร้อย หรือทำลายกระทั่งหมวดหมู่" "เพราะฉะนั้น การชนะร้อยทั้งร้อยมิใช่วิธีอันประเสริฐแท้ แต่ชนะโดยไม่ต้องรบเลยจึงถือว่าเป็นวิธีอันวิเศษยิ่ง"

แต่การช่วงชิงชัยชนะโดยไม่ต้องรบนั้น ไซ้ว่าผู้นำทัพจะกระทำได้ทุกคนไป เพราะการใช้สยดอดยุทธโบายของซุนหวู่นี้มีแต่ซุนหวู่ผู้มีสติปัญญาเท่านั้นจึงกระทำได้สำเร็จ อ้วนเสี้ยวคนโง่ หลังจากทำให้กองทัพปฏิวัติต้องปรายชัยถึงขนาดต้องสลายตัวอย่างไม่เป็นท่าแล้ว ได้ยกไปตั้งหลักที่เมืองโหล่หลาย และ ณ เมืองนี้

อ้วนเสี้ยวได้ ห้องภัทรรอกผู้เจนจบพิชัยสงครามมาเป็นที่ปรึกษา ดังนั้นนับแต่ได้ ห้องก็มาอยู่ด้วยแล้ว กองทัพของอ้วนเสี้ยวจึงเป็นกองทัพที่ประมาทไม่ได้อีกต่อไป เนื่องจากฝีมือการรบของทหารเอกนั้น อ้วนเสี้ยวมีเงินเหลือ และขุนทวนกรมีฝีมือสยดอดเป็นทหารเอกของยุคนั้น ในการวางแผนบัญชาการของกองทัพก็มีห้องที่ปรึกษาเป็นเสนาธิการใหญ่ กองทัพของอ้วนเสี้ยวจึงพร้อมสรรพทั้งฝ่ายบู๊และฝ่ายบุ๋นที่สามารถ ใช้วิธีการรบได้หลายรูปแบบ ผิดกับเมื่อครั้งที่เป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพปฏิวัติ เมืองโหล่หลายเป็นเมืองเล็ก มีดินแดนใกล้เคียงกับเมืองกิวของฮันฮก และถัดไปจะเป็นเมืองปักเป๋งของกองซุนจ้าน แต่ฐานะของเมืองโหล่หลายเป็นเพียงหัวเมืองชั้นจัตวาต่างกับเมืองกิว และเมืองปักเป๋ง ซึ่งเป็นหัวเมืองเอกทั้งสองเมือง เพราะเมืองโหล่หลายเป็นเมืองเล็ก จึงไม่อุดมสมบูรณ์ ทั้งอาหารก็ขาดแคลน ต่างกับเมืองกิวและเมืองปักเป๋ง ซึ่งเป็นเมืองใหญ่อุดม สมบูรณ์ทั้งอาหารและผู้คน

ดังนั้น เมื่อกองทัพอ้วนเสี้ยวยกมาตั้งที่เมืองโหล่หลายได้ไม่นาน กองทัพก็ขาดเสบียงลง ฝ่ายฮันฮกเจ้าเมืองกิวเป็นคนมีน้ำใจเอื้ออารีต่อผู้คนทั้งปวงโดยไม่เลือกหน้ามีน้ำใจศรัทธาต่ออ้วนเสี้ยวเพราะเห็นว่าเป็นเชื้อสายขุนนางมาหลายชั่วอายุคน ครั้นได้ข่าวว่ากองทัพอ้วนเสี้ยวขาดเสบียง ฮันฮกก็มีน้ำใจส่งสารคิดช่วยเหลือ จึงสั่งให้ทหารคุมเสบียงมามอบให้แก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวแทนที่จะคิดถึงพระคุณของคนที่เคารพศรัทธาแล้วมาช่วยเหลือในยามยาก กลับคิดหักหลังฮันฮกจะชิงเอาเมืองกิว มาครองเสียเอง

ดังนั้นอ้วนเสี้ยวจึงปรึกษาด้วยห้องที่ว่าเราอายุเมืองโหล่หลายนี้เหมือนจระเข้ใหญ่อยู่ในน้ำตื้น จะหันซ้ายขวาประการใดให้ติดขัดไปสิ้น ทั้งเสบียงอาหารก็ไม่อุดมสมบูรณ์ ผู้คนก็น้อย ไม่สามารถอาศัยทำการใหญ่ได้ เราจึงหวังจะชิงเอาเมืองกิวเพื่อเป็น กำลังสืบไป ท่านจะมีความเห็นคิดอ่านประการใด ห้องก็ฟังข้อปรึกษาแล้วจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับท่านว่าเมืองโหล่หลายนี้ไม่สามารถเป็นฐานกำลังให้เราทำการใหญ่ได้สืบไป เมืองกิว เป็นหัวเมืองเอก อุดมสมบูรณ์ทั้งเสบียงอาหารและผู้คน หากท่านได้ครองเมืองกิวแล้วย่อมสามารถใช้เป็นฐานตั้งตัวทำการใหญ่ได้

ว่าแล้วห้องก็จึงได้เสนอแผนการต่อไปว่าข้าพเจ้าได้คิดกลอุบาย "หลอกเสือแล้วกินวัว" ไว้ก่อนแล้ว ถ้าหากท่านเต็มใจด้วยความคิด ข้าพเจ้าแล้วเมืองกิวก็จะเป็นสิทธิแก่ท่าน อ้วนเสี้ยวดีใจยิ่งนักถามว่ากลอุบาย หลอกเสือแล้วกินวัว" ของ ท่านเป็นประการใด ห้องก็จึงว่าขอให้ท่านมีหนังสือลับไปถึงกองซุนจ้านเจ้าเมือง ปักเป๋งให้ยกกองทัพมาตีเมืองกิว ให้สัญญาว่าถ้าได้เมืองกิวแล้วจะแบ่งทรัพย์สินและเมืองกิวให้กองซุนจ้านครึ่งหนึ่ง ถ้าหากกองซุนจ้านยกมาตีเมืองกิวแล้ว ฮันฮกเจ้าเมืองย่อมคิดว่าเคยทำคุณไว้แก่เราคงจะหวังพึ่งเราได้ และขอให้ยกกองทัพไปช่วยเราจะได้ถือโอกาสนั้นยึดเมืองกิวได้โดยง่าย แต่ถ้าหากฮันฮกคิดสู้กับกองซุนจ้านเพียงลำพัง เราก็จะยกกองทัพตีกระหนาบ เข้าไปอีกด้านหนึ่งก็จะยึดเมืองกิวได้ โดยง่ายเช่นเดียวกัน และว่ากองซุนจ้านนั้นเป็นคนหุนหันพลันแล่น เห็นแก่ได้ ไม่รู้จักใช้คน แต่คิดการใหญ่ เมื่อเห็นหนังสือของท่านแล้วคงจะกระทำการตามคำท่าน อ้วนเสี้ยวฟังคำห้องก็แล้ว เห็นด้วยกับแผนการที่เสนอ จึงสั่งให้ทหารถือหนังสือลับไปถึงกองซุนจ้าน ณ เมืองปักเป๋ง ตามแผน การของห้องก็นั้น กองซุนจ้านได้รับหนังสือของอ้วนเสี้ยวแล้วก็มีความยินดีด้วยเห็นว่าเมืองกิวเป็นเมืองใหญ่และอุดมสมบูรณ์ ถ้าหากได้เมืองกิว มาผนวกเข้า

เป็นส่วนหนึ่งของเมืองปักเป๋งแล้วก็จะพื้นฐานกำลังทำการใหญ่สืบไป จึงมีหนังสือแจ้งกำหนดวันที่จะยกกองทัพไปตีเมือง ก็จึงให้ทหารนั้นถือกลับไปให้อ้วนเสีย

เมื่อทราบกำหนดวันที่กองทัพเมืองปักเป๋งจะยกกองทัพเข้าตีเมืองกัจฉแล้ว อ้วนเสียจึงให้หาห้องที่มากปรึกษาว่าจะทำประการใดต่อไป ห้องก็เดินแผนต่อไปว่าขอให้ท่านมีหนังสือกลับไปถึงฮันฮกเจ้าเมืองกัจฉว่ากองทัพเมืองปักเป๋งมีหนังสือมาปรึกษาเราว่าจะยก กองทัพมาตีเมืองกัจฉตามวันที่กำหนด และขอให้เรายกทัพตีกระหนาบ อีกด้านหนึ่ง แต่เราเห็นว่าฮันฮกเป็นผู้มีพระคุณได้ช่วยเหลือสงเคราะห์ ให้ในยามยาก ไม่สามารถคิดหักหลัง ฮันฮกผู้มีพระคุณได้ จึงแจ้งมา ให้ฮันฮกทราบแล้วเตรียมการรับศึกเมืองปักเป๋งให้พร้อมเถิด

ฮันฮกได้รับหนังสือของอ้วนเสียก็ตกใจ คิดว่ากองทัพเมืองปักเป๋งคงจะยกทหารมาเป็นอันมาก และกองทัพเมืองปักเป๋งนั้นเป็นศิษย์ร่วมสำนักกับเล่าปี่ ดังนั้นเล่าปี่ กวนอู เตียวหุยก็จะมาช่วยกองทัพเมืองปักเป๋งเป็นแน่แท้ ตัวเราเคยเห็นฝีมือทหารเอกของเล่าปี่มาแล้ว ยากจะหาทหารเอกคนใดในแผ่นดินเข้ารับมือได้ กองทัพเมืองปักเป๋งเห็น จะสู้กองทัพเมืองปักเป๋งไม่ได้จึงมีความวิตกกังวล ฮันฮกจึงเรียกประชุมขุนนางกรมการเมืองกัจฉ แจ้งความตามหนังสือของอ้วนเสียให้ทุกคนทราบแล้วปรึกษากันว่าจะคิดอ่านประการใด บรรดาขุนนางและกรมการเมืองกัจฉส่วนใหญ่เห็นว่ากองทัพเมืองปักเป๋ง ซึ่งจะยกมาครั้งนี้คงเป็นกองทัพใหญ่ ล่าฟันกองทัพเมืองปักเป๋งย่อมรับมือกองทัพเมืองปักเป๋งไม่ได้ ตัวท่านเจ้าเมืองเคยทำคุณไว้กับอ้วนเสีย ทั้งอ้วนเสียก็เป็นเชื้อสายขุนนางเก่าหลายชั่วอายุคน มีคุณนับถือเป็นอันมาก ทั้งยังมีเงินเหลือ บุนทิว เป็นทหารเอก หากได้เชิญอ้วนเสียมาช่วยรบกับกองทัพเมืองปักเป๋งแล้ว เราก็จะสามารถป้องกันรักษาเมืองกัจฉเอาไว้ได้ แต่กองทัพเมืองปักเป๋งของอ้วนเสียซึ่งเป็นที่ปรึกษาของฮันฮกกลับไม่เห็นด้วยแล้วว่า "อ้วนเสียนั้นเป็นคนสิ้นความคิดอยู่แล้ว ซึ่งได้ตั้งตัวเลี้ยงทหารอยู่ทุกวันนั้นก็เพราะท่านให้สงเคราะห์ อุปมาเหมือนทารก ถ้ามารดาไม่กินนมแล้ว ทารกนั้นก็สิ้นแรงไป ซึ่งท่านจะให้อ้วนเสียมาช่วยรักษาเมืองเหมือนจับเอาเสือมาปล่อยไว้ในฝูงเนื้อ ฝูงเนื้อทั้งปวงก็จะมีอันตรายเป็นมั่นคง"

ความเห็นของกองทัพที่ปรึกษาคนนี้แหลมคม และอ่านแผนการของอ้วนเสียทะลุปรุโปร่ง ดังนั้นจึงแทนที่จะเห็นว่ากองทัพเมืองปักเป๋งเป็นศัตรูและเป็นตัวอันตรายต่อเมืองกัจฉ กลับเห็นว่าอ้วนเสียต่างหากที่เป็นศัตรูร้าย จะไว้วางใจให้ยกเข้ามาช่วยรักษาเมืองไม่ได้เป็นอันขาด ทั้งได้เสนอความเห็นในการบั่นทอนกำลังของอ้วนเสียลงด้วยวิธีการที่ง่ายที่สุดคือการไม่สงเคราะห์ให้ ดังนั้นแล้วกองทัพของอ้วนเสียก็จะสิ้นกำลังไปเอง

แต่ฮันฮกถึงคราวจะวินาศแทนที่จะฟังคำของที่ปรึกษาผู้รักกิดตั้งแต่ก่อน กลับมีความเห็นวิปริต เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ตัดสินใจเชิญอ้วนเสียยกกองทัพเข้ามาช่วยรักษาเมืองกัจฉ เมื่อตัดสินใจแล้วจึงมีหนังสือไปถึงอ้วนเสียขอความช่วยเหลือให้อ้วนเสียยกกองทัพเข้ามาช่วยป้องกันเมืองกัจฉ กองทัพที่ปรึกษาเสียใจยิ่งนักที่ ฮันฮกไม่ฟังคำจึงขอลาออกจากตำแหน่ง ขุนนางเมืองกัจฉอีกสามสิบคนซึ่งเคยเห็นความคิดของกองทัพถูกต้อง แม่นยำมาแต่ก่อนก็เชื่อตามแล้วขอลาออกจากตำแหน่งขุนนางเมืองกัจฉไปพร้อมกัน

การตัดสินใจของฮันฮกในครั้งนี้คล้ายกับการตัดสินใจของโฮจันท์ให้เรียกกองทัพตั้งโต๊ะเข้าเมืองหลวง ดังนั้นชะตากรรมที่สองได้ ขุนนางและราษฎรได้ประสบจากการเรียกกองทัพตั้งโต๊ะเข้าเมืองหลวงเป็นประการใดชะตากรรมของฮันฮก ขุนนางและราษฎรเมืองกัจฉย่อมต้องประสบคล้ายคลึงกันประการนั้น อ้วนเสียได้รับหนังสือของฮันฮกแล้วเห็นการเป็นไปตามแผนการของห้องก็มีความยินดียิ่งนัก จึงออกคำสั่งให้ยกกองทัพทั้งสี่ออกจากเมืองให้กลับไปเมืองกัจฉ

ฝ่ายกองทัพที่ปรึกษากับเพื่อนขุนนางอีกคนหนึ่ง แม้ว่าจะลาออกจากราชการแล้วแต่ยังคงห่วงหาอาทรเมืองกัจฉและราษฎรเป็นอันมาก ครั้นทราบข่าวอ้วนเสียยกกองทัพมาเมืองกัจฉตามหนังสือของฮันฮกแล้ว จึงคิดการจะร่วมกันสังหารอ้วนเสียเสียก่อนที่จะเข้าเมือง คิดอ่านร่วมกันแล้วก็พากันไปยืนแอบอยู่ที่ประตูเมืองกัจฉ ครั้นอ้วนเสียจะเข้าประตูเมือง กองทัพและเพื่อนขุนนางนั้นก็ชักกระบี่จะฟันอ้วนเสีย แต่เงินเหลือ บุนทิว สองทหารเอกของอ้วนเสียซึ่งเดินตามมา ด้วยเห็นเหตุการณ์จึงชักกระบี่วิ่งเข้าไปรับกระบี่ของสองขุนนางเมืองกัจฉ แล้วฟันสองขุนนางถึงแก่ความตายที่ประตูเมืองนั้น

อ้วนเสียคนโหด ฤ บัดนี้ได้ห้องก็มาเป็นที่ปรึกษาจึงกลายเป็น อสรพิษร้ายและกำลังกรายเข้าประตูเมืองกัจฉพร้อมแล้วที่จะกัดฮันฮกผู้มีพระคุณของตน อ้วนเสียเมื่อเข้าประตูเมืองกัจฉแล้ว ฮันฮกได้ออกไปต้อนรับขับสู้อย่างสมเกียรติ แล้วเชิญอ้วนเสียไปที่จวนเจ้าเมืองเพื่อปรึกษาราชการ โดยหารู้ไม่ว่ากำลังอุ้มกอดอสรพิษร้ายไว้กับอกเมื่ออ้วนเสียพร้อมทหารเอกและทหารติดตามเข้าไปถึงจวนเจ้า เมืองแล้ว ก็ขึ้นนั่งบนที่วราชารของเจ้าเมือง ปล่อยให้ฮันฮกเจ้าเมือง ยืนอยู่ข้างล่างแล้วออกคำสั่งถอดฮันฮกเสียจากที่เจ้าเมือง และให้ถอดขุนนางกรมการเมืองทั้งปวงออกจากตำแหน่งเสียทั้งสิ้น แล้วอ้วนเสียจึงตั้งตนเองเป็นเจ้าเมืองแทน และตั้ง

เตียงห้อง โฉลิว เคาสิว และห้องกิ ที่มาด้วยกันจากเมืองโหลหลายให้เป็นขุนนางเมืองกัจฉี ตั้งจันเหลียง บุนทิว เป็นทหารเอกของเมืองกัจฉี ยึดอำนาจ เมืองกัจฉีเบ็ดเสร็จสมบูรณ์ภายในวันเดียวนั้น

ฮันฮกเมื่อถูกถอดออกจากตำแหน่งแล้วก็เสียใจนักที่คิดผิดเชื่อ และวางใจคนผิดมาคิดว่าถ้าจะอยู่เมืองกัจฉีต่อไปคงจะถูกอ้วนเสี้ยวฆ่า เสียเป็นแน่ จึงทิ้งบุตร ภรรยาและครอบครัวหนีไปอยู่เมืองตันลิวแต่ผู้เดียวพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสสอนในมงคลสามสิบแปดข้อแรกว่า อย่าคบคนพาล "การไม่คบคนพาลเป็นมงคลสูงสุด" เมื่อปฏิบัติตาม มงคลนี้แล้วย่อมไม่แพ้ในที่ทั้งปวง ย่อมถึงความสวัสดิ์ในที่ทั้งปวง การไม่ปฏิบัติตามมงคลข้อนี้ ย่อมตั้งอยู่ในฐานะที่พ่ายแพ้ทุกเมื่อ ย่อมถึงซึ่งความวิบัติในที่ทั้งปวง ฮันฮกเมื่อหลงเชื่อและคบคนพาลเช่น อ้วนเสี้ยวจึงต้องรับผลแห่งการกระทำของตน เสียทั้งเมือง และพลัดพรากจากครอบครัว ดันดันไปแต่เดียวตาย อ้วนเสี้ยวใช้กลอุบายหลอกเสือกองขุนจ้าน แล้วกินรว้อฮันฮก ชวง ชิงชัยชนะยึดเมืองกัจฉีได้โดยไม่ต้องรบ แม้นับเป็นชัยชนะอันวิเศษ แต่ชัยชนะเช่นนี้ย่อมเป็นชัยชนะที่เกิดแต่การหักหลังผู้มีพระคุณตัว จึงเป็นชัยชนะที่ย่อมต้องแผ่ไว้ซึ่งความปราชัยควบคู่กันไป นั่นคือความปราชัยในด้านชื่อเสียงเกียรติยศที่ตระกูล "อ้วน" ได้สั่งสมมาหลายชั่วอายุคนจนหมดสิ้น

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยอดกระบี่ในมือพ่อครัว (ตอนที่ 41)

ฝ่ายกองขุนจ้านเจ้าเมืองปักเป๋งรับหนังสือลับของอ้วนเสี้ยวแล้ว ก็จัดเตรียมกองทัพเพื่อจะยกไปตีเมืองกัจฉีตามทีตกลงไว้กับอ้วนเสี้ยว แต่ยังไม่ทันถึงกำหนดเคลื่อนพลก็ได้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวยึดได้เมืองกัจฉีแล้ว จึงให้กองขุนอวดผู้น้องไปเมืองกัจฉีทวงทรัพย์สินและขอแบ่งเมืองกัจฉีครึ่งหนึ่งตามที่อ้วนเสี้ยวได้ให้สัญญาไว้ อ้วนเสี้ยวเมื่อรู้ว่ากองขุนอวดมาทวงสัญญา จึงหาตัวห้องกีมาปรึกษาว่าจะทำประการใดดี ห้องกีจึงว่าข้าพเจ้าได้คาดหมายไว้ก่อนแล้วว่ากองขุนจ้านจะต้องส่งคนมาทวงสัญญา ข้าพเจ้าจะคิดการให้เมืองกัจฉีปลอดภัยแล้วจะให้กองทัพเมืองปักเป๋งยกไปรบกับจอมทรราชตั้งโต๊ะ เป็นที่แล้วเราจะได้เข้าเติมเอาภายหลัง ท่านก็จะเป็นใหญ่กว่าคนทั้งปวง แล้วว่าให้ท่านบอกกองขุนอวดให้กลับไปเชิญกองขุนจ้านมาเจรจาทันทีด้วยตนเองเถิด ท่านหาบิดพลัวไม่ กองขุนจ้านมาแล้วจะเตรียมการต้อนรับและทำพิธีส่งมอบทรัพย์สินและเมืองกัจฉีให้ครึ่งหนึ่ง อ้วนเสี้ยวเห็นชอบกับแผนการของห้องกี จึงออกไปต้อนรับกอง ขุนอวดในฐานะแขกเมืองคนสำคัญ แล้วแจ้งแก่กองขุนอวดตามคำของห้องกีทุกประการ กองขุนอวดทวงสัญญาไม่สำเร็จจึงเดินทางกลับ ถึงกลางทางพบกองทหารปักธงแสดงหน่วยสังกัดว่าเป็นทหารของตั้งโต๊ะเข้ามาล้อมกองขุนอวดไว้ แล้วว่ากองขุนจ้านเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ท่านอัศวมหาเสนาบดีตั้งโต๊ะให้เรามาสังหารพรรคพวกกองขุนจ้านเสียให้สิ้น ว่าแล้วก็เอาเกาทัณฑ์ยิงกองขุนอวดถึงแก่ความตาย แต่แก่ง ปล่อยทหารที่ติดตามกองขุนอวดให้หลบหนีกลับไปเมืองปักเป๋ง

กองขุนจ้านฟังรายงานจากทหารที่ติดตามไปกับกองขุนอวด พิเคราะห์เหตุการณ์แล้วเชื่อว่าเป็นแผนการของอ้วนเสี้ยวบิดพลัวสัญญา สังหารกองขุนอวดเสียแล้วป้ายผิดไปให้กับตั้งโต๊ะ หากหลงกลยกกองทัพไปรบด้วยตั้งโต๊ะก็จะเกิดความเสียหายขึ้นทั้งสองฝ่าย อ้วนเสี้ยวยอมถือเอาโอกาสนั้นยกกองทัพมายึดเมืองปักเป๋งของเราได้โดยง่าย กองขุนจ้านจึงโกรธอ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก สั่งให้ระดมกองทัพเมืองปักเป๋งยกไปตีเมืองกัจฉี ถึงแม่น้ำพวนโห้นอกเมืองกัจฉีก็ให้ตั้งค่ายลงที่เชิงสะพานศิลา ข้ามแม่น้ำพวนโห้ ฟากตรงกันข้ามกับเมือง กัจฉีเตรียมการเข้าโจมตีเมืองกัจฉีต่อไป

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวทราบข่าวกองขุนจ้านยกทัพมาตั้งค่ายอยู่ที่ริมแม่น้ำพวนโห้ ก็ยกทหารออกไปตั้งรับกองทัพกองขุนจ้านที่เชิงสะพานข้ามแม่น้ำพวนโห้ฟากข้างเมืองกัจฉี แล้วให้ตั้งค่ายมั่นไว้ รุ่งขึ้นกองขุนจ้านยกทหารออกจากค่ายไปถึงเชิงสะพานก็ให้ทหารหยุดอยู่ ตัวกองขุนจ้านขี่ม้าขึ้นไปบนกลางสะพานศิลา ร้องว่าอ้วนเสี้ยวที่บิดพลัวสัญญาแล้วยังฆ่ากองขุนอวดผู้น้อง อ้วนเสี้ยวก็ขี่ม้าออกหน้าทหารดาบดองกองขุนจ้านหาว่าซบมือ เปี้ยจะยกเอาสัญญาขึ้นมาทวงไม่ได้ เพราะฮันฮกเจ้าเมืองกัจฉีมีความเมตตาต่ออ้วนเสี้ยว ยกเมืองกัจฉีให้อ้วนเสี้ยวด้วยความโง่ของฮันฮกเอง กองขุนจ้านไม่ได้ลงแรงลงทรัพย์สินในเรื่องนี้แม้แต่น้อย ไม่ชอบที่จะมา ทวงเอาทรัพย์สินและเมืองกัจฉี ด่ากันไปด่ากันมา อ้วนเสี้ยวโกรธสั่งบุนทิวทหารเอกให้ไปฆ่ากองขุนจ้านเสีย บุนทิวจึงขี่ม้าขึ้นไปบนสะพานศิลา กองขุนจ้าน เห็นดังนั้นจึงถอยลงจากเชิงสะพานมาอยู่ที่พื้นดิน ครั้นบุนทิวมาถึง จึงเข้ารบด้วยที่เชิงสะพานศิลานั้น กองขุนจ้านรบกับบุนทิวได้สิบเพลง ก็รับบุนทิวไว้ไม่อยู่จึงชักม้าหนีเข้ามาในกองทหาร สั่งให้ทหารเอกสี่คนเข้าล้อมเพื่อจะสังหาร บุนทิวเสีย สี่ทหารเอกของกองขุนจ้านเข้า

ปะทะด้วยบุนทิวเพียงเพลงแรก บุนทิวก็ปลิดชีพทหารเอกกองขุนจ้านเสียคนหนึ่ง อีกสามคนที่เหลือ กลับบุนทิวจึงชักม้าหนี แต่บุนทิวขับม้ากลับมาไล่ตามกองขุนจ้าน ฆ่าทหารกองขุนจ้านจนแตกฮือไปทั้งกอง

กองขุนจ้านตกใจกลัวจึงขับม้าหนีอย่างไม่คิดชีวิต จนอาวุธและหมวกเกราะหลุดร่วงไปสิ้น มาถึงเชิงเขาลูกหนึ่งม้าที่กองขุนจ้าน ชีเสียดก่อนหินล้มลง กองขุนจ้านจึงพลัดตกจากหลังม้า บุนทิวขับม้าไล่ตามกองขุนจ้านไปเห็นเขานั้นจึงเจือทวนจะแทง กองขุนจ้านสิ้นทางรอดจึงพริ้มตาลงด้วยความกลัวรอความตาย พลันได้ยินเสียง "เปรี๊ยะ" ดังสนั่น กองขุนจ้านลืมตาขึ้นเห็นทวนบุน ทิวกระดอนไกลจากกายตัว จึงฉวยโอกาสนั้นรีบวิ่งหนีเข้าไปหลบอยู่ในหลืบเขา เสียงทวนปะทะกันดังสนั่น ทั้งไม่เห็นบุนทิวไล่ตามมา กองขุนจ้านจึงออกมาแอบดูที่หลืบเขานั้น เห็นชายคนหนึ่ง "สูงหกศอก หน้า ผากและคิ้วใหญ่ ดาโต" ใบหน้าคมสันผ่องใส ในชุดแต่งกายแบบชาวป่า ในมือถือทวนยาวสิบเอ็ดศอกเศษกำลังชี้ม้าร้ายทวนต่อสู้อยู่กับบุนทิว กองขุนจ้านรำลึกเหตุการณ์สุดวิฤทธิเมื่อครู่แล้ว คิดอยู่ในใจว่า หากมิใช่ชาวป่าผู้นี้ใช้ทวนปิดทวนบุนทิวได้ทันการณ์แล้ว ตัวเราคงเดินทางไปเยือนยมโลกแล้วเป็นแน่ เสียงทวนปะทะกันดังสนั่นเป็นระยะ ทำให้กองขุนจ้านต้องกลับมาให้ความสนใจ เข้มมอมองการต่อสู้อย่างใจจดใจจ่ออีกครั้งหนึ่ง เห็นชายผู้นั้นมีเพลงทวนแคล่วคล่องว่องไว กรายทวนแต่ละทีราวอสนีบาต มีพลังหนักหน่วง เสียงทวนกรีดอากาศดัง "วือ วือ" ราวพยัคฆ์คำราม ทวนประทวนแต่ละที ทวนที่บุนทิวถือกระดอนไปอีกด้านหนึ่ง รูปการณ์น่าที่จะสังหารบุนทิวได้ในชั่วไม่เกินสิบเพลง แต่เพลงทวนผ่านไปเพลงแล้วเพลงเล่าก็ยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ กองขุนจ้านเป็นผู้บัญชาการทหารม้าของเมืองปักเป๋งอยู่ด้วยความ สันติในเชิงม้า พิศุทธเหตุจึงเห็นปัญหาใหญ่ของชายผู้นั้นว่าอยู่ที่ม้าซึ่งขับขี่เข้ารบด้วยบุนทิวนั้นหาใช่ม้าศึกไม่ เป็นแต่เพียงม้ากลมที่พอมโซตัวหนึ่ง จะชักไปช่วยขวิดหน้าหรือเสียวกลับดูเคอะเขินไปสิ้น ทั้งมีอาการตื่นกลัวยามเข้าใกล้ม้าศึกของบุนทิวแต่ละที ฝีเท้าม้าก็ชะลอลง ผงะออกห่าง ทำให้จังหวะทวนผิดพลาดทั้งกระบวนแทง และกระบวนฟัน หากไม่มีฝีมือบังคับม้าขึ้นเชิงครุแล้ว สถานการณ์คงแยแกว่านี้นัก การณ์ใกล้กลายเป็นว่าม้าที่ชายผู้นั้นขี่ได้ลดทอนอานภาพเพลง ทวนไปเกือบสิ้น ในขณะที่ม้าศึกของบุนทิวแคล่วคล่องว่องไวเริ่งร่าคะนองนัก และกำลังมิได้ลดหย่อนลงแม้แต่น้อย

ครั้นสิ้นเพลงที่หกสิบ ม้าที่ชายผู้นั้นขี่ก็อ่อนแรงลง ในขณะที่ บุนทิวเองก็ปวดล้าไปทั้งสองแขน ง่ามมือที่กุมทวนปวดจนชา มีเลือด ไหลซึมที่ง่ามมือจนแทบกุมทวนไว้ไม่ได้ เห็นที่จะรับมือได้อีกต่อไปไม่เกินสิบเพลง บุนทิวขมทวนเอกของอ้วนเสี้ยวผู้ไม่เคยยอมเปลืองเวลาในการสังหารศัตรู ครั้นประทวนผ่านไปเพียงนี้แล้วยังไม่มีวี่แววว่าจะเอา ชนะได้เลย มีหน้าข้ากระบวาทนของชาวป่าปริณามมิได้ล้าลง กลับหลังไหลครืนครืนไม่ขาดสายดุจดั่งน้ำหลากจากยอดผา บุนทิว จึงพริ้มตาลงคิดหาหนทางเอาตัวรอด ขณะนั้นบุนทิวได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารตั้งขึ้นมาจากด้านหลังที่ไล่ตามกองขุนจ้านมา เหลียวไปดูเห็นเป็นทหารกองขุนจ้านกำลังหนุน เนื่องเข้ามาที่ กำลังต่อสู้กันอยู่ก็ตกใจเกรงจะเสียที จึงอาศัยความคล่องตัวและกำลังม้าศึกผละโผนออกจากที่ต่อสู้แล้วหนีกลับไปค่าย

กองขุนจ้านเห็นบุนทิวขับม้าหนีไปแล้ว และเห็นทหารของตัวเองที่แตกตื่นจากการรบที่เชิงสะพานรวมตัวกันได้แล้วยกตามมาถึง จึงออก มาจากหลืบเขาเดินตรงเข้าไปหาชายชาวป่าผู้นั้น กล่าวว่าท่านมาช่วยชีวิตเราไว้ทันในครั้งนี้เป็นคุณแก่เรานัก ขอลถามว่าท่านนี้ชื่อใด บ้านอยู่แห่งหนตำบลใด ชายนั้นย่อตัวลงคำนับกองขุนจ้านแล้วว่า ข้าพเจ้านี้ชื่อ "จูล่ง เป็นชาวเสียวसान" แล้วว่าเดิมข้าพเจ้าเป็นทหารเลวในกองทัพอ้วนเสี้ยว มีหน้าที่ตรวจเวรยาม ต่อมาข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนไร้อคุณธรรม ขาด ความกตัญญูรู้คุณคน ไว้ตัวถือยศศักดิ์ ไม่มีน้ำใจรักทหาร ข้าพเจ้าจึงได้หนีออกมาแล้วขออาศัยอยู่กับชาวบ้านป่า วันนี้ข้าพเจ้าขี่ม้าจะไปเก็บของป่าผ่านมาถึงเชิงเขาแห่งนี้เห็นท่านเสียที่อยู่จึงเข้ามาช่วยเอาทวนปิดทวนซึ่งจะแทงนั้นให้ไกลตัวท่าน บุนทิวจึงหันมาเล่นงานจะสังหารข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึงจำใจต้องต่อสู้อ แล้วจูล่งได้หันหน้าไปทางทหารของกองขุนจ้านที่ตามมา ย่อตัวลงคำนับอย่างอ่อนน้อมแล้วกล่าวอย่างถ่อมตัวว่าข้าพเจ้าขอบใจท่านทั้งหลายที่ยกมาช่วยข้าพเจ้าไว้ทันเวลา มิฉะนั้นข้าพเจ้าคงเสียชีวิตรอดยากเป็นแน่แท้

กองขุนจ้านและเหล่าทหารที่ตามมานั้นต่างคอมพิวเตอร์จูล่งด้วยความชื่นชมพร้อมกับกล่าวว่าขอบคุณท่านที่ช่วยเหลือ กองขุนจ้านฟังว่าจูล่งหนีอ้วนเสี้ยวมาอาศัยชาวบ้านป่าอยู่และเห็นว่าจูล่งทำคุณแก่ตัว จึงชวนจูล่งมาทำราชการด้วยกันที่เมืองปักเป๋ง จูล่งรับคำชวนกองขุนจ้านแล้วพากันมาที่ค่าย ณ ริมแม่น้ำพวนโห่ถึงค่ายแล้วกองขุนจ้านสั่งให้รับจูล่งเข้าเป็นทหารในกองทัพเมืองปักเป๋ง เป็นกองระวังหลัง ดูแลความปลอดภัยของหน่วยเสียบียง โดยถือ ว่าได้ตอบแทนคุณจูล่งที่ได้ช่วยชีวิตไว้

นี่คือความแตกต่างอย่างสำคัญระหว่างกองขุนจ้านกับเล่าปี่ ที่ถึงแม้จะเป็นศิษย์สำนักเดียวกัน เพราะเล่าปี่นั้นมองคนออก และวางใจช่วงใช้คนดีมีฝีมือให้มีตำแหน่งหน้าที่สมแก่ความสามารถของคน แต่กองขุนจ้านทุกๆ ที่เห็นฝีมือจูล่งแล้วกลับไม่วางใจใช้สอยมอบหมายหน้าที่สำคัญให้ มองไม่ออกว่าคนลักษณะแบบจูล่งนั้นคือทหารเสือ ควรแก่ตำแหน่งยอดขุนพลของแผ่นดินด้วยซ้ำไป

คนแบบกองทุนจ้านนี่จึงไม่สามารถทำการใหญ่ได้ แม้แต่จะรักษาชีวิตตนไว้ก็ยากยิ่งนัก กองทุนจ้านไม่มีโอกาสได้เห็นอนาคตของชายชาวป่าผู้นี้ว่าในวันข้างหน้าคือยอดขุนพลของอาณาจักรจูลู่ เป็นยอดขุนพลที่พญามังกรแห่งเทือกเขามังกรหลับ จุกัดเหลี่ยม-ขงเบ้ง วางใจมากที่สุด ในบรรดาขุนพลทั้งปวงของจ๊กก๊ก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) กล่าวถึงการต่อสู้ระหว่าง จูลู่กับบุนทิวในครั้งนี้ว่า ต่อสู้กันถึงหกสิบเพลงไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ โดยไม่มีข้อสังเกตเกี่ยวกับม้าที่จูลู่ขี่จึงทำให้เข้าใจและสงสัยไปได้ว่ามีมือและเชิงรบของจูลู่จะแค่เพียงเสมอกับ บุนทิวกระนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นหากจะเปรียบเทียบฝีมือจูลู่กับกวนอูแล้ว จะไม่ต่างกันราวฟ้ากับดินดอกหรือ เพราะในภายหน้ากวนอูใช้จ้าวฉินลาคะปลิดศีรษะ บุนทิวร่วงลงพื้นในชั่วไม่ถึงสิบเพลงเท่านั้น

ความจริงแล้วการต่อสู้ระหว่างจูลู่กับบุนทิว หากมีม้าศึกเสมอกันก็หน้าที่จูลู่จะปลิดศีรษะออกจากบุนทิวได้ในชั่วไม่กี่สิบเพลงรบ แต่การต่อสู้กลับยืดเยื้อมาจนสิ้นเพลงที่หกสิบยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะนั้น เนื่องจากความด้อยของม้าที่จูลู่ขี่ซึ่งเป็นเพียงม้ากลมบวม โขหาไข่ม้าศึกไม่ จึงกลายเป็นตัวถ่วงรั้งให้เพลงทวนของจูลู่แทบไร้อานุภาพ แต่กระนั้นทั้งสองแขนและง่ามนิ้วของบุนทิวที่กุมทวนต้องบาดเจ็บและ อ่อนล้าจนแทบถือทวนไว้ไม่ไหว เพราะเหตุที่กองทุนจ้านมองคนไม่ออก จึงสั่งบรรจจุลู่ไว้ในตำแหน่งพลทหารของกองทัพเมืองปักเป๋ง แล้วมอบหน้าที่ให้อยู่กองหลัง ดูแลความปลอดภัยของเสมียงเท่านั้น การใช้คนของกองทุนจ้านจึงเป็นการใช้คนโดยไม่สอดคล้องกับความปรีชาสามารถของคน จูลู่ซึ่งเปรียบประดุจดังกระบี่พิเศษจึงเหมือนกับตกอยู่ในมือพ่อครัว และถูกใช้ไปสำหรับหันผักปลาเท่านั้น ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเห็นกองทหารของกองทุนจ้านแตกสือ และบุนทิว ไล่ตามกองทุนจ้านไปก็ดีใจยิ่งนัก ตั้งตาคอยว่าอีกเพียงครู่ บุนทิวคงหัวศีรษะกองทุนจ้านมาเป็นกำนัลแก่ตน ครั้นเห็นบุนทิวกลับมาตัวเปล่าในสภาพอ่อนล้าร่อแร่เช่นนั้น จึงรีบเข้ามาจับบุนทิวแล้วถามว่าเกิดเหตุการณ์ประการใดขึ้น บุนทิวจึงเล่าความให้อ้วนเสี้ยวฟังทั้งสิ้น แล้วว่าข้าพเจ้าหวัดที่จะได้ศีรษะกองทุนจ้านมาค่านับท่านอยู่แล้ว แต่ไม่รู้ว่ามีไ้อั้วมาจาก ที่ไหนเข้ามาขวางไว้ คนผู้นี้มีเพลงทวนแคลวคล่องว่องไวจัดจ้านนัก และทหารกองทุนจ้านก็ยกตามไปสมทบ ข้าพเจ้าเกรงจะเสียที่จึงปลีก ตัวกลับมาหาท่าน ขออภัยท่านด้วยเถิดที่ทำให้ท่านต้องรอศีรษะกองทุนจ้านแก้อยู่ดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

สามพี่น้องแห่งสวนท้อพบจูลู่ (ตอนที่ 42)

ผ่านศึกวันแรกแล้ว ทั้งกองทัพเมืองปักเป๋งของกองทุนจ้านและกองทัพเมืองกิจวีของอ้วนเสี้ยวยังคงปักหลักคุมเชิงกันอยู่คน ละปากแม่น้ำพวนโห้ ที่มีสะพานศิลาทอดเชื่อมระหว่างสองปาก ตกค่าลงอ้วนเสี้ยวจึงให้หาห้องกีมาปรึกษาแผนการรบในวันรุ่งขึ้น ห้องก็เสนอแผนการ "ปราบโจรต้องฆ่าหัวหน้าโจรก่อน" และวางแผนให้จัดกำลังโดยมุ่งสังหารกองทุนจ้านเป็นสำคัญ ลี้กงกองทุนจ้านแล้วกองทัพเมืองปักเป๋งก็จะแตกทัพไปเป็นแน่แท้

อ้วนเสี้ยวเห็นด้วยกับแผนการของห้องก็ จึงสั่งให้เงินเสียง บุนทิว สองทหารเอกนำกำลังเกาทัณฑ์คนละพันไปชุมนุมอยู่ในป่าอ้อเชิงสะพานปากเมืองกิจวีทั้งสองด้าน เมื่อได้สัญญาณแล้วให้ระดมยิงกองทุนจ้านพร้อมกัน แล้วตั้งให้จ๊กยี่เป็นกองหน้า คุมพลเกาทัณฑ์แปดร้อยและทหารอีกหมื่นห้าพันยกไปตั้งมั่นอยู่ที่เชิงสะพาน รอฟังสัญญาณแล้วเข้าตีพร้อมกัน ส่วนอ้วนเสี้ยวคุมกำลังพลห้าหมื่นเป็นกองหลังตั้งหลักอยู่ในค่าย ให้ทุกหน่วยเข้าประจำจุดรบให้เสร็จสิ้นก่อนพระอาทิตย์ขึ้น

ฝ่ายกองทุนจ้านค่านั้นก็กำหนดแผนการรบสั่งให้ย่าก่งทหารเอกเป็นกองหน้า จัดทหารอีกสองกองเป็นปีกซ้ายปีกขวา ส่วนกองทุนจ้านเป็นทัพหลวง ให้จูลู่เป็นกองหลังคอยระวังเสมียง รุ่งขึ้นกองทุนจ้านก็ยกทหารไปที่เชิงสะพานตั้งขบวนตามแผน การรบที่วางไว้ แล้วให้ทหารตีกลองศึกทำรบด้วยกองทัพของอ้วนเสี้ยว แต่ห้องก็นิ่งเฉยไว้ไม่ได้ตอบ เสียงกลองศึกทำรบดังมาจากฝ่ายกองทุนจ้านตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง เหตุการณ์ข้างปากของอ้วนเสี้ยวจึง คงเงียบสงบ ถึงเที่ยงแล้วทหารฝ่ายกองทุนจ้านทั้งร่อนทั้งอิดโรย ย่าก่งทหารเอกซึ่งเป็นกองหน้าของกองทุนจ้านอดรนทนต่อไปไม่ได้ จึงยกทหารข้ามสะพานศิลาปะทะกับจ๊กยี่ทหารเอกของอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นกองหน้า จ๊กยี่ทำที่ล่อถอยมาจนพันเชิงสะพานจนกระทั่งกองหน้าของกองทุนจ้านมาถึงจุดซุ่มก็จุดพลุให้สัญญาณขึ้น ทหารของเงินเสียง บุนทิว ที่ชุมนุมอยู่ทั้งสองข้างสะพานก็ใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงถูกทหารย่าก่งล้มตายเป็นอันมาก ย่าก่งเห็นจะด้านทานไม่ได้ก็ถอยร่นมาทางเชิงสะพานข้างที่ฝ่ายตัวตั้งค่ายอยู่ จ๊กยี่ เห็นเป็นทีจึงขับม้าฝ่าทหารเข้ารบกับย่าก่ง ต่อสู้กันห้าเพลงก็เอาง้าวฟันถูกย่าก่งตกม้าตาย

ในขณะนั้นปีกซ้าย ปีกขวาของกองขุนจ้านก็ยกทหารเข้าโจมตีกองหน้าของจิกยี่ แต่ถูกกองซุ่มของจันเหลียง บุนทิว ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ ทหารทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเป็นสามารภ ฝ่ายจิกยี่เมื่อสังหารยาगतแล้ว ก็ยกทหารเข้าตีทหารของยาगतที่แตกพ่ายแล้วถอยร่นไปจนถึงกองทัพหลวงของกองขุนจ้าน จิกยี่ฝ่าทหารเข้าไป ฟันธงประจำตัวแม่ทัพของกองขุนจ้านล้มลงและสังหารพลธงนั้นเสีย กองทัพหลวงของกองขุนจ้านกับกองหน้าของจิกยี่จึงตะลุมบอน กันขึ้นที่เชิงสะพานนั้น กองขุนจ้านด้านไว้ไม่อยู่ ถอยร่นมาถึงกองหลัง จูล่งเห็นดังนั้นจึงขับม้าศึกเข้าช่วยกองขุนจ้าน ปรีเข้าไปหาจิกยี่แล้วเอาทวนแทงจิกยี่ตม้ตาย แล้วจูล่งจึงขับม้าฝ่าเข้าไปในท่ามกลางทหารของจิกยี่ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายสถานการณ์การรบครั้งนี้ว่า "จูล่งขับม้าไปข้างขวาก็ขวาแตก ไปข้างซ้ายก็ซ้ายแตก หาผู้ใดต้าน ทานมิได้"

กองขุนจ้านครั้นเห็นจูล่งเข้าแก้สถานการณ์จนทหารกองหน้าของ จิกยี่แตกฮือระส่ำระสายก็คุมทหารกลับมาช่วยจูล่งฆ่าทหารจิกยี่เสีย เป็นอันมาก กองหน้าของจิกยี่จึงแตกหนีกลับข้ามสะพานไปทางด้าน ค่ายของอ้วนเสี้ยว ในขณะที่ยกเข้าฟันธงประจำแม่ทัพของกองขุนจ้านล้มลงนั้น หน่วยลาดตระเวนของอ้วนเสี้ยวเห็นเหตุการณ์จึงเข้าไปรายงานอ้วนเสี้ยวถึงในค่าย อ้วนเสี้ยวคิดว่ากองทัพของกองขุนจ้านแตกแล้ว จึงคิดประมาทคุมทหารเกาทัณฑ์ห้าสิบคนพร้อมพลทหารอีกสามร้อยคนยกออกมานอกค่าย เห็นสถานการณ์อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำพวนโห้ที่ทัพหลวงของกองขุนจ้านแตกถอยร่นไปด้านกองหลังก็หัวเราะเยาะขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าเราคิดคลเพียงเท่านั้น ไอ้กองขุนจ้านก็แพ้เสียแล้ว อ้วนเสี้ยวหัวเราะไม่ทันสิ้นเสียง ทั้งจูล่งและกองขุนจ้านตีกองหน้าของจิกยี่แตกแล้วไล่ตามตีข้ามสะพานมา โดยที่กองซุ่มของจันเหลียงและบุนทิวก็ถูกปีกซ้ายขวาของกองขุนจ้านรบสกัดไว้ ดังนั้นเมื่อกองขุนจ้านและจูล่งเห็น อ้วนเสี้ยวคุมทหารออกมาจึงยกทหารเข้าไปล้อมอ้วนเสี้ยวไว้ อ้วนเสี้ยวและทหารตกอยู่ในวงล้อมของทหารกองขุนจ้าน ในขณะนั้น จันเหลียง ซึ่งทำหน้าที่เป็นกองซุ่มอยู่ข้างสะพานข้างหนึ่ง เห็นอ้วนเสี้ยวตกอยู่ในอันตรายจึงยกทหารออกจากจุดซุ่ม เข้าไปล้อมกองขุนจ้านและจูล่งไว้อีกรวงหนึ่ง

การรบ ณ จุดนี้เกิดเป็นการล้อมสองชั้นโดยอ้วนเสี้ยวอยู่ชั้นในสุด ล้อมไว้ด้วยทหารของกองขุนจ้าน โดยมีจูล่งอยู่ในที่นั้นด้วย ในขณะที่จันเหลียงและทหารอ้วนเสี้ยวก็ล้อมกองขุนจ้าน จูล่ง ไว้รอบนอก สภาพเช่นนี้อ้วนเสี้ยวตกอยู่ในวงล้อมชั้นหนึ่ง แต่ในอีกลักษณะหนึ่งกองขุนจ้านและจูล่งก็ถูกล้อมประกบไว้ถึงสองชั้น คืออ้วนเสี้ยวอยู่ชั้นหนึ่งและจันเหลียงอยู่อีกชั้นหนึ่ง จูล่งเห็นดังนั้นก็รู้ว่าเหตุการณ์กำลังจะเข้าที่คับขันเพราะทหารของอ้วนเสี้ยวกำลังหนุนเนื่องเข้ามาอีก จึงพากองขุนจ้านกับทหารรบตีฝ่าวงล้อมของจันเหลียงออกมาหนีข้ามสะพานจะกลับไปทางค่ายตัว อ้วนเสี้ยวและจันเหลียงก็คุมทหารไล่ตามตีฆ่าฟันทหารกองขุนจ้านล้มตายและตกน้ำลงเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวและจันเหลียงยกทหารไล่ตามตีกองขุนจ้านและจูล่ง ไปเป็นระยะทางถึงห้าสิบเส้นถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง ทันใดนั้นอ้วนเสี้ยว ได้ยินเสียงก็ยกกองพุ่งตกลง เห็นกองทัพหนึ่งเคลื่อนเข้ามาอย่างรวดเร็วตรงมายังทิศทางที่กำลังไล่ตามกองขุนจ้านอยู่นั้น กองทัพที่เคลื่อนมานั้นคุมกันรับเอากองขุนจ้าน จูล่ง และทหาร ที่หนีไป แล้วยังคงเคลื่อนกองหน้าซึ่งเป็นทหารม้าล้วนตรงมายังกองทหารของอ้วนเสี้ยวและจันเหลียง เห็นธงประจำทัพพื้นเหลือง ขอบ ธงเป็นสีแดงพลั่วสวัด มีชื่อเล่าปี่เป็นแม่ทัพ ใกล้เข้ามาก็เห็นเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย ขับม้านำทหารตรงเข้ามาสกัดทหารหน้าม้าของอ้วนเสี้ยวแล้วตีฝ่าเข้ามาจะรบด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้น "ก็ตกใจหาสติมิได้ ง้าวที่ถืออยู่นั้นก็พลัดตกลงจากมือ" จึงรีบชักม้ากลับมาทางด้านหลัง สั่งให้ทหารถอยหนีกลับไปค่ายที่ริมน้ำ พวนโห้

อ้วนเสี้ยวหนีกลับไปแล้ว เล่าปี่ กวนอู เดียวหุย จึงพากันมาคารวะกองขุนจ้าน ต่างฝ่ายต่างยินดีที่ได้พบกันแล้วพากันกลับมา ยังค่ายที่ริมน้ำพวนโห้ ถึงค่ายแล้วกองขุนจ้านได้จัดเลี้ยงต้อนรับเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย ณ ค่ายบัญชาการของตัว แล้วกล่าวแก่เล่าปี่ว่าครั้งก่อนบุนทิว ทหารเอกอ้วนเสี้ยว ไล่ตามจะสังหารเรา จูล่งได้เข้าช่วยไว้ ชีวิตจึงรอดมา คราวนี้อ้วนเสี้ยวไล่ตามตีเรา ท่านก็มาเข้าช่วยเหลือไว้ได้ทันท่วงที จึงได้รอดชีวิตด้วยมือท่าน นับเป็นคุณล้นเหลือแก่ตัวเรา ว่าแล้วก็ส่ง สุราแก่เล่าปี่ แล้วคำนับเป็นการแสดงความขอบคุณ เล่าปี่จึงว่าท่านอย่าได้ติดใจในเรื่องนี้เลย เราเป็นศิษย์สำนักเดียวกันคงตั้งพี่น้อง ทุกข์ของท่านก็ตั้งทุกข์ของข้าพเจ้า คราวนี้ข้าพเจ้าได้ยื่นข่าวว่าท่านยกกองทัพมารบด้วยอ้วนเสี้ยวจึงรีบยกตามมา ตัวข้าพเจ้านี้ยังคิดถึงคุณท่านที่ได้ช่วยปราบทูลถวายฎีกาต่อพระเจ้าเลนเต้ โดยไม่เกรงภัยจากสิบชั้นที่ จนข้าพเจ้าได้รับโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองพงงวันกวน ได้อยู่เป็นสุขจนถึงทุกวันนี้

ในขณะที่กล่าวกับกองขุนจ้านนั้น เล่าปี่เห็นจูล่งกำลังมองมาก็ยิ้มให้ด้วยไมตรีแล้วด้อมศีรษะลงเป็นที่คำนับด้วยวาสนาที่ได้ทำนุบำรุงกันมาแต่ปางก่อน ทั้งเล่าปี่ จูล่งต่างมีความรู้สึกผูกพันพึ่งใจนับถือศรัทธากันตั้งแต่บัดนั้น กองขุนจ้านเห็นเล่าปี่เขม่นมองจูล่ง จึงเรียกจูล่งเข้ามาแล้วว่าเป็นจูล่ง คนที่ช่วยชีวิตข้าพเจ้าแล้วให้จูล่งคารวะทำความรู้จักกับเล่าปี่ เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงก้าวเข้าไปเอามือทั้งสองกุมมือทั้งสองของจูล่งไว้แล้ว โอบกอดและว่า ข้าพเจ้ากับกองขุนจ้านนี้เป็นศิษย์ร่วมสำนัก ท่านได้ช่วยเหลือกองขุนจ้านไว้ในครั้งนี้ก็เหมือนกับได้ทำคุณไว้กับใจข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน จูล่งค้อมตัวลงคารวะเล่าปี่อีกครั้งหนึ่ง แต่มิได้พูดจาประการใด

ความศรัทธาและใจรักเล่าปีประดังขึ้นมาเต็มลำคอ ออกเสียงประการใดมิได้ คารวะแล้วจึงยืนนิ่งอยู่ การศึกทั้งสองวันทำให้ทั้งสองฝ่ายสูญเสียทหารเป็นอันมาก ดังนั้นทั้งกองทัพฉ้วนเสี้ยว และกองทัพกองซุนจ้านจึงได้แต่คุมเชิงตั้งมั่นอยู่สองฟากของแม่น้ำพวนโท จนเวลาล่วงไปเดือนเศษข้างฝ่ายตั้งโต๊ะครองอำนาจอยู่ในเมืองเตียงอันราชธานีใหม่ ในขณะที่กองทัพเมืองปักเป็งยกมารบกับกองทัพเมืองกิวฉ้วนนั้น หน่วยลาดตระเวนทราบเหตุการณ์ก็ส่งข่าวเข้าเมืองหลวงรายงานต่อลิว กวนซิวเจ้าปัญญาของตั้งโต๊ะ รายงานการศึกษาให้ทราบทุกประการ ลิวทราบความแล้วจึงเข้าไปรายงานต่อตั้งโต๊ะแล้วเสนอว่ากองทัพเมืองปักเป็งและกองทัพเมืองกิวฉ้วนที่ท่าสงครามกันอยู่นี้หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ชัยชนะก็จะมึน้ำใจกำเริบ ตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ แล้วจะยกมาทำร้ายเราเป็นมั่นคง

ตั้งโต๊ะฟังดังนั้นจึงปรึกษาด้วยลิวว่าท่านจะคิดอ่านประการใด ลิวจึงว่าขอให้ทำเป็นรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ถึงฉ้วนเสี้ยว และกองซุนจ้าน ให้อยู่ดีสงครามแก่กัน และให้แต่ละฝ่ายยกทัพกลับคืนเมืองของตน ดังนี้แล้วทั้งสองเมืองก็จะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของท่านสืบไป ทั้งจะคุมเชิงกันและกันอยู่ตลอดไป ไม่เป็นภัยแก่เราได้อีก ตั้งโต๊ะเห็นชอบกับแผนการของลิว จึงให้ปลอมพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหียนเต๋ แล้วให้เดี๋ยวกับม้าหยัดเชิญพระบรมราชโองการปลอมนั้นไปให้แก่ฉ้วนเสี้ยวและกองซุนจ้าน ณ กองทัพสองฟากแม่น้ำพวนโท

ฉ้วนเสี้ยวครั้นทราบว่ามีพระบรมราชโองการมาถึงตัวก็แต่ง พิธีรับพระบรมราชโองการตามธรรมเนียม รับทราบพระบรมราชโองการแล้วก็ยอมทำตามรับสั่ง แต่ตั้งมั่นฟังความจากฝ่ายกองซุนจ้านอยู่ สองขุนนางที่เชิญพระบรมราชโองการจึงไปยังกองทัพของกองซุนจ้าน ฝ่ายกองซุนจ้านเมื่อรู้ว่ามีพระบรมราชโองการถึงตัวก็แต่งพิธีรับพระบรมราชโองการเช่นเดียวกัน แล้วถามสองขุนนางที่เชิญพระบรมราชโองการว่า ฝ่ายฉ้วนเสี้ยวมีความคิดอ่านประการใด ในส่วนของข้าพเจ้านั้นพร้อมที่จะปฏิบัติตามพระบรมราชโองการทุกประการ สองขุนนางจึงว่าฝ่ายฉ้วนเสี้ยวพร้อมที่จะปฏิบัติตามพระบรมราชโองการนั้น แล้วบอกกำหนดให้กองซุนจ้านยกกองทัพกลับเมืองปักเป็ง กองซุนจ้านก็ยินยอมรับเอา สองขุนนางจึงกลับไปบอกความแก่ฉ้วนเสี้ยวถึงกำหนดวันยกทัพกลับเมืองกิวฉ้วนเสี้ยวก็รับเอา สองขุนนางจึงเดินทางกลับเมืองหลวง รายงานให้ตั้งโต๊ะทราบ

ถึงวันกำหนดทั้งกองทัพเมืองปักเป็งและกองทัพเมืองกิวฉ้วนจึงเลิกทัพกลับ ฝ่ายกองซุนจ้าน เล่าปี กวนลู่ เดียวหุย เมื่อเดินทัพกลับถึงเมืองเพงจวนกวนจึงหยุดทัพอยู่แล้วล่ำลากันตามธรรมเนียม ในระหว่างที่ล่ำลากันนั้น จูลงได้เข้ามาค่อมตัวคารวะเล่าปีแล้วว่า "แต่ก่อนข้าพเจ้าเห็นว่าฉ้วนเสี้ยวเป็นคนหยาบช้า ข้าพเจ้าจึงมาอยู่ด้วยกองซุนจ้าน บัดนี้เห็นว่ากองซุนจ้านนี้หามีความคิดมิได้ ข้าพเจ้าจึงมีความลำบากใจ ครั้นมาเห็นท่านคอยมีสติปัญญาคิดว่าจะทำราชการด้วยก็ต่างคนต่างอยู่ มิรู้จะทำประการใด" ขณะทีกล่าวนั้นสีหน้าจูลงเศร้าหมองนัก เดิมไปด้วยความอาลัย เล่าปีเข้าไปจับมือจูลงมากุมไว้กับอกแล้วว่าท่านกับเราแม้เพียงพบกันครั้งแรกก็รู้สึกประหนึ่งมีวาสนาร่วมกันมาแต่ปางก่อน น้ำใจข้าพเจ้าใครได้ท่านมาทำการด้วยนัก แต่กองซุนจ้านกับข้าพเจ้านั้น เป็นศิษย์ร่วมสำนักมีคุณต่อกันเป็นอันมาก "ท่านจงคอยอยู่กับกองซุนจ้านก่อนเถิด ถ้าชีวิตมีตายสืบไปภายหน้า ท่านจะได้ทำราชการด้วยเราเป็นมั่นคง จงจำคำนี้ไว้อย่าลืม" กล่าวดังนั้นแล้วสีหน้าเล่าปีก็สลดลง น้ำตาเอ่อคลอเต็มทั้งสองเบ้าตา อาลัยจูลงยิ่งนัก จูลงเห็นเช่นนั้นก็พลอยร้องไห้รักเล่าปี ล่ำลากันเสร็จแล้วเล่าปี กวนลู่ เดียวหุย จึงยกเข้าเมืองเพงจวนกวน ส่วนกองซุนจ้านก็นำทหารกลับไปเมืองปักเป็งตั้งเฝ้า

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ดาวเสื่อขาวร่วงจากฟ้ากึ่งตั้ง (ตอนที่ 43)

ดินแดนที่เรียกว่าแคว้นกึ่งตั้งนั้น ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของแม่น้ำ แยกชี ทางด้านตะวันออกมีอาณาเขตติดกับทะเลตั้งไฮ้ หรือทะเลตะวันออก มีเมืองเตียงสาเป็นศูนย์กลาง และมีหัวเมืองเอก โท ตรี ถึงแปดสิบเอ็ดหัวเมือง เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ ชุนเทียนเจ้าเมืองเตียงสานั้นมีภรรยาสองคนเป็นพี่น้องร่วมอุทร เดียวกัน ผู้พี่ชื่ออสูหยิน ผู้น้องชื่ออู้อีสูหยิน ผู้พี่มีบุตรชายสี่คนคือชุนเช็ก, ชุนกวน, ชุนเสียง และชุนของ ฝ่ายผู้น้องมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อชุนหลง และบุตรหญิงอีกคนหนึ่งชื่อ ชุนหยิน และมีบุตรบุญธรรมอีกคนหนึ่งชื่อกองเล ชุนเทียนมีน้องชายอีกคนหนึ่งชื่อ ชุนแจ่ง นับตั้งแต่ชุนเทียนได้ตราพระสัญญาครุมาครองแล้ว ความเป็นปกติสุขที่เคยมีมาแต่กาลก่อนก็เปลี่ยนแปลงไป มีแต่ความวุ่นวายใจด้วยความพยายบาทด้วยฉ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิวฉ้วน และเล่าเปียวเจ้าเมือง เกงจิว ซึ่งสมคบกันจะชิงเอาตราพระสัญญาครุคืนสถานหนึ่ง และวุ่นวายใจด้วยความคิดที่จะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าอีกสถานหนึ่ง ในหน้าชุนเทียน ที่เคยผ่อนโล่ประดุจหยกขาวก็หมองลง อารมณ์แห่งตราพระสัญญาครุดูเหมือนว่ากำลังปกคลุมฟากฟ้าเมืองกึ่งตั้งแล้ว

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ครั้นได้ทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวผู้พี่ได้ ครองเมืองก๊กจิ๋วก็มีจิตใจคิดโลภอยากได้ ประโยชน์แบ่งปันบ้าง จึงมีหนังสือให้ทหารถือไปขอม้าจำนวนพันตัวจากอ้วนเสี้ยว แต่อ้วนเสี้ยว ไม่ยอมให้ ความคิดแบบผีสิงยังไม่ยอมหยุด อ้วนสุดจึงให้ทหารมีหนังสือไปขอเสบียงจากเล่าเปียวอีกทางหนึ่ง เล่าเปียวก็ ไม่ให้เพราะไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรกันแม้แต่น้อย อ้วนสุดจึงผูกอาฆาตและโกรธเคืองทั้งอ้วนเสี้ยวผู้พี่ ทั้ง เล่าเปียวคนร่วมโลกตั้งนั้น อ้วนสุดจึงคิดอ่านหาทางล้างแค้นทั้งที่ไม่ควรแค้นเอากับอ้วนเสี้ยวและเล่าเปียว คิด แล้วยังให้ทหารถือหนังสือไปถึงขุนเทียน เมืองเตียงสาวว่าเมื่อครั้งที่ท่านได้ตราพระลัญจกรไว้วันนั้น อ้วนเสี้ยวมีจิต รัษยาคิดแยงชิงตราพระลัญจกรเพื่อตั้งตนขึ้นเป็นเจ้า และเป็นตัวการสั่งให้เล่าเปียวยกทหารออกมาสกัดตอน ท่านยกทัพกลับเมือง กังตั้ง หากวาสนาท่านจะได้เป็นใหญ่ท่านจึงยกทัพกลับเมืองกังตั้งโดย สวัสดิพร้อมด้วย ตราพระลัญจกรนั้น แล้วยังยุต่อไปว่าบัดนี้อ้วนเสี้ยวกับเล่าเปียวกำลังคบคิดกันจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองกังตั้ง เพื่อชิงเอาตราพระลัญจกรอีก ขอให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว ส่วนตัวข้าพเจ้าจะช่วยท่านแก้แค้น และ จะยกไปตีเมืองก๊กจิ๋ว ซึ่งอ้วนเสี้ยวครองอยู่นั้น ขุนเทียนรับหนังสือของอ้วนเสี้ยวแล้วต้องด้วยแรงพยายามที่ ครองใจอยู่ จึงเรียกขุนนางและแม่ทัพนายกองมาปรึกษา แต่บรรดาคนเหล่านั้นเห็นว่า ขณะนี้ขุนเทียนเพิ่งตั้ง ตัวยังไม่มั่นคงดีนัก จักต้องอาศัยระยะเวลาอีกช่วงหนึ่งจึงค่อยทำการ แต่ขุนเทียนไม่ฟังคำ แล้วยกเลิกว่าเล่า เปียวกับเรานั้นมีความแค้นต่อกัน ไม่อาจอยู่ร่วมฟ้าเดียวกันได้ ถึงมาตราว่าอ้วนสุดจะไม่ให้หนังสือมาทั้งนี้ เราก็ คิดจะยกกองทัพไปตี เมืองเกงจิ๋วอยู่แล้ว ไซ้จะหวังความช่วยเหลือใดๆ จากคนอื่น ว่าแล้วจึงตั้งอุบายให้เป็น แม่ทัพเรือ จัดเตรียมกองทัพเรือพร้อมทหารและอาวุธยุทธภัณฑ์ ครั้นถึงวันฤกษ์ดีแล้วจะได้กรีธาทัพยกไปตีเมือง เกงจิ๋ว

ในระหว่างที่อุบายกำลังเตรียมทัพอยู่ที่ชายทะเลนั้น กองเรือลาดตระเวนของเมืองเกงจิ๋วตรวจพบเหตุการณ์ จึงรายงานให้เล่าเปียว ทราบ เล่าเปียวจึงเรียกประชุมขุนนางและแม่ทัพนายกองเมืองเกงจิ๋ว ปรึกษากันว่า จะเป็นการประการใด เก่งเหลียงทหารเอกซึ่งเป็นที่ปรึกษาให้ความเห็นว่ากองทัพเมือง กังตั้งเป็นชาวเรือ ไม่ถนัด การรบทางบก เราจะตั้งรับทัพกังตั้งบนบก ก็จะได้ชัยชนะต่อกองทัพกังตั้งเป็นมั่นคง แล้วเสนอแผนการให้ ตั้ง หองจ้อเจ้าเมืองกังแฮ ซึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋วเป็นกองทัพหน้า เล่าเปียวเป็นกองทัพหลวง ยกไปตั้งรับทัพเมือง กังตั้งที่ปากแม่น้ำสวนเสีย เล่าเปียวเห็นชอบด้วย จึงสั่งการตามแผนการของเก่งเหลียงทุกประการ

ครั้นถึงวันฤกษ์ดี อุบายเตรียมกองทัพเรือและทหารไว้พร้อมสรรพ ตัวขุนเทียนลงมาคอยฤกษ์อยู่ที่ฐานทัพเรือ โดยมีขุนแจ้ผู้น้อง นำบุตรทั้งเจ็ดคนไปที่ฐานทัพเพื่อส่งกองทัพขุนเทียน แล้วว่ากับขุนเทียนว่าเมืองกังตั้งนี้ เพิ่งสงบสุข ตัวท่านก็เพิ่งตั้งตัวสมควรตรึงตรอง ดูสักครั้งหนึ่งก่อนว่าควรทำสงครามในช่วงนี้หรือไม่ ขุนเทียน จึงว่าแต่ก่อนมาตัวเราผู้เดียวยังสามารถตั้งตัวได้ถึงเท่านี้ มาบัดนี้เมืองกังตั้งก็อุดมสมบูรณ์ ผู้คนก็มาก ทหารก็ พร้อม หากจะนิ่งเสียความแค้นสมแนบในอกเราหาความสบายมิได้ ทั้งไม่สมกับความเป็นชายชาติทหาร จำเป็นที่จะต้องล้างความอับอายให้จงได้

ขุนแจ้ผู้บุตรได้ยินบิดาและอาตนาตอบโต้กันอยู่ตั้งนั้น จึงขอต่อ ขุนเทียนติดตามไปในกองทัพด้วย ขุนเทียนมี ใจรักขุนแจ้ผู้บุตร หวังให้มีประสบการณ์ในการสงครามจึงอนุญาต ครั้นได้ฤกษ์แล้วขุนเทียนก็ลงเรือ บัญชาการ ยกกองทัพข้ามอ่าว ไปถึงปากแม่น้ำสวนเสียที่ติดต่อกับเมืองกังแฮ ซึ่งบัดนี้กองทัพของเมืองเกง จิ๋วได้มาตั้งรับอยู่ก่อนแล้ว ในขณะที่ กองทัพเรือของขุนเทียนเคลื่อนเข้ามาใกล้ปากแม่น้ำสวนเสีย หองจ้อ ทหารเอกกองหน้าของเล่าเปียวก็สั่งให้ทหารตั้งกองเรียงรายอยู่ตามริมแม่น้ำ ไซ้เกาทัณฑ์ยิงกองทัพขุนเทียน ฝ่ายขุนเทียนสั่งเรือรบไม่ให้เข้าเทียบฝั่ง ให้ลอยล้ารับลูกเกาทัณฑ์อยู่ถึงสามวันสามคืนจนทหารของหองจ้อ หมดลูกเกาทัณฑ์

ขุนเทียนเห็นตั้งนั้นจึงสั่งให้กองทัพเรือเข้าเทียบฝั่ง ให้เทียบเอาและอุบายยกทหารเป็นสองกองเข้าโจมตี กองทัพของหองจ้อ ทหารทั้งสองฝ่ายตะลุมบอนกัน บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก หองจ้อเสียทหารฝีมือดีใน กองทัพไปหลายคน เห็นจะรับมือกองทัพขุนเทียนไม่ได้จึงรีบหนีเข้าไปเมืองเกงจิ๋ว ขุนเทียนสั่งให้ทหารใน กองทัพเรือชักเอาลูกเกาทัณฑ์ซึ่งทหารหองจ้อยิงมาติดกับเรือรบออกแล้วนับดูได้ลูกเกาทัณฑ์ถึงสิบห้าหมื่น แล้วยังสั่งให้ยกทัพไปเมืองเกงจิ๋ว โดยให้เทียบเอากองทัพเรือไปที่ตำบลท่าฮันกิ่งเพื่อยกพลขึ้นบกตรงไป เมืองเกงจิ๋ว ส่วนตัวขุนเทียนเองยกทหารไปตามทางบกตรงไปเมืองเกงจิ๋ว ฝ่ายเล่าเปียวเมื่อได้รับรายงานการ ศึกจากหองจ้อแล้วก็ตกใจ จึงหาเก่งเหลียงมาปรึกษาว่าจะทำประการใด เก่งเหลียงเสนอให้ตั้งมั่นอยู่ในเมือง แล้วยขอความช่วยเหลือจากอ้วนเสี้ยว แต่ช่วยมอทหารเอก ซึ่งเป็นพี่ภรรยาของเล่าเปียวไม่เห็นด้วย อ้างว่า กองทัพเมืองกังตั้งมาประชิดอยู่เช่นนี้จะมิขอให้อ้วนเสี้ยวมาช่วยเหลือคงไม่ทันการณ์ ขออาสายกทหารไปตี ทัพขุนเทียนเอง เล่าเปียวจึงอนุญาตให้ช่วยมอยก ทหารไปตีทัพขุนเทียน

กองทัพของช่วยมอปะทะกับกองทัพของขุนเทียนที่ยกมาทางบก เทียบเอา ทหารเอกของขุนเทียนออกรบด้วยช่วย มอได้สิบเพลง ช่วยมอสู้ไม่ได้ก็ซบมาหนี กองทัพขุนเทียนจึงไล่ตามตีทหารช่วยมอแตก กองทัพของช่วยมอ

สูญเสียทหารเป็นจำนวนมาก ชั่วมอจึงนำทหารที่แตก หนีมานั้นยกกลับเข้าเมืองเกงจีว หลังจากเล่าเปียวได้ฟัง การศึกจากชั่วมอแล้วก็ตกใจ เก้งเหลียง ล้ำเล็กว่าการทั้งนี้เป็นเพราะเล่าเปียวไม่เชื่อฟัง การที่ชั่วมอแพ้ศึกมา ครั้งนี้จำเป็นต้องลงโทษประหารตามพระอัยการศึก แต่เล่าเปียวเกรงใจนางขัวสุหยิน ภรรยา ซึ่งเป็นผู้นอง ของชั่วมอ จึงมิได้เอาโทษ ฝ่ายขุนเกียนไล่ตามตีชั่วมอมาจนถึงกำแพงเมืองเกงจีว เห็นข้างในเมืองปิดประตู เมืองแล้วให้ทหารขึ้นรักษาการณ์บนเชิงเทินอย่างแน่นหนา จึงตั้งค่ายล้อมเมืองเกงจีวไว้

วันหนึ่งขณะที่ขุนเกียนตรวจทหารอยู่ที่นอกค่าย เกิดพายุใหญ่พัดมา ธงชัยสำหรับแม่ทัพประจำตัวขุนเกียนหัก สะบัดปลง ฮันตั้งทหารเอกเห็นเป็นลางร้ายจึงเสนอให้ขุนเกียนเลิกทัพกลับไปเมืองกังตั้ง แต่ขุนเกียนไม่ยอม แล้วว่า การศึกครั้งนี้กองทัพเมืองกังตั้งได้รับชัยชนะตลอดมา บัดนี้จวนจะได้เมืองเกงจีวอยู่แล้วจะกลัวไปใย กับสายลมพัด เพลาดึกของค่านีเราจะหักเข้าตีเมืองเกงจีวให้ได้

ฝ่ายข้างเมืองเกงจีว พอค่าลงเก้งเหลียงทหารเอกและที่ปรึกษา ของเล่าเปียวได้ขึ้นตรวจดูเหตุการณ์บนเชิง เทินกำแพงเมืองเกงจีว เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงมาแต่ทิศเมืองกังตั้ง ตรวจดูแล้วจึงแจ้งแก่เล่าเปียวว่าข้าพเจ้า สังเกตดาวดวงหนึ่งอยู่บนฟ้าข้างเมืองกังตั้งเห็น เสร้าหมองนัก บัดนี้ดาวดวงนั้นได้ร่วงลงจากฟ้า เห็นว่า อันตรายจะเกิดแก่ขุนเกียนเป็นมั่นคง ขอให้รีบแต่งหนังสือขอให้อ้วนเสี้ยวยกกองทัพมาช่วย เล่าเปียวเห็นชอบ กับความคิดของเก้งเหลียงแล้วว่า ในเมื่อเมืองเกงจีวถูกกองทัพของขุนเกียนล้อมอยู่ดังนี้ จะมีผู้ใดอาสาถือ หนังสือไปถึงอ้วนเสี้ยวเล่า ขณะนั้นนายทหารคนหนึ่งชื่อลี้ก้งขออาสาทำการ เก้งเหลียงพิเคราะห์ลี้ก้งแล้วเห็น ท่วงท่าจะทำการได้สำเร็จจึง ว่าในการไปครั้งนี้เราจะวางแผนให้ท่านเดินทางโดยปลอดภัย แล้วว่าเราจะจัด ทหารถือเกาทัณฑ์ห้าร้อยตามท่านไป เมื่อรบหักฝ่าวงล้อมไปแล้วให้จัดทหารเกาทัณฑ์สองร้อยแบ่งเป็นสอง กองให้ข่มอยู่ในป่าท้ายเขาฮีสันกองหนึ่ง และให้ข่มอยู่ที่เนินเขาฮีสันอีกกองหนึ่ง ให้เตรียมก่อนตีลาไว้ให้ พร้อม ขุนเกียนคงจะยกตามตีท่านไป ให้ตัวท่านกับทหารสามร้อยแกล้งถอยไปทางเขาฮีสัน ถึงจุดข่มระหว่าง เนินเขาและป่าท้ายเขาฮีสันเมื่อใด ให้จุดพลุสัญญาณใหญ่ขึ้น สามนัด ให้พลเกาทัณฑ์ระดมยิงขุนเกียน ฝ่าย เราก็จะยกตีกระหนาบ เข้าไป ขุนเกียนก็จะเสียทีเราเป็นมั่นคง แล้วว่าถ้าหากขุนเกียนไม่ติดตามไปเพราะอาจ เห็นว่าเป็นคืนเดือนมืด ขอให้ท่านรีบเดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน รีบไปให้ถึงอ้วนเสี้ยว โดยเร็ว

ลี้ก้งรับคำสั่งแล้วก็ออกมาเตรียมทหาร หลังเพลาค่ำจึงเปิดประตูเมืองด้านตะวันออกรีบวิ่งฝ่าทหารลาดตระเวน ของขุนเกียนซึ่งไม่ทันระวังตัวไป อย่างรวดเร็ว ถึงเขาฮีสันก็จัดวางกองข่มตามคำของเก้งเหลียง ฝ่ายขุนเกียน เมื่อได้รับรายงานว่าทหารจากในเมืองเกงจีวตีฝ่าวง ล้อมออกไป จึงขึ้นม้าถือง้าวพาทหารสามสิบคนเร่งตาม ทหารที่ตีฝ่าวง ล้อมนั้นไปทันเข้ากับม้าลี้ก้ง ลี้ก้งชักม้าเข้ามารบด้วยขุนเกียนได้สามเพลงก็ชักม้าพาทหารหนี ไปทางเขาฮีสัน ขุนเกียนก็ไล่ตามไป ครั้นไปถึงซอกเขาอันเป็นจุดข่ม ลี้ก้งก็จุดพลุสัญญาณขึ้นสามนัด กอง ข่มที่อยู่บนเนินเขาฮีสันและที่อยู่ในป่าเชิงเขาฮีสันก็ทิ้งศิลาและยิงเกาทัณฑ์ลงมาดุจห่าฝนถูก ขุนเกียนและม้า เลือดโทรมกาย ทั้งม้าและคนถึงแก่ความตายอยู่ใน ที่นั้น

ขุนเกียนเป็นนักรบที่แกล้วกล้าเยี่ยมหาญ มีใบหน้าขาวดั่งหยกสีขาว จึงได้รับสมญาว่า "เสือขาวแห่งกังตั้ง" ฦ อายุเพียงสามสิบเจ็ด ปี ดาวเสือดาวก็ร่วงลับฟ้ากังตั้งในซอกเขาฮีสันด้วยประการฉะนี้

ลี้ก้งเห็นดังนั้นก็รู้สึกนับถือความคิดของเก้งเหลียงเป็นอันมาก จึงยกทหารลงมาฆ่าทหารที่ตามขุนเกียนตายจน หมดสิ้น ฝ่ายเก้งเหลียงเตรียมทหารพร้อมอยู่ ครั้นได้ยินเสียงพลุสัญญาณก็ให้ เก้งอวด หองจ้อ และชั่วมอ คุม ทหารออกตีทัพขุนเกียนเป็นสามด้าน ทหารขุนเกียนไม่ทันรู้ตัวก็แตกตื่นล้มตาย ขณะนั้นอุยกายซึ่งรักษาการณ์ อยู่ที่กองทัพเรือ ได้ยินเสียงโห่ร้อง ก็คุมทหารยกขึ้นมาช่วยรบพบบองจ้อต่อสู้กันได้หกเพลง อุยกายก็จับเป็น หองจ้อได้ ในขณะที่ เทียเถา ขุนเช็กยกตามขุนเกียนไปพบเข้า กับลี้ก้ง เทียเถารบกับลี้ก้งได้ห้าเพลงก็เอา ทวนแทง ลี้ก้งตกม้าตาย ทหารทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นสามรอบ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากครั้นใกล้ สว่างทหารขุนเกียนก็กลับเข้าค่าย ส่วนทหารฝ่ายเล่าเปียว ก็เอาศพขุนเกียน กลับเข้าเมือง

ฝ่ายขุนเช็กและเทียเถาตามหาขุนเกียนจนสว่างก็ได้พบทหารเลวคนหนึ่ง บอกว่าขุนเกียนถูกเกาทัณฑ์ตายที่ ซอกเขาฮีสัน ทหารเล่า เปียวนำศพเข้าเมืองไปแล้ว ขุนเช็กก็ร้องไห้เพราะรักบิดาเป็นอันมาก ทหารของขุน เกียนเมื่อทราบข่าวขุนเกียนตายแล้วก็พร้อมใจกันยก ขุนเช็กขึ้นเป็นผู้นำ สายซันก็ส่งคนไปเจรจาด้วยเล่าเปียว ขอรับศพขุนเกียนกลับเมืองกังตั้ง แลกกับหองจ้อทหารเอกเมืองเกงจีว เก้งเหลียงคัดค้านและเสนอให้รับตี กองทัพเมืองกังตั้งซึ่งขณะนี้กำลังขวัญเสีย แต่เล่าเปียวไม่ฟังคำ ตกกลงคืนศพขุนเกียนให้กับกองทัพกังตั้งแลก กับ หองจ้อทหารเอกเมืองเกงจีว

วันรุ่งขึ้นขุนเช็กจึงให้คุมหองจ่อไปส่งแก่เล่าเปียว ณ ประตูเมือง แล้วรับเอาศพขุนเทียนมาลงเรือยกทัพกลับเมืองกังตั้ง ดาวเสียวดับลับฟ้าเมืองกังตั้งหรือจะเป็นด้วยแรงแห่งอาถรรพ์ ของตราพระลัญจกร อันเป็นที่หมายปองของขุนศึกทุกตัวคน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ต้นตำรับสารพัดวิชาชั่ว (ตอนที่ 44)

เมื่อศพขุนเทียนถึงเมืองกังตั้งแล้ว ทางราชการเมืองกังตั้งให้แต่งการศพไว้ที่ตำบลขยกโ้ว และพร้อมใจกันยกขุนเช็กขึ้นเป็นเจ้าเมือง เป็นการแต่งตั้งเจ้าเมืองกันเองโดยที่ไม่ต้องรอฟังพระบรมราชโองการแต่งตั้งจากเมืองหลวงเหมือนดังแต่ก่อน การที่แคว้นกังตั้งยังไม่ประกาศเอกราชอย่างเป็นทางการ จึงดูประหนึ่งว่าแคว้นกังตั้งยังคงขึ้นต่อเมืองหลวง แต่ในเนื้อหาแล้วการเริ่มแยกตัวอย่างสันติออกจากเมืองหลวงได้ก่อตัวขึ้นแล้ว คล้ายๆ กับพฤติกรรมที่ได้หวนปฏิบัติอยู่ในขณะนี้

การแต่งตั้งขุนเช็กบุตรขุนเทียนขึ้นเป็นเจ้าเมืองเพียงสาในครั้งนี้ ก็คือการสืบสันตติวงศ์แบบพระมหากษัตริย์อยู่ในที่ และก็คือพฤติกรรมที่แข็งข้อเอากับเมืองหลวงต่อเนื่องจากที่ขุนเทียนได้เข้าร่วมในกองทัพปฏิวัติ และโดยเหตุที่เมืองเพียงสาเป็นศูนย์กลางของแคว้น กังตั้ง ซึ่งมีหัวเมืองใหญ่น้อยถึงแปดสิบเอ็ดหัวเมือง ดังนั้นหัวเมืองดังกล่าวจึงเท่าๆ ได้ขึ้นต่อเมืองเพียงสาโดยตรง ขุนเช็กอายุเพียงสิบห้าปี แต่มีเลือดเนื้อเชื้อไขของทหารกล้า ทั้งมีความสนใจการสงครามมาตั้งแต่ยังเด็ก ดังนั้นจึงเป็นที่พอใจของ ขุนนางข้าราชการแคว้นกังตั้ง เพราะเมื่อเจ้าเมืองรักการทหารยอมทำให้การทหารรุ่งเรือง และฝ่ายทหารก็ยอมรับเรื่องตามไปด้วย

ขุนเช็กเมื่อได้เป็นใหญ่ในแคว้นกังตั้งแล้ว บารมีของขุนเทียน ที่สร้างสมไว้จึงตกทอดมาสู่ขุนเช็ก ดังนั้นขุนเช็กจึงเป็นที่เคารพนับถือของชาวเมืองทั้งปวง ทั้งๆ ที่มีวัยเพียงสิบห้าปีเท่านั้น โดยเหตุที่ขุนเช็กมีเลือดพ่อ ดังนั้นความคิดในการตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่จึงได้สืบสายเลือดมาด้วย เหตุนี้ขุนเช็กจึงให้ความสำคัญต่อการเชื้อเชิญบัณฑิตผู้มีสติปัญญาความกล้าหาญเข้ามาทำราชการด้วยแคว้นกังตั้งเป็นอันมาก

ในขณะที่แคว้นกังตั้งเริ่มมีเสถียรภาพอย่างเป็นขั้นตอนนี้ เล่าปียังคงเป็นเจ้าเมืองเพงจวนกวน และโจโจก็ยังคงไปตั้งหลักปักฐานอยู่ที่เมืองเอ็งจิว ในฐานะที่เป็นผู้กบฏต่อแผ่นดินตามกฎ หมายข่าวการตายของขุนเทียน และการขึ้นสู่ตำแหน่งเจ้าเมืองของขุนเช็กได้แพร่ขยายไปอย่างรวดเร็ว ความทราบถึงตั้งโตะแล้ว ตั้งโตะมีความยินดียิ่งนักถึงขนาดที่กล่าวกับบรรดาขุนนางข้าราชการในเมืองหลวงว่า "ซึ่งขุนเทียนตายเสียมันเราคอยเบาใจมีความสุขขึ้น อุปมา เหมือนบงหนามออกจากอกเราได้เล่มหนึ่ง" ครั้นได้ทราบข่าวขุนเช็กผู้บุตรได้สืบอำนาจต่อมา แต่มีอายุเพียงสิบห้าปี ตั้งโตะก็ยิ่งวางใจเพราะเห็นว่าเป็นเด็กอยู่ ไม่อยู่ในสายตาที่ต้องระแวดระวังอีกต่อไป

ในบรรดาเจ้าเมืองในกองทัพปฏิวัติทั้งหมดนั้น ตั้งโตะไม่เคยเกรง กลัวอ้วนเสี้ยวเพราะเห็นว่าไร้สติปัญญาความสามารถ ส่วนโจโจก็เป็น เพียงลูกน้องเก่า แผ่นดินสักกระผีกนี้วหนึ่งก็ยังไม่มีการสวนเล้าปี ยิ่งไม่อยู่ในสายตาเพราะไม่เคยรู้จัก ดังนั้น เมื่อสิ้นขุนเทียนซึ่งตั้งโตะ ถือเป็นเสี้ยนหนามที่ยอกอยู่ในอกแล้ว ตั้งโตะจึงยังมีความกำเริบ ขึ้นกว่าแต่ก่อน ไม่เห็นผู้ใดในแผ่นดินที่จะอยู่ในสายตาอีกต่อไป เมื่อกำเริบขึ้นแล้วความเลวทรามต่างๆ ที่เคยรังรออยู่บ้างจึงเผย ตัวขึ้นชนิดที่ไม่เกรงฟ้าไม่กลัวดินอีกต่อไปแล้ว สิ่งที่เรียกว่าความเลวทรามต่ำช้า นั้น

หากจะจำแนกเป็นความชั่ว ความโหด ความโหด และความเห็นแล้ว ตั้งโตะมีอยู่ครบถ้วนในตัวเอง และกำลังแสดง ออกอย่างเต็มที่ ความชั่วโหดโหดเห็นบรรดาที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ นั้น หามีครั้งไหนที่เทียบได้กับยุคสมัยของตั้งโตะไม่ และในบรรดาอาชญากรทั้งระดับโลก ระดับชาติ และระดับท้องถิ่นที่เคยทำความเลวทรามไว้กับมนุษยชาติตั้งแต่ยุคประวัติศาสตร์เป็นต้นมาก็หาได้มีผู้ใดทำชั่วโหดโหดเห็นได้ถึงระดับของตั้งโตะ และทำได้ครบถ้วนทุกอย่างเหมือนกับตั้งโตะ

ฮิตเลอร์แม้ว่าจะเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิต แต่หาใช่คนชั่วไม่ หาใช่คนเห็นในกามไม่ กลับเป็นคนถือศีลคนเพื่ออาณาจักรไรซ์ที่สามและลัทธินาซี ในการส่วนตัวก็มีสตรีที่เกี่ยวข้องอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น ความเหี้ยมโหดต่อชาวยิวเกิดมาแต่เหตุที่ถือเอาชนเผ่าอารยันของตนเป็นผู้ครองโลกและมองชาวยิวเป็นศัตรู ฮิตเลอร์อย่างมากจึงเป็นแค่คนโหดเหี้ยมอำมหิตเท่านั้น

ส่วนพลพดไม่ปรากฏว่าเป็นคนชั่ว ไม่ปรากฏว่าเป็นคนเห็น ความโหดเหี้ยมอำมหิตของพลพดเกิดจากปัญหาเชื้อชาติในกัมพูชาที่พลพดมีสายเลือดเขมรแท้หรือเขมรรั่ว เห็นว่าเขมรสองสายเลือด ที่มีเลือดเวียดนามเจือปนหรือเขมรกลมกล่อมกำลังยึดครองและทำลาย ล้างเขมรแท้ จึงสังหารเขมรกลมกล่อมเสียเป็นอันมาก มูลฐานทางจิตใจ จึงอยู่ที่ความหลงชาติ หลงสายเลือด

แม้นายพลอีดีร์อามินแห่งยูกันดา ซึ่งสังหารคนเป็นผักปลา แม้จะกล่าวได้ว่าเป็นทั้งคนชั่วโหด โหดและเห็นครบกระบวนการความเช่นเดียวกับตั้งโต๊ะ แต่ระดับความเลวทรามที่กระทำไว้หากจะเทียบกับตั้งโต๊ะแล้วก็อยู่ในชั้นปลายแถวเท่านั้น

ตั้งโต๊ะเป็นคนเลวทรามครบกระบวนการคือทั้งชั่วโหด โหด เห็น และระดับของความชั่วโหด โหด เห็นนั้นก็หามีใครในโลกไม่ว่าในอดีต หรือปัจจุบัน หรือในอนาคตจะเทียบเทียบได้อีกต่อไปแล้ว ยิ่งคงรำลึกกันได้ดีกว่าก่อนย้ายเมืองหลวงนั้น ตั้งโต๊ะได้สั่งให้สังหารผู้คนที่ไม่มีความผิดเสียนับล้านคน กวาดต้อนผู้คนออกไปจากเมืองหลวงร่วมเจ็ดล้านคน ทรัพย์สินสินทรัพย์ ทรัพย์สิ่งของ และราษฎรเสียทั้งสิ้น ขูดพระบรมศพ พระศพและศพของพระมหากษัตริย์ พระราชวงศ์และราษฎรทั้งเมืองหลวง ซึ่งเอาทรัพย์สินที่ฝังอยู่ในหลุม ฝังศพจนหมดสิ้น ครั้นย้ายเมืองหลวงใหม่ไปที่เมืองเตียงอันแล้ว และสิ้นขุนเทียนซึ่งถือเป็นศัตรูคนสำคัญแล้ว ตั้งโต๊ะก็ยิ่งก่อกรรมทำเข็ญมากขึ้น อาชญากรรมของตั้งโต๊ะที่ถูกบันทึกไว้มีดังต่อไปนี้

ประการแรก ได้สืบทอดวิธีคิดของหลี่ปู้เหว่ย อัศวินหาเสนาบดีแห่งแคว้นจีน ตั้งตนเป็นบิดาบุญธรรมของสองเด็ยิตอำนาจ ของสองเด็ยิตและบงการสองเด็ยิตไว้ในกำมือ ตั้งตนเสมอกับพระมหากษัตริย์

ประการที่สอง แต่งตั้งเอาสมัครพรรคพวกของตัวเองเป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งสิ้น โดยไม่คำนึงถึงความสามารถ เช่น แต่งตั้งให้ตั้งห้องผู้น้องเป็นผู้บัญชาการกองทัพทั่วประเทศ ยกเว้นกองกำลังรักษาพระนคร, ตั้งเอาคนแซ่ "ตั้ง" เข้ามาเป็นขุนนางทั้งในเมือง หลวงและหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองหลวง

ประการที่สาม ตั้งเมืองหลวงแห่งที่สองขึ้นสำหรับตัวเองโดยเฉพาะ เกณฑ์ไพร่และผู้คนจากหัวเมืองต่างๆ ที่ขึ้นต่อเมืองหลวงถึง สองแสนห้าหมื่นคน ไปสร้างเมืองหลวงแห่งที่สองในระยะทางห่างจาก เมืองหลวงสองพันห้าร้อยเส้น มีกำแพงสูงเท่าเมืองหลวง มีตึกตึกต่างๆ เท่ากับพระราชวังของสองเด็ยิต ตั้งคลังและฉางข้าวปลาอาหารสำหรับเลี้ยงทหารและผู้คนได้ถึงยี่สิบปี ล้างผลาญเงินแผ่นดินและริบเอาทรัพย์สินของราษฎรจำนวนมากมาสร้างเมืองหลวงแห่งที่สองนี้ เพื่อเสวยสุขแต่ผู้เดียว

ประการที่สี่ ได้เข้ายึดเอาคลังหลวงของแผ่นดินเป็นของตน และย้ายคลังหลวงแผ่นดินออกจากเมืองหลวงไปไว้ที่เมืองหลวงแห่งที่สองของตัวเอง บรรดาส่วยสาอากรทั้งปวงของแผ่นดินเมื่อจัดเก็บแล้วต้องเอามาไว้ที่เมืองหลวงสำรอง และคุมอำนาจการเบิกจ่ายไว้ทั้งสิ้น

ประการที่ห้า บังคับคัดเลือกเอาลูกสาวของราษฎรที่มีรูปงามไว้ประนเปรอความเห็นในกามของตนถึงแปดร้อยคนหญิงสาวคนใดแสดงอาการรังเกียจหรือไม่ยอมประนเปรอการมารมณแก่ตั้งโต๊ะจนเป็นที่พอใจก็จะถูกสังหารผลาญชีวิตแล้วส่งคนไปฆ่าพ่อแม่อบรมครวญเสียทั้งสิ้น เปื่อหนายหญิงสาวคนใดก็จะขับไล่อิสระและห้ามแต่งงานมีสามีอีกต่อไปด้วยความประสงค์มิให้ผู้ใดได้สัมผัสกับสตรีนั้นชั่วอายุตน

ประการที่หก ปฏิบัติต่อสองเด็ยิตเหมือนลูกไก่อยู่ในกำมือ เดือนหนึ่งบ้าง ยี่สิบวันบ้างจึงขึ้นไปเฝ้าสองเด็ยิตครั้งหนึ่ง มีกิจการบ้านเมืองอันสำคัญก็ปลอมพระราชโองการเอาตามใจชอบ แต่งตั้งข้าราชการขุนนางเอาตามใจชอบ

ประการที่เจ็ด กำหนดเป็นหน้าที่ให้ขุนนางต้องผลัดเปลี่ยนเวรมาแห่แหนต้อนรับทั้งในเมืองหลวงและนอกเมืองหลวง เสมือนหนึ่งเป็นการเสด็จของพระมหากษัตริย์

ประการที่แปด สร้างจวนสำหรับตนเองขึ้นในพระราชวัง อยู่ฝั่งตรงกันข้ามกับพระตำหนักที่ประทับ เป็นอาคารขนาดใหญ่กว่าพระตำหนักที่ประทับ ประดับประดาด้วยสิ่งของอันวิจิตรจากต่างแดนหรูหรายิ่งกว่าการประดับประดาในพระตำหนักที่ประทับของสองเด็ยิต แล้วให้เรียกจวนนั้นว่าพระตำหนักผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน มีหน้าเข้ายังให้ช่างปั้นรูปสองเด็ยิตไว้หน้าตำหนักตัว ต่อภายนอกอ้างว่าเป็นการแสดงความรักภักดี แต่ภายในหมู่พรรคพวกของตัวเองกลับเผยความจริงว่าสองเด็ยิตไม่ต่างอะไรกับคนเฝ้าประตูบ้าน คล้ายๆ กับยักษ์เฝ้าประตูวัดพระแก้ว

ความชั่วโหดโหดเห็นของตั้งโต๊ะหาได้จบลงแค่นี้ไม่ เรื่องที่ผู้คนทั่วทั้งโลกไม่สามารถคิดได้แต่ตั้งโต๊ะก็คิดและทำได้ ชนิดที่เหนือความคาดหมายของผู้คน หากเป็นยุคปัจจุบัน หนังสือกินเนส-บุ๊คมียอมจะต้องนำกรณีต่างๆ ของตั้งโต๊ะเหล่านั้นมาเป็นเรื่องอันเป็นที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัย อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่ตั้งโต๊ะอยู่ที่เมืองหลวงแห่งที่สอง ได้รับรายงานว่าหัวเมืองฝ่ายเหนือที่ขึ้นต่อเมืองหลวงได้ส่งทหารมาเข้าสวามิภักดิ์เป็นจำนวนห้าร้อยคน จึงส่งมาให้เป็นข้าราชการในเมืองหลวงแห่งที่สอง ตั้งโต๊ะรับทราบรายงานแล้วสั่งให้จัดงานสโมสรสันนิบาตขึ้น ในเมืองหลวงแห่งที่สองแล้วเชิญบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวง มากินโต๊ะ ในงานสโมสรสันนิบาต ตั้งโต๊ะให้จัดตั้งกระหน่ำมีบนเตาไฟถึงห้าร้อยเตา ในขณะที่บรรดาขุนนางข้าราชการกำลังกินโต๊ะ

กันอยู่นั้น ตั้งโต๊ะได้แจ้งว่าในลำดับถัดไปจะมีการโชว์ชุดพิเศษ แล้วโยนจอกสุรา ลงกับพื้นตะโกนขึ้นว่า "จัดการแสดงได้" สายตาของขุนนางข้าราชการทั้งปวงต่างหันมามองที่ลานซึ่ง ตั้งกระทะน้ำมันสุมนไฟจนร้อนเดือด ทันใดนั้นก็มโหฬารคนคนที่เข้ามาสวมวิกด์หัวร้อยคนในลักษณะที่มัดไว้แน่น แล้วตัดแขน ตัดขา ตัดหู ตัดลิ้นคนเหล่านั้นใส่กระทะทอด คนเหล่านั้นเจ็บปวดร้องไห้โหยหวนเป็นที่น่าเวทนาเหล่าขุนนางข้าราชการเห็นดังนั้นก็ตกใจ บางคนอาเจียนแล้วพับลงบนโต๊ะ บางคนก็พลัดตกจากเก้าอี้ บ้างก็ตะเกียบหล่นมือ บ้าง ก็มีอาการช็อกจนนิ่งงันไป ด้วยสงสารคนเหล่านั้นเป็นอันมาก ในขณะที่ตั้งโต๊ะยังคงเสพสุราและหัวร่อเรีงรำ ตั้งโต๊ะได้ยินเสียงคนที่ถูกตัดอวัยวะเหล่านั้นร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดจึงสั่งให้เอาคนเหล่านั้นลงทอดในกระทะจนตายสิ้น

เหตุการณ์วันนั้นสร้างความเศร้าสลดและสังเวชให้แก่ขุนนางข้าราชการและเกิดความเกรงกลัวตั้งโต๊ะเป็นอันมาก เพื่อจะสร้างความเกรงกลัวให้มากขึ้นต่อไปอีก วันหนึ่งตั้งโต๊ะสั่งให้จัดเลี้ยงโต๊ะแล้วเชิญขุนนางข้าราชการมากินโต๊ะอีกครั้งหนึ่ง แล้ว สั่งลิโป้ว่าเมื่อขุนนางข้าราชการมาพร้อมกันแล้ว ให้ทำที่มากระชับที่หูแล้วให้จับเอาเดี่ยวขุนนางไปฆ่าเสีย ถึงวันจัดเลี้ยงลิโป้ก็มาทำที่กระชับที่ข้างหูของตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะทำเป็นหัวเราะแล้วว่า "เอาตัวมันไป" ลิโป้ก็เข้าไปจับเดี่ยวขุนนางลากออกไป ครู่หนึ่งก็ตัดศีรษะเดี่ยวขุนในสีกาดเข้ามามอบให้แก่ตั้งโต๊ะท่ามกลางความตกตะลึงพรึงเพริดของเหล่าขุนนางข้าราชการ

ตั้งโต๊ะแจ้งแก่เหล่าขุนนางว่าอย่าได้ตกใจ เราประหารเดี่ยวขุนนางเสียเพราะคิดเป็นกบฏสมคบด้วยอ้วนสุด มีหนังสือลับไปถึงอ้วนสุดให้ยกกองทัพมาทำร้ายเรา ท่านทั้งปวงมิได้สมรู้ด้วยอย่าได้วิตกเลย ว่าแล้วก็หัวเราะดังสนั่น เหล่าขุนนางกินโต๊ะเสร็จแล้วก็รีบแยกย้ายกันกลับบ้าน ตั้งโต๊ะครองอำนาจสูงสุดในเมืองหลวง กระทำการชั่วโหดโหดเหี้ยม ครบถ้วนครบถ้วนแห่งความเลวทรามในระดับที่สูงที่สุดเช่นนี้ เพราะตั้งความหวังว่าจะชมขุนนางข้าราชการให้เกรงกลัว ไม่มีผู้ใดกล้าที่จะคิดร้ายอีกต่อไป แต่การกลับตรงกันข้ามเมื่อความเลวทรามเกิดขึ้น ถึงขีดสุดแล้ว กลับทำลายความกลัวของผู้คน ดังนั้นความคิดที่จะสังหารตั้งโต๊ะจึงก่อตัวขึ้น ณ บัดนั้น

ความชั่วโหดโหดเหี้ยมของตั้งโต๊ะเช่นนี้จึงทำให้ตั้งโต๊ะได้รับการขนานนามว่า "ตั้งโต๊ะผู้ถูกสาปแช่งทั้งสิบทิศ"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายนารายณ์ปราบมาร (ตอนที่ 45)

ตั้งโต๊ะจัดงานสโมสรสันนิบาต จัดรายการโชว์อามหิต ตัดหู ตัดจมูก ตัดลิ้น ตัดแขน ตัดขาทหารที่เข้ามาสวมวิกด์ถึงหัวร้อยคน แล้วทอดในกระทะน้ำมัน จากนั้นก็เอาตัวคนเหล่านั้นทอด กระทะน้ำมันตาม หลังจากนั้นก็ตัดหัวเดี่ยวขุนนางเพื่อสร้างความยำเกรงให้เกิดขึ้นในบรรดาขุนนางข้าราชการ และป้องปรามไม่ให้ขุนนางข้าราชการคิดร้ายต่อตนสืบไป

ความชั่วโหดโหดเหี้ยมและสุดอามหิตทำให้ขุนนางข้าราชการจำนวนหนึ่งเกรงกลัว แต่ขณะเดียวกันทำให้ขุนนางข้าราชการอีกจำนวนหนึ่งสิ้นความเกรงกลัวอีกต่อไป ด้วยคิดว่าชนกกลัวกันต่อไปเช่นนี้สักวันหนึ่งเหตุการณ์เหล่านั้นก็อาจเกิดขึ้นกับตัว อ๋องอ้วนขุนนางสี่แผ่นดินซึ่งใช้ชีวิตรุ่มรวยเป็นปีก รุสสิกเป็นหางลอยตัวมาตลอดทุกสถานการณ์เป็นคนหนึ่งที่เลิกกลัว และคิดทำลาย ความกลัวนั้นให้สิ้นเชิง ด้วยการแก้ไขปัญหาคือต้นเหตุ นั่นคือต้องสังหารตั้งโต๊ะเสีย ลีนตั้งโต๊ะแล้วนั้นแหละจึงจะมีความปลอดภัยที่แท้จริง ทั้งจะเป็นการทำคุณอันยิ่งใหญ่ต่อบ้านเมืองแลราษฎรหลังเสร็จจากงานเลี้ยงโต๊ะที่จวนของตั้งโต๊ะแล้ว อ๋องอ้วนขุนนางกลับถึงบ้านแล้วนอนไม่หลับ ก็อ้อมไม่เท่าลงมาเดินอยู่ในสวนหลังบ้าน แหงนหน้ามองท้องฟ้าแล้วรำพึงอยู่ในใจว่า เดือนดาวเศร้า หมองนั้ก เหตุทั้งนี้เกิดจากตั้งโต๊ะเป็นทรราชขมเหงสองเต้ เบียดเบียนราษฎร กดขี่ขุนนางข้าราชการ จึงเกิดยุคเข็ญขึ้นทุกหย่อมหญ้า รำพึงดังนี้แล้ว อ๋องอ้วนก็ถอนใจใหญ่แล้วร้องไห้ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงร้องไห้ดังสวนมา อ๋องอ้วนเพิ่งสายตามองเห็นเป็นเดี่ยวเสี้ยนซึ่งเดิมเป็นลูกของทาสภายในบ้าน กำพราทั้งพ่อและแม่ อ๋องอ้วนมีความสงสารจึงรับเลี้ยงดูสืบมา และรับไว้เป็นบุตรบุญธรรม

เดี่ยวเสี้ยนอยู่ในจวนของอ๋องอ้วนขุนนางผู้ใหญ่สี่แผ่นดิน ในฐานะบุตรบุญธรรมจึงได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ได้รับการฝึก อบรมสมแก่ความเป็นกุลสตรีตามคตินิยมในสมัยนั้น สามารถเล่นดนตรีได้ไพเราะและขับร้องได้จับใจ แม้ในกระบวนการปรนนิบัติเอา ออกเขาใจก็ได้รับการทะนุถนอม กล่อมสอนจนชำนาญไปทุกสิ่ง ถึงระดับที่สามารถถวายตัวเป็นพระสนมของสองเต้ เดี่ยวเสี้ยนนั้นอยู่ในจวนมาแต่เนิ่นๆ ผิวพรรณจึงผุดผ่องงดงาม ยิ่งกว่าชาวเมืองธรรมดา หากกล่าวได้ว่าเป็นชาววังเต็มตัว ทั้งใบ หน้ารูปโฉมก็สะคราญ หากจะเทียบก็เทียบได้ดั่งนางสีดาซึ่งรามเกียรติ์ ได้พรรณนาคความงามไว้ว่า "พิศพิศครม่องพิศตรตั้งจันทรพิศชนง โกงเอนตั้งคันคิลปี พิศเนตรตั้งเนตรมฤคินพิศทนต์ตั้งนิลอันเรียบราย พิศโษษฐ์ตั้งหนึ่งจะแย้มสรวลพิศนวลตั้งสมณฉาย

พิศปรางดั่งปรางทองพรายพิศพรรณคล้ายกลีบบุษบง พิศจโรดั่งหนึ่งแก่งวาดพิศศอวิลาสดั่งคองหงส์ พิศกรดั่งวงควาพวงศ พิศทรงดั่งเทพกนิรา พิศถันดั่งประทุมเกสรพิศเอวเอวอ้อนดั่งเลขา พิศผิวผิวผ่องดั่งทองทา พิศจริตกริยาก็จับใจ" อ๋องอ๋องเห็นเดียวเสียนผู้บุตรบุญธรรมอยู่ในสวนยามราตรีเห็นร่องไห้อยู่ ก็สงสัยเข้าใจว่า นัดชายให้มาพบแต่ครั้นครบเวลาแล้วผิดนัดจึงร้องไห้ อ๋องอ๋องจึงถามว่าในราตรีอันล่วงมาถึงเพียงนี้ เหตุใดเจ้า ยังไม่หลับนอน นัดชายผู้มาเรียงมย์กระนั้นหรือ เดียวเสียนได้ยินบิดาบุญธรรมว่ากระนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปหาคอก เขาลงแล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้จะนัดชายมาในเวลานั้นหาไม่ได้ ทุกวันนี้ท่านเลี้ยงดู อุปการะข้าพเจ้าดูบุตรในอุทร ตัวข้าพเจ้าตระหนักดีว่าพ่อแม่เป็นทาสในบ้านท่าน จึงสำนึกในใจตัวตลอดมาว่าตัวข้าพเจ้าเอง ก็คือทาสของท่าน การที่ท่านผู้สุดส่าห์เลี้ยงดูทะนุถนอมมานานปีเพียงนี้ คุณแก่ข้าพเจ้าหาที่สุดมิได้ คิดอยู่ว่าทำประการใด จึงจะแทนคุณให้สมกับคุณของท่านได้ แม้ชีวิตข้าพเจ้าก็หาเสียดายไม่ แล้วว่าวันนี้ข้าพเจ้าสังเกตเห็น อากัปกริยาท่านหลังกลับจากงานเลี้ยงแล้ว มีสีหน้าเศร้าหมองยิ่งนัก คิดว่าย่อมมีทุกข์ใหญ่หลวงครองใจท่าน อยู่แล้ว คิดไม่ตกท่านจึงเป็นดังนี้ ข้าพเจ้ามีความเป็นห่วงยิ่งนักจึงตามลงมา หากพลาดพลั้งหรือมีการใดจะได้ ช่วยเหลือท่านได้ทันการณั

อ๋องอ๋องได้ยินดังนั้นจึงคิดว่าปัญหาใหญ่ที่ใครๆ แก่ไม่ได้เห็น จะสิ้นหายไปเพราะเดียวเสียนบุตรบุญธรรมของเราเป็นแน่ คิดแล้ว จึงจูงมือเดียวเสียนพาขึ้นไปบนจวน เข้าไปในห้องหนังสืออันเป็นที่รโหฐาน อ๋องอ๋องพา เดียวเสียนเข้าไปนั่งยังเก้าอี้ที่นั่งของตัว แล้วคุกเขาลงคำนับ เดียวเสียนเห็นเช่นนั้นก็ตกใจรีบลุกลงมาจาก เก้าอี้เข้ากอด เอาเท้าอ๋องอ๋องไว้แล้วร้องไห้แล้วว่า บิดาท่านอย่ากระทำเช่นนี้เลย อ๋องอ๋องจึงว่าเราได้ยินเจ้า กล่าวเมื่อครั้นที่ว่าตั้งใจจะสนองคุณเรา ไม่เสียดายแก่ชีวิต เราจึงมีความยินดีนัก เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแท้ ทุกข์ร้อนของแผ่นดินก็จะสิ้นไปเพราะเจ้า ทุกข์ในอภเวศก็จะสิ้น ตามขอเจ้าจงเมตตาต่อแผ่นดินแลราษฎร เห็น แก่ทุกข์ร้อนในพระทัยของพระเจ้าเหียนเต๋ ขุนนางข้าราชการแลราษฎรเกิด ว่าแล้วอ๋องอ๋องก็ยิ่งร้องไห้หนักขึ้น กว่าเดิม

เดียวเสียนเห็นเช่นนั้นจึงว่าตัวข้าพเจ้าได้ออกปากแล้วว่า จะแทนคุณท่าน ไม่เสียดายแก่ชีวิต ค่าข้าพเจ้านี้พระ แม่ธรณียอมเป็นพยาน จะไม่มีวันผันแปรเป็นอย่างอื่น ขอท่านจงวางใจ แล้วบอกแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิดว่าข้าพเจ้า จะแทนคุณได้สถานใด อ๋องอ๋องจึงว่า "ทุกวันนี้แผ่นดินร้อนทุกเส้นหญ้า เจ้าก็ยอมแฉ่งอยู่แล้ว พระเจ้าเหียนเต๋ นั้นอุปมาดั่งฟองไขอันวางอยู่เหนือหน้าศิลา ขุนนางกับอาณาประชาราษฎรนั้นอุปมาดั่งหยากเยื่ออันใกล้กองเพลิง มิได้รู้วาทความตายจะมาถึงเมื่อใด ตั้งโต๊ะทำการหยาบชากาเรบขึ้นจะชิงเอาราชสมบัติหาผู้ใดจะคิดล้าง ตั้งโต๊ะ"ไม่" เดียวเสียนได้ยินเช่นนั้นก็สงสัยจึงถามขึ้นว่าตั้งโต๊ะผู้นี้เป็นถึงอัคคมหาเสนาบดี มีอำนาจเป็นที่เกรง ขาม ทั้งมีทหารในบังคับบัญชาเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าเป็นสตรีจะกำจัดตั้งโต๊ะได้โดยทางใด อ๋องอ๋องจึงว่าขอ เพียงแต่เจ้าเต็มใจทำการด้วยยินดี ก็ยอมกำจัดตั้งโต๊ะได้สำเร็จ อันตั้งโต๊ะนั้นบัดนี้ไม่มีกองทัพใดหรือขุนศึกคน ใดจะกำจัดได้แล้ว มีแต่ความอ่อนหวานของอิสตรีเท่านั้นจึงจะกำจัดตั้งโต๊ะได้สำเร็จ

เดียวเสียนจึงว่าจะให้ข้าพเจ้าทำการสิ่งใดข้าพเจ้าก็พร้อมใจ ที่จะทำการสิ่งนั้นโดยเต็มกำลัง ขอท่านจงบอก วิธีการให้ข้าพเจ้าได้รู้เถิด อ๋องอ๋องจึงบอกแผนการแก่เดียวเสียนว่าตั้งโต๊ะนั้นมีบุตรบุญธรรมคนหนึ่ง ชื่อลิโป้ มีฝีมือกล้าแข็งยิ่งนัก แต่ลิโป้นั้นไม่รู้คุณคุณ สัหารบิดาบุญธรรมคนก่อนเสียแล้วเอาศิระษมาคารวะเป็นบุตรบุญ ธรรมตั้งโต๊ะ ทั้งตั้งโต๊ะและลิโป้เป็นคนหลงอิสตรี ฟังใจในสตรี โจมสะคราญ และแผ่นดินนี้ยากจะหาสตรีใดมี โจมสะคราญดั่งเจ้า ดังนั้นบิดาจะคิดอุบายยกเจ้าให้กับลิโป้ แล้วจะหาทางให้ตั้งโต๊ะรับเจ้าเป็นภรรยา เมื่อเจ้า ไปอยู่กับตั้งโต๊ะแล้วจงใช้เล่ห์กลมายาหญิง ให้ตั้งโต๊ะกับลิโป้กินแครงแครงใจกัน ลิโป้ก็จะสังหารตั้งโต๊ะเสีย เป็นมั่นคง เมื่อพระราชตั้งโต๊ะตายแล้วแผ่นดินและราษฎรก็จะเป็น สุขสืบไป

พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้าทรงพระราชนิพนธ์ถึงอานาภาพของสตรีไว้ว่า "ไฟแรงแสงร้อนล้ายังแพ้หน้า เป็นนิจมา เหล็กแข็งและแกร่งกล้ายังพ้ออ่อนเมื่อร้อนไฟลมพัดสะบัดแรงต้นไม้แข็งหักโค่นไป ชายเรื่องฤทธิ ไกรยอมดองแพแก่สตรี" แผนการของอ๋องอ๋องครั้งนี้คือแผนการใช้ความอ่อนกำจัดความแข็ง ใช้ความสะคราญ และเสน่ห์เล่ห์กลของสตรีไปกำจัดพระราช ซึ่งไม่มีกองทัพหรือความแข็งอื่นใดปราบปรามได้เป็นเหตุการณ์ คล้าย กับตำนานรามเกียรติ์ที่นนทุกษย์กษเฝ้าบ้านใดภูเขาไกรลาสของพระอิศวร บำเพ็ญตบะและความดีจน ได้รับพรจากพระอิศวรให้มีนิวชี้เป็นเพชร สามารถชี้ทำลายชีวิตและสรรพสิ่งให้พินาศเป็นจณไปได้ นนทุกษย์ ได้รับพรแล้วก็ทำการล้างแค้นกับบรรดาเทวดาที่เคยกลั่นแกล้งตนมาแต่ก่อน เอานิวชี้ชี้เทวดาอดววยลงเป็น จณไม่มีเทวดา อินทร์พรหมหน้าไหนกำจัดได้ จึงมีเทวดาไปปรองทุกษต่อพระอิศวรว่า ทรงประทานพรให้กับคน โฉดแทนที่จะนำพรอันวิเศษนั้นไปสร้าง สรรคสามโลกกลับใช้พรวิเศษไปในการทำลายล้าง แต่พระอิศวรนั้นมี วิสัยไม่ยอมแก้ไขปัญหาเอาแต่หลีกเลี่ยงอยู่รำไป ครั้นเทวดามาร้องทุกข์มากเข้าจึงโปรดให้พระนารายณ์ไป ปราบนนทุกษพระนารายณ์รับหน้าที่จากพระอิศวรแล้วมาคิดว่าพรที่นนทุกษได้จากพระอิศวรนี้ไม่มีใครปราบได้ เพราะอานาภาพนิวเพชรตามพรพระอิศวรสามารถทำลายสรรพสิ่งได้ แม้ตัวพระนารายณ์เอง ก็ไม่มีขีด ความสามารถที่จะปราบได้ จะต้องใช้อานาจและพรที่ นนทุกษมีอยู่นั้นกำจัดนนทุกษเอง

การจะทำเช่นนี้ได้ก็ต้องใช้สตรีโฉมสะคราญ ดังนั้นพระนารายณ์จึงแปลงเป็นเทพธิดาที่เลโฉมเหนือสามโลก เข้าไปหานนทกษ ใช้อุบายหญิงทำให้นนทกษหลงใหล เมื่อหลงแล้วก็ยอมทำตามสินทุกสิ่ง เทพธิดาแปลงจึงชวนนนทกษเรียนกระบวรานนทกษยามหลงก็ยอมเรียนถึงกระบวรารำหนึ่งที่เทพธิดาแปลง รำรายแล้วใช้นิ้วมือชี้เข้าหาตัว นนทกษไม่ทันคิดระวังตนก็เอานิ้วชี้เพชร ชี้เข้าที่ตัวเองจึงถูกอำนาจแห่งนิ้วชี้เพชรนั้นทำลายล้างเป็นจุณไป

พิชัยสงครามของไทยบางฉบับจึงเรียกอุบายนี้ว่า อุบายนารายณ์ไปรามมาร ด้วยเหตุนี้สุภาภิตสอนใจแต่โบราณมา จึงจัดให้สตรีเป็นหนึ่งใน ห้าของสิ่งที่จะประมาทมิได้ว่า

"จะไว้ใจอะไรไว้ใจเถิด หนึ่งอย่าไว้ใจทะเลทุกเวลา สามผู้ถืออาวุธสุดจักร้าย ห้าพระมหากษัตริย์ทรงฉัตรชัย	แต่อย่าเกิดไว้ในสิ่งห้า สองสัตว์เล็บเขี้ยวอาจวางใจ สี่ผู้หญิงทั้งหลายอย่ากรายใกล้ ถ้ามันใครประมาทอาจตายเอ๋ย"
---	---

แล้วอ๋องอุ้นจึงกล่าวย้ากับเตียวเสี้ยนว่าหากทำการสำเร็จแล้ว ตัวเจ้าซึ่งได้อาสากำจัดทรราชในครั้งนี้ก็จะมีชื่อเสียงปรากฏไปชั่วฟ้าดินสลาย เตียวเสี้ยนจึงว่าแผนการที่บิดาว่ามาทั้งนี้ข้าพเจ้าเต็มใจอาสาทำการ ไม่เสียตายแก่ชีวิต เมื่อใดที่ข้าพเจ้าไปอยู่กับตั้งโต๊ะแล้วจะคิดอ่านอุบายทำให้ลิโป้กับตั้งโต๊ะแตกกัน และให้ลิโป้สังหารตั้งโต๊ะเสียให้จงได้ ว่าแล้วเตียวเสี้ยนก็คุกเขาลงกับพื้น ทำสาบานต่อฟ้าว่าขอเทพยดาและดวงพระวิญญูญาณแห่งพระมหากษัตริย์ในพระราชวงศ์ชั้นทุกพระองค์จงเป็นพยาน ตัวข้าพเจ้าผู้เป็นบุตรบุญธรรมของอ๋องอุ้นจะอาสาบิดาไปกำจัดตั้งโต๊ะ ขอจงอำนวยการให้ข้าพเจ้าได้สนองคุณ ผู้มีคุณและทำคุณแก่บ้านเมืองแลราษฎรจงสำเร็จด้วยเถิด ถ้าหากข้าพเจ้าทรยศต่อคำสาบานนี้ขอให้เทพยดาได้สังหารข้าพเจ้าเสีย อ๋องอุ้นเข้ามาเอามือจับไหล่ทั้งสองของเตียวเสี้ยน ประคองให้ลุกขึ้นแล้ว ว่าการแผ่นดินที่เจ้าอาสาไปในครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะคิดอ่านทำการสิ่งใดจงใช้ความระมัดระวังอย่าผล็ผลาม หรือแพร่ง พรายความนัยให้ใครใดได้รับรู้ เป็นอันขาด พลาดพลังแล้วไม่เพียง แต่ตัวเจ้าจะต้องตายเท่านั้น บิดาและญาติ ตลอดจนผู้คนในบ้านนี้ที่อยู่รวมมากับเจ้าก็จะพลอยกันตายสิ้น

เตียวเสี้ยนรับคำอ๋องอุ้นทุกประการ อ๋องอุ้นจึงพาเตียวเสี้ยนไปส่งถึงห้องนอน ตัวเองกลับมานั่งอยู่ในห้องหนังสือคิดอ่านถึงการในวันรุ่งขึ้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อานภาพพลังเสนาหา (ตอนที่ 46)

สมบัติหกสถานอันประกอบด้วยอริยสมบัติหนึ่ง ทิพยสมบัติหนึ่ง จักรพรรดิสมบัติหนึ่ง รูปสมบัติหนึ่ง ทรัพย์สมบัติหนึ่ง และคุณสมบัติ หนึ่งนั้น จักรพรรดิสมบัติ รูปสมบัติและทรัพย์สมบัติรวมเป็นสาม เป็นสมบัติของผู้มีเพศคุณหัสอันดำสำหรับปลุชนที่ยังหลงระเริงอยู่ในโลกีย์วิสัย จักรพรรดิสมบัติเป็นสมบัติที่ครอบงำสมบัติอื่นไว้ทั้งสิ้น เพราะ เป็นสมบัติที่มีมาแต่วาสนาแห่งบุญ กิริยา บารมีอันกระทำไว้แต่ปางก่อนบ้างได้เสวยสมบัตินี้ โดยการสืบสันตติวงศ์บ้างก็ได้มาด้วยการ ปราบดาภิเษก ส่วนรูปสมบัตินั้นเล่าเป็นสมบัติอันสวรรค์ประทานมาแต่กำเนิด ต่างกับคุณสมบัติที่จำต้องแสวงหา ศึกษาและฝึกฝน แม้ว่ารูปสมบัติจะด้อยค่ากว่าจักรพรรดิสมบัติ แต่ประวัติ ศาสตร์ก็ได้ เผยให้เห็นเป็นเนืองนิจว่ารูปสมบัตินั้นสามารถครอบงำจักรพรรดิสมบัติ แม้กระทั่งทำลายจักรพรรดิสมบัติจนดับสูญไปได้

ลำพังอ๋องอุ้นขุนนางซราสี่แผ่นดินหาได้มีพิชชงประการใดที่จะทำร้ายหรือกำจัดตั้งโต๊ะ ส่วนเตียวเสี้ยนตรุณีแรกกรุ่นวัยสิบหกก็หาได้เข้าใจหรือรู้เห็นสภาพการณ์ความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้น จึงไม่มีพิชชงใดๆ ที่จะทำลายตั้งโต๊ะจอมทรราชให้วายวอดไปได้เช่นเดียวกัน แต่เมื่อหนึ่งซราได้รวมการกับหนึ่งตรุณีแรกกรุ่นผู้มีโฉมสะคราญทำทนายทั้งสามโลกและมีใจตั้งมั่นที่จะกำจัดตั้งโต๊ะแล้ว ได้ก่อให้เกิดพลังชนิดหนึ่งที่จะอานุภาพทำลายร้ายแรงเสียยิ่งกว่ากองทัพปฏิวัติที่อ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการใหญ่และมีกำลังพลรวมสามแสนคนเสียอีก นั่นคือพลังเสนาหาที่มีอานุภาพยิ่งดังนั้น เมื่อสองพ่อลูกบุญธรรมปลงใจมั่นกำหนดแผนการกำจัดตั้งโต๊ะแล้ว ราวตรุนั้นอ๋องอุ้นจึงมีความเบิกบานใจยิ่งนัก หลังจากสองเตียวเสี้ยนเข้าห้องพักแล้วอ๋องอุ้นจึงรีบกลับมาที่ห้องหนังสืออีกครั้งหนึ่ง ครุ่นคิดกลวิธีในรายละเอียดเพื่อวางเอาตัวพลังเสนาหานี้ไว้ที่หัวใจความสัมพันธ์ของพ่อลูกบุญธรรมอีกคู่หนึ่ง คือตั้งโต๊ะกับลิโป้ แล้วระเบิดทำลายความสัมพันธ์นั้นให้ย่อยยับในลำดับแรก จึงจะสามารถก้าวสู่ขั้นใช้ลิโป้สังหารตั้งโต๊ะเป็นลำดับถัดไป

อ๋องอ้วนครุ่นคิดแผนการจนกระจ่าง ราตรีก็ล่วงเข้าสู่เวลาใกล้สิ้นยามสาม อ๋องอ้วนจึงรีบหลับไปในห้องหนังสือ นั้น รุ่งขึ้นจึงให้หาช่างทองฝีมือดีมาที่จวน มอบหมายภารกิจสำคัญให้จัดทำหมวกทองคำประดับเพชรพลอยอัญมณีมีค่าสำหรับลูกหลวงให้แล้วเสร็จโดยไว หมวกทองคำประดับเพชรพลอยอัญมณีสำหรับลูกหลวงนี้ยอมแสดงความหมายอยู่ในตัวว่าหมายถึง อำนาจอย่างหนึ่ง และวาสนาอันเป็นทรัพย์สินอีกอย่างหนึ่ง ทั้งสองสิ่งนี้อ๋องอ้วนมั่นใจว่าจะเป็นที่ถูกใจหัวใจของลิโป้ให้เปิดออก ทั้งจะเป็นสื่อสัญญาณให้ลิโป้วิ่งมาเข้าทางกล

ครั้นหมวกสำหรับลูกหลวงเสร็จแล้ว อ๋องอ้วนจึงให้คนสนิทลอบนำไปให้ลิโป้ที่บ้าน ลิโป้เห็นหมวกสำหรับลูกหลวงแล้วมีความยินดียิ่งนัก รู้สึกสัมผัสได้กับความนัยอันเป็นสื่อสัญญาณของหมวก ลูกหลวงว่าเป็นทางที่บ่งบอกถึงวาสนาตัวในเบื้องหน้า ทั้งมูลค่าราคา ก็สูงล้ำที่ทั้งชีวิตตนยังไม่เคยสัมผัส จึงเป็นที่ต้องอศัญญาเต็ม ดังนั้นใกล้ค่ำวันหนึ่งลิโป้จึงลอบมาหาอ๋องอ้วนถึงในจวน อ๋องอ้วนนั้นหลังจากให้คนสนิทนำหมวกสำหรับลูกหลวงไปมอบ แก่ลิโป้แล้วก็รอดอยที่อยู่ ครั้นรู้ว่าลิโป้มาหาจึงออกมาคำนับ แล้วเชิญลิโป้เข้าไปสนทนาในห้องสวนตัว และชวนลิโป้กินโต๊ะให้เป็น ที่สำราญ ณ ห้องรับรองนั้น ลิโป้เห็นอ๋องอ้วนแสดงอาการอ่อนน้อมและเอาใจตัวเกินฐานะนักก็เกรงใจ จึงว่ากับอ๋องอ้วนว่าท่านมีเมตตาส่งหมวกไปกำนัลข้าพเจ้า ครั้นนี้มีคุณแก่ข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าจะต้องหาทางสนองคุณท่านให้ถึงขนาด วันนี้ข้าพเจ้าจึงมาคารวะขอคุณท่านไว้ชั้นหนึ่งก่อน แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เพียงทหารของท่านอัศวมหาเสนาบดี เป็นผู้น้อย ตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้าเหียนเต๋ หาควที่จะกระทำการอ่อน น้อมต่อข้าพเจ้าถึงเพียงนี้ไม่ ข้าพเจ้าต่างหากที่ต้องเป็นฝ่ายอ่อนน้อมคารวะต่อท่าน ว่าแล้วลิโป้ก็คำนับคารวะอ๋องอ้วนอ๋องอ้วนเห็นเช่นนั้นจึงรีบคุกเข่าลงคำนับเอาใจลิโป้ แล้วว่าข้าพเจ้า คารวะอ่อนน้อมต่อท่านหาใช่ด้วยฐานะยศศักดิ์แต่ประการใด ตัวข้าพเจ้าเป็นคนใฝ่ พึ่งใจด้วยคนมีฝีมือกล้าหาญ ข้าพเจ้าได้ทอดสาย ดาทั่วทั้งแผ่นดินนี้แล้วไม่เห็นใครใดจะมีฝีมือองอาจกล้าหาญเสมอท่านแม้แต่คนเดียว เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงนับถือตัวท่านยิ่งนัก หวังเอาท่าน เป็นที่พึ่งของข้าพเจ้าสืบไป ว่าแล้วอ๋องอ้วนก็รินสุราคำนับลิโป้ แล้วใช้ วิชาพิศมูตอันเลิศล้ำของขุนนางพุดจายกย่อง สรรเสริญทั้งตั้งโต๊ะและลิโป้จนผูกพันใจลิโป้เอาไว้มั่น

ลิโป้ได้ฟังคำสรรเสริญเยินยออันเพลินใจก็เบิกบานยิ่ง ต่อมสุรา จอกแล้วจอกเล่าอย่างมีความสุข อ๋องอ้วนสังเกตเห็นลิโป้ดื่มสุราจนฮึกเหิมแล้วจึงขับคนรับใช้ชายออกไปจากห้อง คงไว้แต่คนรับใช้หญิงสั่นคน แล้วให้เชิญเดี่ยวเสียนออกมาทำความรู้จักกับลิโป้

ณ ยามราตรีท่ามกลางแสงขวาลาในห้องรับรองของขุนนางสี่แผ่นดิน เดี่ยวเสียนปรากฏกายมาในชุดแพรสีชมพูบางเบาชวนวาวหาวม ลิโป้เห็นเดี่ยวเสียนโฉมสะคราญตรึงใจก็ตะลึงไปจนจอกสุราหล่นลง จากมือ แล้วระลึกระลึกถามอ๋องอ้วนว่าสตรีนี้เป็นผู้ใด อ๋องอ้วนเดินเข้าไปหาเดี่ยวเสียนจูงมือมาข้างหน้าลิโป้แล้วว่าเป็นคือ เดี่ยวเสียนบุตรเรา และให้เดี่ยวเสียนคำนับคารวะลิโป้ตามธรรมเนียม แล้วสั่งให้เดี่ยวเสียนเอาป้านสุรารินให้กับลิโป้ ลิโป้ตั้งแต่แรกเห็นเดี่ยวเสียนใจก็ประหวัดปฏิบัติในเดี่ยวเสียนอย่างล้าลึก ประจวบดังถูกพันธนาการไว้ด้วยพญานาคราช ครั้นเห็นเดี่ยวเสียนเข้ามาคำนับรินสุราให้ก็ตั้งใจยิ่งนัก จ้องหน้าเดี่ยวเสียนไม่กะพริบตา เดี่ยวเสียนก็ใช้มารยาทหญิงทำที่เป็นเอียงอาย แล้ว แกล้งขยาดไปสบตาลิโป้เป็นครั้งคราว หว่านกล้าเสนาหาจนเต็มผืนนาใจแห่งลิโป้ ทุกครั้งที่ตาประสานตา ลิโป้ประหนึ่งถูกศรกรรมเทพสะท่านไปทั้งร่างด้วยพลังเสนหานั้น อ๋องอ้วนเห็นลิโป้เดินก้าวถล่ำลึงลงในห้วงกลเสนาแล้ว ก็แสร้งทำเป็นเมาแล้วว่ากับลิโป้ว่าตัวเรารับราชการมาสี่แผ่นดินถึงทุกวันนี้ ได้ความสุขเพราะบารมีแห่งท่านอัศวมหาเสนาบดีและตัวท่านคุ้มครอง แล้วว่าตัวเราขราลงทุกวันเหมือนไม้อันใกล้ฝั่ง จะล้มลงวันใดหา รู้ไม่ การแผ่นดินทุกวันนี้ไม่มีสิ่งใดหวังหาอาศัยด้วยวางใจในตัวท่าน จะเป็นเสาหลักอันสำคัญค้ำยันแผ่นดินให้เป็นสุข หวังก็แต่เดี่ยวเสียน ผู้บุตรที่ยังอ่อนวัยนัก จึงหวังให้เดี่ยวเสียนได้เป็นฝั่งฝาก่อนที่ข้าพเจ้าจะลาโลกไป ข้าพเจ้าพอใจในความกล้าหาญและบุญบารมีของท่านจักเป็นที่พึ่งของลูกเราได้ ดังนั้นจะยกเดี่ยวเสียนให้เป็นภรรยาของน้อยของท่าน หากท่านไม่พึงใจก็ยกให้แก่คนชราด้วยเถิด

ลิโป้กำลังถูกแรงปฏิบัติครองใจและฮึกเหิมด้วยแรงแห่งสุรา จิตพิศวาสยงที่โหม พึงคำอ๋องอ้วนเช่นนั้นก็ตั้งใจจนลนลาน จึงรีบคุกเข่าลงกับพื้นเอาศีรษะก้มจรดพื้นแล้วว่าชีวิตข้าพเจ้าที่เหลืออยู่นี้ หากมีเดี่ยวเสียนมาอยู่เป็นคู่บุญแล้วก็จะไม่ปรารถนาสิ่งใดอีก แล้ว ถามอ๋องอ้วนว่าท่านจะส่งมอบเดี่ยวเสียนให้แก่ข้าพเจ้าได้เมื่อใด อ๋องอ้วนจึงว่าท่านเป็นหลักชัยของแผ่นดิน ทำการสิ่งใดควรจะต้อง ด้วยฤกษ์ชัยอันมงคล วันนี้นี้ยังไม่มีฤกษ์เช่นนั้นจึงขอผัดไว้ให้ถึงวันฤกษ์ดีในอีกไม่กี่วัน ข้าพเจ้าจะได้แต่งขบวนยกบุตรไปส่งแก่ท่าน ว่าแล้วอ๋องอ้วนก็ชวน ลิโป้ให้ค้างคืนที่จวนเพื่อสนทนากันสืบไป แต่ลิโป้มีภารกิจจึงขอลากลับ

อ๋องอ้วนจึงออกมาส่งลิโป้ถึงประตูจวน ก้าวสำคัญด่านแรกเสร็จสิ้นไปแล้ว ก้าวต่อไปจึงเป็นทางด้านตั้งโต๊ะ ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันสองเต้ออกกว่าราชการ ในเพลาสาย หลังอ๋องอ้วนเสร็จจากเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋แล้ว เห็นลิโป้มิได้ตามตั้งโต๊ะมาด้วย เป็นโอกาสเหมาะอย่างยิ่ง อ๋องอ้วนจึงเข้าไปคุกเข่าคำนับเชิญให้ตั้งโต๊ะไปกินโต๊ะที่จวน ตั้งโต๊ะเห็นขุนนางผู้ใหญ่อ่อนน้อม เอาแก้วตัวเข็นนี้ก็ยินดีรับเอาค่าเชิญนั้น แล้วว่าเราจะไปกินโต๊ะที่จวน ท่านในเที่ยงวันนี้ ให้ท่านรีบกลับไปก่อน

อ๋องอ้วนเห็นตั้งโต๊ะรับค่าเชิญก็ดีใจรีบสั่งให้เตรียมจัดโต๊ะไว้ที่ห้อง จัดเลี้ยงภายในจวน แล้วสั่งให้คนในบ้านเตรียมตั้งแถวคอยต้อนรับ ตั้งโต๊ะครั้นเวลาเที่ยงตั้งโต๊ะพร้อมด้วยขบวนแห่หน้าหลังได้เดินทางมา ถึงจวนของอ๋องอ้วน ตัวอ๋องอ้วนออกไปรอต้อนรับถึงประตูจวน แล้วเชิญตั้งโต๊ะเข้าไปในจวน ผู้คนในบ้านต่างคุกเข่าคำนับแสดงคารวะต่อตั้งโต๊ะอย่างอ่อนน้อม ตั้งโต๊ะเข้าไปในจวนแล้ว อ๋องอ้วนก็คุกเข่าคำนับแล้วว่าท่านอัศวมาเสนาบดีมีเมตตารับค่าเชิญมาถึงจวนข้าพเจ้า ในวันนี้เป็นคุณแก่ข้าพเจ้ายิ่งนัก ว่าแล้วก็เอาสุราเข้าไปคำนับแสดงคารวะต่อตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะรับสุรามาก็จึงว่าท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่สี่แผ่นดินอย่าคุกเข่าคำนับเลย จงนั่งให้เป็นสุขเถิด อ๋องอ้วนทำที่อุดเอื้อนอยู่แล้วว่า โบราณว่า "ข้างเหยียบนา พระยาเหยียบเมืองเป็นสิริมงคลอันสูงสุด" ตัวท่านอัศวมาเสนาบดีกรุณาแก่ข้าพเจ้าทั้งนี้เป็นพระคุณหาที่สุดมิได้ ว่าแล้วก็กล่าวคำยกย่องสรรเสริญตั้งโต๊ะด้วยประการต่างๆ ด้วยคารมแห่งขุนนางสี่แผ่นดินเป็นที่ต้องใจของตั้งโต๊ะยิ่งนัก ตั้งโต๊ะเสพสุราพลาถหัวเราะไปพลาถเคล้ากับคำยกย่องสรรเสริญพิศมุนจากอ๋องอ้วนด้วยความเพลิดเพลินเจริญจิตจนความมืดแห่งราตรีเข้ามาเยือน

อ๋องอ้วนจึงเชิญให้ตั้งโต๊ะกินโต๊ะต่อแล้วเชิญเข้าไปที่ห้องรับรองสวน ตัวอ้วนเป็นทีรโหฐาน ตั้งโต๊ะเห็นเป็นที่ประหลาดใจจึงไล่ทหารที่ติดตาม มาให้กลับลงไปรอข้างนอกจวน แล้วตั้งโต๊ะก็เข้าไปในห้องรับรองนั้น อ๋องอ้วนเชิญให้ตั้งโต๊ะนั่งบนเก้าอี้ ส่วนตัวเองคุกเข่าลงกับพื้นแล้วว่า "เมื่ออายุข้าพเจ้าได้ยี่สิบห้าปีนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนดูดาวสำหรับพระมหากษัตริย์ แลดาวประจำเมืองกับดาวบริวารทั้งปวงนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นดาวสำหรับพระมหากษัตริย์นั้นเศร้าหมอง แลดาวมหาอุปราชนั้นมีรัศมีรุ่งเรือง ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูนี้เห็นพระเจ้าเหียนเต๋จะดับสูญ ราชสมบัตินั้นจะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง" ตั้งโต๊ะได้ฟังความอันต้องด้วยอัธยาศัยตนก็มีความยินดียิ่งนัก แสร้งถามขึ้นว่าตัวเรานี้จะมีวาสนาถึงพระแท่นมังกรทองกระนั้นหรือ เราเองรู้สึกตัวว่ายังไม่ถึงดอก อ๋องอ้วนจึงว่าอันธรรมดาแผ่นดินนั้น หากผู้ใดมีบุญญาบารมีแล้วจึงจะครองได้ หากไร้เสียซึ่งสิ่งนี้ก็ย่อมพ่าย แพ้ภัยแก่ตนเอง ข้าพเจ้าว่าทั้งนี้หาใช่ความคิดตนไม่ แต่เป็นไปตามคัมภีร์โบราณอันได้ศึกษามาแต่ก่อน ตั้งโต๊ะได้ยินคำอ๋องอ้วนยืนยันมั่นคงก็ยินดีนักแล้วว่าถ้าเราได้ราชสมบัติตั้งค่าท่าน เราจะแต่งตั้งให้ท่านเป็นอัศวมาเสนาบดีเป็น กำนัลปาก แล้วเชิญให้อ๋องอ้วนรีบลุกขึ้นมานั่งที่เก้าอี้ อยาคุกเข่าให้เป็นที่ลำบากเลย

อ๋องอ้วนเห็นตั้งโต๊ะเดินเข้าสู่ทางกล ทั้งสังเกตเห็นตั้งโต๊ะกำลังฮึกเหิม และเบิกบานใจในวาสนาเป็นที่แล้ว จึงสั่งให้พนักงานมโหรีทำเพลง ขับกล่อมตั้งโต๊ะและให้คณะนาฏศิลป์ประจำจวนออกมารำร่าบ่ารุงใจ ตั้งโต๊ะคณะนาฏศิลป์ประจำจวนออกมารำร่าอยู่ครู่หนึ่ง เดี่ยวเสียนซิง เป็นนาฏศิลป์เอกในชุดแพรเขียวบางเบาเหย้ายวนดาจิ้งรำร่ากรายออก มากกลางเวทีที่หน้าตั้งโต๊ะนั้น ตั้งโต๊ะเห็นคณะนาฏศิลป์ในตอนแรกล้วนโฉมสะคราญก็เบิกบาน ใจเป็นที่ยิ่ง ต้มสุราจอกแล้วจอกเล่า แต่ครั้นครุณีในชุดสีเขียวทองอ่อนกรายแขนรำร่าออกมา ก็ตะลึงงันในความสะคราญของเดี่ยวเสียน สายดาจับจ้องมองเดี่ยวเสียนไม่กะพริบ รำพั้งขึ้นในใจว่าสตรีนี้เป็นผู้ใดหนอจึงโฉมสะคราญนัก ทั้งเชิงรำร่ากรายท่ากึ่งดงามเกินนางรำในวังหลวง ตัวเรานี้ได้สรรหาสตรีงามจากทุกสารทิศไว้ในวังใหม่ถึงแปดร้อยนางล้วนโฉมสะคราญ แต่หากจะเทียบกับครุณีน้อย นางนี้แล้วก็ไม่ได้เพียงแต่คู่ผูกกาเทียบกับพญาหงส์เท่านั้น

ครั้นจบกระบวนรำแล้ว อ๋องอ้วนจึงเรียกเดี่ยวเสียนให้เข้ามารินสุรา แก่ตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะซึ่งกำลังจ้องมองเดี่ยวเสียนดาด่างอยู่ก็ได้สตริบถาม อ๋องอ้วนว่าสตรีนี้เป็นใคร อ๋องอ้วนจึงว่านี่คือเดี่ยวเสียน เป็นบุตรบุญธรรมของข้าพเจ้าเลี้ยงมาแต่น้อย ตั้งโต๊ะถามต่อไปว่าสามารถขับร้องเพลงได้หรือไม่ อ๋องอ้วนว่าได้แล้วให้เดี่ยวเสียนขับร้องท่ามกลางเสียงมโหรีที่หวานแว่ว สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ว่าเดี่ยวเสียนขับร้องเพลงเป็นนัยว่า "หญิงรูปงามขับเสียงเพราะ ลินจี้แต่ริมฝีปากขุสสีขึ้นแลหยกสองอันถึงมาตรว่าไม่เกาะเป็นรูปสิ่งใดก็แอบเนื้อเย็นใจพริกไทย นั้นเมสึดเล็กก็จริง ถ้าลิ้มเข้าไปถึงลิ้นแล้วก็มีพิษเผ็ดร้อน" ทรราชเฒ่าที่กองทัพสามแสนทำลายไม่ได้ กำลังถูกกลล่อมสตรีก่อม มัดด้วยอานภาพพลั้งเสนาหาตั้งนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**กลเสนาหล้าปัญญากุณซื่อ (ตอนที่ 47)**

ตั้งโต๊ะยามนี้ไม่สนใจสิ่งใดอื่นจ้องอยู่แต่กับเดี่ยวเสี้ยนไม่วางตา แล้วถามเดี่ยวเสี้ยนว่าเจ้านี้อายุเท่าใด เดี่ยวเสี้ยนทำคอนอายค่านับแล้วตอบว่าตัวข้าพเจ้านี้เพิ่งอายุได้สิบหกปี แล้วบิดกายทำที่เอียงอายอย่างเย้ายวน ตั้งโต๊ะยังมีใจปฏิพัทธ์ประดุจตั้งโคแก่เห็นหญ้าอ่อน แล้วว่าเจ้านี้โฉมสะคราญนัก กระบวนร้องก็หวานล้ำ กระบวนรำก็อ่อนช้อย ตรงตาตรงใจคนยิ่งนัก อ่องอุ้นเห็นเป็นที่จึงคุกเขาลงค่านับตั้งโต๊ะ แล้วว่าทุกวันนี้ข้าพเจ้า ทำราชการเป็นสุขอยู่ด้วยบารมีของท่าน ไม่มีสิ่งใดที่จะแทนคุณท่าน ได้จึงขอยกเดี่ยวเสี้ยนผู้บุตรให้เป็นภรรยาท่าน

ตั้งโต๊ะได้ยินเช่นนั้นก็ยินดียิ่งนัก แล้วว่าในบรรดาขุนนางทั้งปวง นี้หาใครรักภักดีเราเหมือนท่านไม่ เราจะแทนคุณท่านจนถึงขนาด อ่องอุ้นได้ยินเช่นนั้นจึงสั่งให้เตรียมเกี้ยวจัดขบวนและส่งเดี่ยวเสี้ยน ให้กับตั้งโต๊ะแต่ราตรีนั้น ตั้งโต๊ะเห็นเช่นนั้นก็ดีใจนัก สั่งทหารให้นำขบวนเดี่ยวเสี้ยนกลับไปยังจวน แล้วตั้งโต๊ะก็ลาอ่องอุ้นกลับไป อ่อง อุ้นตามไปส่งตั้งโต๊ะถึงที่จวน

ขณะอ่องอุ้นเดินทางกลับ ในระหว่างทางพบลิโป้ขี่ม้าถือทวนเข้ามาแล้ว ถามว่าท่านยกเดี่ยวเสี้ยนให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าแล้ว เหตุใดจึงส่งให้กับตั้งโต๊ะเล่า เช่นนี้จะมิเป็นการลงข้าพเจ้าดอกหรือ อ่องอุ้นเห็นดังนั้นจึงว่าที่นี้เป็นกลางทาง ไม่สมควรที่จะกล่าวเรื่องนี้ ขอเชิญท่านตามไปที่จวนข้าพเจ้าเถิด ลิโป้ก็ตามไป อ่องอุ้นจึงเชิญ ลิโป้ขึ้นไปยังห้องหนังสือแล้วกล่าวกับลิโป้ตามแผนการซึ่งคิดไว้กันว่า เมื่อวานนี้ไปเข้าเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ ตั้งโต๊ะได้เข้ามาแสดงความยินดี ว่าทราบข่าวการยกเดี่ยวเสี้ยนให้เป็นภรรยาลิโป้ จึงมีความประสงค์จะมาพูดจาขอให้อ่องอุ้นทำตามธรรมเนียมเพื่อเป็นเกียรติยศสืบไป ดังนั้นอ่องอุ้นจึงมาเตรียมการต้อนรับตั้งโต๊ะอยู่ที่บ้าน อ่องอุ้นเล่าความให้ลิโป้ฟังต่อไปว่าเมื่อตั้งโต๊ะมาถึงบ้านแล้วก็ให้เดี่ยวเสี้ยนออกไปค่านับ ตั้งโต๊ะว่ามีความยินดีด้วยลิโป้และวันนี้เป็นฤกษ์ดีแล้ว จะขอรับเดี่ยวเสี้ยนไปแต่งงานกับลิโป้ตามประเพณี แล้วว่า "ซึ่งมหาอุปราชว่าทั้งนี้ท่านคิดดูเถิด เราเป็นผู้น้อยจะอาจขัดได้หรือ เราจึงส่งบุตรให้ไป" ลิโป้ฟังอ่องอุ้นแล้วเชื่อว่าเป็นความจริง ขออภัยอ่องอุ้นแล้วลา กลับบ้าน รอฟังข่าวว่าตั้งโต๊ะจะส่งเดี่ยวเสี้ยนมาให้ตามธรรมเนียม รออยู่จนดึกก็ไม่มีวี่แววเคลื่อนไหวใดๆ รุ่งเช้าขึ้นลิโป้เข้าไปในจวนของ ตั้งโต๊ะตามปกติ ถามผู้คนในจวนว่าตั้งโต๊ะอยู่ที่ไหน ผู้คนในจวนจึง เล่าความให้ลิโป้ฟังว่าเมื่อคืนนี้ตั้งโต๊ะได้หญิงงามมาคนหนึ่ง จนเวลานี้ยังไม่คืน ลิโป้ได้ฟังก็โกรธ จึงเข้าไปในที่พักของตั้งโต๊ะ เห็นเดี่ยวเสี้ยนตื่นแล้วกำลังล้างหน้าอยู่ เดี่ยวเสี้ยนเห็นลิโป้ก็ทำเป็นร้องไห้ เอาผ้าเช็ดหน้าตาเป็นทิวาถูกขมขื่นบังคับใจ ลิโป้เห็นเช่นนั้นก็มีใจโกรธตั้งโต๊ะแล้วรีบเดินออกไป ที่ห้องนอกพบเข้ากับตั้งโต๊ะซึ่งเพิ่งตื่นนอน ตั้งโต๊ะถามว่ามีราชการสิ่งใด ลิโป้ตอบด้วยความไม่พอใจว่าไม่มีราชการสิ่งใด

ในขณะนั้นเดี่ยวเสี้ยนเดินตามออกมาที่ประตูเผยมุ่สุดเห็นลิโป้ อยู่กับตั้งโต๊ะก็ใช้มารยาทหญิงสบตาให้ลิโป้ด้วยสีหน้าท่าทางอันโศกสลด ลิโป้ไม่รู้สึกสตรีกังสสาร และมีความรักเดี่ยวเสี้ยนเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก ตั้งโต๊ะเหลือบไปเห็นลิโป้จึงอวยเดี่ยวเสี้ยนอยู่ ความหึงหวงก็เกิดขึ้น จึงว่ากับลิโป้ว่าวันนี้ไม่มีราชการสิ่งใดเจ้ากลับไปเถิด ตั้งแต่นั้นมาตั้งโต๊ะก็ระแวงหึงหวงลิโป้ ในขณะทีลิโป้ก็โกรธแค้นชิงชิงตั้งโต๊ะขึ้น เป็นลำดับ

หลังจากได้เดี่ยวเสี้ยนมาแล้ว ตั้งโต๊ะลุ่มหลงในกลเสนาหาจนไม่ เป็นใจปฏิพัทธ์หน้าที่ราชการตามปกติ จนวันหนึ่งตั้งโต๊ะป่วย เดี่ยวเสี้ยนก็แสวงพยายามเอาอกเอาใจรักษาพยาบาลอย่างใกล้ชิดทำให้ตั้งโต๊ะยิ่งเพิ่มความรัก ความหลงต่อเดี่ยวเสี้ยนมากขึ้น วันหนึ่งลิโป้เข้าไปหาตั้งโต๊ะถึงในที่ ตั้งโต๊ะหลับอยู่ เดี่ยวเสี้ยนเห็นลิโป้จึงเอามือชี้ไปที่ตั้งโต๊ะและกลับมาชี้เข้าที่อกตัวแล้วร้องไห้ ลิโป้เห็นกิริยาเดี่ยวเสี้ยนเช่นนั้นก็ยิ่งสงสารและเพิ่มความเสนหาอาลัยมากยิ่งขึ้น ขณะนั้นตั้งโต๊ะตื่นขึ้น เห็นลิโป้เข้ามาและจ้องไปที่ด้านหลังมุ้งไม่กะพริบตา หันกลับไปเห็นเดี่ยวเสี้ยนยืนอยู่ก็โกรธ ตวาดว่า "อ้ายลิโป้เสียแรงกูไว้ใจรักตั้งบุตรในอุทร บังอาจหยอกเมียกูได้" แล้วขับไล่ออกไปและห้ามไม่ให้ลิโป้เข้ามาพบอีก

ลิโป้ได้ความอัปยศนักจึงรีบกลับไป สวนเข้ากับลิฉุย ลิฉุยจึงถามว่าเกิดเหตุใดขึ้น ลิโป้จึงเล่าความที่ตั้งโต๊ะไล่นั้นให้ลิฉุยทราบ ลิฉุยทราบ แล้วก็ตกใจรีบเข้าไปหาตั้งโต๊ะแล้วว่าท่านจะคิดการใหญ่ จะมาพิศใจกับลิโป้นั้นไม่ควร การใหญ่จะเสียไป ตั้งโต๊ะฟังแล้วก็สะดุ้งถามลิฉุย ว่าจะแก้ไขประการใด ลิฉุยเสนอว่าให้เรียกลิโป้มาทำความเข้าใจ แล้ว มอบข้าวของมีค่าเป็นการทำขวัญลิโป้ ตั้งโต๊ะก็เห็นด้วยและทำตามคำแนะนำของลิฉุย หลังจากนั้นแล้วตั้งโต๊ะกับลิโป้ก็มีความเป็นปกติดังแต่ก่อน

แต่กระนั้นจิตใจพิศواسที่ผูกพันอยู่หาได้สร้างไปไม่ วันหนึ่งลิโป้ ตามตั้งโต๊ะเข้าไปในพระราชวัง ในระหว่างที่ตั้งโต๊ะเข้าเฝ้าอยู่นั้น ลิโป้ จึงขับเข้ามาที่บ้านของตั้งโต๊ะ ผูกมาไว้หน้าบ้านแล้วเข้าไปหาเดี่ยวเสียน ถึงข้างในเดี่ยวเสียนจึงใช้อุบายหญิงบอกลิโป้ว่าให้ลงไปคอยที่ในสวนจะลงมาตามไป เพราะหากอยู่ที่ข้างในนี่จะเป็นที่ครหา ลิโป้จึงลงไปคอยในสวน เดี่ยวเสียนก็ตามไปแล้วจ้องมองต้นทางที่ตั้งโต๊ะ จะกลับมาแล้วจึงวิ่งว่ากับลิโป้ว่า อ๋องอุ้นยกข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาท่าน แต่ตั้งโต๊ะกลับชิงเอา แล้วมาทำขมเหง ในอกจึงหมองอยู่ ถึงเดือนเศษแล้วคิดจะฆ่าตัวตายแต่ยังไม่ได้ลาลาลิโป้ บัดนี้พบหน้าลิโป้แล้ว จะขอลาตาย ว่าแล้วก็ขึ้นไปบนรั้วจะกระโดดน้ำตาย ลิโป้เห็นก็ตกใจ จึงรีบวิ่งเข้าไปอุ้มเดี่ยวเสียนลงจากรั้ว แล้วร้องให้ว่าได้ประจักษ์ความรักของเดี่ยวเสียนอยู่ หากคิดฆ่าตัวตายตั้งโต๊ะเดี่ยวเสียนก็กล่าวด้วยมารยาหญิงอีกว่า เกิดมาชาตินี้ทรมาณนักไม่ได้อยู่รับใช้ลิโป้ตามธรรมเนียม จะขอตายให้พ้นความเวทนา หากชาติหน้ามีจริงจะขอเป็นภรรยาปรนนิบัติรับใช้ลิโป้

ลิโป้ฟังเช่นนั้นน้ำใจรักเจือหลงก็เดือดขึ้นถึงที่สุด กล่าวกับเดี่ยวเสียนว่าชาตินี้ถ้าไม่ได้เดี่ยวเสียนมาครองจะไม่ขออยู่เป็นลูกผู้ชายให้อายฟ้าดินอีกต่อไป เดี่ยวเสียนจึงว่าวันเวลาในความทุกข์ทรมาณวันหนึ่งเท่ากับปีหนึ่งบัดนี้ ต้องทุกข์ทรมาณมาเดือนเศษแล้ว จะคิดอ่านประการใดก็เร่งคิดเถิด ลิโป้ก็รับคำแล้วว่าออกมาแล้วตั้งโต๊ะจะส่งเสีย จะรีบกลับเข้าไปในวังก่อน เดี่ยวเสียนเห็นเช่นนั้นจึงสาท้บว่าหากลิโป้กลัวตั้งโต๊ะก็จะไม่ได้เห็นหน้ากันสืบไป ลิโป้ว่าขอเวลาไปวางแผนตรึงตรองสักครั้งหนึ่งก่อน เดี่ยวเสียนจึงใช้อุบายหญิงปรามาสว่า "ข้าพเจ้าได้ยินลือข่าวปรากฏแต่ชื่อท่านตั้งเสียงฟ้า ข้าพเจ้าเอามือปิดหูไว้ด้วยกลัวอำนาจว่าเข้มแข็งกล้าหาญในการสงครามหาผู้ใดเสมอมิได้ บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นแลฟังวาจาของท่านนั้นไม่สมกับคำลือ เมื่อพิเคราะห์ ดูเห็นว่าท่านกลัวอำนาจตั้งโต๊ะเป็นอันมากอยู่ จะนี้ เห็นจะคิดการไปมิตลอดเสียแล้ว" ว่าแล้วก็ทำร้องให้เอามือปิดเอามือลิโป้ออกจากตัวแล้วจะกระโดด น้ำตาย ลิโป้ครั้นถูกคนที่ตัวรักหลงกล่าวปรามาสเช่นนี้เลือดพระนงในกายก็พุ่งพล่าน วางทวนไว้กับรั้วแล้วปลอบเดี่ยวเสียนอยู่ต่อไป

ฝ่ายตั้งโต๊ะเมื่อเฝ้าอยู่เสียวมาไม่เห็นลิโป้ก็กริ่งใจ ครั้นเสด็จขึ้น แล้วจึงรีบกลับบ้าน เห็นมัลลิโป้ผูกอยู่หน้าบ้านก็โกรธ รีบขึ้นไปบนจวนก็ไม่เห็นลิโป้และไม่เห็นทั้งเดี่ยวเสียน ถามหญิงรับใช้ได้ความว่า อยู่ในสวนก็ยิ่งสะดุ้งใจคิดว่าลิโป้คงอยู่ด้วย เดี่ยวเสียนเป็นแน่ จึงรีบตามลงไปที่สวน เดี่ยวเสียนเห็นตั้งโต๊ะก็แกล้งจะกระโดดน้ำตาย ลิโป้ก็เข้าอุ้มไว้อีก ตั้งโต๊ะมาเห็นเดี่ยวเสียนกำลังดินอยู่ในมือของลิโป้มิได้รู้มารยาหญิงก็โกรธลิโป้เป็นอันมาก ตวาดตาลีโป้เสียอันดั่งลั่น ลิโป้ได้ยินเสียงตั้งโต๊ะก็รีบวางเดี่ยวเสียนลงแล้ววิ่งหนี ตั้งโต๊ะหยิบเอาทวนของ ลิโป้ที่พึ่งไว้ข้างรั้วชดไปตีลิโป้แต่ไม่ถูก ลิโป้วิ่งหนีออกไปได้ ตั้งโต๊ะวิ่งไปหยิบทวนแล้วไล่ตามลิโป้ไป สวนกับลียุชจนกันจนล้มลงทั้งคู่ ลียุจจึงเข้าประคองตั้งโต๊ะแล้วพาขึ้นไปบนจวน แล้วลียุจจึงว่าข้าพเจ้ามาที่จวนพบลิโป้กำลังวิ่งออกไปบอกว่าท่านกำลังไล่ตามหาจึงวิ่งเข้ามาเพื่อจะห้ามก็พอดีชนกันขึ้นแล้ว ลียุจยกประวัติศาสตร์สมัยเสียดก๊ก เมื่อครั้งมัจฉ่องอ่องพระราชทานลูกสาวเจ้าเมืองหนึ่งแก่ทหารเอก ทำให้ทหารเอกผู้นั้นมีใจรักดีต่อมัจฉ่องอ่อง ครั้นเกิดสงครามมัจฉ่องอ่องก็ได้ทหารเอกผู้นั้นต่อสู้ทำลายข้าศึกจนแตกไปตั้งนั้นจึงเสนอให้ตั้งโต๊ะถือเอา แบบอย่างของมัจฉ่องอ่องยกเดี่ยวเสียนให้กับลิโป้เสีย เพื่อผูกใจ ลิโป้ไว้สืบไป

ตั้งโต๊ะฟังคำลือแล้วใจหนึ่งก็เห็นด้วย แต่อีกใจหนึ่งก็เต็มไปด้วย ความพิศواسลุมหลงเดี่ยวเสียน ลังเลตัดสินใจทางใดทางหนึ่งไม่ได้ จึงขอลิโยว่าไว้ไตรตรองคืนหนึ่งก่อน แล้วจะตัดสินใจในวันพรุ่ง ในขณะที่ลียูกกล่าวกับตั้งโต๊ะอยู่นั้น เดี่ยวเสียนได้ยินความโดยตลอด ครั้นลียูกกลับไปแล้วจึงเข้าไปกอดเอาเท้าตั้งโต๊ะไว้แล้วร้องให้ และว่าวันนี้ลิโป้ทำหยาบช้าให้เป็นที่อัปยศ เป็นความอัปยศทั้งตัวเอง และเป็นความอัปยศต่ออัครมหาเสนาบดี ตั้งโต๊ะจึงปลอบใจว่าตัวเราชราแล้ว ลิโป้ยังหนุ่มมองอาจกล้าหาญ และมีน้ำใจรักเดี่ยวเสียนเป็นอันมาก ดังนั้นจะยกเดี่ยวเสียนให้กับ ลิโป้เพื่อได้ครองรักกันสืบไป เดี่ยวเสียนได้ยินก็ทำเป็นตกใจแล้วว่า บัดนี้เมื่อเป็นภรรยาของ ตั้งโต๊ะแล้วก็ยอมมีฐานะเป็นมารดาของลิโป้ด้วย การที่จะยกแม่ให้เป็นเมียลูกเป็นการเสื่อมเสียเกียรติยศและผิดธรรมเนียม "อุปมาเหมือนท่านเขียนรูปกบฏ แล้วเอาหมึกมาทาเสีย ให้ดำเสียสีไปจะนี้ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก ซึ่งจะครองชีวิตอยู่ดูหน้าคนสืบไปนั้นไม่ได้" ว่าแล้วก็ทำเป็นลุกขึ้นคว้าเอากะเปีที่แขวนอยู่ข้างผนัง ชักกระป๋องออกจะเขียดคอดตาย ตั้งโต๊ะเห็นก็ตกใจวิ่งเข้าไปชิงเอากะเปีเสีย แล้วว่าที่พูดมานั้นเป็นการพูดเล่นเพื่อเป็นการลองใจว่าเดี่ยวเสียนนั้น จะมีน้ำใจใฝ่ด้วยลิโป้หรือไม่ บัดนี้ประจักษ์น้ำใจรักภักดีแล้ว เดี่ยวเสียนเห็นเป็นที่จึงกราบเอาที่ตักตั้งโต๊ะชบหน้าลงแล้วร้องให้แล้วว่า เหตุ เช่นนี้เกิดจากลียุไม่รักภักดีท่านและตัวข้าพเจ้า จึงคิดการให้ผิดธรรมเนียม ให้ยกข้าพเจ้าแก่ลิโป้เป็นการทำลายเกียรติยศท่านและข้าพเจ้า

ตั้งโต๊ะได้ฟังคำเดี่ยวเสียนชอบด้วยเหตุและผล ทั้งได้เห็นถึงน้ำใจรักภักดีและน้ำใจตัวนั้นก็ปฏิบัติพิศواسในเดี่ยวเสียนเป็นล้นพ้น จึงกล่าวว่าจะไม่เชื่อฟังคำลืออีกต่อไป เดี่ยวเสียนเห็นเป็นที่จึงสาท้บว่าถ้าขึ้นอยู่ที่นี้สืบไป ลียูกคงมากล่าวชักนำท่านอีก วันใดน้ำใจท่านคล้อยตามข้าพเจ้าก็จะเป็นอันตราย ที่นี้จึงเป็นที่ที่ข้าพเจ้า

หาความสุขไม่ได้อีกต่อไป ขอให้ไปอยู่ที่เมืองหลวงแห่งที่สองจึงจะพ้นภัย ตั้งโต๊ะก็รับค่าแล้วว่าในวันพรุ่งนี้จะพาเดี๋ยวเดียวไปอยู่เมืองหลวงแห่งที่สอง

ครั้งรุ่งขึ้นลิวจึงเข้ามาหาตั้งโต๊ะแล้วถามว่าตกลงใจประการใด ถ้าเห็นชอบด้วยแล้ววันนี้เป็นฤกษ์ดีให้รีบยกเดี๋ยวเดียวแกล้ไปเถิด ตั้งโต๊ะจึงแก้ว่าความคิดนี้ผิดธรรมเนียม การยกแม่ให้เป็นเมียลูกนั้นทำไม่ได้ ที่ลิไปทำหยาบฆ่าต่อเดี๋ยวเดียวตัวเองได้รับความอับยศนัก แต่ไม่เอาโทษแล้วให้ไปบอกลิไปว่าอย่ามายุ่งเรื่องนี้อีก ลิวจึงว่าท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าในครั้งนี้ การที่คิดไว้จะเสียไปเพราะหญิงคนนี้เป็นมันคง ตั้งโต๊ะได้ฟังลิวเข้าซึกก็โกรธหนักจึงว่า "ซึ่งท่านจะขึ้นให้เราเอาภรรยาไปให้แกล้ไปนั้นเราไม่ฟังคำท่านแล้ว ถ้าท่านมีใจรักลิไปอยู่จงเอาภรรยาท่านมายกให้แกล้ไปเองเถิด แต่นี้สืบไปอย่าให้ผู้ใดเอาเนื้อความขื่อนี้มาซ้ำว่าจะนี้อีก ถ้าผู้ใดมีฟังเราจะตัดศีรษะเสีย" ลิวได้ฟังเช่นนั้นก็รีบลาออกมาแล้วว่ากับทหารทั้งปวงซึ่งมารอคอยตั้งโต๊ะอยู่ว่า "เราท่านทั้งนี้ จะพากันฉิบหาย เพราะอีเดียวเดียวคนนี้เป็นมันคง" ว่าแล้วลิวก็กลับไปบ้าน

อานภาพแห่งพลังเสนหาอันเกิดแต่มาหาหญิงครั้งนี้ได้ทำให้ตั้งโต๊ะไม่เชื่อถือเชื่อฟังคำของลิวที่ปรึกษาอีกต่อไป โดยลืมไป สันว่าอำนาจวาสนาที่มีขึ้นได้ในวันนี้ล้วนเกิดแต่สติปัญญาความคิดของลิว

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลาวร้ายยามใกล้ขาด (ตอนที่ 48)

ครั้งรุ่งขึ้นตั้งโต๊ะจึงพาเดี๋ยวเดียวออกจากจวนเพื่อเดินทางไป เมืองหลวงแห่งที่สอง มีขบวนแห่เหมือนขบวนเสด็จ บรรดาขุนนางข้าราชการตั้งขบวนแถวส่งตั้งโต๊ะที่หน้าประตูจวน และร่วมขบวนไปส่งถึงประตูพระนครเดี๋ยวเดียวนั่งอยู่ในรถประทุนเปิดม่านเห็นลิไปก็แสร้งสบตาทำ กิริยาเศร้าสลดและก้มหน้าลงร้องไห้ ลิไปยืนจ้องดูรู้สึกสงสารและอาลัยนัก ลืมตัวอยู่เช่นนั้นจนขบวนเคลื่อนไปจนลับตา อ้องอ้วนซึ่งออกไปส่งตั้งโต๊ะพร้อมกับขุนนางอื่นๆ เห็นลิไปมิได้ตามขบวนไปด้วยจึงเข้าไปทักลิไปแล้วว่า เราไม่สบายเสียหลายวัน วันนี้ได้ข่าวท่านอัศรมหาเสนาบดีจะเดินทางไปเมืองหลวงแห่งที่สองจึงออกมาส่ง เห็นสีหน้าท่านเศร้าหมองนัก มีทุกขสิ่งใดเถา ลิไปจึงว่าทุกขของข้าพเจ้าเหมือนฝักสัดหนองอยู่ในอก ก็มีแต่เรื่องเดี๋ยวเดียว บุตรีท่านเท่านั้น อ้องอ้วนจึงแสร้งถามว่าท่านอัศรมหาเสนาบดียังมิได้จัดการให้ท่านได้อยู่กินกับเดี๋ยวเดียวอีกหรือ ลิไปจึงว่ากระไรได้ มันเอาเดี๋ยวเดียวทำเมียเสียเองแล้ว อ้องอ้วนจึงว่าจะไปได้อย่างไรกัน เป็นถึงขุนนางผู้ใหญ่และเป็นทั้งบิดาท่าน จะคิดชิงเอาภรรยาบุตรไว้เป็นภรรยาตนเองเช่นนี้ ลิไปจึงเล่าความที่เกิดขึ้นให้อ้องอ้วนฟังทุกประการ อ้องอ้วนทำเป็นตกใจแล้วว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ขอเชิญท่านไปปรึกษากันที่จวนข้าพเจ้าเถิด แล้วอ้องอ้วนก็พาลิไปไปที่ห้องหนังสือ แล้วอ้องอ้วนจึงว่า ตั้งโต๊ะทำหยาบฆ่ากับเดี๋ยวเดียวเช่นนี้ไม่เกรงใจเราซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่แผ่นดิน เราได้ความอับยศนัก แต่ตัวเรานั้นชราแล้วจะแค่นเคืองอย่างไรก็คงทำอะไรกับตั้งโต๊ะไม่ได้ เป็นห่วงก็แต่ท่าน ซึ่งเราก็คือว่าเป็นบุตรเขยยอมอภัยตลอดสุยกว่าเรานัก เพราะภรรยาตัวถูกคนอื่นแย่งไปครอง ผู้คนทั้งแผ่นดินยอมอดห่มนุ่งเหยียดหยาม เกียรติยศศักดิ์ศรีของท่านยอมย่อยยับสิ้นในครั้งนี้ และยุส่งต่อไปว่าตัวท่านเป็นชายชาติอาชาไนย ฝีมือเกรียงไกรกล้าหาญเป็นที่ยำเกรงของผู้คนทั้งแผ่นดิน ควรแก่ตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ของบ้านเมือง แต่เมื่อสิ้นเกียรติยศต้องอดสูจะนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงเสียตายยิ่งนัก

ลิไปได้ฟังคำของอ้องอ้วนก็เห็นจริงยิ่งฟังเพลงแคนในใจก็ยิ่งศุโขชน สันคำอ้องอ้วนแล้วลิไปโกรธแค้นถึงขีดสุดเอามือตบโต๊ะตั้ง "ผาง" แล้วว่าไอ้ศัตรูเฒ่าทำเราอับยศนัก ข้าพเจ้าจักฆ่ามันให้จงได้ อ้องอ้วนได้ฟังก็คิดว่าลิไปนี้เอาใจออกห่างตั้งโต๊ะเป็นแน่แล้ว จึงแสร้งเอามือปิดปากลิไปแล้วว่าท่านอย่าพูดเสียงดังไป หากมีใครได้ยินความแพร่พรายไปเราจะพากันตายสิ้น ลิไปจึงว่าข้าพเจ้าเกิดมาชาตินี้ไม่เกรงกลัวสิ่งใด จะเกรงไปใยกับตั้งโต๊ะ อ้องอ้วนเห็นเป็นที่จึงพูดแต่เบาๆ พอได้ยินว่า ตัวท่านมีฝีมือกล้าหาญกว่าใครในแผ่นดิน รัชราชการด้วยตั้งโต๊ะมีความชอบเป็นอันมาก แต่หาได้มีตำแหน่งแหล่งที่เป็นขุนนางไม่ ไฉนจึงไม่ยอมเป็นข้าในพระเจ้าเหียนเต๋ ท่านบุราณแผ่นดินให้เป็นสุข จะมีดีกว่าเป็นข้าทหารราชที่แย่งเมียตัวไปดอกหรือ ลิไปจึงว่าข้าพเจ้าคิดแค้นใครจะฆ่าตั้งโต๊ะเสียเดือนเศษแล้ว แต่ลั้งเลด้วยเคยเรียกว่าเป็นพ่อ เกรงผู้คนจะครหาได้ อ้องอ้วนจึงว่าตัวท่านนี้แช่ลิตั้งโต๊ะนั้นแช่ตั้ง จะนับถือเป็นบิดาได้อย่างไรกัน อีกประการหนึ่งเล่าตั้งโต๊ะหรือจะคิดว่าท่านเป็นบุตร ครั้งที่เอาทวนไล่แทง และชั้ทวนไล่ท่านก็ดี แย่งภรรยาท่านก็ดี หาไชวีสัยบิดาที่จะกระทำต่อบุตรไม่ จะเกรงคนครหาไปใยกัน

ลิไปได้ยินเช่นนั้นก็หลงตามคำอ้องอ้วน คิดเห็นเป็นการชอบด้วยเหตุและผลที่ตนคิดไม่ถึงแล้วถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะฆ่าตั้งโต๊ะเสียให้จงได้ อ้องอ้วนเห็นเป็นที่จึงว่าแผ่นดินทุกวันนี้ใครๆ ก็รู้ว่าตั้งโต๊ะเป็นศัตรูราชสมบัติ ก่อกรรมทำเข็ญกับบ้านเมืองแลราษฎร ทัวทั้งสิบทิศมีแต่คนสาปแช่ง อยากรินเลือดกินเนื้อตั้งโต๊ะเสียทั้งสิ้น

ท่านจงหันมาทำคุณแก่แผ่นดินถวายความภักดีต่อสองเต้ ท่านจะมีความชอบใหญ่หลวง จะเป็นถึงขุนนางผู้ใหญ่ที่ผู้คนทั้งแผ่นดินเลื่อมใสบูชา ดีกว่าเป็นข้าราชการอยู่เช่นนี้

ลิโป้ฟังอ๋องอ้วนเห็นทั้งทางใต้เดียวเสียนมาครอง เห็นทั้งเกียรติยศที่จะปรากฏไปในแผ่นดิน และเห็นทั้งอำนาจวาสนาในเมืองหน้า หนทางสว่างไสวจึงดีใจนัก คุณเขาลงค่านับอ๋องอ้วนแล้วว่า ท่านขึ้นแะครั้งนี้เป็นคุณแก่ข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าจะทำตามคำท่าน อ๋องอ้วนจึงว่าการณ์นี้เป็นการใหญ่หากทำการไม่ตลอดจะพากันตายสิ้น ลิโป้จึงชักกระบี่กรีดเข้าที่แขนเอาโลหิตผสมลงในจอกสุราแล้ว สาบานว่า ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ฆ่าตั้งโต๊ะเหมือนคำ ว่า ขอให้ตายด้วยคมอาวุธ แล้วดื่มสุรานั้นจนหมดจอก อ๋องอ้วนเห็นเช่นนั้นจึงคุกเขาลงต่อหน้าลิโป้แล้วว่า การตัดสินใจทั้งนี้ของท่านเป็นคุณูปการต่อแผ่นดิน พระเจ้าเหียนเต้และพระราชวงศ์นั้นจะปลอดภัยก็เพราะท่านบ้านเมืองแลราษฎรจะเป็นสุขก็เพราะท่าน จงเตรียมใจไว้ให้มันคงเถิด ถึงวันพร้อมเมื่อใดเราจะบอก ให้ท่านทราบ แล้วลิโป้ก็ลากลับไป

รุ่งขึ้นอ๋องอ้วนจึงเชิญขุนพลกับอุยอ้วนเพื่อนขุนนางที่สนิทและเคยปรึกษาหารือเรื่องนี้มาแต่ก่อนเข้ามาปรึกษาเล่าความให้ฟังทุกประการ ขุนนางทั้งสองยินดีนัก จึงปรึกษาแผนการสังหารตั้งโต๊ะ โดยจะแอบอ้างเป็นรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต้ให้หาตั้งโต๊ะเข้า เมืองหลวง เพื่อจะมอบราชสมบัติให้ตามความเห็นของบรรดาขุนนาง เนื่องจากพระเจ้าเหียนเต้ทรงประชวร ไม่สามารถว่าราชการได้อีกต่อไป เมื่อตั้งโต๊ะเข้ามาในพระราชวังแล้วจึงสังหารเสีย ครั้นเห็นชอบพร้อมกันแล้ว อ๋องอ้วนจึงเรียกลิโป้มาบอกแผนการที่ปรึกษากันนั้น ลิโป้ก็ยินดี แล้วปรึกษากันว่าจะให้ลิซกอดิตรองแม่ทัพที่ไปกับฮัวหยงทำศึกกับกองทัพภูวดีในครั้งนั้นเป็นผู้ไปลวงตั้งโต๊ะ เพราะลิซกไม่พอใจ ตั้งโต๊ะอยู่เนื่องจากทำราชการมีความชอบเป็นอันมาก แต่ตั้งโต๊ะมิได้พิศมุตลอดตำแหน่งให้ และถ้าหากลิซกไปด้วยตนเอง ตั้งโต๊ะคงไม่ระแวงสงสัยเนื่องจากเคยไว้วางใจมาแต่ก่อน ลิโป้จึงให้คนไปเชิญลิซกมาแล้วเล่าความทั้งปวงให้ฟังแล้วว่า ครึ่งก่อนตัวท่านไปเกลี้ยกล่อมเราให้สังหารตั้งโต๊ะแล้วมาอยู่กับตั้งโต๊ะ บัดนี้ตั้งโต๊ะเป็นศัตรูแผ่นดิน เราจึงคิดกำจัดเสีย หากท่านไม่ไปทำการตามแผนการนี้เราก็จะสังหารท่าน ลิซกจึงว่าข้าพเจ้ามีความแค้นคิดจะสังหารตั้งโต๊ะแต่หาผู้ใดร่วมคิดไม่ บัดนี้เมื่อ มีอ๋องอ้วนและท่านเป็นหลักข้าพเจ้าจึงพร้อมใจอาสาไปลวงตั้งโต๊ะเข้าเมืองหลวงจงได้

รุ่งขึ้นอ๋องอ้วนก็แต่งหนังสือรับสั่งเรียกตั้งโต๊ะกลับพระนคร เพื่อ มอบราชสมบัติให้ตั้งโต๊ะเป็นกษัตริย์แล้วให้ลิซกถือไปมอบให้แก่ตั้งโต๊ะ ณ เมืองหลวงแห่งที่สอง ตั้งโต๊ะทราบความแล้วยินดียิ่งนัก แต่เพื่อให้แน่ใจจึงแกล้งถามลิซกว่าใครเป็นต้นคิดกราบหลอสองเต้ให้มอบราชสมบัติแก่เรา ลิซกบอกว่าอ๋องอ้วนเป็นผู้เสนอ ตั้งโต๊ะเห็นเป็นพอตาตัวก็วางใจแล้วเล่าความฝันให้ลิซกฟังว่า เมื่อคืนก่อนเราฝันว่ามีมังกรตัวหนึ่งมาเกี่ยวกระหวัดอยู่รอบกาย วันนี้มีชาวดีมาถึงนับเป็นศกนิมิต เราจะทำยกไปเมืองหลวงความฝันของตั้งโต๊ะนี้เป็นความฝันแต่โดยจิตนิมิตคือมีความคิดต้องการราชบัลลังก์กรุงอยู่ในอกทุกคำเข้า พอหลับก็ฝันไปหาความหมายอันใดมิได้ แต่กรณีเดียวกันนี้หากฝันในเพลายามสาม ย่อมถือว่าเป็นการฝันแต่โดยบุรพนิมิตซึ่งบุญบารมีที่สร้างสมมาแต่ก่อนบันดาลให้คิดฝันถือว่าเป็นมงคล ตั้งคัมภีร์พิชัยสงครามบพว่าด้วยนิมิตว่าไว้ว่า "ถ้าฝันว่าได้เห็น...พญานาค...จะได้ทรัพย์และความ สุขเจริญแลเดชา ปราศจากทุกข์ภัยพยาธิ" แล้วตั้งโต๊ะจึงว่าถ้าเราได้ราชสมบัติจะตั้งท่านเป็นเสนาบดีผู้ ใหญ่ นี่เป็นคนที่สองหลังจากอ๋องอ้วนที่ตั้งโต๊ะจะให้ตำแหน่งสำคัญเป็นบำเหน็จเพียงเพราะชอบใจในคำเจรจาเท่านั้น

ลิซกจึงทำที่เป็นขอคุณ แล้วตั้งโต๊ะจึงสั่งให้ลิซก กุยกี เตียวเจ และหวนเตียวสีทหารเอกคุมทหารสามพันอยู่รักษาเมือง แล้วเข้าไปกราบลามารดาและว่าบัดนี้ขุนนางทั้งปวงได้พร้อมใจกันจะยกราชสมบัติให้แก่ข้าพเจ้า บุญก็จะถึงมารดาท่านด้วยเพราะจะได้เป็นที่ ไทเฮาของแผ่นดินสืบไป มารดาตั้งโต๊ะจึงว่าตัวเรานี้อายุเก่าสปีพิเศษแล้ว ได้อาศัยบารมีเจ้าเพียงเท่านั้นก็มีความสุขกว่าที่คาดหวังอยู่แล้ว หลายวันมานี้ตัวเรามีอาการ "เขม่นไปทั่วทั้งกาย แลใจก็ให้สะดุ้งตกประหม่าเป็นหลายเวลาแล้ว ซึ่งเจ้าจะเข้าไปนั้นให้คิดการระมัดระวังตัวจงดี" คามารดาตั้งโต๊ะจะนี่ย่อมถือเป็นลางร้ายชนิดหนึ่งเพราะอาการ ที่เกิดกับตัว มารดาตั้งโต๊ะนั่นเอง บังบอกว่าจะมีเหตุร้ายสถานหนึ่ง และการที่มารดาอันเป็นพรหมของบุตรมากล่าวความทั้งนี้ในยามที่ตั้งโต๊ะจะไปในการอันสำคัญอีกสถานหนึ่ง แต่ตั้งโต๊ะยามใกล้จะถึงขาด หัดแห่งมีจรรยาได้ปิดบังความเฉลียวใจไว้สิ้น ตั้งโต๊ะจึงเข้าไปเสียอีกทางหนึ่งแล้วบอกแก่มารดาว่าเหตุทั้งนี้เป็นเพราะวาสนาพาให้เป็นไป แล้วตั้งโต๊ะก็ลามารดา กลับไปที่ตาดหนัก เข้าไปพบเตียวเสียนแล้ว เล่าความให้ฟังว่าอ๋องอ้วนได้เป็นผู้นำขุนนางกราบหลอเสนอพระเจ้าเหียนเต้ให้ยกราชสมบัติให้แก่ตัว และว่าเมื่อเราได้ราชสมบัติแล้ว จะตั้งเตียวเสียนเจ้าเป็นพระสนมเอก เตียวเสียนฟังคำตั้งโต๊ะแล้วคะเนว่านี่คือแผนการของอ๋องอ้วนที่จะลวงตั้งโต๊ะไปฆ่าเสีย จึงทำที่คุกเขาลงคารวะขอคุณตั้งโต๊ะตั้งโต๊ะสั่งลามารดาและเตียวเสียนแล้ว ก็ยกออกไปเมืองหลวง เดินทางมาได้สามร้อยสี่พันพลารถที่ตั้งโต๊ะนั่งมากก็หักลง ตั้งโต๊ะจึงลงจากรถแล้วนั่งม้าไปได้อีกกรวยร้อยเส้นม้าที่ขี่เกิดพศมิ่งเหียนม้าก็ขาดลงอีก ตั้งโต๊ะสงสัยจึงหันมาถามลิซกว่าการที่เพลาารถหักและบังเหียนม้าขาดจะนี่จะดีร้ายประการใด

ลิขกเห็นเหตุการณ์ก็แจ้งแก่ใจว่าเป็นเพราะบารมีของผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน แม้ว่าจะโจดชั่วสักเพียงไหน แต่เทพยดา ก็จะบันดาลลงร้ายให้ปรากฏ เดชะบุญของแผ่นดินที่เราเคยจุมมาด้วยจ่าจะกลบเกลื่อนลงร้ายนั้นเสีย จึงว่ากับตั้งโต๊ะว่าซึ่งมาและรเกิดเหตุตั้งนี้เป็น เพราะดินตระหนกในบารมีท่าน เนื่องจากหากท่านได้ครองราชย์แล้ว ก็จะต้องทิ้งรถและม้านี้เปลี่ยนเป็นราชรถหยกพระที่นั่ง และมาเทียม รถก็จะต้องเป็นม้าพระที่นั่ง ตั้งโต๊ะได้ฟังแต่ทางดีเช่นนี้ต้องด้วยใจตัวที่กำลังกระหิมยืมย่อง จะได้ครองราชสมบัติก็ยินดียิ่งนักสั่งให้ขบวนเคลื่อนต่อไป

เดินทางมาได้อีกหน่อยหนึ่ง บังเกิดพายุกรรโชก เมฆหมอกปกคลุมท้องฟ้ามาแต่ข้างทิศตะวันออก บดบังดวงอาทิตย์ไว้ทั้งสิ้น แล้วเคลื่อนตัวไปทางทิศตะวันตก ตั้งโต๊ะจึงถามลิขกว่านิมิตนี้ร้ายประการใด นิมิตตั้งนี้ต้องด้วยคัมภีร์พิชัยสงครามบพว่าด้วยนิมิตและลงร้ายว่า "เมฆมาแต่บูรพาทิศสถิตปราจิมโดยวาร กลุ่มดวงพระสุริยานปฉายแสงให้ยกธง เมฆมาแต่ทิศนั้นมีท้นกลุ่มเข้าในวง ถอยคืนมาทิศจงอยายตราจะกษัตริย์" ปรากฏการณ์อันเทพยดาได้สาแดงให้เห็นในครั้งนี่ถือเป็นลงร้ายที่ระบวไว้ชัดเจนว่าให้ถอยกลับมาที่ตั้งมิฉะนั้นจะเกิดอันตราย ลิขกจึงแสร้งว่าไปเสียอีกทางหนึ่งเพื่อลวงตั้งโต๊ะให้ตายใจต่อไปว่า นี่คือศุภนิมิตจากฟ้า อันเทพยดาสาแดงให้ปรากฏถึงบรมเดชานภาพของท่าน ตั้งโต๊ะได้ฟังก็ยิ่งเบิกบานใจ สั่งให้เคลื่อนขบวนรีบรุดเข้าเมืองหลวง

การเดินทางเข้าเมืองหลวงของตั้งโต๊ะครั้งนี้ปรากฏนิมิตและลงร้ายหลายครั้งหลายหน หากตั้งโต๊ะเป็นคนดีมีคุณธรรม สร้างบุญสร้างกุศลสั่งสมไว้พอเพียง คุณธรรมและบุญกุศลนั้นอาจสามารถก่อความเฉลียวใจให้เกิดขึ้น แล้วหลีกเลี่ยงภัยพิบัติเสียก็เป็นได้ แต่ตั้งโต๊ะนั้นก่อกรรมทำเข็ญไว้มาก ดังนั้นแม้มีนิมิตและลงร้ายปรากฏถึงเพียง นี้แต่ก็มีอันเป็นให้คิดและเข้าใจไปเสียอีกทางหนึ่ง จึงมิได้เฉลียวใจ ในมรณภัยนั้น ดันดันรุดหน้าไปสู่อังคฆแห่งมัจจุราชจนได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ล้งอำนาจพระราช (ตอนที่ 49)

ขบวนของตั้งโต๊ะเร่งรุดเข้าเมืองหลวง ในขณะที่ตัวตั้งโต๊ะเอง นั้นกระหิมยืมย่องที่จะได้ครองราชสมบัติ ฝ่ายขุนนางข้าราชการได้มาตั้งขบวนรอรับที่ประตูกำแพงพระนครตามปกติ เว้นแต่ลี่ยนั้นไม่มาต้อนรับอ้างว่าป่วย การป่วยของลี่ยครั้งนี้อาจเป็นการป่วยการเมือง เพราะไม่พอใจตั้งโต๊ะที่ไม่ฟังคำตัวในเรื่องที่เสนอให้ยกเดี่ยวเสียแก่ลิโป้ก็เป็นได้ หรือแกล้งงอนให้ตั้งโต๊ะไปง้อก็เป็นได้ หรือมิฉะนั้นคนฉลาดแบบลี่ย อาจคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นจึงแสร้งหลบภัยเสีย เมื่อขบวนของตั้งโต๊ะมาถึงประตูพระนคร บรรดาขุนนางข้าราชการได้เข้าไปคารวะตามธรรมเนียมแล้ว ก็ร่วมขบวนเดินทางเข้าในพระนคร ถึงจวนตั้งโต๊ะเป็นเวลาค่าก็ลากลับบ้าน

ตั้งโต๊ะมาถึงจวนเห็นลิโป้จึงว่ากับลิโป้ว่าเมื่อใดที่เราได้ราชสมบัติจะแต่งตั้งให้เจ้าเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด ลิโป้ก็ค้อมตัวลงคำนับตั้งโต๊ะทำที่เป็นยินดีด้วย ครั้นคาลงเป็นคืนเดือนหงายตั้งโต๊ะได้ยินเสียงเด็กยี่สิบสามสิบคนร้องรำทำเพลงอยู่ข้างนอกด้วยท่านองศาสรสลดตจเสียงคนร้องให้เป็นความว่า "ตถุชาติปลายวสันต์ทุกคืนวันเขียวขจี มินานวสันต์ลี้ที่ขจีก็แห่งตาย" ตั้งโต๊ะจึงถามลิขกซึ่งยังคงติดตามและควบคุมสถานการณ์อยู่ว่าการร้องรำทำเพลงของเด็กเช่นนี้จะร้ายประการใด ลิขกจึงว่านี่เป็นศุภนิมิตว่าราชวงศ์สันจะดับสูญ "แชเล่า" จะรุ่งโรย "แชตั้ง" จะรุ่ง เรื่องเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ตั้งโต๊ะได้ฟังก็ยินดีเป็นยิ่งนัก

รุ่งขึ้นตั้งโต๊ะก็แต่งตัวแล้วเดินทางจะไปเข้าเฝ้า ระหว่างทางพบนักพรต ในลัทธิเต๋าใส่เสื้อคลุมสีเขียว ผ้าโพกหัวสีขาว มือถือไม้คันทันยาว ผูกผ้าขาว ห้อยคล้ายธงแขวน มีอักษรจีนตัว "เคา" สองตัวอยู่คู่กัน ตั้งโต๊ะสงสัยจึงถามลิขกว่าเต๋ายินกระทำเช่นนี้มีความหมายว่าอย่างไร ลิขกเห็นการกระทำของเต๋ายินแล้วก็ทราบความกระจ่าง ว่าอักษรจีนคำว่า "เคา" สองตัวนั้นเมื่อรวมกันแล้วก็เป็นคำว่า "ลิ" ส่วนผ้าขาวนั้นเรียกว่า "โป้" อาการของนักพรตตั้งคนไว้ทุกขงานศพ จึงหมายความว่าตั้งโต๊ะจะเป็นศพเพราะลิโป้ ดังนั้นลิขกจึงแกล้งกล่าวนักพรตผู้นี้เป็นคนวิกลจริต ซึ่งเป็นที่รู้กันดีในย่านนี้ มิได้มีความหมายอย่างใดอันควรแก่การสนใจแล้ว จึงสั่งให้ทหารไล่ให้นักพรตออกไปเสียจากแนวทางนิมิต และลงร้ายเกิดขึ้นหลายครั้งหลายครา ถ้าหากตาไม่บอดหูไม่หนวกและปัญญาไม่ถูกปิดบังด้วยความโลภและความมักใหญ่ใฝ่สูงที่คิดชิงเอาราชสมบัติแล้ว อย่าวาแต่ระดับตั้งโต๊ะเลย แม้ คนธรรมดาสามัญก็อาจสังเกต และเข้าใจความหมายของนิมิต และลงร้ายเหล่านั้นได้ ตั้งโต๊ะเองหลังประสบนิมิตและลงร้ายหลายครั้งก็คงเห็นผิดสังเกต แต่ไม่เข้าใจด้วยความหลงของตณสถานหนึ่งและด้วยกลพิศทุลของลิขกผู้เป็นยมทูตอีกสถานหนึ่ง ดังนั้นตั้งโต๊ะจึงไม่หยุดยั้งรุดถอยกลับมที่ตั้งหลักตั้งที่พิชัยสงครามว่าไว้ คงรุดหน้าต่อไปจนใกล้ประตูมโลกมากขึ้นทุกที

ขบวนของตั้งโต๊ะเคลื่อนมาถึงประตูพระราชวังแล้วกองทหาร ที่มาจับขบวนก็หยุดอยู่ที่ประตูนั้น คงมีแต่ตั้งโต๊ะนั่งรถไปพร้อมกับทหารติดตามราวยี่สิบคน โดยมีลิขกเป็นผู้นำขบวนเข้าไป ท่ามกลางการตั้งแถวรับขบวนของขุนนางข้าราชการตั้งแต่ประตูพระราชวังไปจนถึงพระที่นั่งอันเป็นท้องพระโรง ตั้งโต๊ะสังเกตเห็นที่หน้าประตูท้องพระโรงนั้น ขุนนางถือกระบี่ประจำกายอยู่ทุกคนก็พรั่นใจ จึงถามลิขกว่าการที่ขุนนางเหล่านั้นถือกระบี่หมายความว่าอย่างไร ลิขกไม่ยอมตอบรีบเคลื่อนรถของ ตั้งโต๊ะเข้าประตูท้องพระโรงไป ทันใดนั้นอ่องอ้วนตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ใต้ศัตรุราชสมบัติมาถึงแล้ว จงลงมือพร้อมกันเถิด บรรดาทหารที่อ่องอ้วนข่มไว้จึงกรูกันเข้ามาล้อมรถ เอาทวนไล่แทงตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะเห็นดังนั้นก็ตกใจหลบทวนไปมาอยู่ในรถ ปากก็ตะโกนเรียกหาลิโป้ให้ช่วย ลิโป้ก้าวออกมาแล้วพูดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าทรงมีพระบรมราชโองการให้ประหารศัตรุราชสมบัติเสีย ว่าแล้วก็เอาทวนแทงที่คอหอยของตั้งโต๊ะถึงแก่ความตายในทันที

ลิโป้อัศวินงูเห่า บัดนี้ได้กัศเอาบิดาบุญธรรมคนที่สองตายไปต่อหน้าต่อตา เหล่าขุนนางด้วยอำนาจแห่งพลังเสนาหอันอำมหิต ยิ่งนักตั้งโต๊ะได้ตัวลิโป้มาพร้อมกับศิระของเต็งหวอนบิดาบุญธรรม คนก่อนของลิโป้ แล้วรับเอาลิโป้มาเป็นบุตรบุญธรรม ณ บัดนี้ตั้งโต๊ะก็ต้องเสียหัวของตัวเองไปพร้อมๆ กับการที่ลิโป้ได้กลายเป็นบุตรเขย ของอ่องอ้วนความคิดพลาดอันยิ่งใหญ่ของลิขก กุณชื่อเจ้าความคิดของตั้งโต๊ะคือการปล่อยปลละเลยไม่ขัดขวางคัดค้านในการที่ตั้งโต๊ะให้อ่องอ้วนเห่าเช่นลิโป้ไว้ใกล้กาย นี่แหละที่โบราณว่า "สี่เท้ายังรู้พลาดนักปราชญ์ยังรู้พลั้ง"

ลิขกได้ตัดศิระที่ตั้งโต๊ะแล้วประกาศว่าบัดนี้ศัตรุราชสมบัติตายแล้ว แผ่นดินแลอาณาประชาราษฎร์จะเป็นสุขสืบไป บรรดาขุนนางข้าราชการจึงยินดีโห่ร้องกันถ้วนหน้า ลิโป้ประกาศขึ้นต่อหน้าขุนนางว่าการที่ตั้งโต๊ะกระทำการชั่วช้าได้เพราะอาศัยความคิดลึกลับ จึงจำเป็นที่จะต้องฆ่าลิขกเสียอีกคนหนึ่ง ลิขกชันท้อแล้วคุมทหารไปยังบ้านลิขก จับลิขกพร้อมบุตรภรรยา และคนในบ้านสังหารเสียทั้งสิ้น

จากนั้นอ่องอ้วนจึงสั่งให้ทหารเอาศพที่ตั้งโต๊ะไปตระเวนรอบพระนคร แล้วเอามาตั้งประจานไว้ที่ทางสามแพร่งนอกกำแพงพระนคร ให้ทหารเฝ้ารักษาศพนั้นไว้ ทหารนั้นมีความชิงชังตั้งโต๊ะนัก จึงเอาไส้ตะเกียงเจาะใส่ลงที่ท้องของศพ แล้วจุดไฟแทนตะเกียง ข้าราชการและชาวเมืองรูข่าวตั้งโต๊ะตายแล้วก็พากันมารุมด่า ว่าศพที่ตั้งโต๊ะ บ้างก็ถ่มน้ำลายใส่ บ้างก็เอาเท้าเหยียบ บ้างก็ปัสสาวะรด บ้างก็เอาก้อนหินขว้าง บ้างก็เอาไม้ทุบตีจนศพที่ตั้งโต๊ะแหลกละเอียด จึงเอาไปฝังที่นอกกำแพงพระนครนั้น

พลันที่จอมทรราชตั้งโต๊ะศิระหลุดจากร่าง อำนาจรัฐในมือก็หลุดลอยเลื่อนไหล ในที่สุดก็ไหลสู่มืออ่องอ้วนในฐานะที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ และเป็นผู้นำในการก่อการรัฐประหารครั้งนี้ อ่องอ้วนนั้นแรกเริ่มเดิมทีคิดแต่เพียงกำจัดทรราชตั้งโต๊ะเพื่อความผาสุกของบ้านเมือง แต่ครั้งสังหารตั้งโต๊ะและครองอำนาจรัฐไว้ในมือแล้ว ความคิดก็เริ่มเฉไฉไปจากเดิม คิดล้างบางอำนาจตั้งโต๊ะแบบถอนรากถอนโคน ใครเป็นพวกตั้งโต๊ะ เคยร่วมงานกับตั้งโต๊ะเป็นต้องฆ่าให้เรียบราบ ดังนั้นอ่องอ้วนจึงสั่งให้ลิโป้ ลิขกและสองสุโก่ ยกทหารห้าหมื่นจากเมืองหลวงไปเมืองหลวงแห่งที่สองเพื่อสังหารพวกตั้งโต๊ะเสียให้สิ้น ฝ่ายลิขก กุยกี้ เตียวเจ และหวนเตียว สีทหารเอกซึ่งตั้งโต๊ะให้รักษาเมือง ครั้นรูข่าวตายของตั้งโต๊ะและรู้ว่าลิโป้กำลังยกทหารมา ที่เมืองหลวงแห่งที่สองก็รีบพาทหารสามพันที่รักษาเมืองนั้นรีบยกหนีไปอยู่เมืองเชียงไส กองทัพของลิโป้จึงยกเข้าเมืองโดยสะดวก

เมื่อเข้าเมืองได้แล้วตัวลิโป้รีบตรงไปที่ตำหนักของตั้งโต๊ะ รับเอาเตียงเสียนเข้ามาแนบในอ้อมอก กอดจูบแล้วพาเข้าที่ด้วยความเร่าร้อน แห่งเพลิงพิศواس ดุจครั้งหนุมาณพิศวานางสุพรรณมัจฉา ซึ่งรามเกียรติ์พรรณนาไว้ว่า "ว่าพลางอิงแอบแนบชิดจุมพิตปรายเปรมนาสา ค่อยประคองต้องเต้าสมณทาวายพัดพัดมาอึงอล พระสมุหบดีฟองนองระลอกคลื่นกระฉอกซัดฝั่งกลาหล เมฆมัวทั่วทิศโพยมบนฝนสวรรค์พลอยพรมสุมาลีอันดวงโกสมปทุมมามาลัยก็เบ่งบานคลี่คลายเกสรศรีสองสมชมรสฤาตีต่างเกษมเปรมปรีดีทั้งสองรา"

ในขณะที่ลิโป้เข้ามาที่ตำหนักของตั้งโต๊ะนั้น ลิขกได้คุมทหารเข้าไปจับเอามารดาอายุเก้าสิบเศษของตั้งโต๊ะพร้อมด้วยญาติพี่น้องและผู้คนในบ้านฆ่าเสียทั้งสิ้น แล้วไล่จับคนตระกูล "ตั้ง" บรรดาที่อยู่ในเมืองหลวงแห่งที่สอง เอามารวมพร้อมกันที่ลานแล้วตัดหัวจนหมดสิ้น ส่วนนางบำเรอของตั้งโต๊ะแปดร้อยคน ลิขกสั่งให้ปลดปล่อยกลับคืนสู่ภูมิลำเนาเดิม

จากนั้นลิโป้สั่งให้รวบรวมทรัพย์สินบรรดาที่เป็นของหลวงและตั้งโต๊ะนำมาไว้ที่เมืองหลวงแห่งที่สอง พร้อมทั้งเสียบงบรรทุกเกวียนเป็นจำนวนหลายพันเกวียน และให้แยกเอาทรัพย์สินส่วนตัวของตั้งโต๊ะและญาติพี่น้องไว้เป็นอีกขบวนหนึ่งนับได้พันกว่าเกวียน เสร็จแล้วจึงยกขบวนพร้อมด้วยทรัพย์สินและเสียบงเป็นจำนวนมากกลับเข้าเมืองหลวง ถึงเมืองหลวงแล้วนำไปมอบแก่อ่องอ้วน ฝ่ายอ่องอ้วนได้สั่งให้นำทรัพย์สินส่วนที่เป็นของหลวง

นำเข้าคลังหลวง ส่วนที่เป็นเสมียงให้นำเข้าจัดเก็บไว้ในยุ้งฉางเสมียงหลวง ส่วนที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวของตั้งโต๊ะและญาติพี่น้องให้นำมาแจกแก่ทหาร ที่ทำกรณันโดยถ้วนหน้ากัน

จากนั้นอ๋องอ้วนจึงให้จัดงานเลี้ยงฉลองขึ้นในพระราชวัง เลี้ยงโต๊ะ แก่บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงฉลองชัยที่สามารถกำจัดทรราชได้สำเร็จ ขุนนางข้าราชการทั้งปวงได้มาร่วมงานเลี้ยงฉลองด้วยความเบิกบานยินดี ครั้นเสร็จงานเลี้ยงก็มีทหารเข้ามารายงานกับอ๋องอ้วนว่าในขณะที่เอาศพตั้งโต๊ะไปประจานที่นอกกำแพงพระนครนั้น มีขุนนางชื่อชวหยงไปร้องให้อยู่กับศพ อ๋องอ้วนได้ฟังก็โกรธสั่งทหารให้ไปจับตัวชวหยงมาหาว่าเป็นศัตรูแผ่นดินด้วยตั้งโต๊ะ ชวหยงจึงว่าข้าพเจ้าจะคบคิดเป็นศัตรูแผ่นดินด้วยตั้งโต๊ะนั้นหาไม่ได้ เดิมข้าพเจ้าเป็นบัณฑิตอยู่บ้านนอก ตั้งโต๊ะประกาศรับบัณฑิตเข้ารับราชการ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าตั้งโต๊ะเป็นคนหยาบช้า จึงไม่ยอมเข้า รับราชการ ตั้งโต๊ะก็ให้ทหารข่มขู่บังคับจนข้าพเจ้าต้องมาทำราชการ ข้าพเจ้าเห็นว่าการที่ข้าพเจ้าได้มาทำราชการทั้งนี้ เป็นเพราะตั้งโต๊ะคิด เห็นเป็นบุญคุณต่อข้าพเจ้าอยู่จึงร้องให้

อ๋องอ้วนไม่ฟังคำแก้ตัวของชวหยงสั่งให้เอาไปประหารเสีย บรรดาขุนนางเห็นชวหยงเป็นคนคงแก่เรียน มีสติปัญญาและทำหน้าที่ราชการเกี่ยวกับเรื่องจดบันทึกพงศาวดาร ไม่ได้คิดอ่านคบคิดทำหยาบ ข้าด้วยตั้งโต๊ะ จึงช่วยกันขอชีวิต ชวหยงให้ทำราชการอยู่สืบไป อ๋องอ้วนในวันนี้ความคิดก้าวผ่านการสร้างความสงบสุขของบ้านเมืองไปถึงชั้นล้างผลาญทุกคนที่เป็นพวกตั้งโต๊ะไปแล้วได้ฟังคำขอของ พวกขุนนางแล้วไม่ฟังคำและว่าแผ่นดินเป็นจลาจลเพิ่งเป็นปกติลง แต่ชวหยงนั้นเป็นพวกของตั้งโต๊ะ ถึงแม้ว่าจะมีสติปัญญาสยดซือกก็เอาไว้ใช้ในราชการไม่ได้ จึงสั่งให้เอาชวหยงไปขังคุก แล้วแอบส่งผู้คุมให้เอาผ้ารัดคอสังหารชวหยงเสีย

ขุนนางทั้งปวงรู้ว่าชวหยงตายก็มีใจสงสารเป็นอันมาก มาหยัดขุนนางผู้หนึ่งจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า "ธรรมดาแผ่นดินถ้าหาผู้มีสติปัญญามีได้ เมืองนั้นก็พลันมีอันตราย หายดียวไม" ต่อมาลิจยุ กุยกี้ เดียวเจ และหวนเตียว สีทหารเอกของตั้งโต๊ะ ทียกทหารสามพันหนีไปอยู่เมืองเชียงไซ ได้ทำหนังสือให้ทหารถือเข้า มารายงานต่ออ๋องอ้วนว่าเดิมทำราชการด้วยตั้งโต๊ะ บัดนี้สิ้นตั้งโต๊ะแล้ว จึงมีความประสงค์ขอทำราชการด้วยอ๋องอ้วนสืบไป การกระทำของตั้งโต๊ะที่ผ่านมานั้นพวกข้าพเจ้าทั้งสี่คนมิได้คบคิดร่วมรู้ด้วยแต่ประการใด ท่านจงอภัยเสียเถิด อ๋องอ้วนทราบความแล้วจึงว่าแก่ผู้ถือหนังสือว่าตั้งโต๊ะทำชั่วได้ก็เพราะอาศัยสี่คนนี้ ดังนั้นถ้าหากจะมีการพระราชทานอภัยโทษเรา จะยินยอมให้อภัยโทษก็แต่เฉพาะคนอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องด้วย สำหรับไอ้สี่คนนี้จำเป็นที่จะต้องเอาตัวมาประหารเสียให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

บนเส้นทางแห่งความประมาท (ตอนที่ 50)

อ๋องอ้วนหลังจากครองอำนาจในเมืองหลวงแทนตั้งโต๊ะแล้วยินดี ในอำนาจนั้น 'ไม่คิดปล่อยวาง' ทั้งๆ ที่การโค่นอำนาจของตั้งโต๊ะได้ ทำลายกลไกในการบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งตั้งโต๊ะและพรรคพวกได้กุมไว้ลงอย่างสิ้นเชิงแล้ว แต่อ๋องอ้วนก็มิได้จัดวางขุนนางลงตามตำแหน่งที่ว่างอยู่ คงกุมอำนาจทั้งสิ้นไว้ในมือแต่ผู้เดียว ขุนนางฝ่ายบนที่ว่างลงก็มิได้กราบบังคมทูล เสนอแต่งตั้งผู้ใดครองตำแหน่งแทนขุนนางฝ่ายบนอันเป็นฝ่ายทหารก็มิได้กราบบังคมทูล เสนอแต่งตั้งผู้ใดครองตำแหน่งแทนเช่นกัน กิจการอันเป็น ฝ่ายทหารก็อาศัยใช้สอยแต่ลิโป้ผู้เป็นบุตรเขย ในขณะที่ตัวเองครอง อำนาจฝ่ายพลเรือนและครอบอำนาจฝ่ายทหารโดยผ่านลิโป้อีกชั้นหนึ่ง

อ๋องอ้วนมิได้ตระหนักว่าอิศวินงูเห่าแบบลิโป้นั้นมีแต่กำลังฝีมือ แต่หาได้มีกำลังสติปัญญาไม่ ไม่สามารถอาศัยเป็นหลักชัยของบ้านเมืองได้ ส่วนตัวเองนั้นแม้จะเป็นขุนนางมานานถึงสี่แผ่นดิน แต่ความรับผิดชอบและประสบการณ์ที่ผ่านมามีเป็นกิจการเฉพาะภายในราชสำนัก มิได้มีความรู้หรือประสบการณ์ในการบริหารราชการแผ่นดินโดยทั่วไป

ด้วยเหตุนี้ความเปราะบางและช่องว่างของเมืองหลวงจึงเกิดขึ้น ทั้งในด้านของการป้องกันพระนครและด้านบัญชาการหัวเมืองต่างๆ ตลอดจนการบำรุงท่านแผ่นดินให้เป็นสุข อ๋องอ้วนวันนี้จึงตั้งอยู่ในความประมาท ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสว่า "ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย" แม้ในยามใกล้ปริณิพพานก็ทรงย้ำเป็นปัจฉิมวาจาว่า "ท่านทั้งหลายจงยังการทั้งปวงให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด" เหตุนี้เมื่ออ๋องอ้วนทำกรรมชนิดนี้ไว้ ก็ต้องรับวิบากแห่งกรรมนี้ ไม่แต่เท่านั้นยังจะทำให้บ้านเมืองแลราษฎรต้องรับชะตากรรมอันเกิดแต่ความประมาทของตนต่อไปอีกด้วย

การที่อ๋องอ้วนกล่าวกับคนถือหนังสือของลิฉุย กุยกี เตียวเจ และหวนเตียว สีทหารเอกของตั้งโต๊ะที่มาขอเข้าสวามิภักดิ์ว่า จะไม่ยอมรับการสวามิภักดิ์นั้น และยังขู่ว่าจะต้องจับตัวมาฆ่าเสีย ดังนั้นจึงเป็นการประมาทต่อผู้ถืออาวุธ เท่ากับเป็นการเร่งและบังคับ ให้สีทหารเอกนั้นต้องหันมาต่อสู้รักษาชีวิตรอดแบบหมาจนตรอก เพราะเมื่อสีทหารเอกของตั้งโต๊ะได้รับทราบความที่อ๋องอ้วนปลงใจจะสังหารพวกตัวเสียจากคำบอกกล่าวรายงานของคนถือหนังสือแล้วก็ร้อนตัว จึงปรึกษาหารือกันว่าทำอย่างไรจึงจะรอดตายได้ บาง คนเสนอว่าขึ้นรวมกันชนนนี้ก็ตายหมู่ ต้องกระจายแยกกันอยู่จึงจะรอดตัว ควรจะแยกกันหนีเอาตัวรอดเถิด

กาเซียงซึ่งเป็นพี่พี่ปรึกษาของตั้งโต๊ะอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ ยินคำปรึกษาหารือตลอดแล้ว จึงว่ากับสีทหารเอกว่า "ควรคิดหนีก็ต่อเมื่อเห็นว่าต่อสู้อยู่แล้วไม่ชนะ ควรคิดรบก็ต่อเมื่อเห็นว่ารบแล้วชนะ" บัดนี้เรายังไม่เคยคิดจะต่อสู้ และยังไม่เคยต่อสู้อยู่ จะคิดหนีเสียทีเดียว ก่อนยอมไม่ชอบ ควรที่จะคิดอ่านต่อสู้เสียสักตั้งหนึ่งก่อน หากสู้ไม่ได้แล้วจึงค่อยคิดหนีก็ยังไม่สายเกินไป แล้วว่าอ๋องอ้วนนั้นเป็นขุนนางมาช้านานก็จริงอยู่ แต่ไม่เคยบัญชาการทหาร บัดนี้แม้ว่าสิ้นบุญตั้งโต๊ะแล้ว แต่ความที่ครองอำนาจมานานปี ผู้ใต้บังคับบัญชาที่เคยได้รับบุญคุณไมตรีและจงรักภักดีก็มีอยู่มาก อ๋องอ้วนจึงน่าจะยังไม่สามารถควบคุมกำลังทหารไว้ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวทั้งหมดได้ ทั้งเวลาที่อ๋องอ้วน ครองอำนาจก็ยังสั้นนัก ย่อมไม่สามารถจัดการบริหารให้เข้ารูปเข้าที่ไปได้ หากเราคิดต่อสู้แล้วดีร้ายก็อาจได้รับชัยชนะ ความจริงถ้าหากอ๋องอ้วนจะรักษาความคิดเก่าของตัวเองไว้เพียงแค่ว่า จัดทหารแล้วรีบทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นปกติสุข ใช้เมตตาธรรมในการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่ได้ร้อนหัวชนฝาสร้างศัตรูรอบทิศ บ้านเมืองก็จะร่มเย็นเป็นสุข แต่ครั้นอ๋องอ้วนหลงในอำนาจตั้งตนขึ้นคิดหัวชนฝาไม่ฟังใคร เชื่อแต่ฝีมือของมืออาชีพแบบลิโป้ที่ ททรยศต่อผู้คนไม่เลือกหน้า แม้แต่ตั้งหวนเจ้าเมืองฝ่ายเหนือผู้เป็น บิดาบุญธรรมก็ยังสังหารได้ลงคอ และยังบีบบังคับผู้คนจนไม่มีทางออก จึงเท่ากับเป็นการบีบบังคับให้ผู้คนต้องยอมเสี่ยงเป็นเสี่ยงตายเพื่อกำจัดอ๋องอ้วนเสีย ความเสี่ยงภัยของอ๋องอ้วนจึงเกิดขึ้นตั้งแต่บัดนี้

สีทหารเอกฟังคำกาเซียงแล้ว เห็นตอด้วยเหตุผล จึงถามว่าท่านจะคิดอ่านประการใดเราจึงจะกำจัดอ๋องอ้วนเสียได้ กาเซียงจึงว่าท่านจงวางใจเถิด อันจะคิดการสร้างสรรค์ให้เกิดความร่มเย็นเป็นสุขนั้นสิ่งนี้เป็นของยาก แต่การที่จะคิดอ่านเพื่อให้เกิดคนฆ่าฟันกันเป็นสงครามนั้นจะเป็นเรื่องยากอะไรเล่า ว่าแล้วจึงเสนอแผนการให้กับสีทหารเอกว่า ให้พวกท่านไปปล่อยข่าวลือในเมืองเซียงไฮ้ก่อนว่าอ๋องอ้วนกล่าวหาว่าชาวเมืองเซียงไฮ้เป็นสมัครพรรคพวกของตั้งโต๊ะจะยกทหารมาฆ่าเสียให้สิ้นเหมือนกับที่ซาญาดและพรรคพวกของตั้งโต๊ะที่เมืองหลวงแห่งที่สองนั้น จากนั้นจึงค่อยเกลี้ยกล่อมเข้ามาเป็นพวกด้วยเป็นหัวอกเดียวกัน เมื่อพร้อมกันแล้วจึงยกไปกำจัดอ๋องอ้วนเสีย สีทหารเอกเห็นด้วยกับแผนการและไปดำเนินการตามคำกาเซียงทุกประการ ชาวเมืองเซียงไฮ้ได้ทราบข่าวก็ตกใจพากันมาเข้าด้วยลิฉุย กุยกี เตียวเจ และหวนเตียว รวบรวมกำลังพลได้ถึงสิบห้าหมื่น กาเซียงเห็นเช่นนั้นก็ยินดีแล้วว่ากับสีทหารเอกว่าเรารวบรวมกำลังพลได้เท่านี้เห็นจะพอทำการ และเสนอแผนยุทธการให้แบ่งกำลังพลออกเป็นสี่กองๆ ละเท่าๆ กัน ยกออกจากเมืองเซียงไฮ้ไปเมืองหลวงเพื่อแก้แค้นอ๋องอ้วน

ครั้นยกไปถึงกลางทางพบกับจิวสุบุตรเขยของตั้งโต๊ะ ซึ่งตั้งโต๊ะสั่งให้รักษาเมืองซีหลงก่อนที่จะเดินทางเข้าเมืองหลวงตามหมายรับสั่งเมื่อครั้งโฮจิ้น ครั้นจิวสุได้ข่าวว่าตั้งโต๊ะถูกอ๋องอ้วนวางแผนฆ่าเสีย แล้วและกำลังตามไล่ล่าสังหารสมัครพรรคพวกของตั้งโต๊ะต่อไปอีกก็เกรงกลัว เมื่อได้ทราบข่าวว่าสีทหารเอกอยู่ที่เมืองเซียงไฮ้ จึงรีบยกทหารห้าพันหนีมาสมทบ ดังนั้นสีทหารเอกจึงให้จิวสุเป็นกองทัพหน้าเคลื่อนทัพต่อไปยังเมืองเตียงอัน

ฝ่ายอ๋องอ้วนครั้งได้ข่าวสีทหารเอกยกทัพมาจึงหาลิโป้มาปรึกษา ว่าจะคิดอ่านประการใด ลิโป้จึงว่าอย่าได้วิตกเลยการเพียงเท่านี้ให้ลิขกยกทหารไปปราบก็คงจะได้ชัยชนะ อ๋องอ้วนเห็นชอบด้วยจึงให้ลิขกยกทหารไปรับมือกับกองทัพของลิฉุย กุยกี ลิขกยกทหารไปตั้งสกัดกองทัพสีทหารเอก ปะทะกับจิวสุกองทัพหน้า จิวสุสู้มิได้ก็ถอยหนี ลิขกได้ชัยชนะก็เกิดความประมาทให้ทหารตั้งค่ายมั่นไว้แล้วมิได้ระมัดระวังตรวจตราเวรยามตามธรรมเนียม หนวยลาดตระเวนของจิวสุจึงแจ้งให้จิวสุทราบ ดังนั้นเพล่าเที่ยง คืนจิวสุจึงยกทหารเข้าปล้นค่ายของลิขก ทหารลิขกไม่ทันระวังตัวก็แตกหนี ถูกทหารจิวสุฆ่าตายเสียเป็นอันมาก กองทัพลิขกก็แตก ตัวลิขกหนีเข้าเมืองเตียงอันไปได้

ลิโป้เห็นลิขกแตกทัพพ่ายศึกมาก็โกรธ สั่งให้ตัดศีรษะลิขกแล้ว เสียบประจานไว้ที่ประตูเมืองมิให้เหยียดอย่างสืบไป ครั้นรุ่งเช้าลิโป้จึงจัดทหารยกออกไปรบด้วยกองทัพหน้าของจิวสุ ฝ่ายจิวสุเห็น ลิโป้คุมทหารตีฝ่าเข้ามาใกล้ก็ตกใจ เพราะรู้กิตติศัพท์ฝีมือของลิโป้เป็นอย่างดี เห็นว่าจะสู้ลิโป้ไม่ได้ก็ถอยกลับเข้ามาค่าย ลิโป้เห็นจิวสุถอยไปก็กลับเข้าเมืองเตียงอัน ฝ่ายจิวสุกลับมาถึงค่ายแล้วก็เรียกเอาชกยี่ทหารคนสนิทมาปรึกษาว่าลิโป้มีฝีมือเข้มแข็งนัก ขึ้นต่อสู้ด้วยลิโป้ต่อไปก็จะพากันตายสิ้น ควรหาทางหลบหนีไปจะดีกว่า เอาชกยี่เป็น

เพียงคนสนิท ไร้สติปัญญาทั้งซี้ซลาดตาขาว เห็นแก่การเสพสุข ครั้นได้ฟังคำปรึกษา แล้วก็กลัวตายตามจึงเห็นชอบกับจิ๋ว

ครั้นคาลงจิ๋วจึงเก็บทรัพย์สินมีค่าหลบหนีไปกับเอาชกยี่และคน สนิทอีกสี่ห้าคนบุกป่าฝ่าดงไปถึงริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง เอาชกยี่ประสบความยากลำบาก ทั้งรอบตัวก็มีดมีคมมองไม่เห็นทางก็มีความกลัว จึงคิดขายนายตัวเองเพื่อหนีความกลัวนั้นและหวังเอาความชอบกับลิโป้ เพื่อจะได้อยู่สุขสบายสืบไป จึงชวนทหารสี่ห้าคนที่ตามไปด้วยนั้นสังหารจิ๋วเสีย แล้วเอาศีรษะพร้อมด้วยทรัพย์สินของจิ๋วไปเมืองเดียวกัน ไปถึงเมืองเดียวกัน แล้วก็ขอพบลิโป้ ฝ่ายลิโป้เห็นเอาชกยี่และทหารสี่ห้าคนนำศีรษะของจิ๋วมาก็สอบถามความเป็นมา เอาชกยี่ก็เล่าความให้ลิโป้ฟังทั้งสิ้น ลิโป้ฟังแล้ววาดเอาชกยี่ว่า "เป็นข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย" จะเลี้ยงไว้ก็เป็นจัญไร จึงให้ทหารคุมตัวเอาชกยี่และทหารสี่ห้าคนนั้นไปฆ่าเสีย ตัดศีรษะเสียบประจานว่าเป็น คนจัญไร ทยศหักหลังเจ้านายตัวเอง

ในเวลาสายวันนั้นลิโป้จึงจัดทหารยกกองทัพออกไปปราบสี่ทหารเอก พบกับกองทัพของลิฉุย กุยกี เตียวเจ และหวนเตียว ลิโป้ได้ขับม้าร้ายทวนฝ่าทหารเข้าไปโจมตีกองทัพของสี่ทหารเอกโดยมีทันได้ตั้งตัว กองทัพของสี่ทหารเอกก็แตกพ่าย หนีไปเป็นระยะทางประมาณห้าร้อยเส้น ลิโป้ขับไล่ไประยะหนึ่งก็ยกทัพกลับเข้าเมืองเดียวกัน สี่ทหารเอกหนีลิโป้มาได้แล้วก็ร่วมกันปรึกษาหารือว่าจะจัดการกับลิโป้ประการใด ลิฉุยจึงว่าลิโป้นั้นมีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญ แต่น่าบิรินทร์สติปัญญา จะต่อสู้ซึ่งหน้าแม้หากจะชนะก็จักสูญเสียด้วยกันทั้งสองฝ่าย จำเป็นต้องเอาชนะด้วยอุบาย ว่าแล้วลิฉุยจึงเสนอแผนการรบว่าให้แบ่งทหารออกเป็นสองส่วน ส่วนละสองกองตามที่ทหารเอกแต่ละคนคุมอยู่ ให้เตียวเจและหวนเตียวคุมทหารแยกกันไปซุ่มคอยที่อยู่ เมื่อได้รับสัญญาณแล้วจึงให้พร้อมกันเข้าตีเมืองเดียวกันทั้งสองด้าน ส่วนลิฉุย กุยกี คุมทหาร คนละกอง ลิฉุยจะเป็นกองล้อมกับลิโป้ แล้วจะถอยขึ้นไปบนเขา เมื่อลิฉุยถอยขึ้นไปบนเขาแล้วให้กุยกีตีตลบข้างหลัง ครั้นลิโป้เข้ารบด้วยกุยกีก็ให้กุยกีถอยเสีย ลิฉุยก็จะรบต่อไปอีกสลับกันไป ก็จะเอาชนะชนะได้เป็นมั่นคง

ครั้นรุ่งขึ้นทหารเอกทั้งสี่กองก็ยกไปเตรียมการตามแผนการที่วางไว้ พอลิโป้ยกกองทัพมาลิฉุยก็เข้าไปล้อมรบพักหนึ่งลิฉุยก็ให้ตีกลองสัญญาณ กองทัพของเตียวเจ หวนเตียวก็ยกออกจากที่ซุ่มรุกไปตีเมืองเดียวกันพร้อมกันทั้งสองด้าน ในขณะที่ลิฉุยยกทหารหนีขึ้นเขา ในขณะที่ลิโป้ยกทหารไล่ตามลิฉุยขึ้นไปนั้น ลิฉุยก็ให้ทหารยิงเกาทัณฑ์และกลิ้งก้อนศิลาใส่ทหารของลิโป้เป็นท่าฝน ทันใดนั้นลิฉุยก็ให้ตีกลองสัญญาณอีกครั้งหนึ่ง กุยกีก็ยกทหารขึ้นมาจากเนินเขา ตีตลบหลังลิโป้ลิโป้ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องมาทางด้านหลังก็สั่งทหารแปรขบวน กลับมารบด้วยกุยกี พอลิโป้ยกทหารเข้ามาใกล้กุยกีก็ให้ตีกลองสัญญาณให้ทหารของตัวเองถอยเสีย ฝ่ายลิฉุยได้ยินกลองสัญญาณของ กุยกีก็ยกทหารลงมาตีตลบหลังลิโป้ ลิโป้ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องมาจากบนเนินเขาก็ชักม้ากลับมาเข้า รบด้วยลิฉุย แต่ไม่ทันได้รบกัน ลิฉุยก็ตีกลองสัญญาณแล้วยกทหารถอยขึ้นไปอีก ลิโป้จะตามไป กุยกีก็ยกทหารตีตลบหลังอีกครั้งหนึ่ง ลิฉุย กุยกี ใช้อยุทธวิธีของสงครามจรยุทธ์ที่ว่า "เอ็งมาข้ามุด เอ็งหยุดข้าแหย เอ็งแยข้าตี เอ็งหนีข้าตาม" รบหลอกล่อด้วยลิโป้อยู่ถึงสามวันสามคืน ลิโป้อยู่ระหว่างการรบกระหนาบของทหารลิฉุยกับกุยกีจนอ่อนแรงลงและคิดแก่กล้าไม่ตก จะรุกก็มิได้ จะถอยก็มิได้ เกิดพะวักพะวงจนไม่เป็นอันสู้รบ

ในขณะที่ลิโป้กำลังสาละวนอยู่กับการล้อมของลิฉุย กุยกีนั้น ก็มีม้าเร็วเดินสารมาแจ้งความกับลิโป้ว่าบัดนี้กองทัพเตียวเจ หวนเตียว ได้ยกเข้าตีเมืองเดียวกันสถานการณ์อยู่ในภาวะคับขันยิ่งนัก

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>